Kraliyet İmparatorluğu

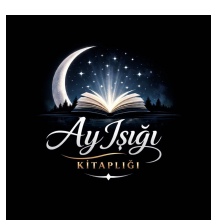
benim HAZİNEM

Emilia Rossi

PUKKA

benim HAZİNEM

Emilia Rossi

@ayisigikitap

benim HAZİNEM

Orijinal Adı: His Tesoro (Empire of Royals #1)
Emilia Rossi

Çeviren: Beste Akanayiğit
Editör: Dila Öz
Son Okuma: Gülsena Karaca
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8718-09-6
Sertifika No: 73186

Copyright © 2022-2023 by Emilia Rossi
Cover Design © 2024 by Emilia Rossi
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Libris Ajans aracılığıyla
satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen
ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Mahmutbey Mah. 2567 Sok.
No:1 Kat:2 Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center
Blok No: 28 İç Kapı No:161
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 80122

@ayisigikitap

benim HAZİNEM

Emilia Rossi

Çeviren: Beste Akanayiğit

Bir Mafya Don'unu dizlerinin üzerine
nasıl çöktürebileceğini çok iyi bilen
tüm seksi engellilere...

YAZAR NOTU
İÇERİK UYARISI İÇİN LÜTFEN OKUYUN

Bu kitabın ana karakteri Sofiya, nadir görülen genetik bir bağ dokusu hastalığı olan hipermobil Ehlers-Danlos sendromuna sahiptir. EDS, karmaşık ve sıklıkla yanlış anlaşılan bir sendromdur. Hipermobil EDS (hEDS) en sık teşhis edilen tür olsa da EDS'nin on üç farklı tipi vardır ve belirtileri oldukça çeşitlidir. Bu kitapta, hEDS'in bir versiyonunu -Sofiya'nın deneyimini- özenli ve doğru bir şekilde yansıtmaya çalıştım. Ancak bu, yalnızca tek bir deneyimdir ve hEDS'si olan diğer kişilerin yaşadıklarından önemli ölçüde farklılık gösterebilir. Çoğu kronik hastalık ve engellilikte olduğu gibi beden öngörülemez olabilir ve günden güne farklı zorluklar ortaya koyabilir. Umudum, Sofiya'nın yolculuğu sizin deneyiminizden farklı olsa bile, kronik hastalığı ve engelliliği olan herkesin bu hikâyede kendinden bir parça bulabilmesidir.

Bu kitap, açık cinsel sahneler ile şaplak, bağlama, cinsel birleşme olmadan penisin ağızda tutulması ya da bedene temasla uyarılması ve hafif aşağılayıcı unsurlar gibi yetişkin içerikler barındırmaktadır. Ana çift arasındaki tüm fiziksel yakınlık tamamen rızaya dayalıdır.

Bu kitap, bazı okurları rahatsız edebilecek içerikler de barındırmaktadır. Bunlar arasında şiddet, kanlı sahneler, kaçırılma, işkence tasvirleri, seks ticareti üzerine konuşmalar, cinsel saldırı tehditleri, ebeveynler tarafından uygulanan duygusal ve fiziksel istismar, geçmişte yaşanmış rahatsız edici bir cinsel deneyimin betimlenmesi, "diğer kadın" *algısına* dayalı dramatik unsurlar ve geçmişte yaşanmış bir hayvan istismarı olayına çok kısa bir gönderme (detaylandırılmadan) bulunmaktadır.

Bu hikâyede kronik hastalık ve engellilik anlatımı yer almaktadır. Kitaptaki mafya dünyası, tıpkı gerçek dünyamız gibi, *kapatmacılıkla** iç içedir. Karakterler zararlı kapatmacı dil kullanmakta -bir kapatmacı hakaret dahil- ve bu inançlara sahip olmaktadır. Ayrıca, engelli bireylerin toplumun bu yargı ve inançlarını içselleştirmesi sonucu, kendileri ve engelleri hakkında olumsuz duygular geliştirmelerine yol açabilen içselleştirilmiş kapatmacılık da ele alınmaktadır.

Diğer genel içerikler arasında hamilelik de bulunmaktadır.

Bu kitap mutlu bir sonla bitmektedir!

* Engelli bireyleri dışlayan, değersizleştiren ya da "eksik" gören tutum ve sistemler.

PROLOG
MATTEO

İlk silah sesinin havayı yırtmasıyla saat işlemeye başladı.

Bir.

İki.

Üç.

Sadece bir kurşundu, hemen ardından bir çığlık yükseldi. Kâbusumun korkunç müziği zihnimde yankılanıyordu. Öldürücü bir atış mıydı?

Yoksa hâlâ zamanım var mıydı?

Dört.

Beş.

Altı.

Bunca yıl geçmesine rağmen, bu anının ortasında bile o kurşunun kemiklerimde titreştiğini hissedebiliyordum.

Suçun bende olduğunu bilmek, herhangi bir fiziksel yaradan daha fazla acı veriyordu.

Yedi.

Sekiz.

Dokuz.

Her gece rüyalarımda onların kanını görüyordum. Gerçek hayatta görmediğim için aldığım ceza buydu. Kanın yere damlamasını hayal etmek fazlasıyla kolaydı. O günden beri yeterince

kan dökmüştüm; nasıl göründüğünü ve havayı kaplayan metalik kokunun neye benzediğini biliyordum.

On.

On bir.

On iki.

Her saniye ölümü biraz daha yaklaştırıyordu. Bense donmuş bir şekilde duruyordum. Sonra, Sienna'nın küçük elinin benimkini doldurmasıyla karar verilmiş oldu.

Onu evin arkasındaki gizli kapıya doğru çektim.

On üç.

On dört.

On beş.

İkinci silah sesi havayı yırttı.

Zorlukla hayatta kalmayı başarmıştık ama o iki silah sesi arasındaki saniyeler beni hâlâ rahatsız ediyordu. Onlardan birini kurtarmak için hâlâ zamanım var mıydı? Bunu asla bilemeyecektim çünkü ailemi, evimizi ve hak ettiğim mirası terk etmiştim.

Onu geri kazanmam iki yıl sürdü. İki yıl boyunca, bir oğul ve kardeş olan Matteo Rossi yavaş ve acı verici bir şekilde yok oldu. Onun yerine New York'taki Beş Aile'nin başı, İtalyan Mafyası'nın Don"u Matteo Rossi doğdu.

* İtalyan mafya yapılanmasında bir ailenin en üst düzey liderine verilen unvandır; mutlak otoriteyi ve nihai karar merciini ifade eder.

1
MATTEO

Aldığım yudumla alkol boğazımı yakarak aşağı indi. Boktan bir haftanın ve boktan bir ayın üstüne bir de boktan bir gün olmuştu.

Kuzeydeki depolarımızdan bir diğeri daha saldırıya uğramıştı. Yirmi kat aşağıdaki bodrumda bulunan ceset, uzun zamandır şüphelendiğim şeyi en sonunda doğrulamıştı. *Arnavutlar benim bölgeme girmeye çalışıyordu.*

Bardağın etrafındaki tutuşum sıkılaştı.

Son on üç yılımı Beş Aile'nin başı olarak geçirmiştim ve etki alanımızı eyaletin kuzeyiyle batısına kadar genişletmiştim. Pek çok insan bölgeme sızmaya çalışmıştı ve bunların çoğu da New York'a insan ticareti getirmek istiyordu. Arnavutlar beş yıldır sınırlarımızı zorluyorlardı ancak son patronlarının ölümüyle saldırıları daha da şiddetlenmişti. Onun aptal oğlu Arben, bana meydan okuyabileceği fikrini kafasına koymuştu.

Ofisimin kapısı açıldı ve sağ kolum, kan bağı olmayan kardeşim Romeo içeri girdi. Karşıma oturup masama bir dosya fırlattı.

Ona bakarken bir yudum daha aldım. "Bu, düşündüğüm şey mi?"

"Evet." Romeo'nun yüzünde her zamanki rahat ifade yoktu. Depo yangınında iki adamımızı kaybettikten sonra bu gece hiçbir şey eğlenceli gelmiyordu.

Elimle yüzümü sıvazladım ve kendimi zorlayarak klasörü açtım. İçindeki fotoğrafa baktım.

"En azından güzel," dedi.

Güzel demek yetersiz kalırdı. Altın sarısı buklelerle çevrelenmiş delici mavi gözler bana bakıyordu. *Dolgun kırmızı dudaklar. Koyu kaşlar. Küçük, düz burun. Pembe yanaklar.* Sofiya Ivanova, şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı kadındı. Ona baktıkça göğsümde garip bir hareketlenme hissediyordum.

Gözlerimi ondan ayırdım. "Kaç yaşında?"

"Yirmi birinci yaş gününü yeni kutladı."

"Siktir." Bardağımı masaya koydum. "Daha çocuk sayılır."

"Fazla seçeneğin yok, *fratello**. Rusları bizim tarafımıza çekmek istiyorsak, Rustik ile bu ittifaka ihtiyacımız var."

Rustik Ivanov, Chicago'daki Bratva'nın başıydı. Aramızdaki gerginlik, savaşın kaçınılmaz olduğu noktaya gelene kadar yükselmişti. Sonra o, ateşkes teklifiyle bize ulaşmıştı. Silah ve uyuşturucu kaçakçılığı yapmak için doğu ticaret yollarımıza erişim istiyordu ve karşılığında Ruslar, Arnavutlara karşı bizi destekleyecekti.

"Sence bunu yapmalı mıyız?" diye sordum.

Romeo tereddüt ettiğinde kaşlarımı kaldırdım. Genelde fikirlerini saklayan biri değildi.

"Bence burada fazla izole durumdayız," dedi en sonunda. "Batıda Ruslar, doğuda İrlandalılar ve şimdi de Arnavutlar. Bu şehirde kalemiz sağlam ama müttefiklere ihtiyacımız var. Bu bir başlangıç olabilir."

"Neden bunun benim evlenmemle başlaması gerektiğini anlamıyorum," derken gözlerim Sofiya'nın fotoğrafına geri döndü. *Capo*lar yıllardır hâlâ bekâr olan liderleri hakkında fısıldaşıyorlardı. İmparatorluğumu güvence altına almak için vârislere ihtiyacım vardı ama bir eş ve çocuklar beni savunmasız hale getirecekti.

* (İta.) Kardeş.

Romeo sandalyesine yaslanıp dikkatle beni süzdü. "Bugünün yıldönümü olduğunu biliyorum. Sienna bugün erken saatlerde seni bulmaya çalışıyordu."

Pencereden dışarı baktım. "Sakın başlama." Onun suçlamalarına ve saklanarak ne kadar korkak olduğum konusunda beni yargılamasına ihtiyacım yoktu. Dosyayı işaret ettim. "Onun hakkında ne biliyoruz?"

Romeo'nun çenesindeki bir kas seğirdi ama zorlamadı. "Fazla bir şey yok. Rustik, iki kızını da koruyor. Evde eğitim gördüler ve nadiren dışarıda görülüyorlar. Bir sonraki sayfa onun hakkında gönderdiği bilgiler."

Fotoğrafı kaydırarak çoğunlukla boş olan sayfayı ortaya çıkardım. Sofiya'nın yaşı, boyu ve hobileri yazıyordu: *yemek pişirmek, pasta yapmak ve okumak.*

"Düğünden önce onunla tanışma konusunda ısrarcı olabilirsin."

Sofiya'nın fotoğrafı dikkatimi dağıtmasın diye dosyayı kapattım.

"Önemli değil," dedim. "Bu gerçek bir evlilik olmayacak."

"Öyle mi?"

"Birlikte yaşayacağız ama ev arkadaşından fazlası olmayacağız." Yıllar boyunca pek çok kadınla birlikte olmuştum ama benden alabilecekleri sadece bir gecelikti. Hayatımda bir kadın olması güçsüzlük demekti ve uzun zaman önce buna izin vermemeye karar vermiştim.

Romeo kaşlarını kaldırdı. "Peki ya vârisler?"

Elimi geçiştirircesine salladım. "Bir çözüm bulmak için yıllarımız var. Şu anda önemli olan Arnavutları durdurmak." Bratva ile artan gerilim, çok fazla adamımızı meşgul ediyor ve Arben'ın tehdidine karşı dikkatimizi dağıtıyordu.

Romeo deri ofis koltuğuna yaslanarak beni dikkatle izledi. Kollarını kavuştururken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Sadece bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum. Sarsılmaz Matteo Rossi, *güzel* küçük ev arkadaşıyla birlikte yaşıyor."

O gülümsedikçe öfkem daha da arttı. "Siktir git. Bu sadece ama sadece işle ilgili."

"Sen nasıl dersen." Ayağa kalktı. "Onlara tarihi belirleyebileceğimizi söyleyeceğim."

"Küçük bir düğün olsun," dedim. "Bunu çabucak halledelim."

Romeo başıyla onayladı ve dosyayı almak için uzandı.

"Bırak onu," diye bağırdım.

O ise sadece mırıldanarak ofisimden çıktı.

2
SOFIYA

Mila, büyürken defalarca yaptığı gibi bana daha da yakınlaştı. Benim yatağımda, kendi yatağından daha fazla gece geçirmişti. Evimiz hem gerçek hem de mecazi anlamda her zaman soğuktu, bu yüzden alabildiğimiz tüm sıcaklığı içimize çekiyorduk.

Kulağa on dokuz yaşından daha küçükmüş gibi gelen sesiyle, "Gerçekten onunla evlenecek misin?" diye fısıldadı.

O anda hem boğazım hem de göğsüm sıkıştı. Babam az önce haberi vermişti. Tam olarak kelimeleri şöyleydi: "Matteo Rossi ile evlenip İtalyanlarla bu ittifakı sağlamlaştırdığında, sonunda benim için yararlı olacaksın." Annem ise sadece sessizce babamın yanında durmuştu.

"Sanırım öyle," diye fısıldadım.

"Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"New York Mafyası'nın başı."

Mila burnunu çekerek koluma vurdu. "Sofiya, ciddi ol."

"Ama tek bildiğim bu," diye itiraz ettim. Kolumu ovuştururken dudaklarımı büzerek somurtmaya başladım.

"Acımamıştı bile," dedi ve gözlerini devirerek ortak gizli telefonumuzu eline aldı. "Onu araştıracağım."

Yapmamasını söylemek için dudaklarımı araladım ama sonra kendimi durdurdum. Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim bu adam hakkında neden bulabildiğim her şeyi öğrenmeyecektim ki?

Mila telefonda bir şeyler yazdı ve sonra nefesini tuttu. "Çok seksi."

Telefonu aldım. "NYC'nin En Seksi Milyarderi Yılbaşı Partisini Erken Terk Etti" başlıklı makalenin altındaki fotoğrafa bakarken dudağımı ısırdım. Matteo'nun bir otelin önünde çekilmiş doğal bir haliydi. Geniş omuzlarına oturan mükemmel dikilmiş siyah smokiniyle somurtuyordu. Koyu renk saçları yüzüne dağınık bir şekilde düşmüştü ve kare çenesi sert bir ifadeyle gergindi.

Karnımda hafif bir heyecan hissettim. "Sanırım... fena değil."

"Ah, *kesinlikle* fena değil," dedi Mila geniş bir gülümsemeyle. Aklını erkeklerle bozmuş durumdaydı. O ayki erkek arkadaşıyla buluşmak için pencereden gizlice kaçarken, onu kaç kez koruduğumun sayısı bilinmezdi ama ben geçen yıl tek bir partiye gitmiştim ve bu deneyimi bir daha yaşamak istemiyordum. Bu anıyı bir kenara itip tekrar fotoğrafa odaklanırken titredim.

"Kaç yaşında?" diye sordum. Mafya'nın başı olduğu için benden daha büyük olduğu belliydi. Fotoğraftaki adam tam olarak gümüş tilki* seviyesinde değildi ama biraz seksi bulabileceğim bir olgunluğu vardı.

Mila telefonu aldı fakat aramaları sonucunda yeni bir bilgiye ulaşamadığında kaşlarını daha da çattı. Otuz dakikanın ardından, en sonunda vazgeçmek zorunda kaldık. Matteo Rossi hakkında kişisel bilgi bulmak imkânsızdı.

Mila öfkeyle telefonu bıraktıktan sonra dönerek bana baktı. "En azından nişanlının yakışıklı olduğunu biliyoruz."

"Acaba iyi biri midir?" diye mırıldandım. Tanrım, bu sözleri yüksek sesle söylemek bile kendimi aptal hissettiriyordu. Bratva'da hiç nazik bir koca ya da mutlu bir evlilik görmemiştim ama Matteo'nun babam kadar kötü olmamasını umuyordum. Belki de İtalyanlar farklıydı. Belki de kadınlarına daha iyi davranıyorlardı.

Mila'nın yüzü düşerken alnı endişeyle kırıştı. Sert bir sesle, "Öyle olsa iyi olur," dedi.

* İngilizcede özellikle saçları griye dönmüş, olgun yaşlarda olmasına rağmen çekiciliğini ve karizmasını koruyan erkekleri tanımlamak için kullanılan popüler ve metaforik bir ifadedir.

Ablası olarak Mila'yı her zaman korumuş, anne babamız bizi ihmal ettiğinde ve dadılar eve gittiğinde ona bakmak için devreye girmiştim. Ama yıllar geçtikçe ve sağlık sorunlarım daha da ciddi hale geldikçe, beni koruyan kişi o olmuştu.

"Dimi ne olacak?" diye sordu Mila. Üvey kardeşim Dimitri, gizemli bir hayat sürüyordu. Babam, oğlunun varlığına uzun süre tahammül edemediği için onu sürekli yurtdışına kirli işlerini yapmaya gönderiyordu. Dimi ona ilk karısını çok fazla hatırlatıyordu. Söylentilere inanacak olursak, babamın gerçekten sevdiği tek kadındı.

Elini sıktım. "Bildiğine eminim. Belki düğüne gelir." Ama sözlerim ikna edici değildi. Düğüne iki gün kalmıştı. Dimi'nin sabit bir telefon numarası yoktu, bu yüzden her zaman onun bize ulaşmasını beklemek zorundaydık.

"Sence Matteo benim..." Elimle vücudumu işaret ettim.

Mila'nın dudakları aralandı. "Pakhan ona söyledi, değil mi? Matteo kabul etmeden önce senin hakkında bilgi almış olmalı." Yıllar önce babamıza *baba* demeyi bırakmıştık. O bizim için de hayatındaki herkes için de sadece Pakhan'dı.

Derin bir nefes alırken göğsüm rahatlamayla doldu. "Evet, elbette." Endişeme küçük bir umut ışığı eklenmişti. Matteo, beni olduğum gibi kabul ederek evlenmeyi seçtiğine göre iyi bir adam olmalıydı. Aslında... Bratva ile ittifak kurmak, benim gibi bir gelini kabul etmek anlamına gelse bile kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı.

"Seni özleyeceğim," diye mırıldandı Mila.

Gözyaşlarımı bastırmak için gözlerimi kırpıştırdım. Yıllarca babamın bana duygularımı gizlemem için bağırması, derin duyarlılığımı engellemeye yetmemişti.

"Belki ziyaretine izin verir," dedim.

"Evet, belki."

Küçük kız kardeşimi kollarıma alırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı.

3
MATTEO

Havaalanından kiliseye giderken Romeo ile arabanın arka kol-tuğunda oturduk. Adamlarımla dolu iki SUV aracı yol boyunca bize eşlik etti. Düğünüme katılmasına izin vermediğim için kız kardeşim Sienna çok sinirlenmişti ama Ruslara onun güvenliğini riske atacak kadar güvenmiyordum.

Saatime baktım. İnfazcım Domenico ile yeni gelen silah sevkiyatını incelemek için akşama şehirde bir toplantım vardı, bu yüzden törenin kısa sürmesi gerekiyordu.

"Belki gülümsemen üzerine biraz çalışmak isteyebilirsin," dedi Romeo.

Bakışlarına somurtarak karşılık verdim.

"Hayır, hayır. Bunun tam tersi olacak."

"Siktir git. Neden gülümsemem gerekiyor ki?"

"Gelininin üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için."

Cevap olarak attığım sert bakışlara sadece güldü. *Pislik.* Kız kardeşim dışında, benimle korkmadan iletişime giren tek kişi oydu.

Onun üstünde iyi bir izlenim bırakmama gerek yoktu. Benim dairemde yaşayacaktı ve güçlü bir evlilik görüntüsü yansıtmaya devam etmemiz için benimle etkinliklere katılacaktı. Zalim değildim, paraya ve ihtiyacı olan her şeye erişimi olacaktı ama hepsi bu kadardı. Onun için hayatımı altüst etmeyi ve bana karşı avantaj elde etmesini kolaylaştıracak herhangi bir şey yapmayı reddediyordum.

Şehrin kuzeyindeki kiliseye vardık. Aile düğünleri geleneksel olarak Manhattan'daki daireme yakın bir yerde yapılırdı. Ama Rustik ısrarlarımıza rağmen düğün Katolik kilisesinde yapılacağından, törenin Chicago'da, onun evine yakın yapılacağını söylemişti. Bu benim için büyük bir rahatsızlıktı ve yeni karımla geçireceğim iki saatlik uçak yolculuğunu şimdiden tedirginlikle bekliyordum.

Rustik Ivanov yeni müttefikim olabilirdi ama yine de ondan nefret ediyordum. Yıllar boyunca birçok İtalyan'ın kanını dökmüştü ve biz de aynı şekilde misilleme yapmıştık. Bu ittifaka alışmak biraz zaman alacaktı.

En güvendiğim adamlarımdan biri olan şoförümüz Angelo, adamlarımızın yerlerini aldığını işaret etti. Zırhlı SUV'den indim ve ceketimin düğmelerini iliklediem. Tören için her zamanki siyah takımlarımdan birini giymiştim. İş etkinliği için iş kıyafeti. *Glock*'um sırtımda güven verici şekilde duruyordu.

Kiliseye girerken saatime tekrar baktım. Törene iki dakika vardı.

"Zaman daralıyor," diye mırıldandı Romeo.

"Oyalanmaya gerek yok," diye karşılık verdim.

Kilisede görevli yaşlı kadın, bizi rahibin beklediği ön tarafa yönlendirdi. Adamların yarısı damat tarafındaki boş sıralara oturmuşlardı, diğerleri de etrafa yayılmıştı. Sağımdaki sıralarda gelinin misafirleri vardı ama kalabalık değillerdi. Rustik'in düğünü kendi şehrinde yapmakta ısrar etmesine rağmen bu kadar az kişinin olmasına şaşırmıştım. Pakhan ön sırada oturuyordu, başıyla selam verdiğinde bu hareketine karşılık vermedim. Kızını koridorda yürüteceğini sanıyordum ama belki de durum Ruslarda farklıydı.

Rustik'in yanında karısı oturuyordu. Kadın zayıftı, gözleri boş bakıyordu ama elbisesi gözümü iki kez kırpmama neden oldu. Onu tarif edebilecek tek kelime *gösterişliydi.* Boyun kısmında fırfırları olan parlak turuncu bir elbiseydi. Yanında koyu kahverengi saçlı güzel bir kız vardı, Sofiya'nın kız kardeşi olduğunu düşünüyordum. Gözlerime baktı ve bakışlarını bir an olsun kaçırmadı.

* Avusturya menşeli, güvenilirliği ve yaygın kullanımıyla bilinen yarı otomatik tabanca markası.

İlginç.

Müzik başladı ve o sırada kilisenin arka kapıları açıldı. Güneş, vitray pencereden içeri girerek *tekerlekli sandalyede* oturan genç kadının etrafında bir ışık halesi oluşturdu.

Kızı hakkındaki bu bilgiyi benden saklayan Rustik'e bakmayı reddederek yüzümü ifadesiz tuttum. O piç başka neleri saklıyordu? Bilseydim evlilik teklifini reddedeceğimi mi düşünüyordu? Yanımda Romeo'nun varlığını hissettim ve neredeyse, "*Belki de bu yüzden onunla önceden tanışmalıydın*," dediğini duydum.

Dantel duvağı arkasında sürüklenirken yüzünde sert bir ifadeyle koridordan aşağı ilerledi. Fotoğraflarına bakarken güzel olduğunu düşünmüştüm ama gerçekte nefes kesiciydi. Saçları, narin yüz hatlarını altın parçaları gibi çevrelemişti ve gözlerimi dolgun dudaklarından ayırmak mümkün değildi. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda o kadar güçlü bir elektrik akımı hissettim ki neredeyse ifadesiz yüzümü kırıp geçecekti.

Sofiya'nın gelinliği kucağında şişkinlik yapıyordu ve tekerlekli sandalyesiyle manevra yapmasını zorlaştırıyordu. Koridorda tek başına mücadele ettiğini görünce göğsümde garip, rahatsız edici bir his oluştu. Kendime bunun, artık bir Mafya kraliçesi olduğu ve adamlarımın önünde güçlü görünmesi gerektiği için olduğunu söyledim.

Sofiya sonunda koridorun önüne geldiğinde yanımda ona yer açtım. Bana utangaç bir bakış attıktan sonra rahibe döndüğünde içimi, gözlerini bana çevirmesini emretmek gibi garip bir dürtü sardı.

Rahip törenin olabildiğince kısa tutulması konusunda bilgilendirilmişti, bu yüzden yeminlerimize geçmemiz çok uzun sürmedi. Boğazını temizledi ve bana endişeli bir bakış attıktan sonra kâğıdına baktı. "Matteo Rossi ve Sofiya Ivanova, hiçbir baskı olmadan, özgürce ve tüm kalbinizle evlenmek için mi buraya geldiniz?"

"Evet," dedim.

Sofiya da, "Evet," dedi. Sesi nazik ve tatlıydı, göğsümde garip bir sızı hissettim.

Rahip, "Evlilik yoluna girmeye, ikiniz de hayatta olduğunuz sürece birbirinizi sevmeye ve onurlandırmaya hazır mısınız?" diye devam etti.

"Hazırım," dedim ve Sofiya da cevabımı tekrarladı.

"Ve Tanrı'dan gelen çocukları sevgiyle kabul etmeye, onları İsa ve Kilisesi'nin kanunlarına göre yetiştirmeye hazır mısınız?"

On üç yıl önce Don olarak yükseldiğimde, vâris yetiştirmenin sorumluluklarımın bir parçası olduğunu biliyordum. Ancak yanımda oturan güzel, küçük gelinimle birlikteyken çocuk sahibi olma ihtimali hiç bu kadar gerçek hissettirmemişti.

İkimiz de olumlu yanıt verdik.

Sırada yeminler vardı.

Rahip Sofiya'ya bana karşı "*sevecek, onurlandıracak ve itaat edecek*" yemini edip etmediğini sorduğunda, çenesi sıkıca kapandı. Gözleri babasına, ardından da bana kaydığında isyankârlığını görebiliyordum. Gözleri, neredeyse düşüncelerini duyabileceğim kadar ifade doluydu.

Rahip boğazını temizlediğinde Sofiya sinirli bir homurtuyla, "Evet," dedi.

Siktir, bu... çok *tatlıydı*.

Neredeyse gülümsememe neden olacaktı.

4
SOFIYA

"*Evet.*"

İşte bu kadardı. Artık geri dönüş yoktu.

Yüzükleri takma zamanı geldi. Matteo'ya yüzük verildiğini görmemiştim, o yüzden bir anlığına panikledim ama ikimiz için de yüzük çıkardı. Ona minnettar bir şekilde gülümsediğimde çenesi seğirdi. Gülümsemem kaybolurken midemde bir ağrı hissettim. Kocam şimdiden benden nefret mi ediyordu?

Matteo, rahip yüzükleri kutsadıktan sonra sade altın yüzüğü parmağıma taktı. Hayal kırıklığına uğradığımı hissetsem de bu hissi hemen bastırdım. Çocukken, annemin artık bakmadığı mücevher kataloglarını çöpten çıkarır ve en sevdiğim yüzüklerin etrafını işaretlerdim. Ortasında büyük bir elmas ve etrafında daha küçük taşları olan *art deco** bir yüzük hayal etmiştim ama bu düğün, küçükken hayal ettiğim düğüne hiç benzemiyordu. Ne annemin seçtiği ve tekerlekli sandalyeyle hareket etmeyi kâbusa çeviren gelinliğim, ne çoğunlukla yaşlı ve güçlü Bratva erkeklerinden oluşan davetli listesi ne de damat. Hiçbirinin hayallerimle alakası yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, seçme şansım olsaydı daha çekici bir koca seçemezdim. Evet, Mila ile bazı fotoğraflarını görmüştük ama o fotoğraflar ona haksızlık ediyordu, Matteo dehşet verici şekilde yakışıklıydı. Koyu renk saçları, kontrollü duruşuna tezat oluşturarak gelişigüzel bir şekilde dağınıktı. Üzerindeki takım elbise,

* 1920–30'lu yıllarda ortaya çıkan; geometrik formlar, simetri ve gösterişli detaylarla karakterize edilen dekorasyon ve tasarım üslubu.

smokin değildi ama kusursuz biçimde dikilmişti. Uzun, kaslı vücudunu ortaya çıkarıyordu. Ancak ben hep beni seven biriyle evlenmeyi hayal etmiştim, en azından benden *hoşlanan* biriyle. Sade altın yüzüğü parmağına takarken boğazımdaki yumruyu görmezden geldim. Pürüzlü parmak uçları hafifçe tenime değdi.

Hissettiğimin aksine, ellerim titremeden evlilik cüzdanını imzaladım. Bir kez daha cesaret ederek yeni kocama baktım ama kiliseye girdiğimde ifadesi nasıl dümdüzse şimdi de öyleydi. Sadece ileri bakıyordu. Yüz ifadelerimi kontrol etmeyi asla başaramazdım ve bu durum, babam için büyük bir hayal kırıklığı sebebiydi. Ona göre fazlasıyla kolay okunabilen, çok savunmasız ve bir o kadar da acınası bir insandım. Matteo'nun duygularını gizleme yeteneğinden etkilenmeli miydim, yoksa korkmalı mıydım emin değildim.

Rahip töreni sonlandırırken, "Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz," dedi.

Donakaldım.

Ah, hayır, hayır, hayır.

Matteo, beni öpmek için eğilmek zorunda kalacaktı ve bu bir Mafya Don'u için küçük düşürücü olurdu. Yüzündeki ifade değişmeden eğildi, başparmağı ve işaretparmağıyla çenemi tutarak dudaklarını benimkilere bastırdı. Öpücük yumuşaktı, neredeyse bir dokunuştan ibaretti ama temasıyla tenime elektrik akımı yayılmış gibiydi. Kendimi daha fazlasını isterken bulsam da çok çabuk sonlandı. Kocam rahibe başını salladıktan sonra nihayet gözlerime baktı ve çenesiyle çıkışı işaret etti. "Gitme zamanı."

Zorlukla yutkundum. Planlanmış bir düğün organizasyonumuz yoktu. Babam, kusurlu kızını asla böyle halka açık bir şekilde göstermezdi. Törene sadece yakın çevresinden, engelimi bilen erkekleri davet etmişti. Nedense veda etmek için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Başımı sallayarak onayladım ve sandalyemi döndürerek koridordan geri gittim. Ailemin oturduğu sıraya uğrayarak elimi Mila'ya uzattım. Asık suratlı ailemin arasından sıyrılarak bana katıldı. Matteo yanında olmadığımı fark edene kadar ilerlemeye devam etti. Sonra durup bana döndü. Dudağımı

ısırdım, onu kızdırmak istemiyordum ama kız kardeşime veda etmeden gidemezdim.

"Sanırım hemen gidiyoruz," derken elini tuttum.

Başını salladı, çenesi titriyordu. Gözyaşlarımın akmasını engellemek için elini daha da sıktım, o da eğilip bana sarıldı.

"Seni incitmesine izin verme, Sofiya. Sen, kendi iyiliğin için fazla tatlısın."

"Tamam." Mila'yı savunmakta her zaman iyiydim ama kendimi savunmayı hiç beceremiştim. Görünüşe göre artık öğrenmenin zamanı gelmişti.

Mila'nın omzunun üzerinden Matteo'nun bakışlarıyla karşılaştım. Saatine baktığında, bunu zamanımın dolduğunu haber vermek için yaptığını anladım.

"Seni seviyorum." Kız kardeşime sıkıca sarıldım ve isteksizce ayrıldım.

Anneme bir bakış attım, dümdüz önüne bakıyordu. Babamla evlendikten sonra yavaş yavaş yok olmuş, kullandığı ilaçlar yüzünden bir kabuk haline gelmişti. Derin bir nefes alarak koridordan geçtim ve kocamla yeni hayatıma doğru ilerledim.

Kollarım ağrımaya başlamıştı, tekerlekli sandalyeyi her itişimde bileklerim ve omuzlarım geriliyordu. Neyse ki kilisenin önünde bir rampa vardı, onu kullanarak dışarı çıktım. Kapıda üç siyah BMW duruyordu.

Matteo ortadaki aracı işaret ederek, "Bu bizimki," dedi. Bakışları tekerlekli sandalyeme kaydı.

Mila ile saatlerce tekerlekli sandalyemden arabaya nasıl geçeceğimi anlatan videolar izlemiştik, ardından da gece geç saatlerde gizlice garaja girip pratik yapmıştık. Matteo da elbette babam gibi kocaman SUVler kullanacaktı. Bu, araca geçişi daha da zorlaştırıyordu çünkü devasa gelinliğimle kendimi koltuğa çekmem gerekiyordu. Yine de Matteo ile etrafımızda daire oluşturan bu adamların önünde zayıflığımı göstermeye niyetim yoktu.

Bu fazlasıyla utanç vericiydi.

Adamlardan biri önüme çıktı, onu gördüğümde gözlerim irileşti. Muhtemelen gördüğüm en iri adamdı; en az iki metre boyunda olmalıydı, belki de daha fazlasıydı. Ayrıca inanılmaz kaslıydı. Hafif çocuksu yüzünü, nazik gülümsemesini ve toplu saçlarını görene kadar kalbim endişeyle çarpmaya devam etti. "Merhaba Bayan Rossi, ben Angelo. Ne yapmam gerektiğini söylerseniz, size arabaya binmenizde yardımcı olabilirim."

Bir an için kiminle konuştuğunu anlamadım ama elbette Bayan Rossi artık *bendim*. Buna alışmam biraz zaman alacaktı.

"Eğer benim için kapıyı açarsan gerisini ben yapabilirim." Başıyla onaylayarak istediğimi yaptı.

Tekerlekli sandalyemi tam açıyla yerleştirdim ve frenleri kilitledim. Bugün kendimi özellikle zayıf hissediyordum. Ayrıca bunun zor olacağını biliyor ve bu yüzden herkesten arkasını dönmesini rica etmek istiyordum. Kendimi sandalyenin kenarına kaydırdıktan sonra arabanın basamağına geçtim. Şimdi geriye sadece kendimi koltuğa çekmek kalmıştı. Pencerenin üstündeki tutma yerine uzandım ve onu kendimi yukarı çekmek için kullandım. Omuzlarım isyan ettiğinde dişlerimi sıktım.

"Etkileyici, *bella**," dedi Angelo gelinliğimin etek kısmını arabanın içine çekmeme yardım ederken. "Sandalyenizi arkaya koyacağım."

Ona hafifçe gülümsediğim sırada Matteo neredeyse hırlar gibi bir ses çıkardı. Çenesini sıkmıştı, gözleri öfkeyle parlar halde kapıyı arkamdan kapattı.

Kendime ağlama izni vermeyerek gözlerimi kapattım. Böylesine soğuk bir evde büyüdükten sonra evlenip bir aile kurmayı hayal ediyordum. Şimdiyse, o kâğıda imza atmanın başka bir sevgisiz evde yaşayacağım anlamına gelip gelmediğini merak ediyordum.

* İtalyanca "güzel" anlamına gelir. Burada aile içinde kullanılan, şefkatli, yumuşak ve koruyucu bir hitap biçimi olarak geçmektedir.

5
MATTEO

Arabaya biner binmez ceptelefonumu çıkardım ve dikkatimi yeni karımdan başka herhangi bir yöne çekmek için boş boş mesajları kaydırmaya başladım. Angelo'ya gülümsediğini gördüğümde neden öyle bir tepki verdiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim bundan nefret ettiğimdi. Onu Sofiya'nın koruması olarak atamıştım ama şimdi de kararımdan emin değildim.

Arabaya kendi başına binmeyi başarmıştı ama yine de onu kucağıma almak için parmaklarım karıncalanıyordu. Yumruğumu sıktım, kafamı karıştırmasına izin veremezdim. Dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. Sadakatim Mafya'ya, adamlarıma ve Sienna'ya aitti. Hepsi bu kadardı.

Telefonuma bakmaya devam ederken, "Uçakta yapmam gereken bir iki iş görüşmesi var," dedim.

"Ah, tamam," dedi Sofiya yumuşak bir sesle.

Kendimi ona bakmaktan alıkoyamadım. Elleri beyaz eteğinin kenarlarıyla oynarken çok genç ve masum görünüyordu. Bratva'nın içinde büyümüş birinden beklediğim gibi değildi. Romeo'nun, Rustik'in kızlarını nasıl koruduğuna dair sözleri aklıma geldi. Dünyam hakkında bir şey biliyor muydu?

Çenemi sıkarak, "Yani beni rahatsız etmemeye çalış," diye ekledim.

Gözleri irileşirken yutkundu, ardından başını sallayarak hızla bakışlarını başka yere çevirdi.

Göğsümde garip bir sızı hissettim.

Havaalanına kadar bitmek bilmeyen yolculuk boyunca vücudumdaki her kas gergin kalmaya devam etti. Özel jetimin önünde durduğumuz anda, aramızda olabildiğince mesafe yaratmak için kapıdan çıktım.

Takım elbisemin ceketini ilikleyerek uçağa döndüm ve kapıya çıkan metal merdivenlere baktım. Angelo Sofiya'nın tekerlekli sandalyesini arabanın arkasından çıkarırken aklımda bir soru belirdi. Tekerlekli sandalyedeki insanlar uçağa nasıl biniyordu? Şimdiye kadar bu konuyu hiç düşünmemiştim.

En iyi korumalarımdan biri olan Enzo'yu yanıma çağırdım. Alçak bir sesle, "Havayolu personeline onu uçağa nasıl bindirebileceğimizi sor," diye emir verdim.

Romeo yanıma geldiğinde elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Rustik bazı sırlar saklamış."

"Bu kararını değiştirir miydi?"

Neyi sormaya çalıştığını biliyordum: tekerlekli sandalyede olduğunu bilseydim bu evliliği reddeder miydim? Don olarak, herhangi bir zayıflık belirtisinin istismar edilmeye müsait olduğunu biliyordum. Bir karımın olması beni zaten savunmasız hale getiriyordu. Düşmanlarım bana ulaşmak için kesinlikle onu kullanmaya çalışacaktı ama bu kadar belirgin bir kusuru olan bir eşe sahip olmak? Yüzümü buruşturdum. Sofiya arabanın etrafından dolaşıp yanıma geldiğinde bu kelimenin zihnime yanlış geldiğini fark ettim. Başını kaldırıp bakışlarımla buluştu, dolgun kırmızı dudakları beni büyülüyordu. Tekerlekli sandalye olsun ya da olmasın, Sofiya mükemmeldi.

Sessizce birbirimize baktık, saniyeler geçtikçe yanaklarında hafif bir kızarıklık belirmeye başladı.

Enzo yeniden yanımıza katıldı. "Patron," dedi Sofiya'ya bakarak. "Tekerlekli sandalye rampası olduğunu söylediler ama onlara

daha önceden haber vermediğimiz için hazırlanması bir saat kadar sürebilirmiş."

"Bu kabul edilemez. Onlara daha hızlı olmalarını söyle."

Enzo yüzünü buruşturdu. "Denedim, patron."

Gözlerimi kapatarak öfkemi bastırmaya çalıştım. New York'tan ayrılmayı bu yüzden sevmiyordum. Şehirdeki herkes benim kim olduğumu, kiminle karşı karşıya olduklarını biliyordu. Başka yerlerde durum her zaman böyle değildi.

"Normalde uçağa nasıl biniyorsun?" diye sordum Sofiya'ya.

Şaşkın görünüyordu. "Hiç uçağa binmedim, sanırım şey... merdivenleri tırmanabilirim."

Hayatının nasıl olduğuyla ilgili kafam karışırken ona sert bir bakış attım. Nasıl hiç seyahat etmemiş olabilirdi?

"Bunun için vaktim yok. Seni merdivenlerden yukarı taşıyacağım, sonra da buradan defolup gideceğiz."

Sofiya yine gelinliğinin eteğiyle oynamaya başladı. "Ah, şey, taşınmak pek güvenli değil..." İfademi görünce sözünü tamamlamadı.

Dişlerimi sıkarak, "Seni düşürmeyeceğim," dedim. "Hadi."

Arkamda olup olmadığına bakmadan uçağın merdivenlerine doğru ilerledim. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, gelirdi.

Romeo benimle aynı hızda yürüdü. Merdivenlerin oraya vardığımızda durup döndük. Sofiya, tekerlekli sandalyeyi yavaş ve beceriksizce iterek bana doğru geliyordu. Angelo onun yanında yürüyor, konuşmak için hafifçe eğiliyordu. Ona her ne dediyse Sofiya güldü ve bu dişlerimi sıkmama neden oldu.

"Yine de onunla evlendin." Romeo'nun ifadesinde -bilmiş gülümsemesinde- bir şey vardı ve beni tedirgin ediyordu.

"Ne yapmam gerekiyordu? Bu ittifaka ihtiyacımız olduğunu söyleyen sendin."

"Öyle." Omuz silkti.

Sessizce Sofiya ve Angelo'nun yaklaşmasını izledik. Gerçekten ona bu kadar yakın yürümesi gerekiyor muydu? Ayrıca Sofiya'yı bu kadar güldüren siktiğimin şeyi ne olabilirdi?

"Onu uçağa ben taşıyabilirim," dedi Romeo.

İçimde bir şeylerin yandığını hissederek ona döndüm.

Gülerek omzumu sıktı ve merdivenlere doğru yöneldi. "Pilotla konuşup kalkışa hazır olduğumuzdan emin olacağım."

Sofiya önümde durduğunda, "Sonunda," dedim. Onu kaldırmanın en iyi yolunu bulmaya çalışarak baktım. "Kolunu boynuma dola." Bir kolumu sırtına, diğerini bacaklarının altına doladım. Gelinliğinin birçok katmanı hareketime engel olduğunda Angelo yardım etmek zorunda kaldı ama sonra küçük bir çığlık atarak kollarımda yerini aldı.

Gelinliği onu tutmayı biraz zorlaştırıyordu ama dokunuşu göğsümdeki gerginliği biraz olsun gevşetmişti. Merdivenleri çıkarken boynuma ve omzuma sıkıca sarıldı. Teninin sıcaklığı benimkine karışırken rüzgâr saçlarını yüzüme sürtüyordu.

Uçağa binerken, "Gelini eşikten geçirmek için pek geleneksel bir yol değil," dedi Sofiya.

Onu koltuğa oturtup sert bir ifadeyle baktım. "Bu evlilik ailelerimiz arasındaki bir ittifak. Daha fazlası değil. Sen benim *gelinim* değilsin. Senden sadece konumuna yakışır şekilde davranmanı bekliyorum, benden gerçek bir evlilik bekleme. Anladın mı?"

Sofiya'nın yüzünde bir anlık acı belirdi, gözleri hissettiklerini ele veriyordu. Bu hayatı nasıl atlatabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Suç dünyası onu çiğneyip tükürecekti.

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle. "Biz... Yani... Birlikte mi yaşayacağız?"

Boğazımı temizlerken kol düğmelerimi düzelttim. "Elbette. Dışarıya güçlü bir evlilik görüntüsü vereceğiz. Özel hayatımızda ise ayrı hayatlar yaşayacağız." Kendimi zorlayarak ona sırtımı döndüm ve koridorun karşısındaki koltuğa yerleştim.

Romeo, hâlâ beni sinirlendiren sinsi bir gülümsemeyle yanımdaki koltuğa yayıldı. Angelo ise Sofiya'nın yanına oturdu ve onu pencereye doğru sıkıştırdı.

"Gergin misin?" diye sorduğunu duydum.

"Biraz," diye cevapladı Sofiya. "Güvenli, değil mi?" Ellerini yanaklarına koydu. "Üzgünüm, aptalca bir soru."

"Tamamen güvenli, *bella*. Uçuş iki saatten biraz fazla sürecek, yani çok uzun sayılmaz."

Homurdanarak telefonumu tekrar çıkardım ve mesajları rasgele kaydırmaya başladım. "Bu toplantı için her şey hazır mı?" diye sordum Romeo'ya.

"Sen olmadan da gidebileceğim ya da yeniden planlayabileceğimiz ve şu silah tedarikçisiyle olan, inanılmaz derecede acil olmayan toplantıdan mı bahsediyorsun? Evet, sanırım her şey hazır," dedi düz bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Şimdi rahatlama zamanı değil. Arnavutlar baskı yapıyor. Tetikte olmalıyız."

"Sen öyle diyorsan," dedi ve koltuğuna yaslanıp gözlerini kapattı.

Onu vurma isteğine direndim. Fazla ukala davranıyordu ve bunun nedenini bile bilmiyordum. Ancak bundan hoşlanmamıştım.

Uçuş görevlisi geri dönerek kalkışa hazır olduğumuzu söyledi. Kırmızı elbisesi dekolteliydi ve büyük memelerini ortaya çıkarmıştı. Uygunsuz eteği ise uzun, bronzlaşmış bacaklarını sergiliyordu. Geçen ay uçağın arkasındaki yatak odasında onu becermiştim ve bana şu andaki açgözlü bakışları, bu deneyimi tekrarlamak istediğini gösteriyordu. Ama şimdi onun neyini çekici bulduğumu hatırlayamıyordum.

Uçak hareket etmeye başladığında gözlerimi yeni karıma kaydırmak yerine zorla telefonumda tutmaya devam ettim.

"Tüm tıbbi kayıtlarını, onunla ilgili bulabileceğin her şeyi çıkar," dedim Romeo'ya sessizce. "O ve bu lanet olası aile hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Rustik bu ittifakı önermiş olabilir ama

bize bu kızı vermek bir hakaret. Üstünlük sağlamak istiyor ve ben buna izin vermeyeceğim."

Başıyla onaylayarak telefonunu çıkardı. Romeo beni ne kadar sinirlendirse de ondan daha çok güvendiğim biri yoktu.

Uçak yerden havalandığında Sofiya hafifçe nefesini tuttu. Ona bakmaktan kendimi alamadım. Dudakları aralıktı, pencereden dışarı bakarken kolçakları sıkıca tutuyordu. Akşam güneşi pencereye vurarak altın sarısı saçlarından yansıyor, onu bir melek gibi gösteriyordu.

Eğer o bir melekse, ben de şeytandım. Ve biz asla birbirimize ait olamazdık.

Uçak havalandıktan sonra bazı iş görüşmeleri yapmak için arka tarafa geçtim.

@ayisigikitap

6
SOFIYA

Mila ile birlikte yapmak istediğimiz şeyleri hayal ederek saatler geçirirdik. Seyahat etmek istediğimiz yerleri ve oraya vardığımızda yapmak istediğimiz şeyleri düşünürdük. Buna *Hayal Listesi* adını vermiştik ve ben ilk maddemi çoktan tamamlamıştım. *Uçağa binmek.*

Elbette geniş, yumuşak koltukları olan, içinde atıştırmalıklarla şampanya getiren bir uçuş görevlisinin bulunduğu özel bir uçakta olmayı hiç beklemiyordum. Ilık çikolata parçacıklı kurabiyelerden bir paket alırken ona hafifçe gülümsedim. Elbisesi kıvrımlarını vurguluyordu, çok güzeldi. Ama bakışlarının Matteo'nun üzerinde oyalanışını görünce içimde ani bir kıskançlık kıpırtısı hissettim.

Bulutların üzerinde olmanın keyfini çıkararak hedefimize doğru hızla ilerlerken gün batımının gökyüzünü turuncuyla pembeye boyamasını izledim. Bunun ne kadar heyecan verici olduğuna odaklanmaya çalışıyordum ama boğazımda sert bir yumru vardı. Yeni kocam, listemdeki birkaç maddeyi asla gerçekleştiremeyeceğimi açıkça belirtmişti: *sevilmek, çocuklar için mutlu bir yuva kurmak.*

Bunları listeye eklemek bile aslında çocukçaydı. Benim dünyamda hangi kadın mutluluğu bulabilirdi ki? Bizler mutluluk olmadan yaşamayı öğrenirdik. Şanssız olanlar annem gibi olurlardı; *acımasız kocaları tarafından yok edilen boş kabuklar.* Kocaları

olmayan şanslılar ise çocuklara bakarak, alışveriş yaparak ve arkadaşlarına yakınıp durarak günlerini geçiriyorlardı.

Matteo sert ve ciddi biriydi ama acımasız olduğuna dair bir işaret yoktu. Tekerlekli sandalyem hakkında yorum yapmamıştı, bu sabah babamın beni gördüğünde söylediği gibi bana *yer israfı* dememişti. Beni uçağa bile taşımış, nazikçe dokunmuş ve beni merdivenleri popomla tırmanmaya zorlamamıştı.

Kocamla daha sağlıklı bir günümde tanışabilmeyi dilerdim ama bu sabah -son zamanlarda pek çok sabah olduğu gibi- dizlerim ve kalçalarım her an pes etmeye hazır halde uyanmıştım. Acaba Matteo daha güzel, daha zayıf veya daha az hasarlı olsaydım benimle gerçek bir evlilik yapmak ister miydi?

"Uçmak hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Angelo. Beni melankolik düşüncelerimden kurtarmıştı.

Gülümseyerek korumaya döndüm. "Harika bir şey."

"Daha önce hiç seyahat etmedin mi?"

"Chicago'dan hiç çıkmadım." Gerçek şuydu ki, neredeyse evimin doğu kanadından bile hiç çıkmamıştım. Mila ile daha küçükken -durumum kötüleşmeden önce- bazen partilere katılır ya da dadımızla gezilere çıkardık. Bu sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

"New York harika bir şehir. Bence orayı seveceksin," dedi.

"Hep orada mı yaşadın?"

"Evet. Orada doğup büyüdüm. Yoksul bir çocukluk geçirdim ve gençliğimde de tüm bunlara çekildim." Lüks çevremizi işaret ederek elini salladı. "Patron bana çok iyi davrandı."

Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için dikkatle onu inceledim. Mila her zaman benim fazla güvenen biri olduğumu söylerdi ama ben hayatımı insanların yalan söyleyeceğini veya bana zarar vereceğini düşünerek geçirmek yerine, onların temelde iyi olduklarına inanmaya tercih ederek geçirirdim. Belki de yanlış dünyaya doğmuştum.

"Bana onun hakkında daha fazla bilgi verebilir misin?" diye fısıldadım.

Matteo bir süre önce uçağın arkasına gitmişti ama Romeo koridorun karşısında oturuyordu. Koltuklarda -evet, normal olamayacak kadar tuhaf *koltuklarda*- birkaç koruma daha vardı ve onların duymasını istemiyordum.

Angelo nazik bir şekilde güldü. "Onun pek dışadönük biri olmadığını tahmin etmiş olabilirsin. Ama adil bir Don'dur. Ona sadık olanları ödüllendirir."

Söylenmemiş sözler havada asılı kalmıştı. Sadık olmayanlara ne olurdu?

"Ailesi var mı?" diye sordum.

"Bir kız kardeşi var. Onunla aynı binada yaşıyor ama sanırım hepsi bu kadar. Ailesinin öldürüldüğünü biliyor muydun?"

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. Hiçbir fikrim yoktu. Kocam hakkında, takım elbiseyle ne kadar yakışıklı göründüğü dışında hiçbir şey bilmiyordum.

"Amcası tarafından," dedi Angelo kısık bir sesle. "Patronun hainі devirip New York'u geri alması iki yıl sürdü."

"Bu ne zaman oldu? Ne zamandır Don?"

"On üç yıl önce."

Gözlerim kocaman açıldı. "Kaç yaşında?"

Romeo koridorun diğer tarafından güldüğünde fazla yüksek sesle konuştuğumu fark ettim. Kızararak yerime gömüldüm. Babam soru sormamdan hiç hoşlanmazdı.

"Endişelenme," dedi Romeo göz kırparak. "Patron kaçtı, o yüzden şimdi sonuçlarına katlanmak zorunda."

Don'u hakkında böyle konuşmasına şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. Pakhan hakkında böyle konuşan olursa -ne kadar yakını olursa olsun- cezalandırılırdı.

"Matteo, otuz sekiz yaşında," diye devam etti Romeo. "Yaşlı piç."

Angelo alayla güldü. "Peki sen kaç yaşındasın?"

Romeo ona ortaparmağını gösterdi. "Otuz yedi," diye isteksizce cevapladığında kendimi gülmekten alamadım. Romeo bana yine göz kırptı.

Matteo'nun Don olduğunda bu kadar genç olmasına inanamıyordum. Yeni kocama bir anda sempati duymaya başladım. Bu kadar ciddi olmasına şaşmamalıydı. New York'tan uzun zamandır sorumluydu. Aramızdaki on yedi yaşı düşünerek dudağımı ısırdım. Yaş farkı beni rahatsız etmiyordu ama muhtemelen bana ilgi duymamasının bir başka nedeni buydu. Genç ve saftım... neden benimle vakit geçirmek isteyecekti ki?

"Bize kendinden bahset, Sofiya," dedi Romeo.

Omuz silktim. "Anlatacak bir şey yok. Pek ilgi çekici biri değilimdir."

"Aksine, hayatımıza sonsuz bir ilginçlik getireceğini düşünüyorum," dedi koltuğuna yaslanırken.

İnsan canlısı gibi görünüyordu, tereddütle gülümsedim. "Bir şeyler pişirmeyi ve okumayı severim. Dediğim gibi, sıkıcı şeyler."

"Yemek pişirmekte iyi misin?" diye sordu Angelo karnını ovuşturarak.

Omuz silkerek, "Emin değilim," dedim. "Kız kardeşim ve korumamız yaptıklarımı yeterince beğeniyor gibi görünüyordu." Ailem mutfağa hiç adım atmazdı, bu yüzden orası Mila ve benim için anlayışlı personellerle çevrili güvenli bir yerdi. Ancak sağlığım, merdivenleri inip çıkmamı zorlaştırarak bunu da benden çalmıştı. Yeni evimde de merdiven olacak mıydı?

"Geleneksel Rus tatlılarının ne olduğunu bilmiyorum," dedi Romeo.

"*Piroshki* gibi küçük el yapımı turtalar ve krep gibi bazı Rus hamurişleri yapıyorum ama çoğunlukla Amerikan ve İngiliz yemek programlarını izleyerek öğrendim. Bu yüzden çok fazla kurabiye, kapkek ve bunun gibi şeyler yapıyorum."

"Peki ya İtalyan tatlıları?" diye sordu Angelo. Gözlerinde ilgi dolu bir ışıltı vardı. "Tiramisu en sevdiğim tatlıdır."

"Hiç yapmadım ama denemek isterim," diye cevap verdim. En sevdiğim tariflerin yanı sıra, henüz yapmadığım tariflerin listesini de içeren bir not defteri de tutuyordum. Geçtiğimiz yıl, aylarca yataktan çıkamadığım için listem uzamıştı.

"Benim favorim *cannoli**," dedi Romeo. "Ayrıca ben bu adamdan çok daha önemliyim, bu yüzden kesinlikle önce benim tatlımı yapmalısın."

Angelo homurdanarak kollarını kavuşturdu. Aralarındaki şakalaşmayı izlerken içime bir sıcaklık yayıldı. Belki sevgi dolu bir kocam olmayacaktı ama bu küçük etkileşimlerde bile evde bugüne kadar gördüğümden çok daha fazla nezaket vardı. Mila ile birlikte evin bize ayrılan kanadında kendi dünyamızı kurmak için elimizden geleni yapmıştık ve korumamız Nikolai da bu yaramazlıklarımıza ayak uydurmuştu. Fakat Dimitri'nin nadir ziyaretleri dışında, soğuk ve sert adamların ortasındayken adeta soyutlanmış bir adada gibiydik.

"İkisini de yapmam gerekecek," dedim. "Matteo'nun en sevdiği ne?"

Romeo kaşlarını çattı. "Biliyor musun, onun tatlı yediğini hiç görmedim."

Tam o sırada, bahsedilen adamın ta kendisi ortaya çıktı. Geldiğini fark etmediğim için irkildim.

"Ah, mükemmel zamanlama Matteo," dedi Romeo. "En sevdiğin tatlı ne?"

Matteo, sanki sorunun sebebinin ben olduğumu biliyormuş gibi soğuk bakışlarını üzerime dikti. Hızla başka yere bakarak beni görmezden geldiğinde kalbim biraz kırıldı.

Başıyla işaret ederek, "Arkada sana ihtiyacım var," dedi. Romeo abartılı bir iç çekişle ayağa kalkarak Don'u takip etti.

* Sicilya mutfağına özgü, kızartılmış hamurdan yapılan ve içi genellikle *ricotta* kremasıyla doldurulan geleneksel bir İtalyan tatlısı.

Angelo, hayal kırıklığına uğramış ifademi fark etmiş olmalı ki yumuşakça elime vurdu. "Patron bölgesinde birçok sorunla uğraşıyor. Bu onu fazlasıyla meşgul ediyor."

Başımı sallayıp pencereye döndüm. Gece çökmüştü ve uçağın kanatlarındaki yanıp sönen ışıklar, yıldızlarla birlikte gökyüzünü aydınlatıyordu. Babam, kadınların Bratva işleri hakkında hiçbir şey bilmemesi gerektiğine inanıyordu ve sanırım yeni evimde de durum aynı olacaktı.

Uçuşumuzun bitmesine bir saat kadar vardı ve ben de inişe kadar kendime acımaya izin vermeye karar verdim. Sonrasında yeni hayatımla yüzleşmeye ve ondan en iyi şekilde yararlanmaya hazır olacaktım.

7
MATTEO

Asansörün kapıları açılmadan önce hafif bir zil sesi duyuldu. Önce Sofiya'ya binmesini işaret ettim, ardından Romeo ve ben bindik. Kapılar kapandığında Angelo, Sofiya'nın iki valiziyle beraber getirdiği büyük kutu ile asansörü beklemek zorunda kaldı. Uçuş boyunca ondan uzak durmayı başarmıştım ama şimdi bu küçük alanda mahsur kalmıştım. Ondan kaçamazdım.

Asansör yeraltı garajından, çatı katı dairemin olduğu yirmi ikinci kata çıktı. Don olduktan sonra Central Park'ın batı tarafındaki bu tarihi binayı satın almıştım. Sienna ile büyüdüğümüz evde kalmaya dayanamıyorduk. Duvarlar anne babamızın anılarıyla dolu, zeminler onların kanıyla lekeliydi.

Binanın alt katlarında Sienna ile yakın çevrem için daireler vardı. Ayrıca yasal ve yasadışı işlerim için de ofisler bulunuyordu. Bina büyük bir avlu ve bahçe ile çevriliydi. Sienna hava güzel olduğunda öğle yemeğini orada yerdi. Bu, koruma konvoyu olmadan dışarıda bulunabileceği birkaç yerden biriydi. Ama çatıya sadece ben girebiliyordum. Bazı geceler, caddeden gelen gürültüyü dinleyerek orada tek başıma oturup içkimi yudumlardım. O anlarda, kendimi bu şehrin kralı gibi hissederdim.

Asansör kapısı açıldı ve geniş giriş holü ile ön kapı ortaya çıktı. Asansörden çıktığımızda Sofiya yorgun görünüyordu.

"İçeri girmek için parmak izi taraması gerekiyor," dedim. "Romeo, Angelo, Enzo, kardeşim ve ben bu taramaya erişimi olan kişileriz."

Altdudağını ısırarak başını salladı. Ona bunu yapmayı kesmesini söylemek istiyordum. Neden bu kadar gergin görünüyor olabilirdi ki? Evi işgal edilmek üzere olan bendim.

Parmak izini kilide ekleyip isteksizce özel alanıma erişim izni verdiğimde, asansör kapıları tekrar açıldı ve Angelo valizlerle ortaya çıktı. Sofiya'ya gülümsedi. "Ben güvenlik ekibinin başıyım ve kişisel koruman olacağım. Patron sana benimle nasıl iletişime geçeceğini söyleyecektir ama gün boyunca daire dışında bekliyor olacağım, bir şeye ihtiyacın olursa ve bir yere gitmen gerekirse seni götürürüm."

"Teşekkür ederim," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sofiya," dedi Romeo. "Şimdilik size iyi geceler diyorum. Siz ikiniz kaynaşın." Bana kaşlarını kaldırarak baktı ve gülerek asansöre bindi. Birkaç kat aşağıda oturuyordu, yine de kalmasını istemek için can atıyordum. Bu kızla tek başıma ne yapacaktım ki?

Angelo, Sofiya'nın iki valizini daireye bıraktıktan sonra bana başını salladı ve girişe geri döndü. Sofiya'ya içeri girmesini işaret ederek onu takip ettim, kapı arkamızda *gürültüyle* kapandı.

Daire oldukça büyüktü ama şimdiye kadar hiç bu kadar küçük hissettirmemişti. Sofiya minyon bir kızdı, yine de varlığı tüm alanı dolduruyordu. "Gerçekten çok güzel," dedi bana bakarak.

Sadece homurdandım. Sienna, binadaki tüm dairelerin tasarımına kendini adamıştı. Bense, birkaç çılgın fikrini veto etmek dışında bu işe karışmamıştım.

Sofiya'nın valizlerini alırken geri kalan eşyalarının nerede olduğunu merak ettim. Eşyalarının birkaç arabayı dolduracağını düşünmüştüm, belki de ailesi her şeyi daha sonra gönderecekti.

Çenemi dairenin sol tarafına doğru kaldırdım, orada oturma odasından çıkan bir koridor bulunuyordu. "Yatak odan bu tarafta." Benim yatak odama en uzak olanıydı.

Sofiya tekerlekli sandalyesiyle oturma odasından geçerek beni koridorda takip etti. Misafir odasının kapısını açtım ve valizlerini yatağın yanına koydum. Daha önce kimse bu odada kalmamıştı, misafirim olduğu falan yoktu ama Gianna'dan yeni karım için odayı hazırlamasını istemiştim.

Sofiya odayı incelerken bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Kalanı da getireyim," diye homurdandım ve konuşmasına fırsat vermeden odadan çıktım.

Karton kutuyu taşırken içinde bir şey tıkırdayınca açıp bakmak istedim. Ancak yeni karıma mümkün olduğunca az ilgi göstermeye kararlıydım, bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve kutuyu yatağın ayak ucuna koydum.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Gianna Pesci hizmetçim ve aşçım olur. O ve kızı haftada birkaç kez gelip ev işlerini hallediyorlar ama önümüzdeki ay bir düğün için yoklar." Gianna'nın oğlu evleniyordu, bu yüzden nadir izinlerinden birini almıştı. Ona her zaman daha fazla izin alması gerektiğini söylerdim ve o da onsuz hayatta kalamayacağımı söylerdi. Eh, muhtemelen doğruydu. Yine de şu anda burada olmadığı için rahatladığımı itiraf etmeliydim. Sözünü sakınmayan bir kadındı ve beni kırmaktan hiç çekinmezdi. Bu durumu daha da karmaşık hale getirecek yorumlarına ihtiyacım yoktu.

"Başka çalışanın var mı?" diye sordu Sofiya.

"Daireye gelen yok."

Başıyla onayladı. Tekerlekli sandalyesinde lanet derecede küçük görünüyordu.

"Bir toplantıya gitmem gerekiyor," dedim sert bir sesle.

"Ah." Yine dolgun dudağını ısırdı. "Gidiyor musun?"

Yüzündeki üzüntüye karşı çenemi sıktım. Neden hissettiklerini saklayamıyordu ki? "Sana bunun gerçek bir evlilik olmayacağını söylemiştim," dedim aynı sertlikte.

Yavaşça gözlerini kırptı ve hafifçe başını salladı. "Tabii ki. Özür dilerim."

Dilimin ucunda binlerce sert cevap vardı ama onları yuttum, topuklarımın üzerinde döndüm ve daireden çıktım. Angelo'nun yanından geçip asansöre geri dönerken göğsümde huzursuz bir his vardı. Asansör kapıları ofisimin bulunduğu alt kata açıldığında dalgın dalgın göğsümü ovuşturdum.

8
MATTEO

Bu sabah kravatımı bağlamak için üç deneme yapmam gerekmişti. Bunun nedeni kesinlikle yeni karımın düşüncelerimi meşgul etmesi değildi.

Fazlasıyla gençti.

Ve lanet derecede güzeldi.

Silah tüccarıyla görüşmemden sonra ofisimde kalıp sabaha kadar tek başıma içmiştim. Daireme döndüğümde, misafir odasının kapısı kapalıydı ve ışıklar sönmüştü. O sessizlikte bile varlığını hissedebildiğime yemin edebilirdim.

Gelir gelmez onu yalnız bıraktığım için pisliğin teki olabilirdim ama benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece bir yabancıydı. Bir ev arkadaşı.

Ama bu, odamdan çıkıp onu bulma ihtiyacını açıklamıyordu.

Aynada hâlâ eğri duran kravatımı görünce elimi saçlarımdan geçirerek gözlerimi devirdim. Ben siktiğimin *Matteo Rossi*'siydim. Mafya'nın başı. Yirmi bir yaşındaki bir kız hayatımı altüst edemezdi.

Manşet düğmelerimi düzeltirken yatak odamdan çıktım ama Sofiya'yı mutfakta görünce aniden durdum.

Lanet olası şekilde *ayakta dikilirken.*

Bu bir tür şaka mıydı? Neden tekerlekli sandalyede olduğu konusunda yalan söylediğini anlamaya çalışırken beynim

dönüyordu. Bana karşı bir tür avantaj elde etmek için miydi? Bu onun fikri miydi, yoksa ailesinin miydi?

Sabah ışığı pencereden içeri süzülerek saçlarını parlatıyordu. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken bir yandan kâğıda bir şeyler yazıyordu. Beni fark etmemişti, bu beni rahatsız etti. Neden çevresinde olup bitenlerin daha fazla farkında değildi?

Öfkeyle mutfağa girdim.

"Ne halt çevirdiğini sanıyorsun?" diye bağırdım.

Sofiya birden irkilerek nefesini tuttu, gözleri benimkilere kaydı. "Ah! Özür dilerim, seni görmedim." Gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum, dolgun yanakları pembeye döndü. "Şey, günaydın?" Sözleri bir soru gibi çıkmıştı.

Hayır, onun masum davranışına kanmayı reddediyordum.

"Soruma cevap vermedin," diye çıkıştım.

Yanakları daha da kızarırken dudağını kemirdi. "Anlamadım. Üzgünüm."

Neden aptal rolü yapıyordu? Mutfak adasını dolaştım ve o zaman önündeki yürüteci ve tüm ağırlığını tezgâha dayamış olduğunu gördüm.

Kahretsin.

Evlenmeden önce gelinim hakkında hiçbir şey bilmeme gerek olmadığı konusundaki ısrarım şimdi aptalca geliyordu. Romeo'ya, onun tıbbi kayıtlarını alıp almadığını sormalıydım.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Sofiya. Gözlerime bakmak için başını yukarı kaldırmak zorunda kalmıştı.

"Yolumu kapatıyorsun," diye bağırdım. Ona olan öfkem hızla kendime karşı duyduğum utanç verici bir öfkeye dönüşmüştü. "Artık burada yaşıyor olabilirsin ama bu, burada istediğin gibi davranabileceğin anlamına gelmiyor."

Dudaklarını araladı ve sanki kimin yolunu tıkadığını anlamaya çalışırmış gibi devasa çatı katı dairesine hızla bakındı.

"Sen... benim..." Sesi fısıltı gibiydi, kelimeler ağzında dolanıyordu.

"Söyle hadi." Artık onun iri, hüzünlü mavi gözlerine bakmak istemiyordum.

"Odamda kalmamı mı istiyorsun?" diye sordu en sonunda.

"Evet, her neyse," dedim, bu konuşmanın bitmesini istiyordum.

Gözlerini kaçırdı, hafifçe başını salladı ve sonra ellerini yürütecine koydu. Engeli hakkında bir şeyler sormak istiyordum ama bu onun yanında kalmak anlamına gelirdi. Küçük karımla geçirdiğim her saniye, ona daha çok bağlanıyordum. Geçmişte insanlara güvenerek hata yapmıştım ve bunun bedelini her şeyimi kaybederek ödemiştim. Bir daha aynı hatayı yapmayacaktım.

Sofiya, yürütecine ağırlığını verecek şekilde yaslanarak yavaşça odasına geri döndü. Yanımdan geçerken kokusunu aldım; tatlı ve çiçeksi bir kokuydu. Yazdığı kâğıda baktım. Sayfanın üstünde *Sofiya'nın Meşhur Tarçınlı Çörekleri* yazıyordu ve gerekli malzemeleri işaretliyormuş gibi görünüyordu.

Göğsümde bir şey kıpırdadı. Neredeyse pişmanlık gibi hissettiren keskin bir acıydı. Manşetlerimi düzelttim ve bu duyguyu uzaklaştırdım. Ofise gitmem gerekiyordu. Arnavutların bugün bir şeyler yapmasını umut ettiğimi fark ettim, ellerimi kirletmek aklımı karımdan uzaklaştırırdı.

Daireden çıkarken Angelo'ya başımı salladım. "Kaçmadığından emin ol."

Başıyla onaylayarak kapının yanında durmaya devam etti.

9
SOFIYA

Yatak odasına girince kapıyı arkamdan kapattım ve dengemi korumak için ağırlığımı yürütecime verdim. Kalçalarım ağrıyordu ve hastalığımla ilgisi olmayan bir yorgunluk kemiklerime yerleşmişti. Bu şekilde daha ne kadar yaşayabileceğimi bilmiyordum. Mila her zaman cesur olan ve direnen kişiydi, o yanımda olmadan kendimi bitkin hissediyordum.

Yatağıma kıvrılıp battaniyeyi gelişigüzel bir şekilde üzerime çektim. Gözlerim dökülmeyen gözyaşlarıyla yanıyordu ama sonunda onlara teslim olup yanaklarımdan süzülmelerine izin verdim. Nasıl olsa burada ağladığım için beni yargılayacak kimse yoktu. Yeni kocam gözyaşlarımı görseydi bana babamın her zaman yaptığı gibi bağırır mıydı acaba? Neden bu kadar lanet, hassas bir kalple doğmak zorunda kaldığımı anlayamıyordum. Keşke soğuk ve hissiz olabilseydim... tıpkı Matteo gibi.

Kollarımı yastığın etrafına doladım ve gözlerimin kapanmasına izin verdim. Belki rüyalarım beni daha iyi bir hayata taşırdı.

Güneş batarken odadaki ışık değişerek önce altın rengini aldı. Sonra pembeye ve ardından maviye dönüştü. Bütün gün yataktan kalkmamıştım ve lambayı açacak gücüm yoktu.

Bu sabah daha fazla soru sormalıydım. Yemek almak için odamdan çıkmama izin var mıydı? Matteo bunu belirtmemişti ve

tecrübelerime göre bu, *hayır* anlamına geliyordu. İtaatsizlik edersem bana vurur muydu? Bu düşünceyle midem bulandı.

Birkaç ay önce, babam odamda kalmamı söyledikten sonra cesaretimi toplayıp aşağı inmiştim. Regl olmuştum ama hiçbir malzemem yoktu ve Mila da dışarıdaydı. Babam, beni annemin banyo dolabını karıştırırken yakalayınca elinin tersiyle yüzüme vurmuştu. Yere yığılmış, kalçamı sertçe çarparak kötü bir çürük kazanmıştım. Babam beni itaatsizlik ettiğim için azarlarken acı çığlıklarımı bastırıp odama sürünerek dönmek zorunda kalmıştım. O gün yatakta yatarken ve iç çamaşırıma sıkıştırdığım havlu kanla ıslanırken içimdeki bir şey kırılmıştı.

Gördüklerime ve adamlarıyla yaptığım konuşmalara dayanarak, Matteo'nun şiddet eğilimli birine benzemediğini söyleyebilirdim ama bunun ne kadar saf bir düşünce olduğunu ben bile görebiliyordum. O bir Don'du. Kesinlikle insanları öldürmüş ve işkence etmişti. Çekici olması hiçbir şey ifade etmiyordu. Canavarlar güzel yüzlerin arkasına saklanırlardı.

Pencereden dışarıya boş boş bakarken karanlık odayı sardı. Açlık midemi kemiriyordu ama mutfağa gitmeye korkuyordum. Bütün gün dairede kimsenin hareket ettiğini duymamıştım ama Matteo'nun kameraları olduğundan emindim. Bunların hepsi benim ne kadar itaatkâr olduğumu görmek için bir test olabilir miydi?

Odada saat yoktu, bu yüzden sonunda pes edip yataktan kalktığımda saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Banyoya gittim ve çantamı aldım, Mila'nın düğün sabahı içine bir çikolata koyduğunu biliyordum. Bu gerçekten sadece dün mü yaşanmıştı? Sanki üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

Çikolata dudaklarıma değdi ama tadını zar zor alabiliyordum. Mekanik bir şekilde yedim, ambalajı katladım ve çantama geri koydum. Uyuşukluk beni sararak dibe çekmeye başladı.

Dökecek gözyaşım kalmamıştı. Nefret edilmek ve unutulmak, benim hayatımın bir parçasıydı. Bunu kabul etmek zorundaydım.

10
MATTEO

"Yeni karından kaçtığını duydum," dedi Romeo. Masamın karşısındaki deri sandalyeye gömülürken sinir bozucu bir şekilde sırıtıyordu.

O sandalyeyi yok etmem gerektiğini biliyordum. Kimsenin ofisimde rahatına bakmasını istemiyordum. Şimdiyse sağ kolum olan adam sandalyede yaslanmış, ayaklarını lanet masamın üzerine koymuştu.

"Ondan kaçmıyorum." Çenemi ovuşturdum. Son birkaç gündür çenemi o kadar sıkmıştım ki, artık tik haline gelmişti.

Romeo tek kaşını kaldırdı. "Tabii. Bu yüzden dün gece *Star*'da uyudun."

"Daha uygun olduğu için," dedim. *Star*, şehir merkezinde sahip olduğum lüks otellerden biriydi.

Romeo kollarını kavuşturarak homurdandı. "Küçük güzel şey çok yalnız kalıyor olmalı. Belki de gidip ona eşlik etmeliyim."

Daha ne yaptığımı fark etmeden koltuğumdan kalktım, elim ceketimin altında sakladığım silaha doğru uzanmıştı.

Romeo ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterirken güldü. "Siktir, Matteo. Biraz sahiplenici gibi görünüyorsun."

Nefesim ağırlaşmıştı ve Sofiya'yı görmek için açıklanamayan bir ihtiyaç hissediyordum. Onun yanında başka bir erkeğin olması düşüncesi beni cinayete meyilli hale getiriyordu ve nedenini anlayamıyordum.

"Uyuşturucu kaçakçılığı konusunu sonra konuşuruz," dedim sertçe ve telefonumla anahtarlarımı alıp ofisten fırladım.

Romeo arkamdan, "Gelinine benden selam söyle," diye seslendi.

Angelo'ya, "Rapor ver," diye emrettim. Dün sabah bıraktığım gibi dairenin dışında bekliyordu. Enzo gece vardiyasına atanmıştı. Birkaç saat önce nöbetlerini değiştirmiş olmalılardı.

Angelo rahatsız bir şekilde kıpırdanınca alarma geçtim.

"Odasındaydı," dedi.

"Eee?" diye bağırdım. Angelo bir şey saklıyordu ve bu beni sinirlendirmişti.

"Yani odasını hiç terk etmedi, patron. Tüm bu süre boyunca."

Angelo ve Enzo, Romeo ve benim dışında dairedeki video görüntülerine erişimi olan tek kişilerdi. Tüm ortak alanlarda kameralarım vardı, yatak odalarına kamera koymayı reddediyordum.

"Dün sabahtan beri mi?"

Angelo başıyla onayladı.

"Ne sikime bana söylemedin?" diye bağırdım. Göğsümdeki o garip his yine ortaya çıkmıştı. Orayı ovma isteğine direndim. Orada ne halt ediyordu?

"Rahatsız edilmek istemediğini söylemiştin, patron. En azından kaçmaya çalışmadığı sürece."

Ona vurma isteğiyle yumruğumu sıktım. Angelo emrim altında hızla yükselmişti. Bir pusuda hayatımı kurtardıktan sonra onu yakın çevreme almıştım. Aile'nin en iyi nişancıları arasındaydı ve sadakatini kanıtlamıştı. Ama şimdi? Onu öldürmek istiyordum. Sertçe yutkundu ama bakışlarını kaçırmadı.

Onunla daha sonra ilgilenecektim. Önce karımla ilgilenmem gerekiyordu.

Başımı sallayarak kapıyı açmasını işaret ettim ve daireye girdim. Sofiya'nın orada olacağını, saçlarını kulağının arkasına koyarken

ya da fırından tarçınlı çörekleri çıkarırken tatlı tatlı gülümseyeceğini düşünerek mutfağa baktım. Bunu kimseye itiraf etmeyecektim ama onlar en sevdiğim yiyeceklerden biriydi.

Daire sessizdi.

Odasına gidip kapıyı çaldım. Hemen cevap gelmeyince içeri girdim ve karımı yorganın altında benden tarafa sırtı dönük şekilde kıvrılmış halde buldum. Göğsümdeki o garip sızı tekrar baş gösterdi. Belki de kalp krizi geçirmediğimden emin olmak için doktora görünmem gerekiyordu.

"Ne yapıyorsun?" Sözlerim sessiz odada sertçe yankılandı.

Sofiya irkildiğinde uyuyor olduğunu fark ettim.

"Matteo?" Yatağın başlığına yaslanacak şekilde telaşla doğruldu. Bakışlarını kaçırdı, omuzları gergindi. Büyük beden siyah tişörtü onu solgun gösteriyordu ve gözlerinin altı koyu halkalarla kaplıydı.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrar sordum bu sefer sesimi kontrol etmeye çalışarak.

"Uyuyordum. Özür dilerim," diye fısıldadı. Elleri yorganı kavramıştı.

"Neden özür diliyorsun?" Yatağa doğru birkaç adım attım.

"Öfkeli görünüyorsun."

Öfkeliydim ama bu kırılgan kıza bakarken bu duyguyu sürdürmek zordu.

Bu konuşmayı nereye götüreceğimi bilemeyerek derin bir nefes aldım. "Dünden beri bu odada olduğunu duydum."

Başıyla onayladı ama bu saçma davranışının nedenini açıklamadı.

"Yemek yedin mi?"

Dudaklarını ısırdı, gözleri bir anlığına benimkilerle buluştuktan sonra tekrar başka yere baktı. Gözlerini benden ayırmamasını talep etmekten kendimi alıkoymak için çenemi sıktım.

"Çantamda bir çikolata vardı," diye mırıldandı.

"Çikolata mı yedin?" Bütün gün ve gece boyunca tek bir çikolatayla odasında mı saklanmıştı?

Altdudağı titremeye başlayıp gözleri yaşlarla dolarken dehşete düştüm. "Özür dilerim. Ne yapacağımı ve kuralların ne olduğunu bilmiyorum. Daha iyisini yapabilirim. Sadece ne yapmam gerektiğini söyle."

Sofiya omuzları titreyerek kendi içine gömülürken donakaldım. Aldığım tüm eğitimlere rağmen buna hazırlıklı değildim.

"Ağlamayı kes," diye çıkıştım.

Hafifçe hıçkırdı, ardından dudaklarını sıkarak kendini durdurdu.

Elimi yüzümde gezdirdim. Birini aramalı mıydım? Kız kardeşim ne yapacağını bilirdi. Ama şu anda başka birini aramak, bu kıza yenildiğimi kabul etmek olurdu.

Kendimi öfkelenmekten alıkoymak için çenemi sıkarak yatağın kenarına oturdum ve elimi omzuna koydum. Kaskatı kesildiğinde ruh halim daha da kötüleşti. Elimi çektim.

"Neyi yanlış yaptığımı söyleyecek misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir şeyi. Ama yemek yemelisin. Hadi."

Yataktan doğrulurken ben de ayağa kalktım. Titrek ellerle yürütecine uzandı, parmakları tutacakları sıkarken bembeyaz kesildi. Ayağa kalkmaya çalıştıktan sonra tekrar yatağa oturunca kaşlarım daha da çatıldı.

"Ne oldu?" Bir kez olsun *nazikçe* ya da ona benzer bir şekilde konuşabilmeyi diledim.

"Özür dilerim, biraz titriyorum." Dudaklarını ısırarak bir şeye hazırlanır gibi derin bir nefes aldı. "Tekerlekli sandalyemi getirebilir misin?"

Tekerlekli sandalyesi odanın köşesindeydi. Onu almak benim için oldukça kolay olurdu ama nedense kendimi eğilip onu kucağıma alırken buldum. Vücudunun önü göğsüme yapışmıştı ve bacakları kalçalarıma sarılmıştı. Artık bacaklarının hareket

edebildiğini biliyordum ancak tıbbi sorunu tam anlamam gerekiyordu. Yine de bu, şimdilik bekleyebilirdi. Bir kolumla belini destekledim, diğer kolumu ise kıçının altına koydum.

"Sandalyemi kullanabilirim," dedi. Nefesi boynuma değince onu daha da sıkı tuttum. En son ne zaman birine bu kadar yakın olmuştum? Kadınları bundan daha az temas ederek becerirdim.

"Canını acıtıyor muyum?" diye sordum alçak bir sesle.

"Hayır."

"Tamam o zaman." Odadan çıkıp onu doğrudan mutfağa götürdüm ve tereddütle mutfak adasına bıraktım. Onu bırakma düşüncesi kabul edilemez gibi görünüyordu.

Kollarımı iki yanına dayadım. "Burada oturabilir misin?"

Şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmıştı ama ağlamayı kesmişti, o yüzden bunu bir zafer olarak kabul edecektim. Başıyla onayladı.

"Düşmeyeceksin, değil mi?"

Dudaklarının köşesinde ufak bir gülümseme belirdi. "Düşmeyeceğim."

Sözüne karşılık sadece homurdanarak buzdolabını açtım. Raflara boş boş bakarken soğuk hava yüzüme çarptı. Tüm çocukluğumu, kendimi ve başkalarını kontrol altında tutmayı öğrenerek geçirmiştim. Don'un yerini aldığımda bu durum daha da yoğunlaşmıştı ve gerçek anlamda kontrolümü kaybettiğimi hissetmemin üzerinden yıllar geçmişti. Burada, kendi mutfağımda ufak bir kız varken içimde bir şeyler çözülmeye başlamıştı.

"Şey, yardıma ihtiyacın var mı?" Arkamdan gelen tatlı sesin tınısında gülümseme vardı. Normalden daha uzun bir süre buzdolabının içine konuşmadan bakıyor olduğumu fark ettim.

"Hayır."

Evet. En son ne zaman yemek pişirdiğimi hatırlamıyordum. Neden burada hazırlanmış bir yemek yoktu?

Kapağını kapattım. "Bir şeyler sipariş edeceğim. Ne istersin?"

"Seçici değilimdir."

Bakışlarımı ona diktim. "Ne istediğini söyleyeceksin."

İnce bir sesle, "Pizza?" diye sordu.

"Yeni İtalyan hayatına uyum sağlıyorsun, ha?" dedikten sonra Angelo'ya kuzenimin yerinden pizza alması için mesaj attım.

"Pizzayı severim." Bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırmasını izledim. "Ve bazen yemek de pişirebilirim..." Sesi kısılırken yüzünde hüzünlü bir ifadeyle başka bir yere baktı.

Dün sabahki tarçınlı rulo tarifini düşündüm. Belli ki yemek yapmayı seviyordu ama bunun onu neden bu kadar üzdüğünü anlamıyordum.

Kollarımı kavuşturarak, "Neden hiçbir şey yemedin?" diye sordum.

"Yememe izin var mı bilmiyordum," diye fısıldadı.

"Neden iznin olmasın ki?"

"Odada kalmam gerektiğini söyledin, ben de emin olamadım..."

Söylediklerini anlamaya çalışırken beynim uğuldadı. Ona odadan çıkamayacağını ne zaman söylemiştim ki? Tek konuşmamız dün sabah olmuştu...

Kahretsin.

Siktir.

Telefonumu tezgâhın üzerine bırakarak Sofiya'nın önüne geçtim.

"Bana bak." Sesim yeterince yumuşaktı. Dediğimi yapmadığında kafam karıştı. En son ne zaman biri bana karşı gelmişti?

Başparmağım ve işaretparmağımla çenesini kavradım ve yüzünü yukarı kaldırdım. Teni lanet derecede yumuşaktı.

"Odandan ayrılamayacağını kastetmedim."

"Ah."

"Burası artık senin evin. İstediğin odayı kullanabilirsin. Yemek pişirmek ya da tarçınlı çörek yapmak istersen, yapabilirsin."

Gözlerini kırpıştırdı, yorgun ve şaşkın görünüyordu. Onu *teselli* etme dürtüsü tarafından ele geçirildim. Aptalca bir şey yapmamak için ellerimi indirdim ve bir adım geri attım.

"Sofiya." Sesimdeki öfkeyi gizleyemiyordum. "Artık İtalyan Mafyası'nın başı Don ile evlisin. Bu da seni kraliçe yapar. İnsanların seni hor görmesine izin veremezsin."

"Sana karşı gelmemi mi istiyorsun?" Başını kaldırdı, sesinde bir parça küstahlık vardı. Bu beni sinirlendirmedi, aksine dudaklarımın kıpırdanmasına neden oldu. Tam zamanında ifademi kontrol altına aldım.

"Hayır." Sonra ne tepki alacağımı görmek için onu biraz zorlamaya karar verdim. "Bana *itaat* etmelisin."

Yüzünde anlık bir öfke belirince bu sefer ifademi saklayamadım. Yeni karımın içinde biraz ateşin olmasını hiç umursamadığımı fark ettim. Gülümsememi saklamak için elimi yüzüme götürdüm ama gözlerinin hafifçe büyümesi, yakalandığımı gösteriyordu.

Boğazımı temizledim. "Bana soru sorabilirsin, Sofiya. Bu gerçek bir evlilik olmayabilir ama ben senin gardiyanın değilim." Bunun gerçek bir evlilik olduğuna dair Aile'yi ikna edeceksek, benden korkmamalıydı.

Dudaklarını ısırdı ve bakışlarını kaçırarak başını salladı. Aramıza garip bir sessizlik çökünce telefonuma baktım, pizzanın gelip beni kurtarmasını diliyordum. Sofiya'nın yerinde duramayışı dikkatimi çekti, bacaklarını mutfak adasına vuruyordu. Onlara baktım.

"Bacaklarının nesi var?"

Sert sesim hareketlerini kesmesine neden oldu. "Ah, şey, hipermobil Ehlers-Danlos sendromu denen bir hastalığım var." Parmaklarını uyluklarına bastırdı. Parmaklarını kendi parmaklarımla değiştirmemek için bütün irademi kullandım.

"O nedir?"

"Bağ dokusu bozukluğu, bu yüzden eklemlerim çok sağlam değil. Kalçalarım ve dizlerim en kötü durumda olanı. Eklemlerim yerinden çıkabiliyor ya da subluksasyon denen, kısmi çıkık gibi bir şey olabiliyor. Birkaç yıl önce yürüteç kullanmaya başladım

ama son zamanlarda bu yetersiz kalıyor ve tekerlekli sandalye kullanmak zorunda kalıyorum."

Sesi neredeyse fısıltıya dönüşecek kadar alçalmıştı ve yanakları kıpkırmızı olmuştu. Bizim dünyamızda imaj güç demekti, bu yüzden utanç duyması şaşırtıcı değildi. Ama bunun onu savunmasız hale getirmesinin pek umurumda olmadığını fark etmiştim. Ben onu korumak için buradayken bunun gerçekten önemi var mıydı?

Dişlerimi sıktım. "Tehlikeli mi?"

"Sanmıyorum?" Bu, ağzından bir soru gibi çıkmıştı.

"Nasıl bilmezsin?"

Sofiya sert ses tonuma irkildiğinde göğsüm sıkıştı.

"Hiçbir zaman düzenli tıbbi bakım almadım, bu yüzden her şeyi kendim bir araya getirmek zorunda kaldım."

Çenemi sıkarak devam etmesi için başımı salladım.

"Küçükken sorunlar yaşamaya başladım. Sürekli ayak bileklerimi burkuyordum ve bacaklarım, takılıp düştüğüm yerlerden dolayı hep yaralıydı. Korkunç büyüme ağrıları, baş ağrıları ve diğer rasgele semptomlar yaşıyordum. Yaşım ilerledikçe durum daha da kötüleşti ve birtakım kötü çıkık durumları yaşadım. Sonunda ailemi, tüm bunları uydurmadığıma ikna ettim. Birkaç doktora gittik, nihayet biri teşhis koydu ama ondan sonra onu bir daha hiç görmedim."

Siktir. Rustik, ailesinin böyle bir zayıflığını bildiği için doktoru öldürttüyse buna hiç şaşırmazdım. Sofiya ve ben, en üst düzey organize suç ailelerinde büyümüştük ama çocukluklarımızın birbirinden daha farklı olamayacağı açıktı. Babam bana karşı katıydı, beni bir sonraki Don olarak hazırlarken nadiren sevgisini gösterirdi ama onun sevgisinden hiç şüphe etmemiştim. Yaptığı her şeyin ailemizin yararına olduğunu bilirdim. Oysa Rustik, kızını hiç umursamıyordu.

"Tedavisi ne?"

"Tam bir tedavisi olduğunu sanmıyorum. Demek istediğim, ağrı kesiciler ve ısıtma pedleri yardımcı olabilir ve bazı insanlar

fizik tedavi görüyor. Ve tabii ki yardımcı aletler var. Ama bir tedavisi falan yok."

Kapının çalınması cevap vermemi engelledi. Telefonumdan koridor kamerasını açtım ve Romeo'nun pizzamızla durduğunu gördüm. Kapıyı sadece ondan pizzayı almaya yetecek kadar açtım.

"Ne o? Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sordu sinir bozucu bir gülümsemeyle.

Sorusunu duymazdan geldim. "Tıbbi kayıtlarını aldın mı?"

Yüzü ciddileşti. "Sana bu konuda bilgi vermek istiyordum. Franco hiçbir şey bulamadı."

Franco benim en iyi bilgisayar korsanımdı ve ihtiyacım olan bilgileri her zaman bulurdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer tıbbi kayıtları varsa, biri onları yok etmiş. Yani tamamen *yok etmiş*. Eğer sadece saklanmış olsalardı Franco onları bulabilirdi."

Bu tamamen Rustik'in işi olmalıydı. *Piç kurusu.*

Romeo'ya kısa bir baş selamı verdikten sonra kapıyı yüzüne kapattım.

Pizzayı mutfak tezgâhına koyduktan sonra iki tabak aldım. En azından onların yerini biliyordum.

"Doktor randevusu alıp ne diyeceklerine bakacağız." Doğru kişiye görünürse, hastalığının tedavisi hakkında bir şeyler öğrenebileceğimizden emindim.

"Teşekkürler. Bu... gerçekten çok nazik bir davranış."

Göğsüm sıkışınca birkaç dilim pizza alarak kendimi meşgul ettim. "Yemeğini bitir. Yapmam gereken işler var." Kapıya doğru yürürken Sofiya'nın sesiyle durdum.

"Tekerlekli sandalyemi getirebilir misin?" diye sordu.

Elimle yüzümü ovuşturdum, kendime olan kızgınlığım artıyordu. Önce ona odasında mahsur kaldığını düşündürmüştüm, şimdi de *tezgâhın üzerinde* bırakmıştım. Sikik bir kocaydım. Bu yüzden insanlara yakınlaşamazdım. Dikkatim dağılır, kafam karışırdı.

Tekerlekli sandalyesini alıp mutfak adasına ittim. Sonra onu adadan kaldırıp sandalyeye oturmasına yardım ettim.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Hayır dercesine kafasını salladı. "Gitmek zorunda mısın?"

"Evet."

Tekrar başını salladı. "Umarım iyi bir öğlen geçirirsin."

Kapıya doğru yürürken ve arkamdan kapıyı çarparken tatlı sözleri de peşimden geldi.

Angelo, ofisime giden asansöre binerken bana başını salladı. Yapacak işlerim, yönetmem gereken bir imparatorluğum vardı ve kimsenin buna engel olmasına izin veremezdim.

11
MATTEO

Squat egzersizimin ortasındayken spor salonunun kapısı yavaşça açıldı. Sofiya gergin bir şekilde odaya girdi. Dün öfkeyle çıkıp gittiğimden beri onu görmemiştim, gece geç saatlerde döndüğümde de odasında olduğunu fark etmiştim. Bu sabah, dar siyah tayt ve sutyene benzeyen çok küçük bir üst giyiyordu. Ağırlıkları yere bırakırken bile kalp atışlarım hızlanmaya devam etti.

"Burada olmamda bir sakınca var mı?" diye sordu. Bakışları çıplak göğsümden aşağı kaydıktan sonra tekrar yüzüme döndüğünde ağır bir şey kaldırmak için açıklanamayan bir dürtü hissettim.

Çenemi onaylarcasına kaldırdığımda karşılık olarak hafifçe gülümsedi. Sonra halter rafına doğru gitti. Onun daha önce hiç kullanılmamış iki kiloluk dambılları almasını izlerken ben de kendi yirmi kiloluk ağırlıklarımı aldım. Sofiya'nın ne yaptığını anlamaya çalışırken kaslarımdaki yanmayı fark etmeyerek tekrarlarımı yapmaya devam ettim. Ağırlıkları beceriksizce kavradı ve omuz presleri yapmaya başladı. Kötü duruşuna karşı dişlerimi sıktım. Kendini incitecekti.

Ağırlıklarımı tekrar bıraktım ve ona doğru fırladım. "Ne yapıyorsun?"

Bana bakmak için başını kaldırırken dudaklarını araladı. "Şey, ağırlık kaldırıyorum?" Bu kadar sevimli olması beni sinirlendiriyordu.

Kollarımı kavuşturdum. "Berbat bir iş çıkarıyorsun."

Gözlerini kırptıktan sonra bakışlarını kaçırdı. "Sadece omuzlarımı güçlendirmek istiyorum, böylece sandalyemi daha kolay itebilirim."

Gözlerimi kollarında gezdirip pürüzsüz tenini inceledikten sonra kendimi zorlayarak kullandığı tekerlekli sandalyeye baktım. Daha önce ona pek dikkat etmemiştim, üstündeki güzel kadına fazlasıyla odaklanmış durumdaydım. Siyah ve hantal olan sandalye onun için çok büyük ve ağır görünüyordu.

"Bu senin için en uygun tekerlekli sandalye mi?" Ben daha kendimi durduramadan soru dudaklarımdan dökülüverdi.

Donakaldı ve halterlerden biri elinden kayarak yere düştü. Diğeri düşmeden yakaladıktan sonra ağırlık sehpasına oturdum, böylece tepesinde dikilmeyecektim.

"Sofiya?" Kaşlarımı kaldırdım.

Ellerini birbirine doladıktan sonra bana baktı. "Şey... ben... çok kötü bir şey yaptım."

Göğsüm sıkıştı. Bana yalan söylediğini mi itiraf edecekti? Beni gözetlediğini? Zihnimde iki silah sesi yankılandı.

"Söyle." Dişlerimi sıkarak cevap bekledim.

Omuzları çökmüş halde ellerine baktı. "Yaklaşık altı ay önce, yürümek benim için gerçekten zorlaşmaya başladı. Hâlâ yürüteç kullanıyordum ama bacaklarım zayıftı ve ayağa kalktığımda başım dönüyordu. Çok acı çekiyordum ve sürekli düşüp dizimi çıkarıyordum. Babam tekerlekli sandalye almama izin vermedi. Sadece daha güçlü olmam ve daha çok çabalamam gerektiğini söyledi."

Ellerim gerildi.

"Kız kardeşimle beraber nasıl bir tane alabileceğimizi düşünüyorduk ama çok pahalılardı ve ne yapacağımızı bilmiyorduk."

"Çok pahalı derken ne demek istiyorsun?"

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Çok fazla para gerektiriyorlar?"

"Baban Bratva'nın başı. Neredeyse sınırsız parası var."

"Yine de Mila ve benim yok," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Size para vermiyor mu?"

Başını olumsuz anlamda salladı. *Siktiğimin piç kurusu.*

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Peki bunu nasıl aldın?" Sandalyesini işaret ettim.

Sofiya elleriyle yüzünü kapattı. "Lütfen beni yargılama. Korkunç bir insan olduğumu biliyorum ama çaresiz kalmıştık. Haftalardır yataktan kalkamıyordum ve Mila paniklemişti. Bu yüzden korumamızı bir tıbbi malzeme dükkânına girip bunu çalmasına yardım etmesi için ikna etti."

Daha fazla konuşmasını bekledim ama sessiz kaldı.

"Ve?"

"Ve ne?" Sofiya'nın sesi yükselmişti. "Bu *çalıntı* bir tekerlekli sandalye. Özel yapım falan değil, yani birinin onu beklediği falan da yok ama yine de korkunç bir şey." Gözlerini benimkilere çevirdi ve elime dokunmak için uzandı. "Mila'nın suçu değil. Ona ben yaptırdım." Sanki suç ihbarında bulunmak için telefonumu çıkaracağımdan korkuyormuş gibi sesinde panik vardı.

Dudaklarım seğirdi. *Benim masum küçük karım.*

"Şunu bir netleştirelim. Bana, baban sana para vermediği için sana uymayan bir tekerlekli sandalye çalmak zorunda kaldığını ve benim bu durumda en çok hırsızlık yüzünden mutsuz olacağımı mı düşündüğünü söylüyorsun?"

"Çalmak kötüdür," dedi Sofiya ciddiyetle.

Çenesini tuttum. "Sen bir Bratva prensesiydin, şimdi de bir Mafya kraliçesisin. Tekerlekli sandalye hırsızlarından çok daha kötü suçlularla çevrilisin."

Sofiya bana isteksizce gülümsedi. "Mila da öyle söyledi."

"Tekerlekli sandalyeyi aldığından beri daha iyi misin?"

"Evet, daha iyi," dedi yumuşak bir sesle.

"Baban bunu gördüğünde ne tepki verdi?"

"Şey... düğün sabahına kadar bilmiyordu."

Tek kaşımı kaldırdım.

Omuz silkti. "Mila ve ben çoğunlukla ikinci katın doğu kanadında kalıyorduk. Ebeveynlerimizi nadiren görürdük." Boğazını temizledi. "Ama gördüğünde mutlu olmadı. Bu yüzden benimle düğün töreninde yürümeyi reddetti."

Çenemdeki bir kas seğirdi.

Ben soğuk bir adamdım. Böyle yaratılmıştım ve buna mecburdum. Ama Sofiya'nın büyük mavi gözlerine bakarken *bir şeyler* hissetmemek zordu.

"Omuz presleri yaparken karın kaslarını kullanmalı ve dirseklerini içeride tutmalısın."

Konunun aniden değişmesine şaşırarak gözlerini kırptı.

İki dambıl aldım ve Sofiya'ya uzattım, sonra bankı itip onun arkasına geçtim. Spor salonunun arka duvarını kaplayan aynada yansımasını gördüm. Benim karanlığımın aksine parlak saçları ve berrak gözleriyle tamamen aydınlıktı. Gözlerim vücudunu taradı. Bu pozisyondayken tüm kıvrımlarını seçebiliyordum. *Uyluklarının yayılışı, karnının yumuşak kıvrımı, sert meme uçlarının üstündekine yaptığı baskı.* Parmaklarım hareket etmek, dokunmak, üzerimde *neden* böyle bir etkisinin olduğunu anlamak için kaşınıyordu.

Dikleşerek elindeki ağırlıkları sıktı ve başının üzerine kaldırdı.

Parmaklarımla kollarını okşayarak, "Dirseklerini gevşek tut," dedim. Keskin bir nefes aldığında bu ses doğrudan sikime gitti.

Siktir. Durmam gerekiyordu. Bu tehlikeliydi. Amaçsızdı. Bu evliliği kabul etmemin tek nedeni ittifaktı. Anlaşma basit ve açık olmalıydı. İş ile zevki *asla* karıştırmazdım.

Boğazımı temizledim. "Yapacak işlerim var."

Sofiya'nın sessiz bir şekilde ettiği teşekkür beni spor salonundan dışarı kadar takip etti.

Tatlı kokusu duşta bile peşimi bırakmadı.

O küçük kıyafetinin içindeki memelerinin görüntüsü, sikimi okşarken gözlerimin önündeydi.

Utanç verici bir şekilde çabuk boşaldım.

Acilen seks yapmam gerekiyordu, yoksa karıma asılmak gibi ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya kalacaktım.

12
SOFIYA

Uyandığımda yanaklarımın gözyaşlarıyla ıslandığını fark ettim. Üstelik midem de bulanıyordu. Derin bir nefes alıp yüzümü sildim. Oda tamamen karanlıktı ve perde aralığından güneş ışığı girmiyordu. Demek ki gece yarısıydı.

Dairenin boğucu yalnızlığına daha fazla dayanamayıp erken yatmıştım. Spor salonunda birlikte vakit geçirdikten sonra Matteo kaçmıştı ve günün geri kalanında onu görmemiştim.

İşin aslı, kimseyi görmemiştim.

Dairede dolaşıp durmuştum. Biraz televizyon izlemiştim. Matteo'nun kütüphanesinde okumak için ilginç bir kitap bulmaya çalışmış ama başaramamıştım. En sevdiğim romantik kitap -seksenlerde yazılmış, dramatik bir kapağı olan, fazlasıyla yıpranmış bir kitap- bile dikkatimi çekememişti. Mila ile birkaç yıl önce tavan arasında *baba*"mıza -büyükannemize- ait kutuda bir yığın aşk romanı bulmuştuk. Çoğunu Mila'ya bırakmıştım ama bir tanesini yanıma almadan edememiştim. En sevdiğim sahneleri okumaya çalışmıştım ama dikkatim sürekli dağılıyordu. Aşk hakkında okumak şu anda kendimi boş hissettiriyordu.

Saat akşam sekiz buçuk olduğunda o kadar sıkılmıştım ki, uzun bir banyonun ardından uykuya dalmıştım.

Ta ki kâbus görüp uyanana kadar.

---

* Bazı kültürlerde anneanne (anne tarafından büyükanne) için kullanılan sevgi dolu bir hitap.

Pijamalarımın terli vücuduma yapışmasından rahatsız olarak kendimi oturur pozisyona getirdim. Artık tekrar uykuya dalmam imkânsızdı.

Kâbuslara alışkındım. Çocukluğumdan beri kâbus görüyordum. Sadece Mila ile birlikte uyuduğumda bu kadar sık olmuyorlardı. Kız kardeşime bunu hiç itiraf etmemiştim çünkü kendi odasında uyumak istediğinde kendini suçlu hissetmesini istemiyordum. Bana bakmak zorunda olmamalıydı. Yine de çoğu gece yanıma gelirdi, belki de ikimiz de birbirimize ihtiyaç duyuyorduk.

Burada, geniş ve sessiz dairede, tek düzenli ziyaretçim kâbuslarımmış gibi görünüyordu.

Kendimi iterek ayağa kalktım, yürütecimi ve tekerlekli sandalyemi geride bırakarak odamdan çıktım. Sabah egzersizinden dolayı kaslarımda ağrı vardı ama ikisinden birini yanıma alıp gürültü yapma riskini almak istemiyordum.

Ne yapacağımı bilemeyerek oturma odasında durdum. Artık bu dairede olmak istemiyordum. *Nefes* alacak bir alana ihtiyacım vardı.

Yangın merdivenine açılan pencereye gidip camı araladım. Soğuk hava dalgası yüzüme çarpınca kanepeden bir battaniye alıp geri döndüm. Tüm eklemlerimin yerinde kalması için dua ederek pencereden dışarı çıktım ve soğuk metale oturdum.

Gülümsedim.

Buradan şehir manzarasını görebiliyordum. Aşağıda ışıklar parlarken sokaklar hâlâ arabalarla doluydu. Şu anda uyanık olan tek kişinin ben olmadığımı bilmek kendimi daha az yalnız hissetmeme sebep oldu. Yangın merdiveninde oturmak bir şekilde çok *havalı* geliyordu. Telefonum olsaydı, bir fotoğraf çekip Mila'ya gönderirdim.

Bir süre sonra merakım galip geldi. Dairenin en üst katındaydık ama metal yangın merdiveni tepemden çatıya kadar uzanıyordu. Macera ve belki de pervasızlık duygusu beni sarmıştı. Orada ne vardı?

Ayağa kalktığımda dizlerim çıtladı ama bunu görmezden geldim. Sonuçları ne olursa olsun merdivenleri tırmanacaktım. Vücudum buna katlanmak zorundaydı.

Beni pelerin gibi saran battaniyeye takılmamaya dikkat ederek yavaşça yürüdüm. Zirveye ulaştığımda gülümsemem genişledi. *Çattıya* çıkabilirdim. Küçük bir çıkıntıya tırmanmaya çalıştım, bileklerim ağrırken avuç içlerim pürüzlü betona sürtündü.

Ve sonra oradaydım. Dimdik duruyor, şehrin ayaklarımın altında uzanmasını izliyordum.

Boş ve endüstriyel bir şey, belki rasgele borular ve tesisat ekipmanları bekliyordum ama karanlığa gözlerimi kısarak baktığımda çok daha lüks bir şey buldum.

Çevreden yansıyan ışıklar solumdaki geniş oturma alanını aydınlatıyordu. Ayaklı bir kış bahçesi, metal bir ateş çukurunun etrafında daire oluşturan bir grup dış mekân oturma takımının üzerini örtüyordu. Sağımda hafifçe yükseltilmiş büyük bir levha vardı. Karanlıkta net göremiyordum ama bir helikopter iniş pisti olduğundan emindim. Mila ile izlediğimiz tıbbi dizilerden bu görüntüye aşinaydım.

Oturma alanına doğru ilerledim ve kış bahçesinin etrafına sarılmış ışık zincirlerini görünce heyecandan küçük bir çığlık attım. Açma düğmesini bulana kadar etrafı yokladım ve fişi taktım. Parlayan ışık mekâna rahat bir hava katmıştı, çatının bu tarafını çevreleyen bir dizi ahşap saksıyı vurguluyordu. İçine baktığımda bitki göremedim, sadece toprak vardı. Bahar daha yeni gelmiş sayılırdı, muhtemelen yılın bu zamanı bahçe işleri için çok erkendi. Parmaklarımı toprağın içinde gezdirdim. Belki bir şeyler ekebilirdim. Pişirme ve yemek için otlar. Yemek masası için çiçekler.

Dizlerimdeki ağrıyı daha fazla görmezden gelemeyince kanepelerden birine uzandım. Ateş yakmaya cesaret edemedim, muhtemelen tüm binayı yakardım ama polar battaniyemin altına daha da sokuldum ve Matteo ile birlikte burada ateş yaktığımızı hayal

ettim. Hayal Liste'mdeki maddelerden biri olan *smores*u* yapabilirdik.

İç çekerek gözlerimi kapattım. Burada, New York'un yüksek binalarıyla çevrili halde aşağıdaki caddeden gelen hafif seslerle, listem inanılmaz derecede çocukça geliyordu. Kendimi fazlasıyla çocuksu hissediyordum. Pakhan'ın evinde yetişmiş olsam da çok korunaklı bir ortamda büyümüştüm. Bratva'da kadınların söz hakkı yoktu ve engelim yüzünden bana daha da çocukmuşum gibi davranıyorlardı.

Ya da bir mahkûm gibi.

Mila'nın sözleri aklıma geldi. "*Kendi iyiliğin için fazla tatlısın.*" Kendimi güçlendirmem gerekiyordu. Ayaklarım yere daha sağlam basmalıydı. Henüz bu daireden ayrılmamıştım ama en sonunda ayrılacağımı biliyordum. Matteo bir *kraliçe* istiyordu. *Eh, bu ne anlama geliyorsa.* Yanında güçlü birini istiyorsa, kesinlikle yanlış gelini seçmişti. Son birkaç yılı görünmez olmayı ve kendimi küçük göstermeyi öğrenerek geçirmiştim. Bu beni daha az hedef haline getiriyordu.

Ama belki de bu, aynı zamanda beni daha az insan yapıyordu.

Sanki yavaş yavaş tüm insanlığımı geride bırakıyormuş gibi hissediyordum.

Sadece Mila ve Dimi'nin yanında kendim olabiliyordum. Sadece o anlarda kendimi *gerçek* ve *güçlü* hissediyordum.

Mila'ya âşık olduğu oyuncular hakkında takıldığımda.

Bir partiye gizlice gittikten sonra sarhoş olarak döndüğünde onunla ilgilendiğimde.

Korumamız Nikolai'ı bizimle kızlara özgü romantik komedileri izlemeye zorladığımda.

Dimi ile atış poligonuna gittiğimde.

Silahımı tutarak hedefi vurduğumda kendimi güçlü hissettiğimde.

* Genellikle kamp ateşi başında yapılan; ateşte kızartılmış *marshmallow* ve çikolatanın iki bisküvi arasına konmasıyla hazırlanan, Amerikan kültürüne özgü bir tatlı.

O günlerde en baskın duygum korkuydu ama daha *fazlasını* hissetmek istiyordum. Matteo, yeni hayatım, bu sahte evlilik, benim seçeceğim bir şey değildi ama en iyisini yapmam gerekiyordu. Ve bunun için Mila'nın cesaretinden ilham almaya ihtiyacım vardı.

Düşüncelere dalmışken birinin boğazını temizlemesiyle sessizlik bozuldu. Kanepede irkildim ve Matteo'nun önümde durduğunu görmeden önce küçük bir çığlık attım.

"Ah, merhaba," diye kekeledim. Sesimin bu kadar tiz ve nefes nefese çıkması nedeniyle kendime vurmak istiyordum. *Aferin, Sofiya. Güçlü olmaya karar vermiştin, değil mi?*

Işıklar Matteo'nun sert çenesini ve geniş göğsünü saran koyu renkli, uzun kollu tişörtünü aydınlatıyordu. Eşofman altı kalçalarına kadar inmişti. Hızla gözlerimi yüzüne geri çevirdim.

Hiçbir şey söylemiyordu. Sadece orada duruyor, keskin bakışlarıyla beni inceliyordu.

Burada olduğum için özür dileme isteğiyle mücadele ettim. Bana daireyi keşfetmeme izin verdiğini söylemişti. Çatının yasak olduğunu söylememişti. Yalnız kalmak istiyorsa gidebilirdi. İçimdeki kıskanç taraf, *benim önce burada olduğumu* söylüyordu.

"Buraya nasıl çıktın?" diye sordu.

"Havada süzüldüm." Sözler durduramadan ağzımdan çıktı. Onun alaycı sözlerime vereceği tepkiyi beklerken nefesimi tuttum ama yüzü ifadesiz kalmaya devam etti. İfadesine uymaya çalışarak gözümü kırpmadan ona baktım ama çabucak pes ettim. "Merdivenleri kullandım."

"Hımm," diyerek karşıma oturdu.

Hem rahatladım hem de heyecanla doldum. Arkadaşlığa açtım ve o *benimle* burada olmayı seçmişti.

"Yürüteç kullanmadın, öyle mi?"

Başımı hafifçe yana eğdim. "Merdivenlerde kullanmak biraz zor olurdu."

Matteo başıyla onayladı, elinde tuttuğu içkisindeki buzlar tıkırdarken şehri seyretti. Derin düşüncelere dalmış görünüyordu ama sessizlik rahatsız edici değildi. Battaniyemi kendime daha sıkı sardım ve başparmağını dudaklarında gezdirmesini izledim. Midemde bir şey kıvrandı.

Gözlerimi ondan ayırmadım.

İçkisini yudumladığı sırada, "Neden bu saatte ayaktasın?" diye sordu.

Dudaklarımı ısırarak ne söyleyeceğimi düşündüm. "Kâbus gördüm," diye itiraf ettim sonunda.

"Ortak bir noktamız var."

Kişisel bir şey paylaşması şaşkınlıkla gözlerimi kırpmama neden oldu. Parmaklarının bardağı nasıl kavradığına bakılırsa o da benim kadar şaşırmıştı.

"Kâbus gördüğün için üzgünüm," derken sesim neredeyse bir fısıltıyı andırıyordu.

İçkisinden bir yudum daha aldı. "Seninkiler ne hakkında?"

Aklım en son gördüğüm kâbusa gitti. Hep aynıydı. Çaresizdim ve hareket edemiyordum, sevdiğim insanlar ise zarar görüyordu. Dimi'nin vurulduğunu, Mila'nın kalbimin dayanabileceğinden daha fazla kez parçalara ayrıldığını izlemiştim. Onları kurtarmak için ne yaparsam yapayım, asla hareket edemiyordum. Her zaman sıkışıp kalmış, onlara sürünerek bile ulaşamayacak kadar donmuş bir bedenin içine hapsolmuştum.

Bu gecenin kâbusu da aynıydı ama bu sefer önümde Matteo vardı. Ben çığlık atarken maskeli bir figür çıplak göğsünü bıçakla kesiyordu. Adını haykırarak uyanmıştım.

"Sevdiğim insanlar zarar görüyor," dedim bir süre düşündükten sonra. "Peki ya senin?"

Cevap vermeyeceğinden emindim ama birkaç uzun saniyenin ardından sesini duydum. O kadar yumuşaktı ki duyduklarımı hayal ettiğimi sandım. "Aynı."

Birbirimizin gözlerine bakarken aramızdaki havada bir şey değişti.

Karanlık bizi bir battaniye gibi sararak gizli bir koza içine aldı. Aramızdaki bu an, sanki doğan güneşin ışınları her şeyi silip süpürecekmiş gibi gerçek dışı bir havaya sahipti. Ama bunu unutmayacaktım; kararlı bakışlarını, aramızdaki elektriği. İçinde bulunduğumuz an, yeni hayatımda ilk kez yalnız hissetmediğim bir hatıra olarak benimle kalacaktı.

Asla sevgili olamayacaktık, bunu açıkça belirtmişti. Ama belki arkadaş olabilirdik.

Üşümeyle titremem aramızdaki büyüyü bozdu.

Matteo boğazını temizledi. "Hava soğuk. İçeri girmelisin."

Kanepede bana eşlik etmesi, kollarını bana dolaması ve vücuduyla beni ısıtması nasıl olurdu? Etrafımızda seyirciler olmadan dudaklarının dudaklarıma değmesini hissetmek nasıl hissettirirdi?

Asla sahip olamayacağım şeyi düşününce kalbim hüzünle sıkıştı. "Muhtemelen ikimiz de biraz uyumaya çalışmalıyız."

Ayağa kalktı ve omzunun üzerinden yangın merdivenine baktı. "Seni aşağı taşıyacağım."

"Ben halledebilirim." Neyi daha çok istediğimi bilmiyordum: Merdivenleri inebileceğimi kanıtlamak mı, yoksa kocama tekrar sıkıca sarılmak mı?

Ayağa kalktığımda soğuk rüzgâr vücudumu titretti.

"Kendini incitmene izin vermeyeceğim," dedi Matteo.

"İncitmeyeceğim." Battaniyeyi sıkıca tuttum ve merdivenlere doğru yürüdüm. Dizlerim ağrıyordu ama yine de devam ettim.

Ona yapabildiğimi gösterecektim.

Kendime de öyle.

Acele etmemi söylemedi, yavaş hareket ettiğim için yorum yapmadı. Pencereye vardığımızda benim için camı açtı. Ben beceriksizce içeri girerken eli sırtıma değdi. Matteo peşimden geldi, pencereden geçerken bir şekilde zarif görünüyordu.

Kokusunu alınca -deri ve yağmur- yüzümü göğsüne bastırma isteğiyle mücadele ettim. Düşündüğümden daha yorgun olmalıydım.

Battaniyem kaydığında Matteo onu omzuma geri yerleştirdi. Dokunuşu bir süre orada kaldı, sonra keskin bir nefes aldı ve arkasını dönüp odasına geri gitti.

13
MATTEO

Yatağıma oturup başımı ellerimin arasına aldım. Karımı çatıya kadar takip etmiş, sonra *çıplak omzunu görünce* bir korkak gibi kaçmıştım.

Siktir, aptal herifin tekiydim.

Alarm sistemimden gelen bir telefon bildirimi beni huzursuz uykumdan uyandırmıştı, yangın merdivenine açılan pencerenin açıldığını gösteriyordu.

Karanlık dairede çatıya doğru ilerlemek, zihnimdeki durmak bilmeyen düşüncelerden uzaklaşmak için mükemmel bir dikkat dağıtıcı olmuştu: Arben ve Arnavutlar, yatırımlarımızın durumu, saflarımıza katılan yeni askerler...

Ama hiçbir şey karımla ilgili düşüncelerimden uzaklaşmamı sağlayamıyordu.

İnleyerek ayağa kalktım. Artık bu dairede, Sofiya'nın yakınında kalamazdım. Giyinip aşağıdaki ofisime indim.

Franco'nun gönderdiği son raporu dikkatle inceledim. Arben'ın yardımcısının e-posta sunucusuna girmeyi başarmıştı. Sorun, hepsinin şifrelenmiş olmasıydı ve Franco'nun henüz şifreyi kıramamış olmasıydı.

Bu tuhaftı. Arnavutlar hiçbir zaman özellikle karmaşık işler yapmazlardı. Ya Arben sandığımdan daha zekiydi ya da Arnavutlar

bir yerden yardım alıyordu. Kimse bir ittifak kurduğunu açıklamamıştı ama ben onların bir ittifak kurduğundan giderek daha fazla emin oluyordum.

Kalemimi masamın kenarında duran boş kahve fincanlarından birine vurdum. Sabahın üçünden beri ofisteydim, Sofiya'yı düşünmemek için kendimi işe vermiştim. Tekrar uykuya dalmış mıydı? Ne sıklıkla kâbus görüyordu? İhtiyacı olan her şeye sahip miydi?

Bilgisayarımın ekranına bakarak gözlerim bulanıklaşana kadar siktiğimin e-postalarını deşifre etmeye çalışmak yerine *vurmak*, saldırmak gibi fiziksel şeyler yapmak istiyordum. Herkes bana konumumdan dolayı imreniyor, New York'un en güçlü adamı olmayı hayal ediyordu ama hiçbiri bunun ne kadar sıkıcı gereklilikleri olduğunun farkında değildi.

Kapım birden açılınca başımı kaldırdım. Sienna rengarenk bir halde ofisime daldı ve masamın karşısındaki sandalyeye oturdu.

Şakaklarımı ovuşturdum. O sandalyeyi gerçekten yok etmem gerekiyordu.

"Neden karını benden uzak tutuyorsun?" diye sızlandı.

"Çalışıyorum, Sienna."

"Evet, biliyorum. Sen *hep* çalışıyorsun. Saat sabahın daha yedisi ve sen burada takım elbisenlesin."

Sienna'nın yanında hissettiğim tedirginlik göğsümü sıkıştırdı. Annemin kısırlık sorunu nedeniyle kardeşimle aramızda on iki yaş fark vardı. Sienna, anne ve babamız öldürüldüğünde sadece on bir yaşındaydı. Bir gecede, rolüm abiden ebeveyne dönüşmüştü. İmparatorluğumu yeniden kurmak ve amcamı devirmek için çalıştığım iki yıl boyunca saklanarak yaşamıştık. Don olmak için kalbimi aşılmaz bariyerlerin arkasına kilitlemiştim. Bu süreçte de abi olma yeteneğimi kaybetmiştim.

Sienna, bana sürekli başarısızlıklarımı hatırlatıyordu: Anne babamızı kurtaramamış olmamı, onu ihtiyacı olduğu şekilde sevememi.

Yorgun bir sesle, "Ne istiyorsun, Sienna?" diye sordum.

"Sadece onunla tanışmak istiyorum. Aynı binada yaşıyoruz. Arkadaş falan olmak. Bilmiyorum, güzel olurdu."

"Arkadaşın olmak için burada değil."

Kız kardeşimin yüzünde bir anlık acı belirince göğsümdeki rahatsızlık hissi daha da yoğunlaştı. Bu evliliği kabul ettiğimde her şey çok basit ve net görünüyordu. Törene katılıp bir kâğıdı imzalayacak ve Rusya ile ittifak kuracaktım. Gerçek bir insanla evleneceğimi, artık sorumlu olduğum, yaşayan, nefes alan bir insanla evleneceğimi düşünmemiştim. Sienna ve Sofiya'nın arkadaş olması fikri hoşuma gitmiyordu; bu, ayrı tutmak istediğim iki dünyanın karışması anlamına gelirdi. Ama onları sonsuza kadar ayrı tutmak gerçekçi değildi. Sofiya'nın hayatımın kalıcı bir parçası olduğunu kabul etmem gerekiyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Hâlâ tüm bunlara alışmaya çalışıyorum."

Sienna sandalyesinde öne doğru eğildi. "Nasıl biri? İyi mi? Güzel mi?"

"Onu tanımıyorum." Karımı oldukça... çekici bulduğumu itiraf etmeye niyetim yoktu.

Sienna kaşlarını çattı. "Hadi ama bana bir şey söyle."

Kalemi yine masama vurdum. "Bacaklarında bir sorun var."

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ehlers-Danlos sendromu var. Dolaşmak için tekerlekli sandalye veya yürüteç kullanıyor."

"Ah." Sienna hafifçe başını eğdi. "Bu bir sorun mu?"

"Onu savunmasız hale getirebilir. *Bizi* daha savunmasız hale getirebilir."

Uzun bir nefes verdi. "Her köşede düşmanlar yok, Matteo."

"Çünkü seni onlardan koruyorum," diye tersledim.

Sienna'nın yüzü sertleşti. Çenesini sıktı ve ayağa kalkarak kapıya doğru yöneldi.

Sıkılı dişlerimin arasından, "Yarından sonra," diye tısladım.

"Ne?" Omzunun üzerinden bana baktı.

"Yarından sonra gel. Onunla tanışabilirsin."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdiğinde affedildiğimi umdum.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun, biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Zorlukla yutkundum ve Sienna beni ofisimde yalnız bırakırken bakışlarımı ondan kaçırdım.

14
SOFIYA

Mutfakta dolaşırken yorgun ve ağrılıydım. Dengemi korumak için yürüteç kullanıyordum ancak dünkü antrenmandan sonra kollarım o kadar ağrıyordu ki üzerlerine ağırlık vermek çok zordu. Uzun vadede egzersizlerin faydası olacağını umuyordum çünkü şu anda ağrı hissetmek beni öfkelendiriyordu. İlaçlarımı almıştım ancak muhtemelen ağrı bütün gün sürecekti. *Şanssızsam bütün bir hafta.*

Semptomlarımı hafifletmek için denediğim hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi. Mila bir süre önce *sağlıklı yaşam* modasına takılmış, doğru şeyleri yaparsak beni iyileştirebileceğine inanmıştı. Yeşil kahve çekirdeği özü içmiş, meditasyon ve yoga yapmıştık. En son yoga denediğimde dizim çıkmıştı ve Mila'nın üzerine düşmüştüm. Gülmekten altıma işemiştim ve bu da bizi daha çok güldürmüştü.

Son birkaç yıldır Pakhan'ın malikânesinde zorla tecrit altında olmamız çok acı vericiydi ama özlediğim şeyler de vardı. Uzun zamandır dünyaya karşı ikimizdik ama şimdi tek başımaydım.

Günümü nasıl geçireceğimi düşünürken meyve kâsesinin içinden bir muz aldım. Mutfak tamamen doluydu. Bir şeyler pişirmeye karar vererek gülümsedim. Tabii ki sadece zaman geçirmek içindi. *Sahip olduğum tek beceriyle kocamı gizlice etkilemek için değil.* Sadece gücümü çok zorlamayacak tarifler seçmem gerekiyordu.

Kapının çalınmasıyla kafamı kilerden çıkardım. Dudaklarımı ısırdım. Kapıyı açmalı mıydım? Bu güzel ve kocaman dairede hâlâ gergindim, bir hata yapıp azar işitmeyi bekliyordum.

Kapıdaki kişi tekrar kapıyı çaldı. Yürütecimi aldım ve yavaşça girişe doğru ilerledim. Gözetleme deliğinden baktığımda korumamı gördüm.

Kapıyı açtığımda, "Günaydın Bayan Rossi," dedi Angelo yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

"Günaydın. Lütfen bana Sofiya de."

"Patronun bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Başımı hafifçe yana eğdim. "Ama sen benim korumamsın, değil mi? Eh, bilmiyorum... benim söz hakkım yok mu?"

Angelo güldü. Sıcak ve derin gülüşüyle anında rahatladım. "Patronun seninle başı dertte, değil mi?" Bana göz kırptı. "Tamam, *Sofiya*. Nasıl istersen." Baş selamı verdiğinde güldüm.

"İçeri girmek ister misin?"

"Hayır teşekkürler, *bella*. Sana bunu vermek istedim." Yepyeni, son model bir ceptelefonu uzattı.

Gözlerim irileşti. "Gerçekten mi? Benim için mi?"

"Tabii ki. İhtiyacın olan numaralar çoktan girildi. Ben ve Enzo varız. Enzo gece vardiyasında daireyi koruyor. Ayrıca patronun sağ kolu Romeo ve onun infazcısı Domenico da var. Acil bir durum olursa ve benimle ya da patronla iletişime geçemezsen herhangi birini arayabilirsin."

Telefona dokunduğumda pürüzsüz ve serin olduğunu hissettim. "Başka kişileri de arayabilir miyim? Mesela kız kardeşimi?"

"Tabii ki."

"Peki... internete girebilir miyim?" Mila ile son birkaç aydır Nikolai'ın gizlice içeri soktuğu eski model bir telefon kullanıyorduk. Onu Mila'ya bırakmıştım ve onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulmayı umuyordum ama elime telefon geçmesini beklemiyordum.

Kaşları çatıldı. "Sen burada tutsak değilsin, Sofiya." Sesi alçaktı ve gözlerimiz aynı hizada olsun diye eğilmişti. "Sen Don ile evlisin. Bu sana güç ve statü verir. Anlıyor musun?" Şaşkın ifademi fark ettiğinde iç geçirdi. "Henüz anlamadığını görüyorum ama anlayacaksın. Konumuna alışacaksın ve rolünü mükemmel bir şekilde oynayacağından da eminim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bu, bana söylenen en güzel sözlerden biriydi, tabii ki pek fazla rakibi de yoktu. Gerçi buradaki amacımın sadece bir rol oynamak olduğunu hatırlatan soğuk bir uyarıydı.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Angelo.

Kafamı salladım. "Hayır, bu harika. Teşekkürler. Biraz bir şeyler pişireceğim."

Gözleri parladı. "Ah, tiramisu mu?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Henüz karar vermedim." Mutfağı istediğim gibi kullanabilmek, tarifleri aramak için bir telefonum ve yaptıklarımı tatmak isteyen insanlar olması heyecan vericiydi.

Göz kırptı. "Pekâlâ, ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Mutfağa geri döndüm ve telefonumu kurmak için birkaç dakika harcadım. Belki bir kılıf alabilirdim. İnternette birkaç tane şirin model görmüştüm.

Her şeyi hazır hale getirdikten sonra Mila'nın numarasını çevirdim. Kimsenin bulup bizi cezalandırmaması için telefonu sessize almıştık, bu yüzden gözlerimi sıkıca kapattım ve cevap vermesi için dua ettim.

"Alo?" Mila'nın sesi nefes nefese geliyordu. Sesini duyunca gözlerim doldu.

"Mila," dedim boğuk bir sesle.

"Aman Tanrım, Sofiya! Aramanı umuyordum. İyi misin? Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim," derken burnumu çektim. Lavabonun altından bir kâğıt havlu alıp gözyaşlarımı sildim.

"Sorun ne?" Sesi sert geliyordu. Stresli olduğunda kaşlarının arasında beliren küçük çizgiyi gözümde canlandırabiliyordum.

"Sadece sesini duyduğuma sevindim. Ben iyiyim, yemin ederim. Yeni bir telefonum var, istediğimiz zaman konuşabiliriz."

"Siktir, endişeden Nikolai'ı çılgına çeviriyordum. Kocan nasıl? Sana iyi davranıyor mu? Sen, şey... bilirsin, yaptın mı?"

Yanaklarım kızardı. Sorusunu geçiştirerek, "Matteo... Bilmiyorum, sanırım biraz kafa karıştırıcı?" dedim. "Erkekler hakkında pek tecrübem yok ama onu anlamak gerçekten zor. Beni pek sevdiğini sanmıyorum." Kilerden bir paket damla çikolata çıkardım. Babamın tüm çalışanları çikolata parçacıklı kurabiyelerime bayılıyordu, bu yüzden başlangıç için güvenli bir seçim gibi gelmişti. Mutfakta bir stant mikseri vardı, bu da hamuru karıştırırken bileğimi zorlamayacağım anlamına geliyordu.

Mila cevap vermeden önce kısa bir sessizlik oldu. "Neden böyle söylüyorsun? Sana zarar mı verdi?"

"Hayır, hiç de değil. Ama sadece ev arkadaşları olacağımızı söyledi. Çoğu zaman evde yok ve ayrı odalarımız var." Aptalca yanlış anlamamı, cezalandırılma korkusuyla bir gün boyunca yatak odamda saklandığımı ona anlatmayacaktım. Bu çok acınası bir durumdu.

Matteo'nun spor salonunda ellerini tenimde gezdirdiğini ya da gece yarısı çatıda yaptığımız konuşmayı da anlatmayacaktım.

Mila'nın kaotik düşüncelerini neredeyse duyabiliyordum. "Sadece ev arkadaşı olmayı *sen* de istiyor musun?"

Buzdolabından yumurtayla tereyağını çıkardım. "Cidden başka seçeneğim yok. Elimde olsa bu hayatı seçmezdim ama fena da sayılmaz. Matteo... nazik davranıyor." Ellerimle yüzümü kapattım.

"Nazik mi? Mafya lideri *nazik* mi?"

"Tamam, bu onu tanımlamak için kötü bir kelime. Ama acımasızca bir şey söylemedi." Mutfak adasına baktım ve Matteo'nun beni tezgâhın üzerine oturttuğu sırada düşeceğimden endişelendiği

anı hatırladım. Bir an için aramızda bir tür kıvılcım olduğunu bile hayal etmiştim.

"Bana söylemediğin ne var?" dedi Mila şüpheyle.

"Hiçbir şey," diye cevapladım fazla hızlı bir şekilde. "Anlatacak bir şey yok."

"Hıhım... Peki, şimdi ne yapıyorsun?"

Israr etmediği için rahat bir nefes aldım. "Biraz kurabiye yaparım diye düşündüm. Sonra da akşam yemeği için İtalyan yemeği hazırlayabilirim."

"Akşam yemeği ve tatlı. Kulağa kocanı etkilemeye çalışıyormuşsun gibi geliyor."

Yanaklarım kızarırken sessiz kaldım.

"Sofiya!" Mila şaşkınlıkla bağırdı. "*Öyle* yapıyorsun. Biliyordum." Sesindeki heyecan hissedilebilirdi ve bana onun sadece on dokuz yaşında olduğunu hatırlattı. "Eminim durum sana karşı *nazik* davranmasından daha ötedir. Ev arkadaşın olmak için fazla yakışıklı."

Homurdandım. "Bana o şekilde ilgi duymuyor."

"Buna inanacağımı kesinlikle düşünüyor olamazsın."

"Pekâlâ, ne diyeceğimi bilmiyorum. Fazlasıyla netti." Aslında net davranmadığı zamanlar da vardı. Beni taşıdığı zaman net olduğunu düşünmüyordum. Babamın bana nasıl davrandığını duyduğunda öfkelenmesinin ya da çatıda benimle oturmasının da netlikle alakası yoktu.

Mila başka bir şey söyleyip kafamı daha da karıştırmadan önce konuyu değiştirdim. "Dimi'den haber aldın mı?"

Konuyu değiştirdiğimi anlayarak iç geçirdi ama yine de cevap verdi. "Hayır."

"Sence iyi midir?"

"Kendine bakmayı bilir," dedi ama ikimizin de endişelendiğini biliyordum. Dimi, ailemizde Mila ile beni gerçekten seven tek kişiydi. Onu çok özlüyordum.

"Sence hâlâ yurtdışında mı?" diye sordum.

"Sanırım. Belki Pakhan'a sorabilirim..."

"Hayır," diye araya girdim. "Bunu yapma. Hem zaten sana söylemez." Panik beni o kadar derinden etkilemişti ki, yürütecimin üzerine oturmak zorunda kalmıştım. Nefes almaya çalıştım, başım dönüyordu. Babamız Mila'ya hiç vurmamıştı ve Mila da onun bana vurduğunu bilmiyordu. Ama artık evden ayrılmış olduğum için babamın öfkesini ona yönelteceğinden korkuyordum.

"Tamam," dedi Mila sinirli bir şekilde. "Sormayacağım."

"Sadece... sadece onun yoluna çıkma, tamam mı? Ve Dimi ararsa, ona yeni numaramı verip beni aramasını söyler misin?"

"Tabii ki."

Mila bana hayatındaki gelişmeleri anlattı. Artık evde olmadığım için babam onun daha sık evden çıkmasına izin veriyordu. Vücudum, ailemi toplum içinde utandırdığından Mila'nın o evde mahsur kalmasından dolayı suçluluk duyuyordum.

"Ağrıların nasıl?" diye sordu.

"İyi," diye yalan söylerken un ve kabartma tozunu ölçtüm.

"Sofiya," dedi azarlar gibi.

"Tamam, biraz kötüydü. Ama dizlerim düğün günümden daha güçlü. Evde yürüteç kullanıyorum."

"Don'un seni doktora götürmesini sağlamalısın. Eminim sana yardımcı olacak daha iyi bir ilaç ya da başka bir şey vardır. Pakhan'ın doktorlarına güvenmiyorum."

"Benim için endişelenme, Mila. Büyük olan benim. *Seni* korumak *benim* sorumluluğum."

Mila öfke dolu bir ses çıkardı. "Senin için *her zaman* endişeleneceğim çünkü seni seviyorum, Sofiya. Keşke... Keşke başkalarının seni sevmesine izin versen. Herkes için bir şeyler yapmak zorunda olduğuna o kadar inanıyorsun ki. Ama seni gerçekten seven insanlar senin bizim için bir şey yapmanı ya da bir şey olmanı beklemiyor."

Gözlerim doldu. "Bu insanların listesinin uzun olduğunu sanmıyorum."

"Buna gerçekten inandığını bilmesem, bunu sinir bozucu bulurdum. Sen gördüğüm en güzel insansın. Naziksin, yeteneklisin ve herkesi kendine çeken bir enerjin var. Bence *babamın* seni saklamasının nedenlerinden biri de bu. Hepimizi gölgede bırakıyorsun."

Gülerek, "Neden bahsediyorsun? Babamın tek yaptığı beni hor görmek," dedim.

"Belki," diye kabul etti Mila. "Ama bence onun nefretinin arkasında daha fazlası var."

Sessizce otururken yanağımı serin mermer tezgâha dayadım.

"Seni özledim," dedim sonunda.

"Ben de seni özledim." Mila'nın sesi ağlıyormuş gibi titrekti ve bu, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülmesine neden oldu. Kız kardeşim neredeyse hiç ağlamazdı. Eskiden, ikimiz için yeterince gözyaşı döktüğümü söylerdi.

"Sesin daha huzurlu geliyor," diye fısıldadı.

Gözyaşlarımı sildim. "Kendimi daha huzurlu hissediyorum. Doğu kanadının dışında koca bir dünya var."

"Listendeki şeyleri silmeye başlayabilirsin."

Gülümsedim. "İlk maddeyi çoktan sildim. *Özel jetle* New York'a döndük. Çok havalıydı."

Mila artık kapatması gerektiğini söyleyene kadar listemiz hakkında konuşmaya ve hayal kurmaya devam ettik. Pakhan, onu Bratva eşleriyle bir öğle yemeğine katılmaya zorluyordu. Onu evlendirmeyi düşünmesinden korkuyordum. Mila'yı her türlü kötülükten koruyamamak kadar beni çaresiz hissettiren başka bir şey yoktu.

"Bana sürekli mesaj at ve ara, Sofiya. Gelişmeleri öğrenmek istiyorum."

"Söz veriyorum. Sen de öyle, tamam mı?"

"Elbette." Onun tarafından kapının çalındığını duydum. "Kahretsin, Nikolai geldi ve ben henüz giyinmedim. Annemin giymemi istediği elbisenin fotoğrafını sana göndereceğim. Çok çirkin."

Annemiz, tanıdığım herkesten daha kötü bir moda zevkine sahipti. Tuhaf kıyafetlerinin kendini ifade ediş biçimi mi yoksa, Pakhan'a karşı küçük bir isyan mı olduğunu bilmiyorduk. Belki de sadece güzel buluyordu.

"Seni seviyorum. Kendine dikkat et," dedim.

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattıktan sonra mutfaktaki sessizlik beni bunalttı. Bir müzik uygulaması bulup rasgele bir çalma listesi seçtim. Hoparlörden neşeli melodiler yükselmeye başladı. Mila ile fazla gürültü yapmamaya dikkat ederdik. Sessiz olmak ve dikkat çekmemek daha güvenliydi. Şarkı yumuşak bir şekilde çalıyor olsa da gürültü yapmak ve yer kaplamak beni hem heyecanlı hem de korkmuş hissettiriyordu.

Fırın alarmı çalınca ilk tepsiyi çıkardım ve üzerlerine deniz tuzu serptim. Bir sonraki tepsiyi fırına koyup telefonumdan tarayıcıyı açarak İtalyan tarifleri aramaya başladım. Başarılı olma konusunda kararlıydım.

15
MATTEO

Star'ın lobisine girdiğim anda Giuseppe gözüme çarptı. Özel asansörün önünde benimle buluştuğunda biraz nefes nefeseydi. Kısa boylu ve tıknaz *Star* müdürü bugün mavi ve beyaz çizgili bir takım elbise giymişti. Bir *Made Man** için absürt bir seçimdi. Aynı şeyi neşesi için de söyleyebilirdim.

"İyi akşamlar, patron."

Ona kısa bir baş selamı verdim.

"Her zamanki mi, yoksa yeni bir tane mi?"

"Şaşırt beni." Siktiğimin asansörünü beklerken sabırsızlıkla parmaklarımı bacağıma vurdum. Sonunda zil çaldı.

"Çok iyi. Hemen yukarı göndereceğim," dedi Giuseppe. "Ayrıca evliliğinizi kutlarım."

Çenemi sıktım, neyse ki kapılar kapandı da cevap vermekten kurtuldum.

Kol düğmelerimi düzelttim. Yanlış bir şey yapmıyordum. Burada olmak, istediğimi yapmak için her türlü hakkım vardı. Ama özel çatı katı süitime girdiğimde midemdeki garip, gergin his geçmedi.

Kendime bir bardak viski doldurdum ve şehrime baktım. Kanımı akıtıp uğruna öldürdüğüm şehir. Aile'den daha önemli hiçbir

* İtalyan Mafyası'nda resmen aileye kabul edilmiş erkek üyeyi ifade eder.

şey olamazdı. Gençken farklı düşünebilirdim ama o Matteo da ailemle birlikte öldürülmüştü.

Kapı açıldığında ve içeri bir kadın girdiğinde arkamı döndüm. Uzun boyluydu, siyah elbisesi uzun bacaklarını vurguluyordu ve *sarışındı*. İçkiden bir yudum daha aldım. Giuseppe genellikle koyu saçlı İtalyan kadınları gönderirdi. Bu bir tesadüf müydü, yoksa karımı anımsatan birini mi seçmek istemişti?

Ancak bu kadın Sofiya'ya hiç benzemiyordu. Dudakları kırmızıydı, bana yaklaşırken yüzünde kendinden emin ve şehvetli bir ifade vardı.

"Yakışıklı olduğunu söylemişlerdi." Önümde durup büyük göğüsleri benimkine değecek kadar yaklaştı. "Ama *yakışıklı* demek az kalır." Parmaklarını çenemden aşağı doğru kaydırdı.

Alyansım parmağımda ağırlaşmıştı.

Babam anneme sadıktı. Her zaman, "Aile'nin hayatı Don'un etrafında döner. Don'un hayatı da karısının etrafında dönmelidir," derdi. Aile meselelerinde annemin fikir beyan etmesine izin verdiği bir sır değildi. Hatta onu, bölgemizde insan ticaretini yasaklamaya ikna etmişti. Bu pek yaygın olmayan karar birkaç *capo*nun önemli miktarda para kaybetmesine neden olmuştu. Babam, karılarına şiddet uygulayan kocalara da merhamet göstermezdi. Onun bu davranışları, kendi evlerinde istediklerini yapma hakkına sahip olduklarını düşünen erkekler arasında anlaşmazlık yaratmıştı ve amcam da bu anlaşmazlıktan yararlanarak güç kazanmıştı.

Babamın anneme olan bağlılığı onları mahvetmişti.

Neredeyse Sienna ve beni de mahvediyordu.

Ama şimdi, karımı aldatma fırsatı karşıma çıktığında bunu yapamayacağımı anlamıştım. Sikim yumuşaktı ve tenim rahatsızlıkla ürperiyordu. Babam, dünyada en çok hayran olduğum adamdı; istikrarlı, güçlü ve kendi tarzında sevgi doluydu. Bir Mafya üyesi için vârisini yetiştirmek kolay değildi çünkü asla tam anlamıyla bir baba olamazdı ve ilk çocuğu için her zaman Don olarak kalacaktı. Ama babam her şeyden önce bir koca olmuştu.

Elimi uzattım ve kadının bileğini yakalayarak onu kendimden uzaklaştırdım. "Çık dışarı." Sesim sert çıkmıştı ama umursamıyordum. Dokunuşu zehir gibi gelmişti.

Gözleri büyüdü. "Sorun ne, efendim?"

Bileğini bıraktığımda birkaç adım geriye sendeledi. "Çık. Dışarı," diye tekrarladım.

Topuklarının üzerinde döndü ve odadan koşarcasına çıktı.

Bardağın kalanını içerken ellerim titriyordu. Siktir, benim sorunum neydi? Neden bir kâğıt parçası imzaladım diye tanımadığım bir kadına karşı gereksiz bir sadakat duygusu besliyordum?

"Siktir!"

Boş bardağı duvara fırlattım, cam parçaları ve sıvı yere saçılmıştı. Dikkatimi dağıtacak, tekrar kontrolü ele geçirmemi sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı ve bunu bu odada bulamazdım.

Telefonumu alıp numarayı çevirdim.

"Romeo, *Star*'ın önünde benimle buluş. Avlanmaya gidiyoruz."

Romeo arabayı ana yoldan çıkarıp küçük bir ağaçlığın arkasına sakladığında hava kararmıştı.

Motoru durdurduğunda gecenin sessizliği tarafından sarıldık.

"Bu son zamanlarda aklına gelen en aptalca fikirlerden biri," dedi.

Koltuğun altından başka bir silah daha çıkardım ve dolu olup olmadığını kontrol ettim. "O zaman burada kal." Arabadan indiğimde serin gece havası zihnimi berraklaştırdı. İhtiyacım olan şey buydu. *Odaklanma. Kontrol.*

Romeo beni takip etti, silahını hazırlarken küfürler mırıldanıyordu. "Biliyorsun, bazı erkekler orta yaş krizine girdiklerinde spor araba falan alırlar. Ya da özel jet. Heyecan için Arnavutların güvenli evlerine pusu kurmazlar."

"Benim zaten özel jetim var." Önümdeki küçük eve doğru yola çıktım. Yolu aydınlatan tek şey, pencereden dışarıya yansıyan ışıktı.

"Ah, şimdi de komedyenlik pratiği yapıyor," diye homurdandı Romeo.

"Başka biri benimle böyle konuşsaydı, şimdiye kadar onu öldürmüş olurdum."

"Evet ama ben başka biri olsaydım, seksi bir kadınla yatakta olurdum. Burada intihar görevinde değil."

Gözlerimi devirdim. "Sadece işleri batırırsan intihar görevi olur."

Eve yaklaşırken gölgelerin içinde kalmaya devam ettik, dışarıda herhangi biri ya da görünürde alarm yoktu. Franco'nun istihbaratına göre bu terk edilmiş ev Arnavutlar tarafından kullanılıyordu. Muhtemelen düşük rütbeli askerler içindi. Önemli değillerdi, bize söyleyecek yararlı bir istihbaratlarının olması pek olası sayılmazdı. Arben aptal olabilirdi ama o bile planlarını düşük seviyeli askerlerine anlatacak kadar aptal değildi. Ama bunun önemi yoktu. Burada olma amacım istihbarat değildi.

Romeo arkamı korurken kapının kilidine ateş edip içeri daldım.

Üç adam kirli bir oturma odasında oturuyordu. İkisi sadece iç çamaşırı giyiyordu, üçüncünün üzerindeyse kirli bir tişört vardı. Dikkatsizce yan tarafa bıraktıkları silahlara uzanarak bağırıştılar ama çok hızlıydım. İlkini elinden, ikincisini dizinden, üçüncüsünü de omzundan vurdum. Acı çığlıkları havayı doldurdu.

"Hepsini kendin halledeceksen, ben ne sikime buradayım ki?" diye homurdandı Romeo.

"Yapacak bir şey arıyorsan evin geri kalanını incele. Siz üçünüz, yere yatın."

Arnavutlar yere yığılırken çığlıkları havayı doldurdu. Hızla silahlarını aldım. Bariz bir şekilde genç ve beceriksizlerdi. Benim için hiçbir değerleri yoktu.

Yine de onlarla oynamaktan zevk alacaktım.

"Matteo." Romeo'nun sesi arka odalardan birinden geldi. "*Ci sono due ragazze qui**."

Kahretsin.

Romeo gözlerinde öfkeyle oturma odasına geri döndü. "Siktiğimin piçleri." Askerlere tükürüp silahını onlara doğrulttu. Gözleri benimkilere kaydı. "Soldaki arka oda."

Kapıyı açarken içeride ne bulacağımı düşünerek kendimi hazırladım. Köşede birbirine sarılmış iki kız vardı. Genç görünüyorlardı, on yedi belki de on sekiz yaşlarında olmalıydılar. Giysileri yırtılmıştı ve uzun, kirli saçları yüzlerini örtüyordu. Fazlasıyla ince ayak bileklerine metal kelepçeler takılmıştı.

Odadaki tek eşya kirli yataktı.

Duygularımı gizlemek konusunda uzmanlaşmıştım, bu yüzden midem her ne kadar öfkeyle kaynasa da yüzümü ifadesiz tutabildim. Amcam, iktidarda olduğu kısa süre içinde insan ticaretini yeniden canlandırmıştı ama Don olduğumda buna son vermiştim. Bu, otoriteme doğrudan bir hakaretti.

Daha az korkutucu görünmek için eğildiğimde kızların boş bakışları benimkilerle buluştu.

"Adlarınız ne?"

Hiçbir şey söylemediler.

"Sizi güvenli bir yere götüreceğim," diye fısıldadım. "Buraya nasıl geldiniz?"

Kızlar sessizce iletişim kuruyormuş gibi birbirlerine baktılar, sonra bana döndüler. Biri boğuk bir fısıltıyla bir şey söyledi ama İngilizce konuşmuyordu.

"Ne dedin?"

Kız sözlerini tekrarlarken sesi giderek güçlendi. Doğu Avrupa dili konuşuyor gibiydi, Rusça olabilir miydi? Bir an için Sofiya'yı arayıp onları anlayıp anlamadığını sormayı düşündüm ama bu fikri hemen reddettim. Onu hayatımdan, işimden uzak tutmam

* (İta.) Burada iki kız var.

gerekiyordu. Tatlı ve masum görünebilirdi ama ona güvenemezdim.

Beni anlamasalar da, "Geri döneceğim," dedim ve oturma odasına geri döndüm.

Romeo'ya, "Eh, bu durum o pisliğin neden şehrimi ele geçirmeye çalıştığını açıklıyor," dedim.

"Bu iki kızdan daha fazlası olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet." Arben'in, Boston'da insan ticareti yaptığına dair şüphelerim vardı ama bu işten uzak duruyordum. Orası İrlandalıların bölgesiydi. Ancak şimdi sadece benim şehrimi ele geçirmeye çalışmakla kalmıyor, aynı zamanda insan ticaretini de buraya getirmeye hazırlanıyordu.

Gözlerim yerde birbirine sokulmuş acınası üç adama kaydı. "Tebrikler, siz üçünüz benim için çok daha yararlı hale geldiniz." Bir adım daha yaklaştım ve gri halı kanlarına bulanırken acı içinde inlemelerini zevkle dinledim.

Dizinden vurduğum adan tükürükler saçarak, "Kimsin sen?" diye sordu.

Önünde eğildim. "Sonun gelmeden hemen önce ölmek için yalvaracağın kişiyim."

Yüzü öfkeyle buruştu ve bağırarak saldırıya geçti. Çelik bir parıltı bana yaklaşırken yana atıldım ama bıçağın yan tarafımda derin bir kesik açmasını tamamen önleyecek kadar hızlı değildim. Kan tenimden damlarken neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum.

Hızla adamın yaralı dizine bir tekme atıp onu yüzüstü çevirdim ve bıçağı eline saplayarak yere sabitledim. Ayağa kalktım ve diğer iki adama bakarak ceketimi silkeledim. "Aranızdan başka cesur hisseden var mı? Şu anda saldırmak için fırsatınız var."

Gözleri kocaman açılmış halde başlarını iki yana sallarlarken gözucuyla ağlayan arkadaşlarına bakıyorlardı.

"İyi seçim. Kelepçelerin anahtarları nerede?"

Adamlardan biri bıçakladığım adamı işaret etti. Cebine uzanarak anahtarı çıkardım ve bunu yaparken de dizine baskı yaparak acı çektiğinden emin oldum.

Romeo'ya döndüm. "Domenico ve Stefano'yu çağır, çöpü dışarı alsınlar."

Arka odaya döndüm ve kızların önünde tekrar eğildim. Genç olanın yanaklarından gözyaşları akıyordu ama ikisi de sessizlerdi.

Anahtarları uzatıp kelepçeleri işaret ettim. "Bunları çıkaracağım." Ne demek istediğimi anladılar ve ben kilidi açarken hareketsiz kaldılar. Metal kelepçelerin bıraktığı kanlı kırmızı izleri görünce yüksek sesle küfrettim, bu onların irkilmesine neden oldu.

Zihnimin derinliklerini kurcaladım. Sienna daha küçükken, onu kötü bir rüya gördüğü gecelerde yatağımın yanında yerde kıvrılmış halde bulduğumda, sakinleşmesi için kullandığım o yumuşak sese ulaştım. Kalbim soğumadan önceki zamanlardı.

"Size zarar vermeyeceğim." Onlara elimi uzattım ama korkarak geri çekildiler. "Her şey yolunda. Size dokunmayacağım. Yürüyebilir misiniz?"

Yavaşça ayağa kalktım, kapıya doğru birkaç adım attım ve kızlara beni takip etmelerini işaret ettim. Ayağa kalkarken hareketleri sert ve hantaldı. Birbirlerinin ellerini tutarak kapıya doğru topallayarak yürüdüler.

Üçümüz oturma odasına girdiğimizde, "Yoldalar," dedi Romeo. Arnavut askerlerini yere bağlamış ve kan kaybından ölmelerini önlemek için kurşun yaralarını sarmıştı. Onların uzun süre hayatta kalmalarını istiyordum. "Kızları nereye götürmek istiyorsun?"

Elimi saçlarımın arasından geçirip iki kıza derme çatma mutfak masasına oturmalarını işaret ettim. Onlara su getirip dolaplardan birinden bulduğum kraker paketlerini uzattım.

"Aria'ya. Durumu çözene kadar klinikte kalabilirler mi diye soracağım."

Aria, anne tarafından kuzenimdi. Tıp fakültesine gitmesine izin verilmişti, bu ailedeki kızlar için o zamanlar bile nadir bir durumdu ve özel kliniğimizi işletiyordu.

Kızlar suyu yudumlarken gözleri onları kaçıran üç adama sabitlenmiş durumdaydı. Mutfak tezgâhına yaslanarak Sofiya'nın ne yaptığını merak ettim. Onu kontrol etmek için garip bir dürtü hissediyordum ama saat geç olmuştu. Muhtemelen yataktaydı ve Enzo da dairenin önünde nöbet tutuyordu.

Romeo telefonunu çıkarıp başını salladı. "Geldiler."

Kızlara beni takip etmelerini işaret ettim. Ön kapıdan önce Romeo çıktı ve her şeyin yolunda olduğundan emin oldu. Biz arabaya doğru giderken Stefano ve Domenico yanımızdan geçti, çenemi kaldırarak onlara selam verdim. Kızları kliniğe götürdükten sonra onlarla bodrumda buluşacaktım.

Arnavutlar biraz daha bekleyebilirdi. Tüm bunlar sona erdiğinde, bana hiç bulaşmamış olmayı dileyeceklerdi.

@ayisigikitap

16
SOFIYA

Bütün gece uyuyamamıştım, bu yüzden de kocamın eve gelmediğinden emindim. Akşam yemeği için onu beklemiştim. Saat yedi civarında yemek yemeye alışkındım ama İtalyanların geç yediğini biliyordum, bu yüzden umudumu kaybetmemiştim. Saat on bir olunca pes etmiş ve mutfak zemininde oturup telefonumdan da son ses müzik açarak yemeğimi yemiştim.

Eğer yalnız yaşayacaksam bana dayatılan tüm görgü kurallarını çiğneyebilirdim.

Kalçalarımdaki ağrı uyumamı engellemişti, dayanılabilir bir pozisyon bulmak için çaresizce dönüp durmuştum. Bu, yalnızlığım ve uykusuzluğumla da birleşince beni kötü bir ruh haline sokuyordu. Sabahın erken saatlerinde kalktım, dikkatimi başka bir şeye yöneltmem gerekiyordu. Gösterişli İtalyan espresso makinesini kullanarak kendime bir bardak *latte* yaptım ve hantal tekerlekli sandalyemi elimden geldiğince yönlendirmeye çalışarak dairenin geri kalanını keşfe çıktım.

Dairede kimse yaşamıyormuş gibi bir ihmal edilmişlik vardı. Ama yine de tarihi mimariyle modern dokunuşların kusursuz birleşimi çok hoş bir görüntü oluşturmuştu. Büyük pencereler güneş ışığını içeri alırken beyaz duvarlardan ve koyu renkli ahşap süslemelerden yansıyordu. Pakhan'ın evinin, içeri giren herkesi ihtişamı ve servetiyle alt etmek için tasarlanmış soğuk zenginliğinden çok farklıydı. Dört yatak odası vardı. Matteo'nun odasına girmeye

cesaret edemedim ama diğerleri sade ve zevkli bir şekilde dekore edilmişti. Beş banyo, resmi bir yemek odası, oturma odası ve spor salonu vardı ama en sevdiğim yer kütüphaneydi.

Bir yandan güneşin doğuşunu izliyor, bir yandan da kütüphanedeki büyük deri koltukta ikinci fincan kahvemi yudumluyordum. Yerden tavana kadar uzanan raflar kitaplarla doluydu. Güzel, eski ciltler muhteşem görünüyordu ama okuması zahmetliydi. Aslında koca evde okunabilir bir şey yok gibiydi. Tahmin etmesi zor değildi, Don'un pek de boş zamanı yok gibiydi. *Tabii geceleri hariç*. O zamanlar ders dışı etkinlikler için *bolca* zaman buluyor gibi görünüyordu. Matteo'nun başka kadınlarla olduğu görüntüler, çığlık atmama ramak kalana kadar rüyalarımı işgal ediyordu.

İnleyerek başımı kanepeye yasladım. Hayatın getirdiği hayal kırıklıklarının üzerinde durmanın bir faydası yoktu.

Kalkıp kahvaltı hazırlamak için enerji toplamaya çalışırken ön kapı çalındı. İlk başta doğru duyduğumdan emin değildim ama ses tekrar duyuldu. Bir an için Matteo'nun geri döndüğünü düşündüm. Bu düşünceyle kalbim hızlandı ama sonra onun kapıyı çalmayacağını fark ettim.

Sandalyeme oturdum, eklemlerime sızan acıyla keskin bir nefes aldım ve kütüphaneden çıktım. Oturma odasına vardığımda, "Girin!" diye seslendim.

Kapı yavaşça açıldı, Angelo gülümseyerek karşımda duruyordu. "Günaydın, *bella*. Seni uyandırmış olabileceğimden endişelendim."

Gülümsedim. Onu gördüğüme sevinmiştim ama kocamın yokluğundan dolayı kalbimin acısı tam olarak geçmemişti.

"Bir süredir uyanığım." Hâlâ pijamalarımı giydiğimi fark edince yüzümü buruşturdum, annemin hediyesi olan ve üzerinde flamingolar olan pembe ipek bir pijamaydı.

"Çok şirinler," dedi Angelo.

Başımla onayladım ve sandalyeyi mutfağa doğru sürdüm. "Sana bir şey getireyim mi? Kahve? Kahvaltı için ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum."

"Kahveye hayır demem. Dün gece ne pişirdin?"

"Çikolatalı kurabiye ve mantarlı *risotto*." Angelo'nun yüzünün aydınlanmasını eğlenerek izledim. "İstersen biraz kaldı."

"Çok isterim." Ellerini ovuşturdu.

Gülerek, "Sabahın sekizinde mi? Kahvaltı için oldukça tuhaf bir seçim," dedim. *Risotto* çok lezzetliydi ama tek başına yemek aynı tadı vermiyordu.

Buzdolabına doğru ilerlemeye başladım ama Angelo hemen beni durdurdu. Tekerlekli sandalyeme endişeyle bakarak, "Ben alırım," dedi.

"Mutfakta hareket edebilirim, Angelo."

"Ama ben buradayken gerek var mı, Bayan Rossi?"

Burnumu kırıştırdım. *Bayan* olarak çağrılmaya alışmak ne kadar sürecekti, emin değildim.

Angelo buzdolabından kalan *risotto*yu çıkardığında ben de bir granola bar aldım.

"Yani, buraya sadece buzdolabını yağmalamaya mı geldin?"

Angelo mikrodalgaya kabı koyarken huysuz sesime karşılık gülümsedi. "Hayır, o sadece bir bonus. Seni almaya geldim. Patron senin için bir randevu ayarladı."

"Ah." Sandalyemde dikleştim. "Döndü mü?"

Angelo'nun yüzü biraz düşerken kendini yemekle meşgul etti. "Hayır, meşgul."

Boğazımda bir yumru oluşurken kendimi aptaldan da öte hissettim. Kocamın bütün gece dışarıda kalması ve belli ki daha ilginç kadınlarla birlikte olması neden beni üzüyordu ki? Birbirimiz için hiçbir şey ifade etmediğimizi açıkça belirtmişti. Sadece düğünümüzün ardından kendisine metres edinmek için en azından bir hafta da olsa bekleyeceğini düşünmüştüm.

* İtalyan mutfağına özgü, özel pirinciyle yapılan, yavaş yavaş sıcak et suyu eklenerek pişirilen kremamsı bir pilav türü.

Kendimi fazla umutlu hissetmeme, romantik masallara inanmama izin vermiştim.

Konuşmadan önce zorlukla yutkundum ve sesimin bu kadar sakin çıkmasına sevindim. "Ne tür bir randevu?"

"Özel yapım bir tekerlekli sandalye için değerlendirme randevusu."

Dudaklarım aralandı. Angelo mikrodalgadan *risotto*yu çıkarıp takdirle bir lokma alırken tek yapabildiğim gözlerimi kırpıştırmak oldu.

"Bu gerçekten çok lezzetli," dedi. "Üstelik mantardan çok hoşlanmam bile."

"Teşekkürler. Peki tekerlekli sandalye randevusu ne demek? Zaten bir tekerlekli sandalyem var."

"Patron bunun iyi olmadığını söyledi," dedi Angelo omuz silkerek. "Senin en iyisine layık olduğun konusunda ısrarcı."

Gözlerim odağını kaybederken kocamın bir an soğuk, sert ve ilgisiz görünürken bir an sonra ise şefkatli görünmesini anlamaya çalıştım.

En sonunda, "O kafa karıştırıcı bir adam," dedim.

"Kadınlar kadar kafa karıştırıcı değil," diye cevapladı.

Gözlerimi devirdim ve elinden kurabiye kutusunu kapmak için öne doğru eğildim. "Cinsiyetçilere kurabiye yok."

"Hayır, *bella*, lütfen böyle davranma." Dudaklarını büzerek somurtmaya başladı. Böyle iri, kaslı bir adamın yüzünün bu hale gelişini izlemek beni istemsizce güldürdü.

Elimden kutuyu kapıp ben bir şey söylemeden kurabiyeden bir tane ağzına attı.

"Delinin tekisin," dedim. "Hazırlanmam lazım. Bütün kurabiyeleri yeme."

Arabanın radyosunu kurcalayarak kendime bir pop müzik kanalı buldum. Evimizin kaldığımız kanadına gizlice televizyon

sokmadan önce, Mila ile vaktimizi saatlerce radyo dinleyerek geçirirdik.

"Pekâlâ Angelo, bana kendinden biraz daha bahset."

Manhattan'ın sabah trafiğinde sıkışıp kalmıştık.

"Eh, ne bilmek istiyorsun?"

"Bilmem. Herhangi bir şey. Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanırsın?"

Işık yeşile döndü ve tekrar yavaşça ilerlemeye başladık.

"Çok fazla hobim yok... Haftada bir poker gecesine katılıyorum, eğer bu sayılırsa."

"Ah, bu harika. Hiç oynamadım. Mila ile bir deste kartımız vardı ama hiçbir oyun bilmiyorduk, bu yüzden kendimiz uydururduk. Oyunda iyi misin?"

Angelo'nun dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Fena sayılmam."

"Bana öğretir misin? İyi olursam belki poker gecesine gelebilirim."

Bana inanamayan bir bakış attı. "Poker gecesinde bir kadın mı?" Ama ters bakışlarımı fark edince boğazını temizledi. "Bunun olmasının zamanı gelmişti."

Kollarımı kavuşturdum.

"Kurabiyeleri benden alma," diye yalvardı.

"Bana oynamayı öğretirsen belki seni affederim." Angelo'nun sadece patronunun emriyle yanımda olduğunu biliyordum ama bir arkadaşa ihtiyacım vardı. "Ah!" dedim. "Alıştırma yapmak için kullandığın bir atış poligonu var mı?"

Angelo sağa döndü ve Midtown'daki kalabalık bir caddeye paralel park etti. "Neden?"

"Bir ara gidebiliriz diye düşündüm. Becerilerimi kaybetmemem lazım."

Korumam alayla güldü. "Becerilerin mi?"

"Ne o? Bana inanmıyor musun? Kardeşim ben küçükken bana ateş etmeyi öğretmişti."

Dimitri, kendimizi korumayı bilmemiz gerektiğini düşünmüştü. Her ziyaretinde, hep birlikte gizlice atış poligonuna gidip atış talimi yapardık. Mila umutsuz vakaydı ama Dimi'ye göre ben doğuştan yetenekliydim. Altı ay önceki son ziyaretinde, sandalyemden atış talimi yapmıştık.

"Patronun bunu kabul edeceğinden emin değilim," dedi Angelo arabadan inmeden önce. Arkadan sandalyemi çıkarmasını bekledim. İnerken yüzümü buruşturdum, kalçalarım ağrıyordu. Geri döndüğümüzde ısıtma pedi kullanmam gerekecekti.

Angelo üzerinde *Mobilite Merkezi** yazan büyük bir cam kapıyı açtı ve ben her türlü tekerlekli sandalyenin sıralandığı geniş bir alana girdim.

Güzel gözleri ve atkuyruğu yapılmış kahverengi saçları olan orta yaşlı bir kadın resepsiyon masasının arkasından çıkarak bizi karşıladı. "Siz Bayan Rossi olmalısınız," dedi. "Ben Sandra. Bugün değerlendirmenizi yapacak fizyoterapistim." Önce benim, sonra da Angelo'nun elini sıkıp ardından onunla birlikte çalışan iki erkek personelini tanıttı. Ted ve DiMarco.

"Bugün özel sandalyenizi temin etmek için ihtiyacımız olan her şeyi elde ettiğimizden emin olmak amacıyla değerlendirmeler yapacağız. Bu iyi bir şey çünkü şimdiden sizin için uygun olmayan bir sandalyede olduğunuzu görebiliyorum," dedi Sandra inceleyici bir ifadeyle. "Değerlendirme, hareket kabiliyetiniz ve hedefleriniz hakkında size birçok soru sormayı ve bazı fiziksel muayeneler yapmayı içerecek. Başlamadan önce sorunuz var mı?"

Olanlar karşısında hâlâ biraz şaşkın olsam da başımı salladım. Uzun süredir engelimin ciddiyetini gizlemek zorunda kalmıştım. Şimdiyse tekerlekli sandalyede rahat etmemi isteyen insanların etrafındaydım ve bu kafa karıştırıcıydı.

Üstelik randevuyu kocamın ayarlamış olduğu gerçeği her şeyi daha da güzel hale getiriyordu.

---

* Ulaşım ve hareketlilikle ilgili hizmetlerin tek bir noktadan sunulduğu, kullanıcıların farklı ulaşım seçeneklerine kolay, entegre ve sürdürülebilir şekilde erişmesini amaçlayan merkezdir.

17
MATTEO

Su, vücudumdan aşağı akarken alnımı duvara yasladım. Geri döndüğümde Sofiya ve Angelo randevusu için çoktan çıkmışlardı. Muhtemelen bu, eve girdiğimde giysilerim kanla kaplı olduğu için iyi bir şeydi.

Son kan damlalarının da giderden akıp gitmesini izledim.

Arnavut askerlerden biri bodruma geri götürülürken ölmüştü, diğer iki yaralı ise hiçbir şey bilmiyordu. Çığlıkları hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. En azından o kızlara yaptıkları için acı çekmelerini sağlamıştım ama Arnavutların başka kadınları alıp almadığını öğrenememiş, nerede olduklarını bulmaya yaklaşmamıştık.

Giyinip mutfağa gittim. Bir şeyler yemem ve sonra da ofise gidip bu meseleyi çözmeye başlamam gerekiyordu. Arben ne kadar çabuk yok edilirse o kadar iyiydi.

Tezgâhın üzerinde bir kutu kurabiye görünce içinden bir tane aldım. Büyük bir ısırık almamla bir anda durdum. Bu, hayatımda yediğim en lezzetli kurabiyeydi. Genelde tatlılardan uzak dururdum, Mafya Don'unun tatlı yemesi doğru gelmiyordu bana ama bunların nereden geldiğini bulmam gerekiyordu.

Kendime bir kahve yaptım ve ofise götürmek için bir kurabiye daha aldım.

Ofisimde kırk üç dakika kalmayı başarabilmiştim.

Kırk üç dakika boyunca acı çekmiştim, Sofiya'nın yukarıda olmadığını bilmek beni deli ediyordu. Böyle hissetmem için hiçbir neden yoktu, güvende olduğunu ve beni beklediğini bilmem gerekmesi için hiçbir nedenim yoktu.

Sienna, karımı dairede hapsetmemem gerektiğini söylüyordu.

Onu hapsetmek istemiyordum. Sadece her zaman ulaşabileceğim bir yerde olmasını istiyordum.

Angelo dışında kimse fark etmeden tekerlekli sandalye mağazasına girdim. Angelo, uzun bir vitrinin arkasına geçerken çenesini kaldırarak selam verdi.

Sofiya'nın burada olduğumu bilmesini istemiyordum. Ben bile neden burada olduğumu bilmiyordum. Bu randevuyu ayarlamamın tek nedeni, Sofiya'nın Don'un karısı olarak en iyisine layık olmasıydı. Ve ben ona her zaman en iyisini verecektim.

Ona göz kulak olmanın içimde yarattığı tatmin duygusunu görmezden geldim.

Üç çalışan Sofiya'ya bir dizi kas testi uyguluyor, makinelerle gücünü ölçüyordu. Zorlanmasına rağmen gülümsemeyi ihmal etmiyor, çalışanlarla şakalaşıyordu. Bir süre sonra onu tekerlekli sandalyeye oturttular. Sofiya önündeki adamın söylediklerine dikkatle kulak verirken bir kadın sandalyenin sırt kısmının yüksekliğini ayarlıyordu. Adamın çok yakın olması beni rahatsız etti ama Sofiya ileri geri hareket ederken kendimi geride durmaya zorladım. Bu tekerlekli sandalye çalıntı sandalyesinden çok daha hafif ve uygun görünüyordu, sırt ve oturma kısmı yastıklıydı. Karım dönüp dururken yüzünde parlak bir gülümseme vardı, onu izlerken göğsüm ağrıyordu.

"Koltuk rahat mı? Herhangi bir yere fazla baskı yapıyor mu?" diye sordu kadın.

Sofiya biraz kıpırdandı. "Hayır, gerçekten çok iyi hissettiriyor."

"Harika. Muhtemelen sizin de bildiğiniz gibi *Ehlers-Danlos* hastaları genellikle daha ince, daha yumuşak bir tene sahiptir. Bu durum da daha kolay morarma ve çizilmeye sebebiyet verir. Hem

rahat etmeniz hem baskı yaraları oluşmaması için koltuğun ve sırtlığın yastıklı olmasını istiyoruz."

"Omuzlarınız nasıl?" diye sordu erkek çalışan.

"İterken hâlâ bir gerginlik hissediyorum ama eskisi kadar kötü değil," diye cevapladı Sofiya.

"Eskisinden çok daha hafif, bu yüzden günlük kullanım için çok daha iyi olacaktır," dedi kadın.

Sofiya dudağını ısırdı. "Ne sıklıkla kullanmalıyım?"

Kadın, "Ah, ihtiyacınız olduğunda istediğiniz kadar kullanabilirsiniz," dedi.

"Ama... Bilmiyorum, belki de ona fazla bel bağlamamalıyım? Yürüteç yerine sürekli onu kullanırsam ona fazla bağımlı hale gelebilirim."

Sesindeki endişeyi duyunca gerildim ve personelin vereceği cevaba kendimi hazırladım. Onu üzecek bir şey söyleyecek olurlarsa...

"Hayır, hiç de değil," diye onu temin etti kadın. "Muhtemelen semptomlarınızın daha şiddetli olduğu ve sonra bir süre azaldığı zamanlar vardır. Sizin deneyiminiz de böyle mi?"

Sofiya başıyla onayladı.

"İhtiyacınız olduğunda her zaman yürütecinizi kullanabilirsiniz ama çoğu zaman sandalyenizi kullanmanızı tavsiye ederim. Ağrınız olduğunda veya eklemleriniz çıktığında yardımcı olmakla kalmaz, ayrıca bunları önlemekte de iyi iş çıkarır. Kendinizi zorlarsanız yürüyebilmeniz çok olası ama bunun bedelini sonra ödersiniz."

Sofiya'nın omuzları sanki üzerlerinden bir yük kalkmış gibi gevşedi. Bunun onu endişelendirdiğini fark etmemiştim ama babasının tekerlekli sandalyeye verdiği tepkiyi duyduktan sonra fark etmiş olmam gerekirdi.

Ama artık onunla değil, benimle yaşıyordu.

"Kaslarınızı güçlendirmek ve eklemlerinizi stabilize etmek için yapabileceğiniz bir fizik tedavi de var," dedi adam ve kutudan bir tür cihaz çıkardı. "Gücünüzü korumanıza yardımcı olacak."

"O nedir?" diye sordu Sofiya.

"Hedeflerinizden birinin daha sık dışarı çıkmak olduğunu söylemiştiniz. Bu, motorlu bir güç desteği. Sandalyenin arka aksına takılıyor. Tekerlekli sandalyene güç sağlıyor ve topraklı yola çıkmanıza, yokuşları tırmanmanıza ve kollarınızla omuzlarınızı yormamanıza yardımcı oluyor."

Sofiya'nın gözleri parladı. "Ne kadar hızlı gidebilir?"

Angelo alayla güldü. "Yarış yapmayı mı planlıyorsun?"

Sofiya kızardı. "Belki. Eğlenceli olabilir."

Onu izledikçe, ona daha yakın olmak istiyordum. Yıllardır ilk kez işe gitmeme isteği duydum. Sofiya ile bir gün geçirmeyi, onun istediği gibi dışarı çıkmayı hayal ettim. Ama sorumluluklarım vardı. Kızların sahip olduğu bilgileri öğrenmek için bir tercüman bulmam ve Arnavutların hareketlerini izleyen Franco ile görüşmem gerekiyordu.

Ama nedense ayaklarım çıkışa doğru hareket etmiyordu.

"Pekâlâ, her şey tamam," dedi kadın. "Sandalyeniz hazır olduğunda kocanızı arayacağız."

"Her şey için çok teşekkürler. Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum." Angelo'yu takip ederek girişe doğru ilerlerken onlara el salladı. Onları kapıda karşıladım ve Sofiya'nın beni görünce gözlerinin irileşmesini görmekten büyük bir zevk aldım.

"Matteo," dedi nefesi kesilirken. "Burada ne işin var?"

"Gelip bana yardımcı olmana ihtiyacım var." Kararımı vermiştim. Sofiya benimle kliniğe gelip iki kızdan bilgi alabilecek mi diye bakacaktı. Eğer Sofiya tercümanlık yaparsa her şey çok daha rahat olurdu.

Kaşlarını kaldırdı. "Ah, tamam."

Mağazadan çıkarken caddeyi taradım, her zamankinden daha gergindim.

"Bu randevuyu ayarladığın için teşekkür ederim," dedi tatlı ve yumuşak bir sesle.

Boğazımı temizledim. "Sonuçtan memnun kaldın mı?"

"Evet, yeni sandalye harika olacak." Dudaklarını ısırdı. "Ama ne kadar sürede hazır olacağını sormayı unuttum."

"Bir hafta içinde hazır olacak," dedim.

"Bekle, bir hafta mı? Özel yapım tekerlekli sandalyenin gelmesi çok uzun sürer diye düşünmüştüm."

Angelo alayla güldü. "Hâlâ anlamadın mı? Don ile evlisin. Normal kurallar senin için geçerli değil."

Yanakları sevimli bir kızarıklıkla kaplandığında göğsüm gururla doldu.

Anahtarlarımı Angelo'ya attım. "Bizi kliniğe kadar takip et."

"Tamamdır, patron."

Sofiya, zırhlı BMW'ye binmesi için uzattığım kolumu tuttuğunda içimi büyük bir memnuniyet duygusu kapladı.

Arabanın etrafında dolaşıp yanına ulaştım. Onu yolcu koltuğumda yanakları pembe, dudaklarında benimle olmaktan mutluymuş gibi bir gülümsemeyle görmek de neredeyse aynı memnuniyeti veriyordu.

18
SOFIYA

"Kliniğe mi gidiyoruz demiştin?" Trafikte zikzaklar çizerek ilerleyen Matteo'ya döndüm. Radyo kapalıydı ve onu açacak kadar cesur hissetmiyordum.

"Evet."

Kısa cevabına gülmeli miydim, yoksa çığlık mı atmalıydım bilmiyordum.

"Kelime başına para mı ödüyorsun? Çünkü neredeyse sınırsız konuşma planı alabilecek durumda olduğundan eminim."

Matteo kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne?"

"Bu sana muhtemelen on kuruşa daha mal oldu," diye mırıldandım.

Neden bu kadar çocukça davrandığımı, bu adamla konuşmayı ve onun beni *sevmesini* neden bu kadar önemsediğimi bilmiyordum. Bunu ağrılarıma bağlayabilirdim -tekerlekli sandalye değerlendirmesi zaten ağrıyan vücudumu daha da zorlamıştı- ama dürüst olmak gerekirse, hayatımın geri kalanını soğuk ve sevgisiz bir evlilikte geçirme düşüncesi dayanılmazdı.

Matteo boğazını temizledi. "Dün gece Romeo ile Arnavutlara ait güvenli bir eve gittik. Orada iki genç kız bulduk. İnsan ticareti yapıldığından şüpheleniyoruz. İngilizce bilmiyorlar. Rusça konuşuyor gibiydiler, bu yüzden onları anlayıp anlayamayacağını merak ettim."

Dudaklarım aralık kalmış halde ona baktım. Hem arka arkaya birkaç cümle kurmuştu, hem de beni Mafya işlerine dahil ediyordu. Ama en çok dikkatimi çeken, dün gece güvenli bir evde olmasıydı. Metresiyle değildi. İçimde çürüyen çirkin, kıskanç canavar zaferle yumruğunu havaya kaldırdı.

"Bu paragraf bana muhtemelen bir buçuk dolara mal oldu," dedi Matteo.

"Aman. Tanrım." Az önce şaka mı yapmıştı? Kafam karışırken hayranlıkla kocama baktım, ifadesi sırıtmaya dönüştükçe hayranlığım daha da arttı. *Neredeyse* gerçek bir gülümsemeydi.

"Geldik," diyerek bir yeraltı garajına girdi.

"Daireye yakın mıyız?"

Başıyla onayladı. "Bir blok ötedeyiz. Doktor Amato daha büyük bir yer isteyene kadar, klinik eskiden benim binamdaydı."

"Kızlar yaralı mı? Onları buraya bu yüzden mi getirdin?"

"Yerinde kal," dedi Matteo ve arabadan inip benim tarafıma geldi. Yolcu kapısını açıp bana doğru eğildi. Büyük vücudu beni çevreledi, heybetli ama bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Evet, bazı yaraları var ama esas olarak onlara güvenli bir yer bulmamız gerekiyordu."

Ona baktım. Bu soğuk ve sert Don, bir Made Man'den beklediğimden çok daha fazla nezaket gösteriyordu. Bakışlarım onun güçlü kare çenesini, inanılmaz derecede yumuşak görünen dudaklarını ve daha önce hiç fark etmediğim gözünün altındaki küçük yara izini izledi. İkimiz de birbirimizi inceliyorduk. Gözlerimiz buluştu. Birbirimize biraz daha mı yaklaşmıştık? Karnımda küçük bir heyecan dalgası hissettim ve tekrar dudaklarına baktım. Beni öpecek miydi? Törendeki öpücüğümüz çok kısaydı ve ben bir tane daha istiyordum.

Matteo aniden doğruldu. "Sandalyeni getireyim."

Kalbim sıkışınca bir saniye gözlerimi kapattım ve kısa bir süre sonra tekrar açtım. Aptalca davranıyordum.

Arabadan dikkatle indim, vücudum ağrırken kendimi yavaş bir nefes almaya zorladım. Her yerim ağrıyordu. Keşke ısıtıcı ped ve ilaçlarımla uzanıp ağrı geçene kadar uyuyabilseydim ama şu anda daha önemli şeyler vardı.

Zaten ağrının tamamen geçeceği falan da yoktu.

Yavaşça oturdum, yeni yastıklı sandalyemin yanımda olmasını diliyordum. Aniden bir öfke dalgası içimi sardı. Tekerlekli sandalyeye ihtiyacım olduğu için öfkelenmiştim. Neden normal olamıyordum?

İtmek için uzandım ama Matteo benden önce davrandı, tekerlekli sandalyemi tutup ileri itti.

Dönerek, "Ah, şey, bekle," dedim. "Bunu yapmasan olur mu?"

"Neyi?"

"Tekerlekli sandalyemi itmeyi. İnsanların ona dokunmasından pek hoşlanmıyorum." Onun öfkesine ya da en azından hayal kırıklığına hazırlandım ama o sadece tutacakları bıraktı.

"Ama yorgunsun," dedi.

Başımı hafifçe yana eğdim. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kollarını kavuşturdu. "Ben her şeyi bilirim." Sesi kulağa o kadar huysuz geliyordu ki gülümsemeden edemedim.

"Haklısın..."

"Peki, yorgun olduğun halde neden sandalyeni itemem?"

Tekerlekli sandalyemdeyken başkalarının ona dokunması konusunda pek tecrübem yoktu. Tekerlekli sandalye deneyimimin çoğu, Mila ve benim Pakhan'ın malikânesindeki küçük özel adamızda dolaşmaktan ibaretti. O zamanlar, son birkaç gündür olduğu gibi kendimi uzun mesafeler itmek zorunda kalmamıştım ve omuzlarım bunun bedelini ödüyordu.

Dudağımı ısırdım. Tekerlekli sandalyeye mahkûm olmak beni fazlasıyla sinirlendiriyordu ama o benim vücudumun bir uzantısıydı. Hareketlerimin başkasının kontrolünde olması beni huzursuz ediyordu. Tabii Matteo istese yarım saniyede beni etkisiz hale getirebilirdi.

"Sanırım sorun olmaz. Tabii önce *sorarsan*." Sanki ölmeyi diliyormuş gibi davranıyordum ama Matteo'nun gözünün seğirmesini görmekten de tuhaf bir keyif almıştım. Görüp görebileceğim son şey olsaydı bile.

Homurdanarak elini saçlarının arasından geçirdi. "Ben de seni çok uysal ve sessiz sanıyordum. Bir Don izin istemez, Sofiya."

Tekerlekli sandalyemi ona doğru çevirdim. "Donlar için bir el kitabı olduğunu bilmiyordum. Kütüphanende bir kopyası var mı?"

Tam o sırada, bir araba yanımıza park etti ve Angelo indi. Onun bakışlarıyla karşılaştım. "Donlar için bir el kitabı olduğunu biliyor muydun?"

Sırıttı. "O nedir?"

"Sofiya baş belası olmaya karar verdi," dedi Matteo ama sesinde sertlik yoktu.

"Olması gerektiği gibi," dedi Angelo. Matteo ona sert bir bakış attığında yüzündeki ifade birden ciddi bir hal aldı.

Gözlerimi devirdim. "Hadi ama o kadar da korkutucu değil."

Matteo bana öfkeli bir bakış attı. "Sandalyene dokunmadan önce seni sadece uyaracağım. Elimden gelenin en iyisi bu." Sonra korumama döndü. "Onun izni olmadan tekerlekli sandalyesini itmeyeceksin."

Angelo bana baktı ve ciddiyetle başını salladı. Göğsüm sıcak bir hisle dolmuştu.

"Artık gidelim. Seni iteceğim."

Kocam beni asansöre götürürken alayla gülerek arkama yaslandım. Arkamda olması garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Asansör bizi iki kat yukarı çıkardı ve geniş bir lobiye uzanan kapı açıldı. Beyaz ve steril, floresan ışıklı bir yer olmasını bekliyordum ama bunun yerine hoş ahşap zeminler ve yumuşak, parlak lambalar vardı.

Koyu kahverengi saçlı, buğday tenli ve sert bir ifadeye sahip kırklı yaşlarında görünen güzel bir kadın hızlıca bize doğru

yürüdü. "Nihayet geldiniz, patron," dedi kollarını kavuşturarak. Sonra bana baktı. "Ben Doktor Aria Amato, sen de Sofiya olmalısın. Bu adamla takılmak için fazla güzelsin."

"Acelen var sanıyordum," dedi Matteo öfkeyle.

Kaşlarımı kaldırırken sırıttım. "İkiniz kardeş gibi konuşuyorsunuz."

"Onu neredeyse doğduğundan beri tanıyorum. Henüz ondan kurtulamadım," dedi Doktor Amato ama dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

"Sana lanet olası bir klinik satın aldım ama sonra bunu mu duyuyorum?"

"Tam olarak öyle," diye yanıtladı. Bana döndüğünde bakışları samimiydi. "Geldiğin için teşekkür ederim, Sofiya. Kızların Rusça konuştuğundan tam olarak emin değilim. Çeviri uygulaması kullanmayı denedim ama pek tepki vermediler. Bunun nedeni travma olabilir. İsimlerinin Anastasia ve Kateryna olduğunu öğrendim. Geldiklerinde onları muayene ettim. Bazı kesik ve çürükleri vardı ama en kötüsü cinsel travmaydı."

Kalbim sızlamaya başlarken ağlamamak için hızla gözlerimi kırptım. Kendimi çok yetersiz hissediyordum. Bu kızlara yardım etmek için ne yapabilirdim? Öte yandan bu benimle ya da benim üzüntümle ilgili değildi. Onları dinleyecek birini hak ediyorlardı, bu yüzden elimden geleni yapacaktım.

"Bariz bir şekilde korkuyorlar ve güvensizler," diye devam etti. "Bu yüzden onları anlayabilmeni umuyorum. Belki seninle konuşurlar. Geri dönebilecekleri bir evleri varsa, onları oraya götürürüz. Yoksa, onları güvenli bir yere götürürüz."

"Onları kimin kaçırdığını ve ne gördüklerini de öğren," diye ekledi Matteo sert bir sesle.

Doktor Amato ona onaylamayan bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Gidip seninle görüşmek isterler mi diye bakayım."

Doktor Amato içeri girerken ben kapının dışında bekledim.

Matteo yanıma yaklaşarak, "Bunu yapmak senin için sorun olur mu?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, sorun yok. Sen iyi misin?"

Söylenerek güldü. "Ben her zaman iyiyim."

Sessizce mırıldandım. Gergin görünüyordu ama nedenini bilmiyordum.

Doktor Amato odadan çıktı. "Sanırım seninle konuşmayı kabul edecek kadar anladılar. Neden denemiyoruz?"

Kapıyı benim için açarken ona gülümsedim. Odada büyük bir pencere ve iki yatak vardı ama iki kız da yataklardan birinde birbirlerine sokulmuş halde duruyorlardı. Yaşları benimle Mila'nın yaşlarına yakındı. Tıpkı bizim gibilerdi. Biri sarışın, diğeri kahverengi saçlıydı. Beni gördüklerinde gözleri irileşti.

"Merhaba, benim adım Sofiya," dedim yumuşak bir sesle Rusça olarak. "Beni anlayabiliyor musunuz?"

Kızlar birbirlerine daha sıkı sarıldılar ama hiçbir şey söylemediler.

"Öyle hissetmediğinize eminim ama burada güvende olacağınıza dair yemin ederim. Bunun için elimden geleni yapacağım." Bunun sözünü vermek benim elimde değildi ama Doktor Amato'ya güveniyordum.

Ne yapacağımı bilemeden odada garip bir şekilde etrafa baktım. Küçük bir kitaplığa gidip tanıdık gelen bir aşk romanı aldım.

"Bu kitap gerçekten çok güzel." Onlara gösterirken kendimi aptal gibi hissettim. "Rusça çevirisi var mı bilmiyorum ama isterseniz bakabilirim. Tabii, aşk romanlarını seviyorsanız. Kız kardeşim ve ben bu kitaba oldukça bağlanmıştık." Kitabı rafa geri koydum. "Ya da belki Rusça ana diliniz değildir?"

"Sizi anlıyoruz," dedi kahverengi saçlı kız fısıldayarak. Boğazını temizledi ve bu sefer daha güçlü bir sesle tekrar etti.

Kalp atışlarım hızlandı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedim. "Kardeş misiniz?"

İkisi de başlarını sallayarak onayladılar. "Ben Katya, bu da Stasya," dedi kahverengi saçlı kız. Kız kardeşi yanına kıvrıldı ve başını omzuna yasladı. Mila ile aynı şeyi yaptığımızı düşününce göğsüm sıkıştı.

"Biri sana zarar mı verdi?" diye sordu Stasya, ilk kez konuşuyordu.

Başımı hafifçe yana eğdim. "Ne demek istiyorsun?"

Tekerlekli sandalyemi işaret etti.

"Ah, hayır. Ben doğuştan..." *Ehlers-Danlos*'u nasıl çevireceğimi bilmediğimi fark edince duraksadım. "Şey, bazı zamanlar yürümemi zorlaştıran bir sağlık sorunum var."

Cevabım üzerine omuzları hafifçe gevşeyerek başını salladı. "Bizi buraya getiren adamları tanıyor musun?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Onlardan biri kocam Matteo." *Kocam* kelimesini yüksek sesle söylemek bunu daha gerçek hissettirmişti.

"Çikolata sevdiğimi söylediğim için bize şekerleme verdi," dedi yumuşak bir sesle. Arkasında duran büyük kâğıt torbayı çıkardı ve bana göstermek için eğdi. Torba şekerlerle doluydu. "İster misin?"

Reddetmek üzereydim ama o anda midem guruldadı. Kahvaltıyı çok uzun zaman önce yapmışım gibi geliyordu. "Çok isterim, teşekkürler." En sevdiğim karamelli çikolatayı alabilmek için tekerlekli sandalyemi öne doğru ittim.

Bir ısırık alırken mırıldandım. "Kaç yaşındasınız?"

"Ben on dokuzum," dedi Katya. "Stasya ise on yedi."

Yutkundum ve ağlamamak için uyluğumu çimdikledim. "Size ne olduğunu anlatır mısınız?" İkisi de sessiz kalınca devam ettim. "Lütfen, sadece yardım etmek istiyorum."

Katya kız kardeşinin saçını okşadı. Benimle konuşmayı reddedeceklerinden emindim. Ben bir yabancıydım. Bana güvenmeleri için hiçbir neden yoktu. Ama sonra Katya konuşmaya başladı.

"Yaşadığımız yerde bir adam vardı." Gözlerini hızla kırpıştırırken Stasya elini sıkıca kavradı. "Bize Amerika'da iş bulabileceğini

söyledi. Ailemiz birkaç yıl önce öldü ve kasabada pek iş imkânı yoktu. Biz de kabul ettik. Bizi Boston'a getirdi."

Başımı kaldırdım. Rusçası aksanlıydı. "Rusya'dan değilsiniz, değil mi?"

Katya başını salladı. "Ukrayna."

Gülümseyerek dili değiştirdim. "Anneannem Ukraynalıydı." *Baba* ben küçükken bizimle yaşıyordu. Ben altı yaşına basmadan önce vefat etmişti ama onunla ilgili sadece mutlu anılarım vardı.

Kızlar ana dillerini duyunca rahatladılar, Stasya bile hafifçe gülümsedi.

"Boston'a vardığınızda ne oldu?" diye sordum.

"Diğer üç kadınla birlikte daracık bir daireye yerleştirildik ve tüm belgelerimiz alındı. Geceleri ev temizliği yaptık. Orada ne kadar kaldığımızı bilmiyorum... Belki birkaç hafta? Bir ay? Sonra bir gece, temizlik işine gitmek için hazırlanırken maskeli bir grup adam daireye girdi. Bizi bir minibüsün arkasına koydular. Birkaç gün boyunca farklı depolara ve evlere gittik, ta ki... üç adam bizi bir eve götürene kadar."

Matteo onları bulmadan önce o evde iki gün boyunca yaşadıklarını anlatırlarken gözyaşlarımı tutamadım.

Üçümüz de ağlıyorduk, üzüntü hissedilebilir düzeydeydi. Onların yaşadığı acıyı başka nasıl ifade edebilirdik ki?

"Üzgünüm. Çok, çok üzgünüm." Sözlerimin yetersiz olduğunu biliyordum ama hiçbir şey yeterli olamazdı zaten.

Bir süre sessizce oturduk. "Ukrayna'ya geri dönmek ister misiniz?" diye sordum en sonunda. "Yoksa size kalacak başka bir yer bulmaya çalışalım mı?"

"Orada bizim için hiçbir şey yok," diye fısıldadı Stasya. "Ama burada da bizim için hiçbir şey yok."

Öne eğilerek her ikisinin de elini tuttum. "Size ait olduğunuz bir yer bulacağımıza söz veriyorum. Bu arada, burada kalabilirsiniz. Ben de sizi ziyarete geleceğim."

Yine sessizliğe büründük. Katya bana bir şeker daha uzattığında aldım. Hepimiz kendi düşüncelerimize dalmışken sessizce şekerlerden yedik. Kızlar çok yorgun görünüyordu, bu yüzden birkaç dakika sonra boş şeker kâğıtlarını cebime koyup vedalaştım ve koridora çıktım. Matteo, Angelo ve Doktor Amato beni bekliyorlardı. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı, dehşete düşmüştüm.

Doktor Amato elini omzuma koydu. "Ofisime gidip konuşalım." Geniş ofisine yerleştikten sonra bana bir kutu mendil uzattı ve ben de öğrendiklerimi anlattım.

"Boston'daki daireden onları kimin aldığını görmemişler mi?" diye sordu Matteo.

Başımı salladım. "Sadece maskeli adamlar olduğunu söylediler. Onları bulduğunuz evdeyken kimsenin yüzünü görmemişler. Ve o adamlar..." Bir hıçkırık sözümü kesti. "Özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldandım ve gözyaşlarımı sildim.

"Harika bir iş çıkardın, Sofiya," dedi Doktor Amato nazikçe. "Onlar için güvenli bir yer bulacağız. Merak etme."

Burnumu çekip ona titrek bir gülümsemeyle baktım. Ağladığım için kızgın mı diye merak ederek Matteo'ya döndüm fakat yüzünde okunamaz bir ifade vardı.

"Onları kaçıranları bulmalıyız," dedi Matteo.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye yanıtladı Doktor Amato. "Ama henüz bir sonuca varma."

Ne demek istediğini anlamamıştım ama Matteo sadece homurdanmıştı.

Bakışlarını bana çevirdi. "Matteo, EDS'n* için uzun zamandır doktora gitmediğini söyledi. Yarın gelmeye ne dersin? Seni muayene edebilirim ve istersen kızlarla tekrar konuşabilirsin."

"Yarın olmaz," dedi Matteo. "Sienna ısrarla bize gelmek istiyor."

Göz kırparak, "O zaman ertesi gün. Utanç verici hikâyelerimi hazırlayacağım," dedi.

* Ehlers-Danlos Sendromu.

"Görüyorum ki tüm saygını yitirmişsin," diye mırıldandı Matteo.

Angelo kullandığım mendilleri atmam için bana küçük bir çöp kutusu uzattı. Hâlâ akabilecek gözyaşları için birkaç temiz mendil sakladım. Kendimi çok kırılgan hissediyordum. Katya ile Stasya'nın birbirlerine sarıldıklarını görmek, Mila'yı düşünmeme neden olmuş ve bu kalbimi sızlatmıştı. Gün boyunca ona mesaj atmıştım ama cevap vermemişti.

"Hadi, eve gidelim," dedi Matteo, sesi alışılmadık bir şekilde nazikti. "Seni iteceğim."

Tartışmak için fazlasıyla yorgundum. Arabaya dönerken gergin bir şekilde koltuğumda oturdum. Vücudumdaki her kemik ve kas acı içinde çığlık atıyordu. Kalbimin de onlardan bir farkı yoktu.

Daireye döndüğümüzde, "Doktor Amato ne düşündüğünü bildiğini söylerken ne demek istedi?" diye sordum.

Matteo çenesini sıktı ve oturma odasının penceresinden dışarı baktı. "İrlandalılar Boston'da."

İrlanda Mafyası hakkında pek bir şey bilmiyordum. Bazen Bratva'nın akşam yemeği partilerinde onlardan bahsedilirdi ama çok sık değildi.

"Sence seks kaçakçılığıyla ilgileri var mı?"

Matteo iç geçirip eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bilmiyorum. Patronları Ronan Finnegan ile aramızda her zaman bir tür sözsüz anlaşma vardı. Ama eğer Arnavutlarla işbirliği yapıyorsa..." Sesi kesildi. "Ofise gitmem gerek. Sen de biraz dinlenmelisin."

"Tamam," diye mırıldandım.

Kapıya doğru yöneldi ama çıkmadan önce arkasına döndü. "Bugün iyi iş çıkardın, Sofiya. Teşekkür ederim."

Kapı arkasından kapanırken dudaklarım kıvrıldı. Derin bir nefes aldım, midemdeki inatçı düğüm gevşemişti.

19
MATTEO

Sienna bir enerji patlamasıyla daireye daldı.
"Nerede? Onu daha fazla saklayamazsın!"

Elimle yüzümü sıvazladım. Saat daha sabahın sekiziydi ve şimdiden bitkin düşmüştüm.

Omuz silktim. "Henüz onu görmedim."

"Onu görmedin de ne demek? Bir yere mi gitti?"

"Ne? Hayır."

"O halde yanında uyanmadın mı?"

Kahretsin.

İnsanları bunun gerçek bir evlilik olduğuna ikna etmek istiyorsak daha dikkatli olmam gerekiyordu. Ama karşımdaki Sienna'ydı ve en sonunda gerçeği öğrenecekti. Kahvemden bir yudum aldım. Sert ve acıydı, canım aniden tatlı bir şeyler çekti.

"Matteo," diye tısladı sitem dolu bir sesle. "Neler oluyor?"

"Bu evlilik ittifak için. Bunu biliyorsun."

"Ama..." Sienna ilk kez ne diyeceğini bilemiyordu. "Ona iyi davranıyorsun, değil mi?"

"Bu ne demek oluyor?" diye tersledim.

Koridordan gelen bir ses cevap vermesini engelledi. Sofiya yürüteciyle mutfağa giriyordu.

"Aman Tanrım, seninle tanıştığıma çok sevindim, Sofiya," dedi Sienna coşkuyla. "Kardeşim seni sadece kendine saklıyordu."

Sofiya önce kız kardeşime, ardından bana bakarak nasıl akraba olabileceğimizi anlamaya çalışır gibi gözlerini kırpıştırdı ve kaşlarını çattı. Sienna ile aynı koyu saçlara, koyu gözlere ve kumral tenlere sahiptik ama benzerliklerimiz bununla sınırlıydı. Sienna arkadaş canlısı ve dışa dönük biriydi, bense tam tersiydim.

Sofiya saçını kulağının arkasına attı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum."

"Gel, otur. Kahve ister misin?" diye sordu Sienna.

"Çok iyi olur, teşekkürler." Sofiya mutfak taburelerinden birine oturdu ama hareketleri hantal ve sarsıntılıydı. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Ağrısı mı vardı?

Sienna ona büyük bir fincan kahve doldurdu. "Krema? Şeker?"

"İkisi de lütfen."

"Düğüne katılmadığım için çok öfkeliyim," diye homurdandı Sienna. "Matteo benim gelmemin güvenli olmadığını düşündü. Bana her şeyi anlat! Dur, yüzüğünü görmem lazım."

Elini uzatıp Sofiya'nın elini tuttu ama bakışları basit altın yüzükle buluştuğunda gülümsemesi kayboldu. Onaylamayan bakışları bana yöneldi. "Nişan yüzüğü nerede?"

Kahvemi bitirirken, "Nişanlanmadık," diye karşılık verdim. Bu doğruydu ama Sofiya elini nazikçe geri çekerken gülümsemesi kaybolunca göğsümde rahatsız edici bir sıkışma hissettim. Basit altın yüzüğüme baktım. Yüzük hiç aklımda olmamıştı. Onları almam gerektiğini bile hatırlatan Romeo'ydu.

"Beğendim," dedi Sofiya yumuşak bir sesle.

Sienna tekrar somurtarak bana baktı, sonra karıma döndü. "Alışverişe gitmek ister misin diye sormaya geldim."

"Yapacak işlerim var," dedim sert bir sesle.

Sienna gözlerini devirdi. "*Seni* davet etmiyordum, kardeşim. Sanki hayatında hiç alışverişe gitmişsin gibi. Ailemizin yeni üyesiyle gitmek istiyorum."

Sofiya kızardı ve izin istermiş gibi bana baktı. Aniden, başparmağımı altdudağına sürerek pembe teninin yumuşaklığını hissetme isteği duydum. Göz temasını keserek tezgâha tutundum.

Yanlarından uzaklaşırken, "Korumaları da alıp öğle yemeğine kadar dönün," dedim.

"Akşam yemeğine kadar döneriz," diye seslendi Sienna arkamdan. Çenemi sıktım ama yürümeye devam ettim ve kapıyı açtım.

Angelo koridorda hazırda bekliyordu.

"Alışverişe gidiyorlar," diye homurdandım. "Onlara bir şey olursa, sorumlusu sensin."

"Evet, patron."

Neden bu kadar huzursuz olduğumu bilemeyerek ofise giderken sert bir nefes verdim.

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

20
SOFIYA

Matteo daireden fırlayıp çıkarken gözlerim irileşti. Onu kızdıracak bir şey mi yapmıştım? Dün olanlardan sonra işlerin yoluna gireceğini umut etmiştim ama şimdi, o rahatsız edici his geri gelmişti. Babam sinirlendiğinde, bu her zaman daha kötü şeyler olacağı anlamına gelirdi.

Sienna, "Bu Mafya adamları da çok dramatik," derken bana doğru döndü. "Bir de kadınların duygusal olduğunu söylerler." Gülümsüyordu, kardeşinin davranışından hiç etkilenmemiş gibiydi.

"Sanki gitmemizi istemiyor gibi görünüyordu?" dedim tereddütle.

"Sanki bizi durdurabilirmiş gibi." Göz kırptı ve bana kahve fincanını uzattı. "Önce kahvaltı için bir şeyler alırız. En sevdiğim dükkânların yanında sevimli bir fırın var."

"Kulağa harika geliyor."

Umutsuzca Sienna'nın beni sevmesini istiyordum. Yalnızlığım kalın bir battaniye gibi etrafımı sarmış durumdaydı. Bütün gece Katya ile Stasya'nın yaşadıklarını düşünmüş, Mila'yı özlediğimi hissetmiş ve ağlamıştım. Her ne kadar onu aramaya çalışsam da telefonu kapalıydı.

"Harika." Sienna ellerini çırptı. "Bugün harika bir gün geçireceğiz."

Heyecanı bulaşıcıydı. Gülümseyerek kahvemi yudumladım. "Eşyalarımı almam için bana bir dakika ver."

Mutfak taburesinden kalktım, bacaklarım acıyla çığlık atıyordu. Odama geri sürünerek gittim ve yavaşça dağınık yatağıma oturdum. Bu sabah yatağımı düzeltmeye gücüm yetmemişti. Tekerlekli sandalyeme baktım. Bugün onu almalıydım. Dizim neredeyse çıkacak gibiydi, eklemlerim ağrıyordu ve başım dönüyordu. Sienna'nın yanımızda bu tekerlekli sandalyeyle dolaşmak zorunda kalması çok zahmetli olurdu.

Ayrıca çok utanıyordum.

Tekerlekli sandalyeyi Matteo ve adamlarından saklayamazdım ama onunla dışarıda görünmek de istemiyordum.

Yataktan kalkmak için gücümü topladım. Çantamı, telefonumu, ilaçlarımı ve Mila'nın düğünden önce bana verdiği otuz doları aldım. Almayı reddetmiştim ama o ben bakmıyorken yine de çantama sıkıştırmıştı.

Alışverişe gitmeyeli yıllar olmuştu. Hareket etmeme yardımcı olan aletleri kullanmaya başladığımda Pakhan evden çıkmamı yasaklamıştı. Düşmanlarının beni hedef alacağı için olduğunu söylüyordu ama bunun aslında karanlık sırrını gizlemek için olduğunu biliyordum. *Bratva'nın başının engelli bir kızı vardı.* Matteo benim toplum içinde görünmem konusunda aynı çekinceleri paylaşmıyor gibiydi. Yine de Sienna ile dışarı çıkma fikrine öfkelenmesinin asıl sebebi bu olabilirdi. Göğsümü sıkıştıran duygular karşısında derin bir nefes aldım. Kendimi küçültme, saklanma dürtüsü fazla güçlüydü. Bundan daha güçlü olmalıydım.

Eşyalarımı çantama koydum. Otuz dolar çok fazla bir miktar değildi ama daireden çıkıp Sienna'yı tanıyacağım için heyecanlıydım. Yeni bir tişört, telefon kılıfı veya başka bir şey alabilirsem, bu da bonus olurdu.

Mutfağa döndüğümde Sienna gülümsedi. "Hazır mısın?"

"Evet." Yürütecime tutundum ve bileklerimi zorlamadan mümkün olduğunca ağırlığımı ona verdim.

"İhtiyacın olan özel bir şey var mı? Ya da sana yardımcı olabilecek bir şey?"

Bunu, sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi sorması ve benimle ilgilenmesi göğsümü sıkıştırdı. "Hayır, yine de teşekkür ederim." Omuzlarımdaki gerginlik azaldı ve Sienna'yı kapıya kadar takip ederken yüzümdeki gülümseme daha gerçekçi hissettirdi.

"Bunun içinde çok güzel görünürsün!"

Elinde parlak gümüş rengi bir elbise tutan Sienna'ya döndüm. Beşinci Cadde'deki absürt derecede lüks bir mağazanın soyunma odasındaydık. Angelo içeri girmeden önce diğer üç korumaya mağazayı kontrol etmelerini söylemişti ve birkaç dakika içinde tüm üst kat boşaltılmıştı. Kişisel alışveriş danışmanları etrafımızda telaşla dolaşıyor, kusma isteği uyandıracak kadar pahalı giysileri taşıyorlardı.

"Sofiya? Ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi kırparak yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. Elbiseyi çok sevmiştim. Sienna saniyeler içinde benim tarzımı anlamıştı ancak bu elbise şimdiye kadar giydiğim herhangi bir şeyden daha açıktı. Eskiden lüks kıyafetlerle dolu bir gardırobum vardı ama yıllardır giyinmek için bir bahanem olmamıştı. Babamın Bratva kokteyl partilerine katılmayı özlediğimden değildi ama evde tutulmak insanlık dışı bir durumdu. Eski kıyafetlerimin hiçbirine sığmayacak kadar kilo almıştım, bu yüzden onları yanımda getirmemiştim bile. Son zamanlarda sadece tayt ve kapüşonlu giyiyordum.

Dudağımı ısırdım. "Gerçekten çok güzel."

Sienna yakındaki raftan birkaç elbise daha alıp bana uzattı. "Şunları dene."

Bu mağazadan tek bir çorap bile alamayacağımı nasıl açıklayacağımı düşünürken yanaklarım kızardı. Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan giysiler yürütecime asıldı ve Sienna içine girmem için soyunma odasının kapısını araladı. Kapı arkamdan kapandığında ellerimle yüzümü örttüm.

Siktir.

Sienna'nın beni sevmesini istiyordum. Uzun zamandır Mila ve Nikolai dışında konuşacak kimsem olmamıştı, bu konuda çok acemiydim. Hiç param olmadığını öğrenirse benim yanımda olmaktan utanır mıydı?

Parmağımı ışıltılı elbisenin kumaşında gezdirdim. Hafif ve uçuş uçuştu; eteği uzun, yırtmacı derindi. Dayanamayarak kıyafetlerimi çıkardım ve elbiseyi üstüme geçirdim. Soyunma odasındaki kanepeyi dik durmak için kullandıktan sonra elbiseyi düzelttim. Aynadaki yansımamı gördüğümde nefesim kesildi. Odadaki yumuşak ışık kumaştan yansıyor, uzun aynalara parıltılar saçıyordu. Elbisenin üst kısmı memelerimi vurgularken kalçalarımın üzerinden süzülerek yeni oluşan karın kıvrımlarımı örtüyordu.

Hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştim.

Yürütecimin koltuğuna oturdum. Garip ya da çirkin hissetmiyordum. Aksine derin yırtmaç uyluklarımı ortaya çıkarmış, neredeyse seksi hissetmeme neden olmuştu. EDS cildimi hassaslaştırıyordu ama bu elbisenin kumaşı ipeksi bir yumuşaklıktaydı ve tenimi tahriş etmiyordu.

"Sofiya? Giyindin mi? Görebilir miyim?" Sienna'nın heyecanlı sesi kapıdan içeri süzülünce kapıyı açtım.

Sienna'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Aman Tanrım, tam anlamıyla bir melek gibi görünüyorsun. Kahretsin, gerçekten zevkli bir kadınım. O zaman bunu kesinlikle alıyoruz. Sen de sevdin, değil mi?"

Yüzüm kızardı. "Evet, çok güzel ama..."

Sienna etrafına baktı. "Eteğini kısaltmalarını isteyebilir miyiz diye bir sorayım. Tabii bununla topuklu ayakkabı giymek istemiyorsan?"

"Topuklu ayakkabı giyebileceğimi sanmıyorum," diye karşılık verdim.

Gülümsedi. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Sienna mağaza çalışanlarından birini yanına çağırdı, onlar tadilat hakkında konuşurken sessiz bir panik içinde bekledim.

Milyonlarca yıl geçse bile alamayacağım bir elbiseyi tadilata göndermelerine izin veremezdim.

Sienna, "Tamam, sen bir sonraki kıyafeti dene. Onlar da o elbiseyi tadilat için alacaklar," dedi bana dönerek. Paniklemiş ifademi görünce yüzündeki parlak gülümseme kayboldu. "Ne oldu?"

"Ben sadece..." Sienna'nın omzunun üzerinden Angelo'yla göz göze geldim. Endişeli görünüyordu.

Sienna oturma alanını işaret ederek, "Gel buraya," dedi. Oturduğumuzda elimi tuttu. "Ne oluyor?"

Derin bir nefes aldım. "Aslında, sadece seni tanımak için alışverişe gelmek istedim. Kendime bir şey almayı beklemiyordum."

Sienna kaşlarını çattı. "Neden?"

Hissettiğim paniğe rağmen kayıtsız bir şekilde omuz silkmeye çalıştım. "Gerçekten de bir şeye ihtiyacım yok."

"Sana şunu söylememe izin ver, tatlım. Bu elbiseye *ihtiyacın* var."

Dudaklarımın köşesi kıvrıldı. Kimsenin duyamadığından emin olmak için etrafa baktım. "Ben sadece... bunu karşılayamam."

Sienna'nın yüzü düştü.

"Hiç sorun değil," diye aceleyle ekledim. "Senin denediğin şeyleri izlemek ve seni tanımak beni mutlu ediyor."

"Sofiya, sen benim kardeşimle evlisin." Kelimeleri yavaşça söyledi.

Başımı hafifçe yana eğdim, kafam karışmıştı. Pakhan'dan hiç harçlık almamıştım ve Matteo da farklı bir şey söylememişti.

Sienna öfkeyle nefes aldı. "Sana kredi kartı vermedi mi?" Sessizliğime karşılık küfretti. "Tanrı aşkına. Bu erkekleri anlamak imkânsız." Telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum hızla.

"Matteo aptalına mesaj atıyorum."

"Bekle, dur. Hayır, bunu yapma." Sienna sesimdeki paniği duymuş olmalıydı çünkü başını telefonundan kaldırdı.

"Kızmasını istemiyorum."

Sienna yavaşça telefonu indirdi. "Aranızda bir şey mi oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

Sienna, Angelo'ya göz attıktan sonra bana doğru eğildi. "Sana zarar falan vermedi, değil mi? Çünkü eğer verdiyse, onu öldürürüm."

Çok ciddi ve içten görünüyordu. Beni gerçekten kardeşine karşı savunur muydu? *Ailenin liderine karşı?*

"Hayır, öyle bir şey yapmadı."

Sienna rahatlarken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "İyi. O öyle biri değil, Sofiya. Yakınlarına sahip çıkar, yemin ederim. Ama kredi kartı meselesi eğer seni tedirgin ediyorsa sonra halledebiliriz. Bugünlük ben ödeyeceğim." İtirazımı önlemek için parmağını kaldırmıştı bile. "Hayır, ısrar ediyorum. İstesen de istemesen de sana bir şeyler alacağım, o yüzden istediğini seçsen iyi olur."

Ben bir şey söyleyemeden Sienna mağaza asistanlarından birini soyunma odasına çağırdı ve elbisenin düzeltilmesi için ölçü almasını söyledi.

21
SOFIYA

Öğle yemeği yiyeceğimiz restorana girerken Angelo, "İyi misin, *principessa*'?" diye sordu sessizce. Duvarları sarmaşıklarla kaplı, her masasında taze çiçekler bulunan şirin bir İtalyan kafesine gelmiştik. Sienna, buranın Aile'den biri tarafından işletildiğini söylemişti.

"İyiyim." Sesim hissettiğim yorgunluktan dolayı kısılmıştı, sadece uzanıp dinlenebilmek istiyordum. Araba şimdiden alışveriş poşetleriyle doluydu -çoğu benim giysilerimdi- ve Matteo'nun tepkisinden çok korkuyordum. Sienna'nın bunları ödediğini öğrenince kızacak mıydı? Bir dizi muhteşem resmi elbise vardı ama aynı zamanda daha rahat giysiler de almıştık. Ayrıca Sienna'nın ısrarla aldığı iki poşet iç çamaşırı da vardı. Bunların bana bir faydası olmayacağını anlatmaya çalıştığımda güzel hissetmeyi hak ettiğimi söyleyerek itirazlarımı reddetmişti.

Angelo nazikçe elini omzuma koydu. "Bundan sonra eve gidiyoruz." İtiraz etmem için meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı ama ben sadece hafifçe başımı sallayarak onayladım. Günümüzü kısa keserek Sienna'yı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ama lüks bir giyim mağazasında bayılıp onu utandırmak da pek parlak bir fikir değildi.

Geçtiğimiz masa sakin bir köşedeydi, Sienna'nın karşısına oturdum. Yürütecim yanımda duruyordu. Yanımızda büyük bir

* (İta.) Prenses.

pencere vardı ve korumalarımızdan biri pencerenin dışında dururken Angelo içeride, bizi koruyacak kadar yakın ama duyamayacak kadar uzakta duruyordu.

"Menü isteyelim derdim ama şef Edoardo bize canı ne isterse onu getirecek," dedi ve gözlerini devirerek gülümsedi. "Ama her zaman harika olur."

"Kulağa harika geliyor."

Bir dakika sonra, gümüş rengi saçlarıyla şef üniforması giymiş bir adam gülümseyerek masamıza geldi ve ellerini birbirine vurdu.

"Ahh, *carina**," dedi Sienna'ya. "Çok uzun zaman oldu." Sonra bana dönüp hafifçe eğildi. "Bayan Rossi, Don'umuzun yeni eşi için yemek pişirmek benim için bir onurdur." Elimi tutup öptü, karşılık olarak başımı sallarken yanaklarım kızardı. Nazik bir büyükbaba gibi görünüyordu.

"Herhangi bir alerjiniz var mı?" diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. "Harika. Hayatınızın en iyi yemeğini yemeye hazır olun." Elime bir kez daha öpücük kondurdu ve sonra uzaklaştı.

Sienna gülerek, "O hep böyledir," dedi. "Her zaman çok mutlu ve enerji doludur."

"Aile'deki erkeklerden beklediğim bir şey değil," dedim.

"Edoardo bu konuda eşsizdir." Sienna iç geçirdi. "Keşke tüm *Made Man*ler onun gibi olsaydı."

"Bratva erkekleri de."

Bir garson gelip masaya *focaccia***, zeytinyağı ve iki portakal kokteyli koydu.

Sienna kadeh kaldırırken, "*Aperol Spritz****," dedi. "*Made Man*'den çok daha üstün olan *Made Women*****'a."

---

* (İta.) Şirin, tatlı.

** İtalyan mutfağına özgü, zeytinyağıyla yapılan, yumuşak ve hafif kabarık bir ekmek türüdür.

*** Köpüklü beyaz şarap ve soda ile hazırlanan, İtalya kökenli popüler bir aperatif kokteyldir.

**** Resmi bir statü olmamakla birlikte, aile içinde dokunulmazlık ve saygınlık kazanmış kadınlar için mecazen kullanılan bir ifadedir.

Kadehimi onunkiyle tokuşturup bir yudum aldım. Meyveli ve tatlıydı.

"Sienna, kaç yaşında olduğunu sorabilir miyim?" Kaba bir soru sormamış olmayı umuyordum ama Matteo'dan çok daha genç görünüyordu.

Gülümseyerek, "Yirmi altı yaşındayım," dedi. "Bu soruyu cevaplamaktan utanacak kadar yaşlı değilim."

Gülümsedim. "Aranızda büyük bir yaş farkı var."

Sienna içkisinden bir yudum daha aldı. "Annem hamile kalmakta zorlanmış, bu yüzden aramızda on iki yaş fark var."

"Bu çok ilginç. Benim abim de benden on iki yaş büyük." Şaşkınlığı karşısında, "Üvey," diye ekledim. "Babamın ilk eşi vefat etti. Dimitri yurtdışında yaşıyor, bu yüzden onu pek görmüyorum ama gördüğümde çok mutlu oluyorum. Siz Matteo ile çok yakın görünüyorsunuz."

Sienna peçetesiyle oynarken omuz silkti. "Eskisi kadar yakın değiliz. O... anne babamız öldürüldükten sonra değişti."

"Öldükleri için üzgünüm," dedim yumuşak bir sesle.

"Teşekkürler," dedi Sienna. Yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. "Onları ve eskiden sahip olduğum abiyi çok özlüyorum."

Hem onun hem de hayatın bizden çaldıkları adına kalbim sızladı.

"Nasıl insanlardı?"

"Ah, harikaydılar. Sonunda bir çocuk daha sahibi oldukları için ikisi de çok heyecanlıydı ve beni çok şımarttılar. Annem en sevdiğim insandı. Çok zeki ve enerjikti. Sürekli evde bir şeyler yapar, dekorasyonu değiştirirdi. Babam bundan rahatsızmış gibi davranırdı ama ondan gelen hiçbir şeyi reddedemezdi. Bana karşı çok nazikti. Bazen odama gelip benimle çay partisi bile yapardı. Don'un küçük pembe çay fincanıyla yerde oturduğunu hayal edebiliyor musun?" Burnunu çekip gözlerini peçeteyle sildi. Uzanıp elini tuttum.

"Babam Matteo'ya kıyasla bana karşı daha yumuşaktı. Matteo'nun Don olmaya hazır olması gerektiğini söylerdi. Ama hepimiz birbirimizi seviyorduk. Babam annemi çok seviyordu. İkisi de öldüğü için neredeyse mutluyum çünkü birbirleri olmadan yaşayabileceklerini hayal edemiyorum." Bir yudum su alarak boğazını temizledi. "Bu, evlilikte asla daha azıyla yetinmeyeceğime emin olmamı sağladı. Mafya yıllarına göre neredeyse yaşlı sayılırım ama yetinemem. Matteo'ya beni asla evlenmeye zorlamayacağına söz verdirdim."

Ben de aynı hayata, beni bekleyen bir aşk olduğuna dair aynı inanca sahip olmayı dilerdim. "Onlar öldükten sonra ne yönde değişti?"

Sienna pencereden dışarı bakmaya başlayınca haddimi aştığımı düşündüm. Özür dileyemeden konuşmaya başladı. "Onları kurtaramadığı için kendini suçlu hissediyor. Ailemiz öldükten sonra, amcamızı devirmeyi planladığı iki yıl boyunca saklandık. Birlikteydik ama sanki o artık orada değil gibiydi. İyi bir Don olmanın tek yolunun duygularından kopmak olduğunu düşünüyor."

Onların yaşadığı acıyı ve tüm bu süreçte ne kadar yalnız kaldıklarını düşünmekten nefret ettim. Mila'ya yaslanamayacak olmanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemezdim.

Parlak bir gülümsemeyle, "Her neyse, bu kadar iç karartıcı konuşma yeter," dedi. "Bana ailenden bahset."

"Ah..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için tereddüt ettim. Bratva'daki kimsenin mutlu bir aileye sahip olduğunu düşünmüyordum. "Anlatacak pek bir şey yok. Ailemiz oldukça küçük. Sadece annem, babam, Mila ve Dimi var. Büyükannemle çok yakındık ama ben küçükken öldü." Biraz zaman kazanmak için bir parça ekmek yedim. Olabildiğince umursamaz bir şekilde, "Ailemle yakın değilim," dedim. "Ama Mila ile oldukça iyi arkadaşız."

"Bu çok güzel. Kaç yaşında?"

"On dokuz."

"Ah, çok genç. Bizi ziyarete gelmeli. Binamızda çok fazla testosteron var. Onları alt edebilmek için daha fazla kıza ihtiyacımız var."

Hoşnutsuz ifadesine karşılık güldüm. "Onları alt etmek mi?"

Göz kırptı. "Kadınsı enerjimizle."

"Gelmesini çok isterim. Onu çok özledim." Boğazım düğümlenmişti. Suyumdan büyük bir yudum aldım.

"Eh, bu özel jet sahibi olmanın avantajlarından biri. Yakında bir ziyaret planlamalıyız."

Pakhan'ın onun ziyarete gelmesine izin vereceğinden emin değildim ama belki Matteo ile olan ittifak onu daha mantıklı hale getirebilirdi. Tabii, Matteo'nun ona sormasını sağlayabilirsem.

Sienna dairesinde yaptığı tadilatlardan bahsetmeye başladığında sohbetimizin ağırlığı dağıldı. Bana tasarım fikirlerinin fotoğraflarını gösterdi, fikrimi sordu ve gelip bizzat görmem gerektiğini söyledi.

Muhabbetimize ve gerçek bir arkadaş edinmek için önüme çıkan bu fırsata odaklanmaya çalıştım ama vücudum çökmek üzereydi. Öğle yemeği bittiğinde ve Angelo geri dönmemiz gerektiğini söylediğinde rahatlamıştım.

Apartmana geri döndüğümüzde Sienna beni evine davet etti ama hissettiğim acı yüzünden ağlamamak için zor duruyordum. Bir mazeret uydurdum, kendi katında indiğinde ona el salladım ve çatı katına doğru yola çıktım.

22
SOFIYA

Gece yarısı ağrı içinde uyandım. Ayak bileklerim, dizlerim ve kalçalarım adeta haykırıyordu, başımda da şiddetli bir zonklama vardı. Kolumla yüzümü örterken inledim ve tüm gün tekerlekli sandalye yerine yürütecimi kullandığım için kendime lanet ettim. Aptal bir gösteriş meraklısı gibi davranmıştım. Ama Sienna o kadar kusursuz, o kadar güzeldi ki... Onunla bir gün geçirdikten sonra, tekerlekli sandalye kullandığım için beni yargılamayacağından emin olmuştum. Yine de birini ilk tanıdığınızda bunu bilmenin bir yolu yoktu.

Şimdi de kararımın acısını çekiyordum.

Telefonumu aldım, parlak ekran ışığına karşı gözlerimi kıstım ve saatin iki olduğunu gördüğümde inledim. İlaçlarıma ve ısıtma pedime ihtiyacım vardı ama bunlar için yataktan kalkmam gerekiyordu. Isıtma pedimi mutfak çekmecesinde bıraktığımı fark edince neredeyse ağlamaya başlayacaktım. Akşamın erken saatlerinde onu kullanmış, sonra da akılalmaz bir şekilde orada bırakmam gerektiğini düşünmüştüm.

Oturmak için cesaretimi toplayana kadar kaç dakika geçtiğinden emin değildim. Hareket, eklemlerimdeki ağrıyı şiddetlendirince gözlerimden akan yaşları sildim. Yürüteç yatağın yanındaydı ama tekerlekli sandalyemi duvara dayamıştım. Yeni sandalyem için ölçü alındıktan sonra, daha da hantal ve rahatsız gelmeye başlamıştı.

"Tanrım, ne kadar aptalsın," dedim kendime.

Eh, yapacak bir şey yoktu. Elimi uzattım, yürüteci tuttum ve ayağa kalktım. Ağlamaktan kendimi alamıyordum, ağrıdan gözlerim bulanıklaşıyordu. Dudaklarımdan bir inilti daha yükselirken bir adım attım. Tekerlekli sandalyem birkaç metre uzaktaydı ama aramızda uçsuz bucaksız bir uçurum varmış gibi geliyordu.

"Bebek gibi davranmayı bırak ve yürümeye devam et."

Bir adım daha attığımda eforun etkisiyle sırtımdan bir damla ter süzüldü. Dizim çıkmak üzereymiş gibi hissediyordum ama yere oturup sandalyeme sürünerek gitmeyi denemeli miyim diye karar veremeden, bileğim pes etti ve yere düştüm. Yürütecim ileriye doğru uçtu ve tekerlekli sandalyeye çarpınca kemiklerimde yankılandığını hissedeceğim kadar yüksek bir metalik ses çıkardı.

Kalkacak gücüm yoktu, bu yüzden yere kıvrılıp ağlamaya devam ettim. Bebek gibi davrandığımın farkındaydım ama kötü ataklarımda her zaman Mila yanımda olurdu ve onu çok özlemiştim.

Yatak odamın kapısı açıldığında çığlık attım. Kim olduğunu görmek için başımı çevirdim. Koridordaki ışık, iri bir erkek figürünü aydınlatıyordu. Matteo olduğunu anlayana kadar kalbim korkudan çarpmaya devam etti.

Lambayı yaktığında parlaklık başıma bıçak saplanmış gibi hissettirdiği için gözlerimi kapattım.

"Ne halt oluyor?" diye bağırdı.

Onu uyandırdığım ve bu kadar gürültü yaptığım için özür dilemeliydim ama tek yapabildiğim hıçkırmaktı. Bu yüzden dişlerimi sıktım ve sessizce beni yerimde bırakmasını diledim.

"Kahretsin. Düştün mü?"

Gözlerimi araladığımda Matteo'nun üzerime eğildiğini gördüm. Sabahtan beri onu görmemiştim, ben yatmaya gittikten sonra eve gelmiş olmalıydı. Çıplak göğsü dövmelerle kaplıydı ancak görüşüm çok bulanıktı, ne olduklarını ayırt edemiyordum. Koyu renkli eşofman altı kalçalarına kadar inmişti.

"Sofiya," dedi keskin bir sesle. "Düştün mü?"

Altdudağım titriyordu ama bir şekilde, "Evet," diye fısıldamayı başardım.

"Tamam, seni yatağa geri götürelim." Güçlü kollarıyla beni sararak yerden kaldırdı ve nazikçe yatağa yatırdı.

Beni bu halde bulduğu için utançtan ölmek üzereydim. Kırık bir sesle, "Özür dilerim," dedim. Tanrım, bu, kocamın beni sevmesini sağlamanın en ideal yolu değildi.

"Ne yapıyordun?"

"Isıtma pedimi ve ilaçlarımı almaya çalışıyordum."

Saçlarımı yüzümden şaşırtıcı derecede nazik bir hareketle çekti. "Neredeler?"

"İlaçlar banyoda, ısıtma pedi mutfakta. Buzdolabının yanındaki çekmecede."

Başını salladıktan sonra yatak başındaki lambaya baktı. Onu yaktıktan sonra kapıya doğru yöneldi ve giderken de tavandaki ışığı kapattı. Işığın yumuşamasıyla gözkapaklarım rahatlayarak kapandı.

Elinde malzemelerle geri dönmesi uzun sürmedi. Sessizce bir bardak suyu komodinin üzerine koydu ve ısıtma pedini prize taktı. Oturmaya çalışırken acıyla yüzüm buruşunca bana yardım etmek için harekete geçti ve sırtımın arkasına birkaç yastık yerleştirdi.

İlaç çantasını alırken, "Teşekkür ederim," dedim titrek bir sesle.

Sadece homurdandı.

Ağrı kesici ve kas gevşetici ilaçlarımı aldıktan sonra çantayı yere koydum. "Birazdan daha iyi olurum." Sessiz duran kocama baktım. "Yatağa geri dönebilirsin. Rahatsızlık verdiğim için tekrar özür dilerim."

Kollarını kaslı göğsünde kavuşturdu. Loş ışıkta adeta parlıyor ve parmaklarımla tenini okşamak istememe neden oluyordu. Kendimi daha fazla utandırmadan önce hızla gözlerimi kaçırdım. Neden bu kadar çekici olmak zorundaydı ki?

"Neden düştün?"

Dudağımı ısırdım. "Aptalca davranarak tekerlekli sandalyemi çok uzağa bıraktım. Eklemlerim ağrıyordu ve ona ulaşmaya çalışırken bileğim tutmadı."

Matteo sandalyemle yatak arasındaki birkaç adımlık mesafeyi gözden geçirdi. "Ağrın mı var?"

Sesindeki gerginliği hayal etmiş olmalıydım. Neredeyse her zaman ağrım olduğundan bahsetmek için uygun bir zamanmış gibi görünmüyordu, bu yüzden sadece başımı salladım.

"Başka ne yardımcı olur?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ah, şey, bilmiyorum." Sert ifadesine karşılık iç çektim. "Epsom tuzu* ile sıcak bir banyo bazen iyi gelebiliyor."

"Tamam."

Tek kaşımı kaldırdım. "Pekâlâ. Tamam. Her neyse, geceni böldüğüm için özür dilerim. Yarın görüşürüz?"

Matteo bana yine memnuniyetsiz bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp banyoya doğru yürüdü. Suyun akmaya başladığını duyduğumda kafam daha da karıştı. Gerçekten benim için banyoyu mu hazırlıyordu?

Odaya geri döndü ve kollarındaki banyo ürünlerini yatağın üzerine, tam önüme bıraktı.

"Epsom tuzunun ne olduğunu bilmiyorum. Bunlardan herhangi biri işe yarar mı?"

Renkli banyo bombalarıyla yağlar, güzel ve pahalı görünümlü kapların içindeydi.

"Bunları kullanmamı istediğinden emin misin?" Kocama baktım. "Çok lüks görünüyorlar."

Matteo gözlerini devirdi. "Seç birini, Sofiya." Öfkeli görünüyordu, ses tonu da öyleydi ama başımı hafifçe yana eğip onu izlerken davranışlarını yanlış mı değerlendiriyorum diye merak

* Magnezyum sülfattan oluşan, kas gevşetici ve rahatlatıcı etkisiyle bilinen bir banyo tuzudur.

etmeden edemedim. Beni yalnız bırakabilirdi ama hâlâ buradaydı... Üstelik sanki beni önemsiyormuş gibiydi.

Küçük, çiçek desenleri ve altın rengi olan bir banyo tuzu kabını aldım. "Bu iş görür," diyerek ona uzattım.

Başını salladı ve ben ne olduğunu anlamadan, kendimi yine kollarında buldum. Küçük bir çığlık atarak omuzlarına sarıldım.

"Sanki seni düşürürmüşüm gibi," diye homurdanarak banyoya girdi.

"Önden bir uyarı iyi olurdu," diye karşılık verdim.

Beni lavabonun üzerine oturttu ve kollarıyla iki yanımı sardı. "Burada oturabilir misin? Yoksa düşer misin?"

Somurttum. "Düşmeyeceğim."

Parmağını alnımda gezdirdi. "Öyle diyorsan."

Neredeyse dolmuş olan küvete dönüp banyo tuzlarını koyduğu sırada dudaklarım aralandı. Sanki benimle dalga geçiyormuş gibi dudaklarının köşesinin seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirdim. Kocamı hiç anlamıyordum. Çok soğuk ve içe dönük biriydi ama burada geçirdiğim kısa sürede, bana hayatımdaki çoğu insandan daha nazik davranmıştı. Kız kardeşim dışında kim bana böyle değer vermişti ki?

Musluğu kapattı ve bana döndü. "Tamam. Kollar yukarı."

"Ne?"

"Kıyafetlerinle banyoya girme alışkanlığın mı var?"

Öfkeyle, "Ama sen buradasın," dedim.

"Evet, öyleyim. Kollarını kaldır, Sofiya." Bacaklarımın arasına girdi ve parmaklarıyla giydiğim büyük beden tişörtün ucunu okşadı.

Kollarımı kavuşturdum. "Beni çıplak göremezsin."

Bu onu öfkelendirdi, yüzüne dağınık bir şekilde düşen saçlarını eliyle düzeltti. Yeni çıkmaya başlayan sakallar çenesini çevreliyordu.

"Sen benim karımsın ve ben de senin kocanım. Acı çekiyorsun ve ben de bunu düzelteceğim."

"Sadece ev arkadaşı olduğumuzu söylemiştin," diye karşılık verdim. Babama asla böyle karşılık vermezdim ve Matteo benimle ilgilenmeye çalışırken neden böyle davrandığımı bilmiyordum. Ama beni *sevip* sevmediğinden bile emin değilken, beni en savunmasız halimle -çıplak- görmesi fikri dayanamayacağım kadar ağırdı.

Sözlerime sadece sert ve sessiz bir bakışla karşılık verdi. Kelimeleri kullanmazsa ne demek istediğini nasıl anlayabilirdim ki?

Hissettiğim duygu yoğunluğu karşısında öne doğru eğildim ve kendimi başımı göğsüne yaslamaktan alıkoyamadım. Çok yorgundum ve ilaçlarım henüz etkisini göstermemişti. "Kafam çok karışık," diye fısıldadım.

Matteo kollarıyla beni sararak kendine çekti.

"Hadi ama *tesoro*. Acı çektiğini görmek hoşuma gitmiyor."

Sesindeki şefkat boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. Gözlerimden yaşlar süzülürken kollarımı başımın üzerine kaldırdım. Gözlerini yüzümden ayırmadan yavaşça üstümü çıkarmaya başladı.

Hakkımda değerlendirme yapmasını beklerken yanaklarım yanıyordu ama o sadece yüzümü avuçlayıp gözyaşlarımı sildi. Uyku şortumu ve iç çamaşırımı çıkarmak için beni hareket ettirirken memelerim göğsüne yaslandı. Ve sonra ilk kez kocamın önünde tamamen çıplak kaldım.

Hiç de seksi bir an değildi. Karnımdaki yağlar belirgindi, uyluklarım tezgâha yayılmıştı ve hiçbir yerimi tıraş etmemiştim. En son düğün sabahında tıraş olmuştum. Onun, *ev arkadaşı* konuşmasından sonra bunu sürdürmenin bir anlamı yoktu. Ama bakışları... Şey, o kadar da emin değildim. Yüzü hep ifadesizdi. Beni çirkin mi buluyordu? Çekici mi? Annemin arkadaşları ziyarete geldiklerinde vücudum hakkında söyledikleri tüm o kötü şeyleri mi düşünüyordu? Beni süzerken çenesi kasıldığında kaçıp saklanmak istedim.

Bacağımdaki bir morluğu parmaklarıyla nazikçe okşadığında irkildim. "Bu nasıl oldu?"

"Emin değilim. Tenim çok kolay morarıyor."

Başını salladı ve geri adım atarak tek bir hareketle eşofman altını çıkardı. Görünüşe göre iç çamaşırı giymiyordu çünkü önümde çırılçıplaktı. Gözlerim aletine *-sertleşmiş* aletine- çekildi. İnanılmaz derecede büyük ve korkutucu görünüyordu. Gözlerimi diktiğimi fark ettiğimde yanaklarım kızardı ve bakışlarımı ondan ayırdım.

Matteo eğilip alnıma nazikçe bir öpücük kondurdu. "Bunu bir uyarı olarak kabul et." Sesi alçak ve şehvetliydi. Ne demek istediğini anlamadan, yeniden kollarındaydım ve küvete indirildim. Sıcak suyun ağrıyan eklemlerime ne kadar iyi geldiğini hissederek inledim.

"Öne doğru gel," dedi.

"Ne?"

"Öne doğru otur."

Öne doğru kaydığımda Matteo arkama geçti. Vücudu beni sarmalarken kaskatı kesildim. Daha önce kimseyle bu kadar yakınlaşmamıştım. Aynı anda hem arzuladığım hem de korktuğum bir şeydi.

Nefesi başımın üzerinde gezinirken kollarını etrafıma dolayarak beni yönlendirdi ve sırtımı göğsüne yaslamamı sağladı.

"Ne yapıyorsun, Matteo?"

"Seninle ilgileniyorum."

Başka bir şey söyleyecek mi diye bekledim ama kocam her zamanki gibi sessiz kaldı. Derin bir nefes aldım ve kendimi ona bırakarak rahatladım.

"Uslu kız," diye mırıldandı. "Su yardımcı oluyor mu?"

Midem kasıldı. *Uslu kız* mı? Kasıklarım sızladı. Acı çekerken nasıl bu kadar tahrik olabildiğimi anlamıyordum.

"Sofiya?" Dudakları yüzümün yanına değdi.

"Evet, yardımcı oluyor. Teşekkür ederim."

"Sık sık böyle kötüleşiyor mu?"

Parmaklarımı suda gezdirdim. "Hayır, sadece bugün normalden daha fazla yürüdüm."

"Tekerlekli sandalyeni kullanmadın mı?" Sesi neredeyse öfkeli geliyordu.

Omuz silktim.

"Neden?"

"Rahatsızlık vermek ya da Sienna'yı utandırmak istemedim."

Matteo neredeyse hırladı. "Kendine dikkat etmelisin. Yoksa ben senin için bunu yapmak zorunda kalırım." Parmağını omzumda gezdirdi. "Ama belki de bu benim için sorun olmaz." Son sözleri o kadar yumuşak söylemişti ki, yanlış duymuş olabileceğimi düşündüm. Yüzünü görmek için dönmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu. "Sadece dinlen, *tesoro*."

Daha önce de bana böyle seslenmişti. "Bu ne anlama geliyor?"

Cevap vermeyi reddedeceğinden emin olana kadar sessiz kaldı. En sonunda, "Hazine," dedi.

Dudaklarım kıvrıldı. İlaçlar etkisini göstermeye başlayarak beni uykulu bir hale getirmişti. Ayrıca eklemlerimdeki şiddetli ağrıları da hafifletmişti. Kocamın kollarında şaşırtıcı bir şekilde kendimi güvende hissederek gözlerimi kapattım.

23
MATTEO

Bir tür alternatif boyuta adım attığıma oldukça emindim. Uyuyan karımla birlikte küvette olmamın tek açıklaması buydu.

Uyuyan, *çıplak* karımla.

Çıplak vücuduma yapışmış halde.

Oturma odasındaydım. Elimde viskiyle şehri seyrediyor, kâbuslarımdan kaçmaya çalışıyordum ki Sofiya'nın odasından gelen sesi duydum. En son ne zaman bu kadar paniklediğimi hatırlayamıyordum. Kırılıp parçalanmasını umursamadan bardağımı yere attım ve ona doğru koştum. Kalbim deli gibi atıyordu, kapısını açarken gözlerimin önüne kanlar içindeki görüntüsü gelmişti. Ama kan yoktu. Sadece, yerde kıvrılmış halde yatıyordu. Ama bu beni *rahatlatmamıştı*, yanaklarında gözyaşlarını gördüğümde rahatlayamamıştım. Sofiya bana sık sık eklem ağrısı çektiğini söylemişti ama onu öyle görmek... göğsümde bir şeyleri sızlatmıştı.

Çaresiz kalmaktan nefret ediyordum. Onu kendi vücudundan koruyamıyordum. Ama teninin benimkine değmesiyle sakinleşmiştim. Başımı geriye yatırıp küvetin kenarına yasladım. Hiç bu kadar rahatlamış hissettiğimi hatırlamıyordum... En azından annemle babam öldüğünden beri.

Sofiya uykusunda inlediğinde onu kendime iyice yaklaştırdım ve kaburgalarını okşadım. Vücuduna bakmamak için elimden geleni yapmıştım -o acı çekerken tahrik olmamalıydım- ama mükemmel memelerini, güzel pembe meme uçlarını ve beni amına

çeken sarı kıvırcık tüyleri görmezden gelmek imkânsızdı. Sikim, demir gibi sertti.

Aramızda mesafe bırakmak için elimden geleni yapmıştım ama geçen her gün ve geçen her *dakika*, Sofiya beni parmağında daha da fazla döndürüyordu.

Farkındalık bir fırtına gibi üzerime çöktü. *Karımı istiyordum.*

Bu fiziksel bir çekimdi, daha fazlası değildi ama belki de direnmeyi bırakmalıydım. Birbirimize mahkûmduk ve eninde sonunda bir vârise ihtiyacım olacaktı. Benimle fiziksel bir ilişki kurmak isteyecek miydi? Benim bakmadığımı sandığı sırada gözlerinin çıplak göğsümden aşağıya doğru kayması gözümden kaçmamıştı.

Ama şimdilik onu sadece kollarımda tutmaktan memnundum.

Bir süre sonra su soğudu. Onu yatağa götürmem gerekiyordu.

"Sofiya?" Onu nazikçe sıkarak uyandırmaya çalıştım. Ama sadece hoşnutsuz bir ses çıkardı ve bana daha da sokuldu.

İkimizi de küvetten çıkarmayı başardığımda uyanarak onu kurulamama yardım etti. Sonra tekrar kollarıma döndü. Onu yatağa taşıdım ve isteksizce çıplak vücudunu battaniyeyle örttüm. Yüzündeki huzurlu ifadeyi görünce rahatladım. Artık acı çekmediğini umuyordum.

Onu bırakıp kendi yatağıma gitmeliydim. Benim için hiçbir şey ifade etmemeliydi. Rustik ile Arnavutlarla oynadığımız bu oyunda, Sofiya sadece satranç tahtasındaki bir piyondu. Ama açıklanamayan bir nedenden dolayı onu bırakmak istemiyordum.

Vücudum kendi kendine hareket etti ve karımın yanına uzandım. Belki birkaç dakikalığına kalıp sadece uyanmadığından ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığından emin olmalıydım. Yine gürültü yaparak beni uyandırması uygun olmazdı. Kalmak mantıklıydı.

Onu göğsüme çekip kollarıma almanın mantığı neydi bilmiyordum ama memnuniyetle soluduğunda, bütün gece göğsümde olan ağrı birden yok oldu.

24
SOFIYA

Sanki bir bulutun üzerinde süzülüyor gibiydim. Hayatımın en iyi uykusundan uyanmıştım. Gözlerimi kapalı tutarak inanılmaz rahat yatağıma daha da sokuldum. Sonra arkamda bir şey hareket etti. *Hayır, birisi.* Dün gecenin anıları zihnime sızdı. Uykulu ve acı dolu bir sisin içinde bulanıklaşmışlardı ama Matteo'nun beni banyoda tutuş şekli, rüyalarımın bile yaratamayacağı kadar mükemmeldi.

Kolları hâlâ bana sıkıca sarılmış haldeydi ve dizi bacaklarımın arasına sıkışmıştı. Kalçalarımdaki baskıyı azaltmak için doğru pozisyondaydı, sanki bana özel bir vücut yastığı gibiydi.

Onu rahatsız etmek istemediğimden nefesimi olabildiğince sessiz ve düzenli tutmaya çalıştım. Tekrar uzaklaşarak eski soğuk haline mi dönecekti, yoksa bu bizim gerçek bir karı koca gibi bağlanmamızın başlangıcı mıydı merak ediyordum.

Uyandığı anı hissettim. Arkamda kaskatı kesildi ve hızla yana döndü. Hayal kırıklığı bir tsunami gibi üstüme çökerken gözlerimi kapattım.

"Günaydın." Yatak başlığına yaslanarak oturur pozisyona geçtim. Matteo çoktan kalkmıştı.

Bana sırtını dönerken, "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Dün geceye göre çok daha iyiyim, evet. Yardım ettiğin için teşekkürler." Daha fazlasını, onun ilgisinin benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyordum ama sözler boğazımda

takılı kaldı. Sanki benden bir an önce uzaklaşmak istercesine kapıya varmıştı bile.

Yatak odasının kapısını açtığı sırada duraksadı. "Bugün tekerlekli sandalyeni kullan." Sonra kapıyı gürültüyle kapatarak çıktı.

Zor bir gecenin ardından vücuduma nazik davranmaya çalışarak yavaşça hazırlanmaya başladım. Sonunda giyinip tekerlekli sandalyemle mutfağa ulaştığımda tezgâhın üzerinde bir şey gördüm. Üstünde adımın yazdığı siyah bir kredi kartı vardı. Yanında *bunu kullan, limitsiz* yazıyordu.

Yüzümde bir gülümsemeyle notu dikkatlice katlayıp kredi kartıyla beraber cebime koydum.

25
SOFIYA

Angelo ile beraber apartmanın yeraltı garajına girdik. Doktor Amato ile olan randevumdan sonra yorgun düşmüştüm ama kendimi mutlu hissediyordum. En sonunda EDS ile ilgili bilgi edinme fırsatı bulmuştum. Bunca yıldır yaşadığım rasgele semptomlar bir araya geliyordu ve bu hiçbir şeyi düzeltmese de en azından kendimi daha az histerik hissetmemi sağlıyordu.

Kat ve Stasya ile de vakit geçirmiştim. Film izlemiştik, onlara birkaç İngilizce kelime öğretmiştim. Bakışları hâlâ ürkekti, sessiz ve gerginlerdi ama bazı anlarda sanki sadece üç kız kardeş vakit geçiriyormuşuz gibi hissetmiştim. Onlara sunabileceğim bir şeyimin olduğunu, bir şekilde yararlı olduğumu hissetmiştim.

Bu harika bir duyguydu.

Angelo tekerlekli sandalyemle arabanın etrafından dolaştı ve kapımı açtı. Arabaya binerken başka bir siyah SUV yanımıza yanaştı. İçinden Matteo indiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. Koyu renk gözleri bana sabitlenmiş halde ceketinin düğmelerini iliklediği ve ardından başparmağını altdudağına sürttü. Midemde bir kıpırtı oluşurken beni kollarına alıp öpmesini diledim.

Sert bir sesle, "Neredeydin?" diye sorarken gözleri Angelo'ya kaydı. Dudaklarımı ısırdım. Bana kızgın mıydı?

Sesime sızan gerginlikten nefret ederek, "Klinik?" dedim.

Yutkundu. "Nasıl geçti?"

"İyi."

Daha fazla bilgi almak istermişçesine duraksadı ama sonra Romeo ile arasında duran adama döndü. "Bu Domenico. İnfazcım."

Domenico da Matteo kadar uzundu ve bir infazcıdan beklediğim gibi kaslıydı. Yaklaşarak eğildi ve elimi tutup öptü. Parmak eklemleri yara izleriyle kaplıydı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Rossi."

"Ben de memnun oldum," dedim ama bakışları tedirgin ediciydi. Elimi onunkinden çektim.

"Klinikteki kızlardan yeni bir bilgi aldınız mı?" diye sordu.

"Ah, hayır. Ama aslında bilgi almaya da çalışmıyordum."

Domenico parmak eklemlerini çıtlattı. "Seks kaçakçılığı çetesini çökertmemize yardımcı olacak bazı bilgileri saklıyor olabilirler. Arnavutların ahlaksızlığının sınırı yok."

"Hiçbir şey sakladıklarını sanmıyorum." İmasından hoşlanmamıştım. Stasya ve Kat tüm bu olayın kurbanlarıydı.

Domenico'nun yüzünde küçümseyici bir ifade belirdi. "Belki de."

Angelo arkama geçince desteğinden güç aldım.

Matteo, "Yapacak işlerimiz var," dedi ve arkasını dönüp asansöre doğru yöneldi. Romeo, Domenico ile birlikte Don'un peşinden gitmeden önce bana göz kırptı.

Asansör kapıları kapandığında Angelo, "Siktir, bu kendini beğenmiş heriften nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Ona dönüp güldüm. "Öyle mi?"

"Hepimizin ona *Il Diavolo* diye seslenmesini istiyor." Gözlerini devirdi. "Şeytan."

Sırıttım. "Mafya adamları küçük lakaplarıyla fazlasıyla dramatikler."

"Evet, evet. Hadi yukarı çıkalım. Aç mısın?"

"Bir şeyler yiyebilirim. Matteo bana bir kredi kartı verdi. Bir şey sipariş edebilir miyim?" Dudaklarımı ısırdım. "Sence kullanmamda bir sakınca olur mu?"

Angelo güldü. "Bence banka hesabı bir yemek siparişini kaldırabilir." Yemek siparişi için bir uygulama indirmeme yardım etti ve sonra hamburger, patates kızartması ve *milkshake* sipariş ettik. Rahatlatıcı bir yemeğe ihtiyacım vardı.

Angelo lobiden yemeğimizi almaya giderken Mila'ya bir mesaj attım. Bana attığı mesajlar düzensizdi, bu yüzden cevap vermesini beklemiyordum ama yine de ekrana bakıp mesajın gelmesini umuyordum. Telefon çalmaya başladığında irkildim. Bilinmeyen bir numaraydı ve cevap vermeden önce bir an tereddüt ettim. Belki Mila yeni bir numara almıştı?

"Efendim?"

"Sofiya?"

"Dimi." Kardeşimin sesi gözlerimi yaşartırken rahatlayarak bir nefes aldım. Onun için endişelenip durmuştum. "Neredeydin?"

Dimitri cevap vermeden önce bir an sessizlik oldu. "Söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Mümkün olduğunca çabuk aradım. Lanet olsun, Sofiya. Matteo Rossi mi?"

"Evet, farkındayım. Hepsi Pakhan'ın parlak planının bir parçası. Bilirsin, ticaret yolları."

"Ne oyun oynadığını bilmiyorum," diye mırıldandı. "Rossi sana zarar verdi mi?"

Kimsenin bu konuşmayı dinlemediğini umdum. "Hayır, vermedi." Bir sonraki sorumu sormaya cesaret edemeyerek dudaklarımı ısırdım. "Onun hakkında ne biliyorsun?" Bilgi istemek bir şekilde kocama ihanet etmek gibi geliyordu ama onu anlamak için yardıma ihtiyacım vardı.

Dimi iç geçirdi, ileri geri yürüdüğünü hayal edebiliyordum. Hiçbir zaman yerinde duramazdı. "Onunla hiç tanışmadım ve onun hakkında söylenenlerin ne kadarı doğru, bilinmez. Amcası anne babasını öldürüp Don'un yerini aldı. Rossi, onlar öldürüldüğünde sadece yirmi üç yaşındaydı ama arkasına yeterince adam toplayarak amcasını öldürüp şehrini geri aldı. Lakabı *Ölüm Meleği*."

Bir başka dramatik lakap daha duyunca gözlerimi devirmek istedim. "Kişisel hayatı hakkında bir şey biliyor musun? Yani... sence iyi bir koca olur mu?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Hiçbirimizin iyi bir koca olup olmadığını bilmiyorum. Ama sana zarar verirse onu öldüreceğime dair sana söz veriyorum."

Zorlukla yutkunarak, "Seni özledim," diye fısıldadım.

Dimi iç çekti. "Ben de seni özledim. Sadece... dikkatli ol, tamam mı? Seks kaçakçılığıyla ilgili bazı söylentiler var. İnsan ticareti yeni bir şey değil ama bu seferki kuzeydoğuya odaklanmış durumda. İtalyanların da işin içinde olduğu yönünde bazı iddialar var."

Sırtım ürperdi. "Hayır, bu doğru değil. Onlar Arnavutlar."

"Bu, sadece Arnavutların işi değil," dedi Dimitri. "Ama Rossi geleneksel olarak New York'taki insan ticaretine karşıdır, bu yüzden haklı olabilirsin. Finnegan'ı araştırmam lazım." Duraksadı. "Ne olursa olsun, tetikte olmalısın."

Angelo elinde iki büyük kâğıt torba ile geri geldi.

"Olurum." Sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmışım gibi yanaklarım kızardı. "Bu numaradan seninle iletişimde kalabilir miyim?"

"Hayır," dedi Dimi. "Ama tekrar mümkün olduğunda sana ulaşırım. Kendine dikkat et." Ardından hat kesildi.

Yiyecekleri tezgâhın üzerine koyarken, "Kimdi o?" diye sordu Angelo.

"Kardeşim." Dimi ile konuşmamda bir sorun yoktu ama onun yeni ailemden şüphe ettiğini duyduktan sonra, sanki bir sır saklıyormuş gibi endişeli hissediyordum.

Angelo yiyecekleri torbadan çıkarırken beni dikkatle izledi. "Her şey yolunda mı, *principessa*?"

Gülümsemeye çalıştım. "Evet, her şey yolunda. Sadece kardeşlerimi özledim."

Angelo'ya insan kaçakçılığı hakkında soru sormak istedim ama bir şey beni engelledi. Aile işleri hakkında soru sormama hiç izin verilmezdi ve Matteo'nun Dimitri'ye öfkelenmesini istemiyordum. Matteo'nun insan kaçakçılığına karıştığına inanmak istemiyordum. Kat ve Stasya'yı kurtarmıştı ve sorumluların kim olduğunu bulmak için elinden geleni yapıyordu ama belli ki büyük bir şey dönüyordu. En son istediğim şey, yeni kocamın benim ait olmadığım bir yere burnumu sokmaya çalıştığımı düşünmesiydi.

"Her şey yolunda," dedim ve torbalardan birini aldım. "Hadi yemeğimizi yiyelim."

Bakışları yumuşarken başını yana eğdi ama baskı yapmadı ve ben de bu konuyu kafamdan çıkardım.

26
SOFIYA

Gözüm, önümdeki sehpada duran kenevir şekeri paketine takıldı. Birkaç saat önce Angelo ön kapının dışında nöbette olan Enzo ile vardiyasını değiştirerek ayrılmıştı. Gece olmak üzereydi, acı içindeydim ve sıkılıyordum.

Doktor Amato, ağrımı dindirebileceğini söyleyerek bana bu şekerleri vermişti ama ben alıp almamak konusunda kararsızdım. Garip yan etkileri olmasından korkuyordum.

Telefonumu alıp Mila'yı aradım. Mesajlarıma geri dönmemişti, bu yüzden aramama cevap vermesini ummuyordum ama diğer uçta onun sesini duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Mila, nerelerdesin? İyi misin?"

"Üzgünüm," dedi fısıltıyı andıran bir sesle. "Yakından izleniyorum, bu yüzden telefonu kullanamadım. Sen aramadan hemen önce şarj edebildim."

Sesindeki korku kalbimi sıkıştırdı. "Neler oluyor?"

"Emin değilim," dedi. "Pakhan çoğu gün dışarıda, gizli toplantılara katılıyor. Ve beni Bratva eşleriyle öğle yemeklerine ve rasgele etkinliklere gönderip duruyor. Bir şeyler planladığından şüpheleniyorum."

"O her zaman bir şeyler planlar." Çenemi sıktım, parmaklarım mutfak tezgâhında ritim tutuyordu. "Peki annemiz?"

"Odasında saklanıyor. Onu günlerdir görmedim."

"Tipik," diye mırıldandım. Bizi doğuran kadından kızının iyiliğiyle ilgilenmesini beklemek çok mu fazlaydı? "Peki *sen* iyi misin? Pakhan sana... zarar vermedi, değil mi?"

Mila cevap vermeden önce kısa bir sessizlik oldu. "Hayır, öyle bir şey olmadı. Neden soruyorsun?"

Kahretsin, fazla mı belli etmiştim? Mila'nın babamın bana yaptığı şeyleri bilmesini istemiyordum. Hem benim için zaten yeterince endişeleniyordu hem de bundan utanç duyuyordum. İçimde, buna bir şekilde benim bir hatamın sebep olduğunun hissi vardı. Bu doğru olmasa da yine de ruhumda kara bir leke varmış gibi hissediyordum.

"Sadece endişelendim," dedim.

"Ben de *senin* için endişelendim. İyi misin?"

"Evet, her şey... iyi gibi?"

Mila heyecanlı bir ses çıkararak, "Aman Tanrım, bana her şeyi anlat," diye fısıldadı.

"Anlatacağım ama önce, Dimi'nin aradığını söyleyeyim."

"Ah, sevindim. Nikolai ile iletişime geçip numaranı aldı ama aptal bir bağış yemeğinde olduğum için onunla konuşma fırsatım olmadı. İyi mi?"

"Kim bilir," diye homurdandım. "Bana hiçbir şey söylemedi. Ama en azından hâlâ hayatta." Mila'ya seks ticareti tehdidinden bahsetmeli miyim diye düşünsem de beklemeyi tercih ettim. Onu strese sokmak istemiyordum ve bunların hiçbiri Chicago'dayken onu etkilememeliydi.

"Bence gizemli bir adam olmaktan hoşlanıyor," dedi Mila. "Şimdi bana son gelişmeleri anlat."

"Matteo'nun kız kardeşi Sienna ile tanıştım. Onu çok seveceksin. Beni alışverişe götürdü."

"Ahh, bana fotoğraflarını gönder," dedi. "Annemin dün öğle yemeğinde giymem için seçtiği elbiseyi görmelisin."

"Neon turuncu mu?"

"Sarıya benzer bir yeşil."

"İkinci tahminim," dedim kuru bir şekilde. Sonra ikimiz de kıkırdamaya başladık. Uzun zaman önce annemizin moda zevkine sadece gülüp geçmemiz gerektiğini öğrenmiştik.

"Tamam, beni oyalamayı bırak da bana yakışıklı kocandan bahset."

Yanaklarım kızardı. Mila'ya neredeyse her şeyi anlatmaya alışkındım ama nedense Matteo'nun dün gece benimle nasıl ilgilendiğini paylaşmak istemiyordum. Bu konunun çok ilahi ve hassas bir tarafı varmış gibi geliyordu.

"Matteo özel yapım tekerlekli sandalyemin ölçüsü için randevu ayarladı. Ve EDS için doktor randevumdan yeni geldim." İşte bu, tamamen doğruydu.

"Pekâlâ," dedi Mila. "Daha ilginç bir haber bekliyordum ama bu harika. Sana iyi bakıyor."

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. "Evet, öyle."

"Bunu hak ediyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Teşekkürler. Nikolai sana iyi davranıyor mu?"

"Mükemmel bir *beyefendi* gibi davranıyor."

Ses tonuna gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Nikolai dört yıldır bizim korumamızdı ve Mila ilk günden beri ona âşıktı. Elbette bunu inkâr ediyordu ama bana kalırsa diğer erkeklerle buluşmak için gizlice dışarı çıkıp durmasının sebebi Nikolai'ı kıskandırmaktı.

"Sakın başlama," dedi Mila. "Doktor ne dedi?"

"Çoğunlukla bildiğim şeylerden bahsetti. Hareketime yardımcı olacak aletler kullanmamı, eklemlerimi sarmamı ve dinlenmemi söyledi. Reçetemi yeniledi ve... bana kenevirli şeker de verdi. Ağrılarımı hafifletebilirmiş."

"Gerçekten mi?" diye soludu. "Denedin mi?"

"Gerginim. Ya ters bir etkisi olursa?"

"Ne olabilir ki? Yap şunu! Biraz yaşamayı hak ediyorsun. Hayal Listesi'nden bunu silebilirsin."

"Uyuşturucu kullanmak Hayal Liste'mde yoktu."

"Pekâlâ, olmalıydı. Benimkinde var."

"Tamam o zaman, ziyarete geldiğinde şekerlerimden bir tane alabilirsin."

"Sence ziyarete gelebilir miyim?"

Zorlukla yutkundum. "Umarım. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim. Siktir, kapatmam gerek," dedi aceleyle. "Şekerleri al ve uçmanın keyfini çıkar, yakında konuşuruz. Seni seviyorum."

"Ben de seni-"

Telefon kapandı. Telefona bakakaldım, içimi o kadar yoğun bir hüzün kaplamıştı ki midem bulandı. Mor şekerlerden birini aldım ve ne yaptığımı sorgulamadan ağzıma attım. Belki bu hissettiğim fiziksel ve duygusal acıyı biraz hafifletirdi.

Sienna'nın ısrarıyla aldığımız lüks eşofman takımlarından birini giydim -kesinlikle giydiğim en rahat şeydi- ve kanepeye uzandım. Sınırlı kanal seçeneklerini gezdim. Görünüşe göre Mafya Donlarının kablolu kanal aboneliği yoktu. Muhtemelen korkutucu ve ölümcül olmakla meşgul oldukları içindi.

Spor ve haber kanallarını geçtim ama *Baba** filmine rastladığımda durdum. Yüksek sesle kahkaha attım. Film yeni başlıyordu. Hiç izlememiştim ama İtalyan Mafyası'ndaki yeni hayatıma alışmak için bundan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Yaklaşık yirmi dakika sonra acıkmaya başladım. Yürütecimi alıp mutfağa gittim. Aniden etraftaki her şey iştahımı açmış gibi hissettim. Kilerdeki malzemelere baktım ve gözüm özel üretim mısır tanelerine takılınca aklıma bir fikir geldi. Malzemeleri aldım ve ocakta karamelli mısır hazırlamaya başladım, hazır olmasını beklerken de bir parça peynir atıştırdım.

Kıkırdayarak patlamış mısırı ekstra büyük bir kâseye doldurdum ve yürütecimin üzerine yerleştirerek oturma odasına

* Orijinal adıyla The Godfather, kökenleri İtalya'ya dayanan Corleone ailesi üzerinden İtalyan-Amerikan Mafya dünyasını anlatan ve sinema tarihinin en önemli filmlerinden biri kabul edilen kült bir yapımdır.

döndüm, tam da ekranda kesik bir at kafası göründüğü ana denk gelmiştim.

"İğrenç." Karamelli mısırı ağzıma attım. Oda hafifçe dönmeye başlarken minderlere gömüldüm. Vücudum gevşemiş ve ağırlaşmıştı, elimi kanepenin arkasındaki yumuşak battaniyenin üzerinde gezdiriyordum.

Matteo ön kapıdan içeri girdiğinde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

27
MATTEO

Sofiya uyuyana kadar eve dönmeyi planlamıyordum ama her geçen dakikada daha huzursuz hissetmeye başlamıştım.

Onun yüzünden huzursuz değildim. Sadece uzun bir gün geçirmiştim, hepsi buydu ve karımın beni kendi lanet evimden uzak tutmasına izin vermeyecektim. Ancak içeri girdiğimde karşılaştığım manzaraya hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Sofiya, soluk mavi eşofman altıyla kanepede uzanmış film izliyordu ve saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı.

"Matteo!"

Yaklaşırken kaşlarımı çattım. "Neyin var senin?"

Sofiya dudaklarını büzerek somurtmaya başladı. "Bu çok acımasızcaydı."

"Sarhoş musun?" Dikkatle yüzüne baktım. Yanakları kızarmış, gözbebekleri büyümüştü.

Başını salladı, sonra kıkırdamaya başlayarak koltuk minderlerine doğru geri düştü. "Yeni ilacımı aldım."

Burada ne halt dönüyordu? Etrafıma bakındım ve açılmış bir yiyecek paketi buldum. "Esrar mı?"

Ellerini sallayarak, "Şşt," dedi. "Başım belaya girecek."

Elimle yüzümü ovuşturdum. Doktor Amato ne düşünüyordu? "Asıl bela sensin."

"Benimle birlikte izlemek ister misin?" *Baba* filminin oynadığı televizyonu işaret etti. "Hayır deme! Sana reddedemeyeceğin bir

teklifte bulunacağım," dedi Don Corleone'yi korkunç bir şekilde taklit ederek.

"Yatağıma kesik bir at kafası mı koyacaksın?" diye sordum kuru bir sesle.

"Hayır, çok daha iyisi! Karamelli mısırım var!" İçinden bir avuç dolusu mısırın yere düşmesine neden olarak büyük bir kâse patlamış mısır uzattı.

Hepsini dökmeden önce hızlıca kâseyi aldım ve sehpaya koydum.

Spor salonuna ya da odama gitmeliydim.

Ama bir şekilde kendimi onun yanında otururken buldum.

"Bu filmi daha önce izledin mi?" diye sordu.

"Evet."

"Ah, elbette. Eminim büyürken onu incelemişsindir."

Kaşlarımı daha da çattım. "İncelemedim."

"Umarım bu adamlardan daha iyi bir nişancısındır. O adamı öldürmek için yüzlerce kez ateş etmek zorunda kaldılar."

"Atış becerim gayet iyidir."

"Ah, bu aklıma bir şey getirdi!" Nefesini tutarak doğruldu. "Angelo'ya senin atış poligonuna gidebilir miyim diye sordum. Becerilerimi güçlendirmek istiyorum. Bu aptallar gibi olmak istemem." Televizyonu işaret etti.

"Aptal mı?" Kaşlarımı kaldırdım. "Böylesine ağır bir hakareti nasıl atlatacaklar?"

"Gidebilir miyim? Angelo senin onaylamayacağını söyledi ama nedenini anlamıyorum. Beni götürebilirsin. Bir randevu gibi düşünebiliriz."

Sofiya'nın elinde silah tuttuğunu düşünmek göğsümde garip, rahatsız edici bir huzursuzluk yarattı. Onu koruması gereken kişi ben olmalıydım.

Bu istemsiz düşünce karşısında gözlerimi kırpıştırdım.

"Ne kadar kenevir aldın?" Kahretsin, muhtemelen daha önce hiç kafası güzel olmamıştı.

"Don Corleone ve tüm oğullarından çok daha seksisin. Hiçbirinin saçları seninki kadar güzel değil." Bana doğru eğildiğinde donakaldım, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. "Sana bir sır verebilir miyim?" diye fısıldadı.

Dokunuşu karşısında o kadar şaşırmıştım ki kelimeleri zor buldum. "Evet, *tesoro*."

"Seni ilk gördüğümden beri bunu yapmak istiyordum."

Başparmağımı yanağında gezdirdim ve sonra bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sanırım yatma vaktin geldi."

"Ama henüz Mafya adamlarının kazanıp kazanmadığını görmedim."

Dudaklarım seğirdi. "Endişelenme, kazanıyorlar. Hadi şimdi yatmaya gidelim. Güzel bir uykuya dalacağından eminim."

Kanepeden kalkıp Sofiya'nın yürütecini ona yaklaştırmak için hazırlandığımda kollarını bana doğru uzattı. Tek kaşımı kaldırdım.

"Taşı beni," diye talep etti.

"Ya kafayı fena halde buldun ya da benimle dalga geçiyorsun," diye mırıldandım ama yine de eğilip onu kucağıma aldım. Kollarını etrafıma dolayıp burnunu tenime sürttü.

"Bana yine sarılmalısın," dedi.

"Hayır."

"Acımasızsın."

"Hakaretlerini geliştirmelisin."

Onu odasına taşıyıp yatağa yatırdım.

Ellerini battaniyesinin üzerinde gezdirdi. "Çok yumuşak."

"Evet, pekâlâ. Hadi uyu bakalım. Doktor Amato ile bu konuyu konuşacağım."

"Doktor Amato *çok* nazik."

"Son derece," dedim kuru bir şekilde.

"Ondan benden daha çok mu hoşlanıyorsun? O gerçekten çok güzel."

Elimi saçımdan geçirip homurdandım. "Uyu artık, Sofiya."

"Bekle, öyle mi gerçekten?" diye sordu ve elimi tutmak için öne atıldı.

İç geçirdim. "Hayır, *tesoro*. Ondan senden daha çok hoşlanmıyorum. Şimdi, iyi geceler."

Zihnim kalmam gerektiğini fısıldasa da kendimi odasından çıkmaya zorladım.

28
SOFIYA

Göz hizasına gelmek için çömelerek, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Angelo.

Koltuğumda mutlu bir şekilde zıpladım. Tekerlekli sandalye görevlileri, yeni sandalyemin tüm özelliklerini bana gösterip yanımızdan ayrılmışlardı. "Çok iyi. Eskisinden çok daha iyi."

Ön kapı açıldı ve Romeo içeri girdi. "Bugün özel bir teslimatın olduğunu duydum."

Gülümsedim. "Evet! Çok havalı, değil mi? Motorlu yardım sistemi de var, yani çok hızlı gidebiliyor olmalıyım."

Yüzünde muzip bir ifade belirdi. "Ne kadar hızlı? Koridorda denemeliyiz."

Başımı yana eğerek, "Koridorumuz yok," dedim. Asansörümüz doğrudan ön kapımızın bulunduğu lobiye açılıyordu.

"Benim ve Sienna'nın katında var," dedi Romeo. "Hadi gidelim."

Asansöre doğru ilerledik ve iki kat aşağı inmek için düğmeye bastık.

Sesimi doğal tutmaya çalışarak, "Matteo nerede?" diye sordum. Sabah uyandığımda yoktu. Aslında bu iyi bir şeydi çünkü önceki geceki davranışımdan sonra yatakta yatıp karadeliğin beni yutmasını ummuştum. O akşamla ilgili anılarım, onları gerçek dışı hissettiren garip bir sisle kaplıydı ama ne yazık ki, bunların

çok gerçek olduğundan oldukça emindim. *Parmaklarımı saçlarında gezdirmiştim.*

Romeo ve Angelo birbirlerine baktılar. "Domenico ile yapacak işleri vardı."

Fazla gizemli bir açıklamaydı. Daha fazla bilgi almak için ısrar etmek istiyordum ama babamın işlerinden uzak tutulmaya alışkındım. Matteo, sadece çeviri yeteneğim yüzünden olsa da Pakhan'ın bana hiç vermediği kadar çok bilgi vermişti.

Asansör kapıları, aralarında eşit mesafeler bulunan üç daire kapısının bulunduğu uzun bir koridora açıldı.

"Bu katta başka kimler yaşıyor?" diye sordum.

"Üçüncü daire Sienna'nın koruması için. Ama o sürekli onları kovup duruyor ve bu Matteo'yu delirtiyor." Bu Romeo'yu eğlendirmişe benziyordu.

Angelo homurdandı. "Domenico'yu onun koruması olarak görevlendirmemesi gerektiğini bilmeliydi."

Kaşlarımı kaldırarak, "Domenico mu?" diye sordum. "Ama o bir infazcı."

"*Il Diavolo* diyecektin sanırım?" Romeo yüzünü buruşturdu. "Siktiğimin saçmalığı."

"Matteo, Domenico'nun Sienna ile başa çıkabileceğini düşündü ama kız kardeşini hafife aldı," dedi Angelo.

Gülümsedim. Sienna'nın tüm Mafya adamlarını alt ettiğini gözümde canlandırabiliyordum. "Onu suçlamıyorum," dedim. Matteo'nun infazcısı, son derece kibar görünmesine rağmen beni rahatsız ediyordu. Onunla günlerimi geçirmek zorunda kalmayı hayal edemiyordum ve dost canlısı Angelo'nun korumam olması beni rahatlatıyordu. "Matteo onu neden seviyor?"

Romeo gözlerini devirdi. "Domenico, amcasının ihanetinden sonra Don'a sadakatini ilan eden ilk kişilerden biriydi. Aile'deki hainleri ayıklamaya yardım etti ve Matteo'nun imparatorluğunu geri kazanmasına destek oldu."

"Evet, on yıl önce falandı," diye homurdandı Angelo. "Hâlâ pisliğin teki."

Sesinin bu kadar huysuz çıkması üzerine sırıttım.

"Buna itirazım yok," dedi Romeo.

Romeo ve Angelo koridorun bir ucuna doğru ilerlerken birbirleriyle şakalaşmaya devam ettiler. O anda ilk kez arkadaşlarım olduğunu hissettim. Muhtemelen beni gözetlemek onların işi olduğu için beni gerçek bir arkadaş olarak görmüyorlardı ama rol yapmaktan rahatsız değildim.

Romeo ellerini ovuştururken, "Pekâlâ," dedi. "Bu yarış arabasının ne kadar hızlı gidebileceğini görelim."

Cihazı açtım ve uygulamadan bazı ayarlamalar yaptım. "Tamam, şimdi tam hız gidebilir." Sağ elimle kumandayı hafifçe yönlendirerek koridorda hızlandım. Bana özel ayarlanmış, rahat bir sandalyede olmak ve kollarımla omuzlarımı zorlamadan ilerlemek tam anlamıyla özgürlüktü.

Kahkaha atarak koridorda uçarcasına ilerledim ve koridorun sonuna yaklaşınca isteksizce yavaşladım. Arkadaşlarıma dönerek zafer işareti yaptım. "Çok hızlıydı!"

Romeo burun kıvırdı. "Saatte altı kilometre falan mı? Ben tekerlekli sandalyeyi daha hızlı itebilirim. Sanırım bir kaplumbağa bile senden daha hızlıdır."

Kollarımı kavuşturdum. "Sadece son derece hızlı bir kaplumbağa."

Romeo ellerini ovuşturdu. "Acaba üniteyi *hack*leyip daha hızlı hale getirebilir miyiz?"

Tekerlekli sandalyemle yarışma fikri beni heyecanlandırmadan önce Angelo bizi durdurdu. "Patron seni öldürür."

"Buna değer," dedi Romeo.

Koridorun diğer ucuna geri döndüm. "Yarışta beni yenebileceğini düşünüyorsan, yukarıdan eski sandalyemi getir."

Gülerek, "Tamam, kabul," dedi ve asansör düğmesine basarak kapıları açtı.

Sienna dairesinin kapısını açıp başını dışarı çıkardı. Saçları duştan yeni çıkmış gibi nemliydi ve eşofman altıyla basit bir tişört giyiyordu ama yine de bir şekilde şık görünmeyi başarmıştı.

"Bir ses duyduğumu sandım. Ne yapıyorsunuz?"

"Romeo ile tekerlekli sandalye yarışı yapacağız."

Sienna sırıttı. "Ah, bu senin yeni sandalyen mi? Çok heyecan verici! Bunu kesinlikle görmeliyim. Ayrıca, zamanlama çok iyi çünkü sana yemek sipariş etmek ister misin diye soracaktım. Belki hep birlikte yemek yiyebiliriz?"

"Harika olur."

Romeo'yu beklediğimiz sırada Sienna sandalyeme oturdu, daireler çizerek koridorda yukarı aşağı hareket etti. Bana geri verirken, "Bu çok eğlenceli," dedi geniş bir gülümsemeyle. Tekerlekli sandalyeme verdiği heyecanlı karşılık, hareket etmemi kolaylaştıran aletleri kullanmaya başladığımdan beri taşıdığım ağır utanç yükünü hafifletmişti.

Romeo eski sandalyemle geri döndü ve koridorda yukarı aşağı yarıştık. Öne geçtiğimde küfrederek bağırdı.

"Bu da ne sikim böyle? Bu şey berbat." Kaşlarını çattı. "Sanırım omzumda bir şey incittim."

"Ah, büyük ve güçlü Mafya adamı kendini incitti," dedi Sienna. Sonra ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Sonunda, daha önce hiç denemediğim bir şey seçerek *sushi* sipariş ettik ve Sienna'nın dairesine gittik. Evi Matteo'nunkine benziyordu, sadece daha küçüktü. Daha samimiydi ve yaşanmışlık hissi veriyordu. Duvarlar sanat eserleriyle kaplıydı. Koltukları da renkli yastıklar ve battaniyelerle doluydu. Matteo'nun dairesinde hiçbir şeyi değiştirmemi istemediğinden emindim ama belki bir ara Sienna'dan yatak odamı kişiselleştirmek için birkaç şey seçmeme yardım etmesini isteyebilirdim.

Angelo, *sushi* siparişini almak için lobiye indiğinde Romeo bize *sake** doldurdu. Angelo kollarında bir sürü poşetle geri döndü ve şaşkınlıkla yemek masasına dizilen tepsiye baktım.

"Bu kadar çok şeyi nasıl yiyeceğiz?" diye sordum.

"Bunların yeteceğini mi sanıyorsun? Bence daha fazla sipariş etmeliydim," dedi Sienna.

Güldüm ama sonra ciddi olduğunu fark ettim. *Sushi* gerçekten güzel görünüyordu. Mila hep denemek istemişti. Masanın fotoğrafını çektim ve ona daha sonra göndermek için kaydettim.

Masaya oturduğumuzda Romeo tekerlekli sandalyemi kenara çekti.

"Sofiya'nın yeni tekerlekli sandalyesine," dedi Sienna kadehini kaldırarak. Hepimiz kadeh kaldırdık ve bir yudum aldım. İçecek serin, ferah ve hafif de olsa tatlıydı. Hoşuma gittiğine karar verdim. Nadiren içki içerdim, alkole pek erişimim ya da ilgim yoktu.

Renkli bir *sushi* parçasını çubuğumla tabağıma koyarken, "Tamam, bununla başla," dedi Sienna. "Üzerine zencefil ve biraz *wasabi* koy, sonra da soya sosuna batır."

"Tek lokmada mı yemem gerekiyor?"

"Evet," dedi Romeo dördüncü parçasını ağzına atarken.

"Tamam." Çubuklarımla beceriksizce aldım, *sushi*yi ağzıma attım ve yavaşça çiğnedim.

Sienna beklentiyle bana baktı. "Ve?"

"Güzel." Sesim şüpheli bir şekilde tiz çıkmıştı.

Angelo güldü. "Gerçekten çok kötü bir yalancısın."

"Önemli değil." Sienna tabağıma iki yeni parça koydu. "İşte bu yüzden pek çok seçeneğimiz var. Bu baharatlı ton balığı, bu da *California roll*". Yeni başlayanlar için daha uygunlar."

Ağzımdaki tadı yok etmek için birkaç yudum *sake* içtim ve baharatlı ton balığını almadan önce kendimi hazırladım. İlki

* Japonya'ya özgü, fermente pirinçten yapılan geleneksel bir alkollü içecektir. Genellikle ılık ya da soğuk servis edilir.

** Genellikle avokado, salatalık ve yengeç eti (veya surimi) ile hazırlanan, deniz yosununun içte olduğu modern bir *sushi* çeşididir.

gerçekten iğrençti ve ikincisi de aynı derecede kötüydü. Genel olarak deniz ürünlerini pek sevmezdim ve *sushi* de hiç bana göre değildi.

Sienna'nın bana verdiği iki yeni parçayı yuttuktan sonra ona gülümsedim ama ifadesine bakılırsa, bu gülümseme daha çok bir yüz buruşturma gibi görünüyor olmalıydı.

"Üzgünüm." Bir yudum daha *sake* içtim. "Sanırım bana göre değiller."

Kararlı bir şekilde tabağıma başka bir parça koyarken, "Sevdiğin bir tane bulacağız," dedi Sienna. Angelo ve Romeo bana anlayışla baktılar.

Hayal ettiğimden ve istediğimden daha fazla *sushi* yedikten sonra, tamamen yenilmiş gibi görünen Sienna tabağıma son bir parça koydu.

"Tamam, bu vejetaryen *roll*. İçinde salatalık ve avokado var. Bunu sevmek *zorundasın*."

Soya sosuna batırıp ağzıma attım ve yavaşça çiğnedim.

"Eee?" diye sordu Romeo.

Yuttum. "Sanırım deniz yosunu sevmiyorum."

"Aman Tanrım, sen umutsuz vakasın," dedi Sienna.

Sırıttım. "Kesinlikle."

"Başka bir şey sipariş etmemi ister misin?" diye sordu Angelo.

"Kesinlikle hayır," dedim. "Sienna bana neredeyse kilom kadar *sushi* yedirdi."

Burnunu kırıştırarak, "Damak tadı bu kadar kötü olan biriyle nasıl arkadaş olabilirim, bilmiyorum," dedi Sienna.

Dudaklarımı büzerek somurtmaya başladığımda gözlerini devirdi. "Tamam, peki. Arkadaş olabiliriz ama sadece en sevdiğim tatlıyı yaparsan."

"Hey, önce tiramisu yapması lazım," dedi Angelo.

"Bana poker oynamayı öğrettiğinde tiramisunu alacaksın," dedim.

"Poker mi?" diye sordu Romeo.

"Angelo beni haftalık poker gecesine davet etti. Hepsini yenmeye kararlıyım."

Romeo sandalyesine yaslanırken kahkahayla güldü. "Onu davet mi ettin?"

"Poker gecesinde daha fazla kadına ihtiyacımız olduğunu daha önce de söyledim." Romeo alayla gülerken Angelo bana bakıp göz kırptı. "Ama sen muhtemelen tanıdığım en kötü yalancısın, bu yüzden bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Bana biraz inancın olsun, Angelo," derken hafifçe koluna vurdum.

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu. Hiç bu kadar iyi bir gün geçirdiğimi hatırlamıyordum. Tek eksik Mila ve Matteo'ydu.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi kapı açıldı. Dudaklarım kıvrılırken, "Matteo!" diye bağırdım. Herkes bana döndüğünde ne kadar coşkulu davrandığımı fark ettim. Boğazımı temizledim ve bir yudum daha *sake* içtim. Alkolün etkisiyle böyle davrandığımı söyleyebilirdi. Keyifli bir sıcaklık ve sarhoşluk hissediyordum ama Angelo haklıydı, duygularımı gizlemekte çok kötüydüm. Ailem beni iyi, itaatkâr ve duygularını dışa vurmayan robotik bir Bratva eşi yapmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Bazen, en azından bazı derslerini içselleştirmiş olmayı diliyordum. Bu, acımasız dünyada daha az savunmasız kalmamı sağlardı.

"Gel otur, *fratello*," dedi Romeo. "Sienna'nın karına zorla yedirmediği birkaç parça *sushi* bulabilirsin."

Matteo, "Kenara kay, sikik herif," dedi ve o da eğlenceli bir homurtuyla kalktı.

Matteo'nun yanıma oturmak istemesine karşılık soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Başını yeni tekerlekli sandalyeme doğru salladı. "Beğendin mi?"

"Bayıldım." Ona döndüm. "Bunu organize edip bu kadar çabuk ayarladığın için çok teşekkür ederim."

Matteo dikkatini *sushi*ye vermiş gibi davrandı ama yanaklarında belli belirsiz bir kızarıklık gördüğüme emindim. Bazen kocamın belli ettiğinden daha fazlasını hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

29
MATTEO

Bodrumdaki loş ışık, önümde sallanan zavallı adamın üzerine gölgeler düşürüyordu.

"Arben kızları nereden buluyor?" diye sordum. Adam hıçkırarak ağlarken yüzünden gözyaşları ve kan akıyordu.

Domenico binamı gözetleyen bir Arnavut casusu bulmuştu.

Benim. Kahrolası. Binamı.

Arben fazla cüretkâr davranmaya başlıyordu. Onu birkaç gün içinde yok edebilmemiz gerekirdi ama bir hayaletten farksızdı. Babası zavallı, omurgasız bir orospu çocuğuydu ama o açıkça kendi adını duyurmak istiyordu. Domenico adamın omuzlarını yerinden çıkardığında adam tiz bir çığlık attı, ben de dişlerimi sıktım.

Casus bileklerinden asılmıştı, bacakları çaresizce yere değmek ve baskıyı hafifletmek için seğiriyordu.

"Bilmiyorum, yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Binayı gözetlemem emredildi, hepsi bu." Altına işediği sırada iç çamaşırı koyulaştı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Domenico, yüzü tiksintiyle buruşmuştu.

Arnavut'un göğsündeki klan dövmesini kesmeye özen göstererek derisine uzun bir kesik attım. Kulak tırmalayıcı bir çığlık attı, sümüğü yüzünden akıp göğsündeki kanla karışıyordu.

"Arben gözetlemesi için bunun gibi birini gönderdiğine göre eli oldukça zayıf olmalı," dedi Domenico.

"Lütfen, lütfen," diye yalvardı casus. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"O zaman bana ne faydan var?" Adamın göğsüne bir çizgi daha attım ama bu sefer bıçağımı kan ve bağırsaklar yere dökülene kadar derine sapladım.

"Binanın etrafındaki gözetimi iki katına çıkar," dedim Domenico'ya. "Kameralar, adamlar, her şey gözetiminiz altında olsun. Arben bizi izliyorsa, bundan haberdar olmak ve durdurmak istiyorum."

"Tamamdır, patron," diye yanıtladı Domenico.

Bodrumdan ayrılmadan önce, "Onu bulmakla iyi iş çıkardın," dedim. Temizlik işini Domenico ve adamları halledecekti.

Asansörle çatı katıma çıktım, burnumda kanın kokusu vardı. Angelo, Sienna ile akşam yemeği yiyeceklerini haber veren bir mesaj atmıştı, bu yüzden dairenin boş olacağını biliyordum.

Duşta durdum, soğuk su vücuduma akarken içim öfkeyle doldu. Genellikle öfkemi atmak için spor salonuna giderdim ya da becerecek birini bulurdum ama içten içe, bu gece bu seçeneklerin hiçbirinin beni sakinleştiremeyeceğini biliyordum. Giyindim, ceketimi çıkarıp kollarımı sıvadım ve sonra Sienna'nın katına indim.

"Matteo!"

Sofiya'nın neşeli karşılaması içimde bir şeyleri altüst etti. En son ne zaman biri beni gördüğü için bu kadar heyecanlanmıştı? Yıllardır uzak durduğum kız kardeşimden böyle bir karşılama görmeye alışık değildim. Bana saygı ve biraz da korkuyla yaklaşan adamlarım ve elbette bana Ölüm Meleği diyen düşmanlarım da bu kadar neşeli görünmezdi.

Bir gezegenin yörüngesine çekilir gibi ona çekildim ve yanına oturdum. Yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu. Sarhoştu. Sofiya'nın kadehini *sake* ile dolduran Romeo'ya tek kaşımı kaldırdığımda sadece sırıtmakla yetindi.

Sienna, "Başka bir şey yemek istemediğine emin misin?" diye sorduğunda Sofiya başını salladı.

"İnan bana, doydum."

Sienna somurttu. "Sana bu kadar çok şey yedirdiğim için üzgünüm. En azından bir tanesini seveceğini düşünmüştüm."

Sofiya omuz silkti. "Önemli değil. Bu, Hayal Listem'den sayılabilir, yani buna değer."

Angelo kaşlarını kaldırdı. "Hayal Listesi mi?"

"Yaklaşık bir yıl önce, Mila ile ölmeden önce yapmak istediğimiz şeylerin bir listesini yaptık. Günlerimizin çoğunu içeride geçiriyorduk, bu yüzden beyin fırtınası yapmak için bolca vaktimiz vardı. Listemdeki şeylerden biri, bir yıl boyunca her hafta yeni bir şey denemek. Bu haftanın yeni şeyi *sushi* olabilir."

Onda daha önce görmediğim bir rahatlık vardı. Kendimi, parmaklarımı onun teninde gezdirmek, parlak sarı saçlarını kulağının arkasına koymak ve listesindeki her şeyi bilmek isterken buldum.

"Başka ne gibi yeni şeyler denedin?" diye sordu Romeo.

"Evlenmek." Yanakları kızarırken gözlerini bana çevirdi.

"Bu çok eğlenceli bir fikir. Ben de böyle bir liste yapmak istiyorum. Seninkinde başka neler var?" diye sordu Sienna.

"Şey, bir sürü şey," dedi Sofiya. Aniden utanmıştı. "Köpek sahiplenmek, *Disney World*'e gitmek, okyanusu görmek, bunun gibi şeyler."

Listesindeki şeyler çok *masumdu*. Rustik'ten nasıl olur da bu kadar tatlı ve saf bir şey ortaya çıkabilmişti?

Diğerleri listelerine ne yazacaklarını konuşurken bir çift çubuk aldım ve *California roll* yedim. Sofiya kalan *sushi* parçalarını bir tabağa dizip önüme kaydırdığında göğsümde garip bir çarpıntı hissettim. Sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi benimle ilgileniyordu.

Yemeğimi bitirdiğimde oturma odasına geçtik. Kanepede Sofiya'nın yanına oturdum. Battaniyenin altına kıvrılmıştı, onu kendime çekme isteği tenimi karıncalandırıyordu. Ancak ona

* ABD'nin Florida eyaletinde bulunan; tema parkları, eğlence alanları ve otellerden oluşan, özellikle çocuklar için ikonik bir tatil ve eğlence merkezidir.

dokunursam onu kirletirmişim gibi geliyordu. Yaşadığım hayat kanla kaplıydı. Onunkiyse bir köpek sahibi olmayı ve okyanusa dokunmayı hayal ettiği türdendi.

Romeo deri koltuğun üzerindeki çiçek desenli yastığı kaldırıp yerleşti. "İtalyan Mafyası'nı nasıl buluyorsun, Sofiya?"

Gülümseyerek, "Şimdiye kadar oldukça iyi," diye cevap verdi. "Dün gece araştırma için *Baba* filmini izledim."

Angelo gülünce içkisi boğazına kaçtı. Romeo sırtına vurdu.

"Evet, Matteo'nun tepkisi de aynen böyleydi." Bana gülümseyerek baktı. "Ama eğitici olduğunu düşünüyorum."

Sienna bana bakıp tek kaşını kaldırdı. "Hoş bir film gecesi geçirmişsiniz gibi görünüyor."

Ona somurtarak baksam da gülümsemesi dudaklarından silinmedi.

"Karamelli patlamış mısır yaptım," dedi Sofiya.

Romeo sırıttı. "Görünüşe göre Rossilerde bir film gecesi yapmamız gerekiyor."

Sofiya, "Çok eğlenceli olur," dedikten sonra üçüncü kez esnedi.

Ayağa kalktım. "Gitme zamanı."

Hepimiz koridora çıktığımızda Sofiya'nın eski tekerlekli sandalyesinin orada durduğunu fark ettim.

"Bunun burada ne işi var?"

"Romeo ile yarışıyorduk," dedi. "Tabii ki onu ezip geçtim. Ah! Ve bazı hareketler üzerinde çalıştık. Bak ne yapabiliyorum." Arka tekerlekleri üzerinde geriye doğru kaydı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ama ben kalp krizi geçirmek üzereydim.

Dengesini kaybedip yere düşeceğini hayal ederken, "Kes şunu," diye söylendim ve yanına koşup onu dört tekerleğin üzerine zorla geri indirdim.

Bana sevimli bir ifadeyle baktı.

"Bu çok tehlikeli. Kendini inciteceksin."

"Ama iyi görünüyordum, değil mi?"

Burun kemiğimi sıkarak, "Sen her zaman iyi görünürsün, *tesoro*," diye mırıldandım.

Şaşkın ifadelerine bakılırsa, herkesin duyacağı kadar yüksek sesle konuşmuştum.

En sonunda, "Gidelim," dedim sesimde gizleyemediğim bir tahammülsüzlükle.

Sienna Sofiya'yı sıkıca kucakladığında vücudum garip bir hisle titredi. *Kıskançlığı andırıyordu*. Hırlayarak asansöre bindim ve ayağımı sabırsızlıkla yere vurmaya başladım.

Sofiya da yanıma geldi ve kapılar kapanmadan önce herkese tatlı tatlı el salladı.

O gece uyuyamadım. Ama bir kez olsun beni uyanık tutan kâbuslarım değildi. Sofiya'yı düşünmeden duramıyordum. Listesinde başka neler olduğunu ve hangi maddeleri işaretlemesine yardım edebileceğimi merak ediyordum.

Bu akşam olduğu gibi beni her zaman görmekten mutlu olmasını sağlamak için neredeyse her şeyi yapabilirdim.

Ve bu düşünce beni dehşete düşürüyordu.

30
MATTEO

Sofiya ile birlikte bir ritim yakalamıştık.

Her sabah erkenden uyanıp spor salonuna gidiyor, mutfakta onun hareket ettiğini duyana kadar egzersiz yapıyordum. Sonra da duşa girip mastürbasyon yapmaya başlıyordum -kesinlikle bu sırada karımı hayal *etmiyordum*- ve duvardaki fayanslara boşalana kadar devam ediyordum. Sonra hepsi birbirinin aynısı olan siyah takım elbiselerimden birini giyip hazırlanıyor ve mutfağa giriyordum. O sırada da karım kahvaltı için bir şeyler hazırlıyor oluyordu.

Birkaç gün önce tarçınlı çörek yapmıştı. Dün ise bir çeşit Rus krepi hazırlamıştı.

Bu sabah önünde bir tabak *waffle* vardı. Bugün çok yavaş hareket ettiğim için kendime kızdım çünkü sanki buraya, *bizim* evimize aitmiş gibi dolaşmasını izlemeyi kaçırmıştım.

"Günaydın," dedi tatlı bir sesle.

Homurdandım ve kendime bir fincan kahve doldurdum.

"Belki bir kez olsun uyursan sabahları bu kadar huysuz olmazsın," dedi dudaklarında bir gülümsemeyle.

Somurtarak, "Öğleden sonra sana bir teslimat olacak," dedim.

"Ne demek istiyorsun?" Kahvaltısından başını kaldırdı. Oturduğu mutfak taburesinin arkalığı vardı ama yine de aklıma tabureden düşebileceği ihtimali geliyordu. Arkasına geçtim ve kollarımı göğsüne doladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sesinde bariz bir eğlenceyle.

"Hiçbir şey," dedim huysuz bir sesle.

Sadece mırıldandı ve bir parça daha *waffle* aldı. Ama bu sefer onu kendi dudaklarına götürmek yerine, dönüp çatalı benim dudaklarıma uzattı. Dudaklarım kendiliğinden aralandı, *waffle*ı alıp yavaşça çiğnedim.

Kendime o kadar şaşırmıştım ki neredeyse karımın dudaklarında beliren gülümsemeyi kaçırıyordum. Kendisi de bir ısırık aldıktan sonra çatalı tekrar dudaklarıma götürdü. Reddetmeliydim. Mafya Donları *waffle* yemezdi. Ama yine dudaklarım istemsizce açıldı ve akçaağaç şurubunun tadı dilime yayıldı.

"Teslimat derken ne demek istiyorsun?"

Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. Dürüst olmak gerekirse, şu anda kendi lanet olası adımı bile hatırlayabileceğimden emin değildim.

"Ah, evet." Boğazımı temizledim. "Öğrenmek için beklemelisin."

"Çok gizemli." Gülümseyerek göğsüme yaslandığında ona daha sıkı sarıldım. Düşmemesi içindi. Vücudu benimkine karşı yumuşaktı ve sanki benim için yaratılmış gibi göğsüme tam oturuyordu.

"Bugün ne pişirmeliyim? Bir isteğin var mı?"

Çatalından bir parça daha *waffle* aldım. "Ben tatlı yemem."

Dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. "Tabii. *Made Man* muhtemelen sadece protein tozu ve çelik çivi tüketiyordur."

Homurdandım. Güzel gülümsemesi tüm sözlerimi çalmıştı.

"Gitmem gerek." Ama yine de ayaklarım yere yapışmış gibiydi.

Sofiya kollarımda kıvrıldı. "Umarım iyi bir gün geçirirsin. Mafya işlerinde bol şans."

Gözlerim pembe, dolgun ve mükemmel dudaklarına kaydı. Onu öpme dürtüsüne yenik düşmeden önce mutfaktan çıktım.

31
SOFIYA

Matteo kapıyı kapatırken gülümsedim. Kocam soğuk ve mesafeli davranmaya çalışıyor olabilirdi ama yine de dokunuşunun tenimde bıraktığı izleri hâlâ hissedebiliyordum. Bu, beni daha fazlasını istemeye itiyordu... *Arkadaşlıktan daha fazlasını.* Her şeyi istiyordum ve bunun mümkün olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Kahvaltımı bitirip hazırlanmaya başladım. Yeni bir saç modeli denemek istiyordum; taç örgü. Eskiden Mila ile zaman geçirmek için saatlerce birbirimizin saçını yapardık. Omuzlarım ağrıdığı için sık sık mola vermek zorunda kaldım ama örgü gerçekten çok şirin olmuştu.

Tekerlekli sandalyemi yürüteçle değiştirip mutfağa geri döndüm ve telefonuma kaydettiğim bazı tariflere göz attım. Ne yapmak istediğime karar veremiyordum ve dairenin sessizliği rahatsız edici gelmeye başlamıştı. Kapıya gidip dışarı baktım, Angelo yerindeydi.

"Günaydın, *bella*. İyi misin?"

"İyiyim. Ben sadece..." Tereddüt ettim. Acaba fazla muhtaç ve aptalca mı davranıyordum?

Kaşlarını kaldırdı.

"İçeri girmek ister misin?"

Şimdi kararsız görünme sırası ondaydı. İstemediği için miydi, yoksa yapmaması gerektiği için mi? Benimle vakit geçirmek

yerine saatlerce boş bir lobide durmayı tercih ediyorsa durum iç karartıcıydı.

"İçeride beni daha kolay koruyabilirsin, değil mi?"

Hafifçe gülümsedi. "Sanırım haklısın. Eğer istiyorsan sana eşlik edebilirim."

Gülümseyerek kapıyı daha geniş açtım ve iri cüssesini kapıdan sığdırabilmesini sağladım.

"Bir şeyler pişirecektim. Sence Matteo en çok geleneksel *cannoli* mi sever? Muhtemelen öyledir, değil mi? *Cannoli* kapkekler çok sevimli olur diye düşündüm."

Angelo güldü. "Patronun tatlıları pek sevdiğini sanmıyorum."

Kendi kendime gülümsedim. Görünüşe göre, kocam tatlılara olan sevgisini benden başka herkesten saklıyordu. Film gecemizden sonraki gün, uyandığımda patlamış mısır kâsesi boştu. İlk başta Matteo'nun karamelli mısır patlağını çöpe attığını düşünmüştüm ama çöpte yoktu. Kocamın hepsini yemiş olduğundan şüpheleniyordum.

"Benim yaptıklarımı seviyor gibi görünüyor."

"Eminim öyledir," dedi Angelo bana anlamlı bir bakış atarak.

Angelo müzik seçerken ben *cannoli* dolgusu yapmaya başladım ve sonunda onu *hangisini tercih ederdin* oyununun içine çektim.

"Nasıl olur da *Koca Ayak* ile karşılaşmaktansa uzaylılarla dolu bir gezegende mahsur kalmayı tercih edersin?" diye sordu Angelo.

"Eğer yalnızca uzaylılar seksiyse tercih ederim dedim."

"*Seksi* uzaylılar mı?"

"Kitap oku, Angelo. Uzaylı romantizmi çok popüler."

Gözlerini devirdi ve tezgâhtan bitmiş bir *cannoli* daha çaldı. Tam o sırada, dairenin kapısı açıldı. Ayak sesleri duydum ve ardından bir köpek köşeyi döndü. Kuyruğunu sallayan, parlak gözlü, oldukça güzel bir *golden retriever*dı. Üstelik üzerinde rehber köpek* yeleği vardı.

* Engelli bireylerin günlük yaşamlarını desteklemek üzere özel olarak eğitilen köpeklerdir.

"Ah, merhaba." Köpek bana doğru yürüyüp başını kucağıma koydu. "Sen de nereden çıktın?"

Matteo büyük adımlarla mutfağa girdi. "Görüyorum ki Noodle ile tanışmışsın."

Şaşkın bir ifadeyle Matteo'ya baktım. "Noodle mı?"

"Adını değiştiremeyeceğimizi söylediler," derken sesinde hayal kırıklığı vardı. "Ama ellerindeki en iyi köpek buydu. Tüm testleri geçti."

Noodle'ın rehber köpeği yeleğine tekrar baktım. "Yani..." Yanılmış olabilme ihtimalime karşı cümlenin devamını getiremedim.

"Bu, senin rehber köpeğin."

Dudaklarım aralandı. "Bana bir rehber köpeği almışsın."

Matteo kollarını kavuşturdu. "Evet."

Kocam her zamanki gibi sert görünüyordu ama kalbim erimeye başlamıştı. "Nasıl? Neden?"

"Listende köpek almak olduğunu söylemiştin. Ben de faydalı bir tane edinebileceğini düşündüm."

Boğazıma bir yumru oturdu. Matteo'yu sadece birkaç haftadır tanımama rağmen dünyadaki herkesten daha fazla -kız kardeşim dışında- ihtiyaçlarıma ilgi göstermiş ve hayatımı kolaylaştırmıştı.

Kollarımı ona doğru uzatırken, "Bana yardım et," dedim.

"Ne?"

"Kalkmama yardım et," diye tekrarladım.

"Neden?" Homurdansa da istediğimi yaptı ve beni tekerlekli sandalyemden kaldırdı. Ayaklarım yere zar zor değiyordu ve vücuduna sıkıca yapışmış durumdaydım.

"Çünkü teşekkür etmek istedim," diye mırıldandım. Parmaklarımla saçlarını okşayarak yumuşaklığının tadını çıkardım. Çenesi gergindi, son birkaç gündür kocamı bu kadar yakından gözlememiş olsaydım kızgın olduğunu düşünebilirdim.

Ama artık onu daha iyi tanıyordum.

Ellerimi yüzünde gezdirdikten sonra çenesini avuçlayıp onu kendime doğru çektim. Hareketimi sorgulamaya fırsat bulamadan dudaklarım onunkilere değdi. İlk başta, öpücüğüme karşı hareketsiz kaldı; donmuş bir heykel gibiydi. Göğsüm güvensizlikle doldu. Beni öpmek istemiyordu. *Beni* istemiyordu.

Geri çekilmek için hareketlendiğim anda homurdanarak sırtımı duvara dayadı. Dudakları yumuşak ve aynı zamanda talepkârdı, dili dudaklarımın arasından girmeye çalışıyordu. Tadı, kontrolü ve hâkimiyeti karşısında inledim. Dizi bacaklarımın arasına kayarak kadınlığıma baskı yapınca keskin bir nefes aldım.

Soğuk, ıslak bir burun bacağıma dokunduğunda gülerek kendimi geri çektim. "Sanırım Noodle kıskanıyor."

Matteo homurdandı ama gözlerinde bir rahatlık vardı. Etrafıma baktım, Angelo dışarı çıkmış olmalıydı. Matteo beni kanepeye taşıdı ve nazikçe oturttu ama kendisi ayakta kaldı. Noodle'ı çağırıp yanımdaki yastığı okşadım. Hiç vakit kaybetmeden yanıma atlayıp bana sırnaştı.

"İlla kanepede olması mı gerekiyor?" diye sordu Matteo kaşlarını çatarak.

"Bu şirin surata hayır mı diyeceksin?" Noodle'ın yanaklarını sıktım ve ikimiz de Matteo'ya üzgün gözlerle baktık.

"Siktir," diye mırıldandı ve elini saçlarının arasından geçirdi.

Gülümsememi Noodle'ın yumuşak tüylerine yüzümü gömerek bastırdım. "Ne yapması için eğitildi?"

"Yarın köpek eğitmenleri gelip ikinizle birlikte çalışacak," dedi. "Ama sana ilaç çantanı getirebilir, kapıları açabilir, dengeni sağlamana yardımcı olabilir ve ihtiyacın olursa yardım çağırabilir. Saldırı eğitimi olup olmadığını sordum ama öyle bir eğitimi olmadığını söylediler. Bunu halletmemiz gerekecek."

Nefesim kesildi. "Noodle'a insanlara saldırmayı öğretmeyeceksin." Söz konusu köpek kuyruğunu salladı, dilini ağzından dışarı sarkıtarak sırayla ikimize baktı.

Matteo eliyle yüzünü sıvazladı. "Hayır, o lanet olası isimle bunu zaten yapamam."

Sırıttım. "Noodle olduğu gibi mükemmel." Elimi yumuşak tüylerinin üzerinde gezdirince dokunuşuma yaslandı. Mutlu görünüyordu. "Sen çok uslu bir çocuksun, değil mi? Benim tatlı küçük bebeğim."

Matteo kollarını kavuşturarak, "O senin bebeğin değil," dedi. "O bir çalışan."

Noodle başını kucağıma koyarken alayla burnumu çektim. "Sanırım birileri kıskanıyor," diye fısıldadım yumuşak tüylerini okşarken.

"Bir köpeği kıskanmıyorum."

Elimi kocama uzattım. Kaşları şaşkınlıkla çatılsa da elimi tuttu, onu yanıma çektim. Kızgın bir şekilde yanıma oturup ceketinin düğmelerini açtı. Her an geri çekilmesine hazırlanarak nefesimi tuttum ve başımı omzuna yasladım. Ama çekilmedi. Sadece kanepenin minderine iyice yerleşti ve kolunu bana doladı.

Gözlerimi kapatırken buna alışabileceğimi düşündüm. *Kucaklanmaya ve sarılmaya.* Yıllarca sadece Mila'nın dokunuşunu hissetmiş, tüm bunlara aç kalmıştım ve alabileceğim her şeyi almak için çaresizdim.

32
MATTEO

Bugün işe gitmeyecektim.

En son ne zaman izin kullandığımı hatırlayamıyordum.

Dün ofisten ayrılmadan önce Romeo'ya bunu söylediğimde şok olmuştu ama sonra ifadesi sırıtışa dönüşmüştü. Hatta bu sabah bana mesaj atarak karımla mutlu bir gün geçirmemi bile dilemişti.

Cevap vermemiştim. Sofiya için burada değildim. Rehber köpek eğitmenlerini denetlemem gerekiyordu. Bu, Sofiya ve Noodle ile çalışmalarının son günüydü.

"Rehber köpek eğitmenleri gittikten sonra belki parka gideriz diye düşündüm. Tabii başka bir işin yoksa?" Karımın tatlı sesi düşüncelerimi bölünce kahvaltımdan başımı kaldırdım.

"Park mı?"

"Evet. *Central Park*? Hiç gitmedim ama filmlerden gördüğüm kadarıyla çok güzel bir yer. Noodle'ın da seveceğine eminim. Orada yürüyüş yapıp sosisli sandviç yiyebiliriz."

Bunu söylerken yanakları çok hoş bir şekilde kızarmıştı, dudaklarımı bükerek kaşlarımı çattım. *Central Park*'a gidip sosisli sandviç mi yemek istiyordu? En son ne zaman parka gittiğimi hatırlayamıyordum. Orada işim olmazdı ve benim zevkime göre çok fazla açık bir yerdi. Bütün şehir benim bölgemdi, yani teorik olarak sorun olmamalıydı. Güvenliydi. Ama Sofiya'yı orada, her

şeyi kontrol edemediğim bir yerde hayal etmek göğsümü sıkıştırıyordu. Farkında olmadan göğsümü ovuşturdum.

"Sorun değil," dediğinde çok uzun süre sessiz kaldığımı fark ettim. "Eminim daha önemli işlerin vardır." Kırılgan bir şekilde gülümsüyordu ve gözlerime tam olarak bakmıyordu. Kalbim daha hızlı atmaya başladı, her atışında içimi bir acı dalgası kaplıyordu çünkü buna ben neden olmuştum ve *tesoro*m üzgünken dünyada hiçbir şey yolunda değildi.

"Adamlarım oraya varmadan önce gideceğimiz bölgeyi taramalı ve tüm yol boyunca bizi gözetlemeli," dedim sert bir sesle. Sofiya'nın yüzünde bir gülümseme belirdiğinde bu ifadeyi sonsuza kadar hatırlamak istedim.

"Gerçekten mi? Gidebilir miyiz?"

Kreplerine doğru başımı salladım. "Kahvaltını yapmalısın. Öğleden sonra gideriz."

Belki onu güzel bir restorana gitmeye ikna edebilirdim. *Ona ne kadar değer verdiğimi gösterebileceğim etkileyici bir yere.* Eli benimkine kaydı ve omzuma yaslandı. Beklenmedik temasıyla donakaldım. O anda umutsuzca takım elbisenin ceketini giymemiş olmayı diledim. Teninin sıcaklığını hissetmek istiyordum.

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle ve başını kaldırarak gözlerime baktı.

Bir şey söylemek istiyordum ama ağzım o kadar kurumuştu ki sözcükler boğazımda takılı kaldı. Tek yapabildiğim, homurdanmak ve sandalyesini bana yaklaştırmak oldu. Artık vücudumuzun yan tarafları birbirine yapışık haldeydi. Yemeğe devam etmek için çatalını eline alırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tüm bu süre boyunca da sol elini benimkinden ayırmadı.

33
SOFIYA

Matteo Central Park'a giderken tekerlekli sandalyemi yanımıza almamız konusunda ısrar etmişti. Gezimiz çok fazla yürümeyi gerektireceği için bu akıllıca bir karardı ama benimle ve sandalyemle birlikte halka açık bir yerde görünmek istemesi sürpriz olmuştu.

Duyduğum araba alarmıyla irkildim ve Matteo boynumun arkasındaki tutuşunu sıkılaştırdı. Ona baktım, bakışlarım sert çene hattına takıldı. Bugün de takım elbise giymişti ama kravatı yoktu ve üstten birkaç düğmesi açıktı, bu da bronz tenini görmemi sağlıyordu.

Parkın batı tarafına bitişik olan binanın dışında, korumalarımızın bölgenin güvenliğini sağlamasını bekliyorduk. Matteo'nun bu gezintiye hayır diyeceğinden emindim. Neden hasarlı karısını sergilemek isteyecekti ki? Ama parkın kenarında güneşin altında dururken, kocamın dışarı çıkmakta tereddüt etmesinin nedeninin güvenlik endişesi olması mıydı acaba diye düşündüm. *Benim* güvenliğim.

Gözleri ile caddeyi tarayan Matteo bana daha da yaklaştı, sanki her an düşmanlar üzerimize atlayacakmış gibi eli ceketinin altındaki silaha kaydı. Endişesi karnıma sıcaklık yayılmasına neden olarak beklemekten dolayı hissettiğim sabırsızlığımı yok etti.

Noodle kaldırımdaki insanları izlerken kuyruğunu sallıyordu. İyi bir çocuk gibi yeleğini gösterecek şekilde sandalyemin yanında

oturmuştu. Bir grup okul çocuğu bağırıp gülüşerek yanımızdan geçerken bazıları durup ona el salladı. Kafasını okşadım, ilgiden dolayı ne kadar gururlu göründüğünü fark ederek gülümsedim. Bir bebeğim olsaydı ona nasıl tepki verirdi acaba? Birbirlerinin en iyi arkadaşı olurlar mıydı? Kahverengi saçlı, koyu renk gözlü bir bebek hayal ederken kalbim özlemle sızladı.

Hayalimi kafamdan çıkarıp attım.

"Bütün gün burada mı duracağız?" Matteo'nun elini tuttum, sabahtan beri elini tutmaya bağımlı hale gelmiş gibiydim.

Bir eliyle zaten dağınık olan saçlarını karıştırırken uzun bir iç çekerek diğer eliyle benimkini sıkıca tuttu. Angelo'ya döndüğünde, Angelo da ona başını salladı. Bölgenin yeterince güvenli olduğuna karar vermiş olmalıydılar. "Pekâlâ. Hadi gidip... sosisli sandviç alalım."

Sıkılmış çenesine kıkırdayarak güldüm. Beni fazlasıyla iyi yorumlar alan restoranlara gitmeye ikna etmeye çalışmıştı ama reddetmiştim. Her zaman New York'ta sosisli sandviç yemeyi istemiştim, bu benim Hayal Liste'mdeydi. En yakın sosisli satıcısına doğru sandalyemi yönlendirmek için elini bırakmak zorunda kalınca normal bir çift gibi el ele tutuşarak yürüyebilmeyi diledim. Matteo üzüntümü hissetmiş gibi elini hafifçe omzuma koydu ve sıktı. Elini oradan hiç çekmedi ve kaldırımda yürürken yoluma çıkan herkese sert bakışlar attı.

Satıcının menüsüne bakarken asık suratlı bir ifadeyle, "Ne istersin?" diye sordu.

"Ketçaplı sosisli sandviç ve bir kola."

Yüzünde inanamayan bir ifade belirdi. "Sadece ketçaplı sosisli sandviç mi istiyorsun?"

"Evet," diye cevapladım ciddiyetle.

Yavaşça başını salladı. "Buna izin verebileceğimi sanmıyorum, *tesoro*. Sosisli sandviçlerin hardal ve turşulu sos ile servis edilmesi gerektiğinin kanunda yazdığına neredeyse eminim."

Kalbim bir an tekledi. Mafya Don'u olan kocam az önce şaka yapmıştı.

"Neyse ki kocam yasalara tam anlamıyla uyan biri değil." Yüzüm ciddi kalmaya devam etti ama şarkı söylemek, dans etmek ve yumruğumu havaya kaldırmak istedim. Özellikle de Matteo'nun dudaklarının köşesi seğirdiğinde.

"Pekâlâ," diye mırıldandı.

"Ah, Angelo'ya da sormalıyız." Etrafıma baktım ve yaklaşık üç metre uzakta duran korumamı gördüm. Matteo homurdanırken ona el salladım. Sienna'ya, Matteo'nun Angelo'yu neden sevmediğini sormuştum ve buna çok şaşırmıştı. Angelo'nun, Matteo'nun hayatını kurtardığını ve bana atanmasının genç koruma için büyük bir onur olduğunu söylemişti. Kocamın bana karşı biraz sahiplenici hissedebileceği sonucuna varmıştım ve bu düşünce beni çok mutlu hissettirmişti. Havalara uçacak gibiydim.

"Ne istiyordun, *principessa*?" Angelo göz hizasına gelmek için eğildi.

"Sadece sosisli sandviç ister misin diye merak ettim."

Angelo Matteo'nun homurdanmalarını görmezden gelerek sırıttı. "Ben çoktan yedim. Yine de teşekkürler." Bana göz kırptıktan sonra uzaklaştı ve beni, satıcıya emirlerini yağdıran huysuz kocamla baş başa bıraktı. Eline uzandım, parmaklarımı onunkilerin arasına geçirdim ve yemeğimiz hazır olana kadar sıkıca tutmaya devam ettim. Matteo dört sosisli sipariş etmişti; üçü her şeyle doluyken, biri sadece ketçaplıydı. Elimi uzatıp iki kola aldım ve kucağıma koydum, kocam ise öğle yemeğimizi taşıyordu. Noodle'a yürümeye başlaması için işaret verdim ve parka doğru yöneldik.

Ağaçlar ve yeşilliklerle çevrili yola girer girmez sokağın gürültüsü azaldı. Matteo adımlarını benim yavaş tempoma uydurdu, böylece tüm heykelleri ve çiçekleri inceleme şansım oldu.

"Burası başka bir dünya gibi," diyerek iç geçirdim. Mila ile her zaman seyahat etmek istediğimiz yerleri hayal ederdik. Son birkaç

yılı *Friends*'in tekrarlarını izleyerek geçirmiştik, bu yüzden New York listemizin en üst sıralarında yer alıyordu. Bunu göremeyecek olmasından dolayı boğazımda oluşan yumruyu yuttum.

Beni boş bir bankın yanına yönlendirdi. "Nereye oturmak istersin?"

Bankı inceledim. Pek rahat görünmüyordu. Yan yana oturabilmemiz için sandalyemi bankın ucuna çekmeye karar verdim. Matteo yanıma oturduktan sonra sosislimi uzattı.

İlk ısırığı aldığım an mutlulukla mırıldandım.

"Hayal ettiğin gibi mi?" diye sordu Matteo kuru bir sesle.

Heyecanla başımı salladım. "Hayatımda yediğim en iyi sosisli sandviç."

"Benimkinden bir ısırık al," diye emretti.

Elinde tuttuğu sosisli sandviçin üstündeki malzemeleri incelerken burnumu kırıştırdım. İçime ne kaçtığını bilmiyordum ama gözlerimi ondan hiç ayırmadan eğilip elindekinden bir ısırık aldım. Gözleri kararıp ısınırken yanaklarım kızardı. Bu hareketi onunla eğlenmek için yapmıştım ama aramızdaki hava ihtiyaçla dolmuştu. Tanrım, acaba kocamın beni istiyor olma ihtimali var mıydı?

"Nasıl?" diye sorduğu sırada sesi boğuklaşmıştı.

Geriye yaslanırken düşünceli bir şekilde çiğnedim. "İğrenç." Kolamdan büyük bir yudum aldığımda güldü. Ben de ona katıldım, bu hayatımın en güzel anı olabilirdi.

Sessizce sandviçlerimizi yerken kocamın Noodle'ı küçük lokmalarla beslediğini fark etmemiş gibi davrandım.

Öğle yemeğimizi bitirdiğimizde Matteo çöpümüzü attı. "Daha fazlasını keşfetmek ister misin?"

Bir anlığına zihnim onun üzerindeki kıyafetleri soyup bedeninin her santimini keşfetmenin, onun da aynısını bana yapmasına izin vermenin nasıl olacağını hayal etti. Boğazımı temizledim. "Evet, lütfen."

---

* 1994–2004 yılları arasında yayımlanan ve altı yakın arkadaşın New York'taki hayatını konu alan popüler bir Amerikan komedi dizisidir.

Noodle'a durduğu yerden sandalyemin yanına gelmesi için işaret ettim, yanıma gelirken sevimli bir şekilde esnedi. Onu sadece birkaç gündür tanıyordum ama şimdiden onsuz bir hayat hayal edemez olmuştum. İki erkeğim de olmadan bir hayat düşünemiyordum.

Matteo'nun elleri sandalye tutacaklarının üzerinde asılı kaldı ama tutmadı, kontrolü ele alıp beni itmediğinde içim ısındı. Bunu yapmayı ne kadar istese de beni dinliyordu.

"Sence..." diye başladım ama aniden gerginleşip sözümü yarım bıraktım.

Elini yanağıma koyup başparmağıyla çenemi okşadı. "Ne oldu, *tesoro*?"

"Yürürken el ele tutuşmayı deneyebilir miyiz?" Dışarıda motorlu yardımcımı gerçekten deneme fırsatım olmamıştı ama onu kullandığımda sadece bir elimle kontrol etmem yeterliydi, diğer elim serbest kalıyordu.

Matteo'nun gözlerinde anlık bir duygu belirirken yüzümü tutuşu sıkılaştı, o kadar hızlıydı ki gerçek olup olmadığından emin olamadım. Eğilip alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. Sonra doğrulup elimi tuttu ve parkta yürümeye başladık.

34
MATTEO

Bütün bir geceyi ne yapacağımı düşünerek geçirmiştim. Odama dönmeye kadar vermeden önce elim iki kez kapı koluna gidip gelmişti.

Sofiya ile tüm günü beraber geçirmiştik ama nedense yetmemişti. Yatakta onun yanında olmak, çırılçıplak bedenlerimizin birbirlerine değmesini istiyordum. Dudaklarımda tatlılığını arıyordum. İçine girmeyi ve zevkle inlerken kadınlığının sikimi sıkmasını hissetmek istiyordum.

Birini becermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Şu anki ruh halimin sebebi de bu olmalıydı. Ama her ne kadar bu düşünce kafamdan geçse de bunun doğru olmadığını biliyordum. Gerçek yavaş yavaş ortaya çıkıyordu.

Sofiya'dan *hoşlanıyordum*. Onunla birlikte olmak eğlenceliydi. Mizah anlayışı, küstahça mırıldanmaları ve parlak gülümsemesi bana bir şeyler yapıyordu.

Kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu ve bundan hoşlanmıyordum.

Romeo sabaha karşı aradığında çoktan uyanık olmamın sebebi buydu. Ve şimdi Arnavutların hediye olarak yaktıkları kamyonu izliyordum. Alevlerin her bir hareketi öfkemi körüklüyordu.

"Bu sevkiyatı hangi siktiğimin adamından öğrendiler?" diye sordum.

"Bianchi kayıp," dedi. "Bunu bilenler sadece iç çemberden; şoför, Bruno ve Bianchi. Şoför ve Bruno öldü."

"Ona nasıl ulaştılar ki?" Bianchi'nin Arnavutlar için muhbirlik yapmasına anlam veremiyordum. Aile'ye sadık genç bir çocuktu. Birkaç yıl önce babası kalp krizi geçirip öldüğünde, annesi ve kız kardeşinin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlamıştım. Bir hain olduğunu nasıl fark edememiştim?

"Bilmiyorum," dedi Romeo, sesi yorgun geliyordu. "Ama şimdi Arben'ın elinde yarım milyon dolarlık silah var."

Güneşin ilk ışınları ufukta belirerek dünyayı kırmızıya boyamaya başladı.

"Bianchi'nin bundan sonra muhbirlik yapamayacağını biliyorlar, bu da ya onu ifşa ederek bir hata yaptıkları ya da aramızda bir köstebek olduğu anlamına geliyor," dedim.

Romeo başını salladı. "Sahte yem sevkiyatlar mı kurmak istiyorsun?"

"Evet. Haftaya yapılacak uyuşturucu nakliyesinde olsun. Ayrıca..." Devam etmeden çenemi sıktım, bu kelimeleri söylemek istemiyordum. "Rustik'ten bize adam sağlamasını isteyeceğim. Böylece sahte sevkiyatlarda daha fazla gözümüz olur." Arnavutlar tahmin ettiğimden daha kurnaz olduklarını kanıtlamışlardı ve ben aynı hatayı bir daha yapmayacaktım. Ama Pakhan'dan yardım isteme fikri -özellikle Sofiya'ya nasıl davrandığını öğrendikten sonra- ağzımda kül gibi bir tat bırakıyordu.

İttifak, iki farklı cepheyle savaşmak zorunda kalmamızı engelleyerek amacına hizmet ediyordu. Artık Ruslarla barış içinde olduğumuza göre dikkatimizi Arnavutlara verebilecektik.

Ama yine de Rustik'e siktir olup gitmesini söylemek için can atıyordum. Kızına yaptığı muameleden sonra nefes almayı hak etmiyordu.

"Sanırım evliliğin bazı avantajlarından yararlanmalısın," diye mırıldandı Romeo.

Başımı hızla sağ koluma çevirdiğimde hatasını hemen fark etti. Sakinleştirici bir hareketle ellerini önünde kaldırdı.

"Karına karşı bir saygısızlık etmek istemedim, *fratello*."

"Bugün beni sınamanın lanet sırası değil," dedim. "Bunu temizlettir ve siktir olup gidelim."

Sofiya'ya dönene kadar bu garip sıkıntının geçmeyeceğini bilsem de göğsümü ovuşturdum. Askerlerimden biri bana ihanet etmişti. Hayati öneme sahip bir silah sevkiyatı kaybolmuştu. Arben beni aptal durumuna düşürüyordu ama beni en çok kızdıran şey, bu olayın beni karımdan uzaklaştırmış olmasıydı. Bu sabah onun dağınık ve uykulu halini göremeyecektim. Ve sırf bu yüzden, Arnavutların ölmesi gerekiyordu.

35
SOFIYA

"Ne istersin, Angelo?" Hamurişleri standına bakıp ağız sulandıran pastalara göz attım. Şehirdeki en iyi hamurişleri buradaydı ve ilham almak için her şeyi denemek istiyordum.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok, *bella*."

Angelo'ya baktım. Sandalyeme yaklaşmıştı, gözleri kalabalık dükkânın içinde dolaşıyordu.

"Tabii ki var. Çok para harcamazsam Matteo bana bağırır."

Angelo alayla gülerek, "Sanki patron sana bağırırmış gibi," dedi. Vitrine göz attı. "Sana hangisi güzel geliyorsa bana da ondan al, senin yaptıklarından daha iyi olacak değil."

İltifatı karşısında yüzüm kızardı. "Her şeyden bir tane alsak nasıl olur?" Aşırı ve *savurganca* bir harcamaydı ama hepsini denemek istiyordum. Ayrıca küçük bir işletmeyi destekliyor olacaktık.

"İyi fikir, Bayan Rossi," dedi Angelo sırıtarak. Sonra gözleri, iki adamın girdiği kapıya döndü. "Ama belki de onları alıp daireye götürmeliyiz."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi fazla hızlı bir şekilde.

"Çok ikna edicisin."

Bu sabah Matteo yoktu. Angelo'ya nerede olduğunu sorduğumda, Don'un kuzeyde bir şeyi kontrol etmesi gerektiği hakkında bir şeyler mırıldanmıştı ama gergin olduğu belliydi.

"Neler oluyor?"

Angelo'nun gözleri kafe kısmının içinde dolaştı. "Şimdi olmaz. Hadi alıp gidelim."

Tezgâhın arkasındaki dövmeli kız, her şeyden birer tane istediğimde gözlerini kocaman açtı. Kredi kartımı okuturken ellerimin titremesini zorlukla engelleyebildim. Bu, şimdiye kadar harcadığım en yüksek miktardı ve Matteo'nun parasını harcamamı istemesiyle ilgili ciddi olduğunu umuyordum.

"Arabaya iki kez gidip gelmemiz gerekebilir." Hamurişleriyle dolu kutu yığınına baktım.

Angelo'nun duruşu hâlâ gergin olsa da homurdandı. Kutular hazır olduğunda, onları kucağıma istiflememe yardım etti ve sandalyemin koluna bir çanta astı.

Noodle kutuları nazikçe kokladığında ona keskin bir bakış attım. Hemen geri çekildi, gözleri sadece bir köpeğin yapabileceği kadar sevimli ama biraz da yürek burkan pişmanlıkla doluydu. Kafasını okşayıp ona bir ödül verdiğimde mutlulukla soluklandı.

"Gidelim," dedi Angelo huysuz bir sesle.

Vücudundan yayılan gerginlik beni tedirgin etse de Matteo'ya ve eve dönmeye çoktan hazırdım. Ondan uzak kalmak gittikçe zorlaşıyordu. Dünkü gezimiz mükemmel geçmişti. Hâlâ sevgisini dışarı vurarak göstermiyordu ama genellikle geçirgen olmayan kalkanında çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Ondan daha ne kadarını alabileceğimi görmek istiyordum.

Tezgâhtaki kıza omzumun üzerinden, "Teşekkürler," diyerek Angelo'nun peşinden çıktım.

Kaldırımdaki insanların etrafından manevra yapamadan, Angelo'nun dudaklarından bir küfür savruldu. "Siktir!"

Eli ensemi kavradığında kalbim yerinden çıkacak sandım.

"Yere yat, Sofiya!" diye bağırıp beni yere itti. Dizim kaldırıma çarptığında kısık bir çığlık attım, acı bacağımda bir hançer gibi yayılıyordu. Fırın kutuları etrafa saçıldı. Ne oluyordu? Hem kafam karışmış hem de sinirlenmiştim. Ta ki silah seslerini duyana kadar.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Kalp atışlarım hızlandı. Tamamen savunmasızdım; silahım yoktu, bacağımdaki ağrı yüzünden güçlükle hareket edebiliyordum ve kaldırımda tamamen açıkta kalmıştım. Öne doğru uzandım ve Noodle'ı yakaladım, kollarımı ona dolayarak yere çektim. Yüzümü yalarken kısık bir inilti çıkardı ama yanımdan ayrılmadı.

İnsanlar etrafımızda koşuştururken çığlıklar havayı dolduruyordu. Angelo vücudunu bana siper ederken kollarını kaldırarak caddenin karşısından bize ateş edenlere karşılık veriyordu.

Çömelerek, "Arabaya gitmeliyiz," diye tısladı. Kolumu tuttu ve kurşungeçirmez SUV bize koruma sağlayana kadar beni birkaç metre sürükledi. Kurşunlar arabaya çarpınca Angelo daha fazla ateş etmeden önce siper almak için eğildi. Elimi Noodle'ın takımından ayırmayarak yerde kalmasını sağladım.

Cebinden telefonunu çıkarıp bana attı. "Patronu ara," diye talimat verdi. "Hemen, Sofiya."

Kocamı ararken ellerim titriyordu. İkinci çalışta cevap verdi. "*Pronto**."

"Matteo." Sesim kırılırken hıçkırıklarımı tuttum.

"Sofiya? Ne oldu? Angelo nerede?"

"Pastanenin dışında biri bize ateş ediyor. Lütfen gel."

* (İta.) Efendim.

36
MATTEO

"*Lütfen gel.*"

Bu sözler kalbime bıçak gibi saplanmıştı. Sofiya'nın sesindeki paniği duyunca terlemeye başladığımı hissettim.

"Pastaneye dönüş yap," diye bağırdım Romeo'ya. Şehre yeni dönmüştük ve daireye sadece birkaç dakika uzaklıktaydık. Romeo hızını arttırarak birkaç blok ötedeki pastaneye doğru döndü. Angelo sabah bana bu gezi hakkında bilgi vermişti ve ben de bunun Sofiya'yı mutlu edeceğini bildiğim için kabul etmiştim. Ve şimdi tehlikedeydi.

Sıkılı dişlerimin arasından, "Ne durumdasınız?" diye sordum.

"Ateş etmeyi kestiler," diye fısıldadı.

Bir hışırtı duyuldu, ardından Angelo telefonu aldı. "Üç adam bize ateş etti. İkisini öldürdüm, üçüncüsü kaçtı. Polis yolda."

Pastanenin bulunduğu sokağa döndük. İnsanlar arabaların arkasına saklanmıştı ve sokak öğle saatleri için alışılmadık bir şekilde boştu. Uzaktan polis sirenleri duyduğumda küfrettim. Romeo arabayı tamamen durdurmadan arabadan fırladım ve benimkilerden biri olduğunu anladığım siyah SUV'ye doğru koştum.

Arabanın etrafından dolaştım. Sofiya'yı kaldırımda uzanmış, kollarını köpeğe dolamış halde görünce kalbim neredeyse durdu. Angelo yanında durmuş, doğrulmasına yardım ediyordu. Hem rahatladım hem de minnetle doldum. Angelo yaralanmamıştı ve karımı korumuştu.

Yere diz çöküp Sofiya'nın sırtını destekledim. "Siktir, *tesoro mio*. Yaralandın mı?" En son ne zaman bu kadar paniklemiş olduğumu hatırlayamıyordum. Gözyaşları içinde bana baktığında maskemi yerinde tutamaz oldum.

"Gitmemiz gerek, patron." Romeo arkamdan gelmişti. "Polislerle ben ilgileneceğim ama burada olmazsan daha kolay olur."

Polislerin çoğu bizim tarafımızdaydı ama gündüz vakti çıkan bir silahlı çatışma, örtbas edilmesi zor bir felaketti.

Sofiya, yüzünde acı dolu bir ifadeyle dizine bir şeyler yapıyordu.

"Yaralandın mı?" diye sordum tekrar. "Hareket edebilecek durumda mısın?"

"İyiyim," dedi. "Sadece dizimi yerine oturtmam gerekti."

Gözlerimi kırpıştırarak kot pantolonuyla sarılı dizine baktım. Dizini bıraktıktan sonra Romeo bizim için arabanın arka kapısını açtı, onu nazikçe kollarımın arasına aldım. Angelo bizi eve götürmek için sürücü koltuğuna otururken Romeo polislerle konuşmak için geride kalmıştı. Ana yola döndüğümüzde ilk polis aracının yanından geçtik.

"Bize kim ateş ediyordu?" diye sordu Sofiya kısık bir sesle. Dokunuşlarımı olabildiğince nazik tutmaya çalışarak onu göğsüme yasladım. Yüzümü saçlarına dayayıp kokusunu içime çektim.

Onu kaybedebilirdim.

"Arnavutlar." Sesimin bu kadar sert çıkmasından nefret ettim. Arben beni aptal yerine koymuştu. Benim kuzeye gideceğimi ve karımı savunmasız bırakacağımı biliyordu. Ama Sofiya'nın nerede olacağını nasıl bilebilmişti?

Gözleri kocaman açılmıştı. "Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Bilmiyorum, *tesoro*." Saçlarını yüzünden çektim. "Öğreneceğim ve bedelini ödeyecekler." Korkmasını istemiyordum ama Arnavutların bana ulaşmak için onu hedef aldıkları açıktı. Evlilik işte bu yüzden beni korkutuyordu. Çünkü fazla tehlikede kalmak, fazla savunmasız olmak anlamına geliyordu.

Son birkaç haftadır aramızda mesafe yaratmak için elimden geleni yapmıştım ama şimdi ondan ayrı kalma düşüncesine dayanamıyordum. Mesafe koymanın beni savunmasızlıktan koruyacağını düşünmüştüm ama belki de bu ikimiz için daha fazla soruna yol açıyordu. Sofiya tereddütle uzandı, elini çenemden aşağı doğru kaydırdığında gözlerim kapandı.

"Noodle çok uslu bir çocuk oldu." Köpeği okşamak için kucağımda kıpırdandı. "Korktun mu, *malysh**? Orada çok cesurdun."

Göğsümde bir sıcaklık yükselmeye başladı ve bu kesinlikle köpeğe taktığı sevimli isimden kaynaklanan kıskançlıkla alakalı değildi.

"İyi görünüyor," dedim kuru bir sesle. Noodle, başını Sofiya'nın eline yaslamıştı ve dili ağzından dışarı sarkıyordu.

Apartmanın yeraltı garajına girdiğimizde Sofiya gerildi. "Bekle, biri tekerlekli sandalyemi aldı mı?"

Dikiz aynasından Angelo'nun gözlerine baktığımda başını salladı. "Romeo'nun onu almasını sağla," diye emrettiğimde başıyla onayladı.

"Seni içeri taşıyacağım." Tekerlekli sandalyeyi almış olsaydık bile onu bırakabileceğimden emin değildim.

İtiraz edip etmeyeceğini görmek için bekledim ama kucağımda rahatlamıştı. Başının göğsüme yaslanmasının verdiği his içimde bir şeyi yatıştırdı.

Arabadan dışarı çıkarken korumaya elini uzatarak, "Angelo," dedi. "Beni koruduğun için teşekkür ederim." Sesi titredi ve elini tutarken hızla gözlerini kırptı.

Bugün karımın hayatını kurtardığı gerçeği, onun sikik elini kesmememi sağlayan tek şeydi. Dokunduğu tek kişi olmak istiyordum.

"Elbette, *bella*," diye cevapladı.

Sadece homurdandım ve Sofiya'yı kollarımda tutarak asansöre doğru ilerledim.

* (Rus.) Küçüğüm.

"Doktoru çağır," diye bağırdım.

"Doktora ihtiyacım yok," diye itiraz etti Sofiya.

"Benimle tartışma." Ona sert bir bakış attım. "Bu seferkini kazanamazsın."

"Tartışmalarımızın çoğunu benim kazanacağımın bilincinde olmana sevindim," dedi ukala bir tavırla.

Siktir. Dairemize çıkarken neredeyse gülümseyecek gibi olmuştum.

37
SOFIYA

Matteo telaş içinde koşturmayı bırakamıyordu. Üzerimde üç kat battaniye vardı ve sürekli içecek bir şeyler getiriyordu. Su, çay, kahve, gazoz ve *grappa*. Sonuncusu güçlü bir İtalyan likörüydü. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım ama telaş içindeki kocam bunu fark etmemişti bile.

Matteo'nun davranışlarını analiz etmeye çalışıyordum. Genelde sert bir ifade takınır, ciddi ve katı bir sesle konuşurdu. Ama stresli olduğunda eliyle saçlarını karıştırmak, endişelendiğinde yumruklarını sıkmak ve mutlu olduğunda gözlerinin etrafının hafifçe kırışması gibi bazı alışkanlıkları vardı. Her içecek getirişi, sert bir tonda, "Nasılsın?" diye sorması içimi ısıtıyordu.

Hayal ettiğim görkemli düğünü, gülümseyen damadı ya da kırsalda sessiz, huzurlu bir hayatı elde edememiştim ama giderek daha iyi bir şeye sahip olduğumu düşünmeye başlıyordum.

"Başka battaniyeye ihtiyacın var mı?" Matteo tepemde dikiliyordu, dağınık saçları alnına düşmüştü ve gözlerinde delirmiş gibi bir ifade vardı.

Onunla uğraşma isteği duyuyordum ama bunun yerine elimi uzattım.

"Ne? Ne oldu?" Matteo bana baktı.

Kıkırdayarak elini tuttum. "Başka battaniyeye ihtiyacım yok. Yanıma oturur musun?"

Bakışları birleşen ellerimize sabitlenmişti. Bir an için haddimi aştığımı düşündüm ama sonra Matteo elimi sıktı. Elinden çekiştirdiğimde kanepenin yanına oturdu. Vücudu gergindi ve aramızda mesafe bırakıyordu. İlk tanıştığımızda, bu davranışının bana kızmış olmasından kaynaklı olduğunu düşünürdüm ama gittikçe kocamın benden hoşlanıyor olma ihtimalinden şüphelenmeye başlıyordum.

Beni önemsiyor olabilme ihtimalinden.

Vücudumuz birbirine değene kadar koltuğun üzerinde kaydım. Benden uzaklaşmayınca başımı omzuna yasladım.

"Ne yapıyorsun, *tesoro*?"

Sevgi dolu bu kelimenin kalbimi nasıl hızlandırdığını duyabiliyor muydu?

"Ben... yaslanıyorum."

"Yaslanıyor musun?"

"Evet."

"Tamam. İstediğin kadar yaslan." Kolunu etrafıma dolayarak vücudunu ayarladı ve sonra beni göğsüne çekti. Vücuduna karşı eridim, sıcak ve rahatlatıcıydı. Eli saçlarımı okşamaya başlayınca, gerçekten öldüğümü ve buranın da cennet olduğunu düşündüm.

"Bunun için her gün vurulmayı göze alırım," diyerek Matteo'nun kucağına daha da sokuldum.

Tutuşu sıkılaştı. "Bu konuda şaka bile yapma."

Burnumu boynuna sürttüm, cesaretime şaşırıyordum. "Şaka yaptığımı kim söyledi?"

İç geçirdi. "Sen vurulmayacağına söz verirsen, ben de her gün sana sarılacağıma söz veririm. Buna ne dersin?"

"Anlaştık."

"Başka bir battaniyeye ihtiyacın olmadığına emin misin?" diye mırıldandı.

"Sen beni sıcak tuttuğun sürece gerek yok."

Elini kolumdan aşağı kaydırdı. "Aç mısın?"

Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştum ve tereddütle elimi kaldırıp yüzünü avuçladım. Matteo elime yaslanınca nefesim hızlandı. "İhtiyacım olan bir şey var."

"Ne? Ne istersen," dedi ciddiyetle.

Kalbim hızla atarken dudaklarımı ısırdım. Az önce yaşadığım adrenalin, zihnimi bulandırmış olmalıydı çünkü bunu yüksek sesle söylememin imkânı yoktu. "Bir öpücük."

Matteo şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Ne?"

"Bir öpücük istiyorum."

Kaşları çatıldığında beni reddedeceğinden emin olarak nefesimi tuttum. Ama o anda eli yüzümü kavradı ve başparmağı yanağımı okşamaya başladı. "Eğer ihtiyacın olan buysa, seni nasıl reddedebilirim?" Yüzüme eğildi, her zamanki gibi sert değildi. Aksine dudaklarını yumuşak bir şekilde benimkilerle buluşturdu. Bunun sadece benim görebileceğim bir yönü olup olmadığını düşündüm. Doğru olmasa bile buna inanmayı seçecektim çünkü beni sarmalayışını ölsem de unutamazdım.

"Siktir, bunu yapmamalıyım," dedi açgözlü öpücüklerinin arasından.

İnledim ve parmaklarımı saçlarına geçirip çekerek, "Evet, yapmalısın," dedim.

"Yaralandın," dedi çeneme ateşli öpücükler kondururken.

"Yaralanmadım." Kollarımı boynuna doladım ve kendimi yana doğru çekerek kucağına oturdum. Sertliği uyluğuma baskı yapıyordu. Doktor Amato dizimi sabitlemek için sarmıştı, bunun dışında tamamen iyiydim.

İnleyerek kalçalarını istem dışı bir şekilde bana doğru itti. "Seninle ilgileniyor olmam gerekiyordu."

"Benimle ilgileniyorsun." Dudaklarımı tekrar onunkilere yaklaştırdım ve bu sefer dilimi dudaklarının arasından geçirdim. İnleyerek dudaklarını araladı, özenle oluşturduğu maskesini bir kenara attı ve bir eliyle yüzümü, diğer eliyle kalçamı kavradı.

Beni tüketiyordu, benimkine dolanan dili sıcaktı ve eli saçlarımı acı veren bir tutuşla kavramıştı. İnledim, ellerini vücudumda dolaştırırken sesimi yuttu. Islanmıştım, ihtiyaç içinde kıvranıyordum. O anda kocamı içimde hissetme düşüncesi zihnimi ele geçirdi. Parmakları meme uçlarımı okşadığında öpücüklerim daha da çaresiz hale geldi.

"Lütfen," diye soludum.

"Neye ihtiyacın var?"

"Sana. Her şeye." Ellerimi göğsünde gezdirirken düzgün cümleler kuramıyordum. Ona dokunurken reddedilmeye ve kocamın bunu istemediğini, beni istemediğini fark ettiği ana kendimi hazırlıyordum. Ama bugün olanların yarattığı korku ve adrenalin içimde değişerek beni başka bir şeye dönüştürüyordu. Beni canlı hissettiren şeyin peşinden gitmeye itiyordu.

"Sana dokunmamı mı istiyorsun?" Matteo'nun sesi kısık ve boğuktu.

Hiç tereddüt etmeden üzerine oturmak için yer değiştirdim. Ona doğru eğildim, sertliği bacaklarımın arasına sürtünürken içime bir zevk dalgası yayıldı. Ama bu hareket aynı zamanda kalçalarımda bir ağrıya neden olmuştu ve bu da eklemlerimin iri kocamın etrafını sarmaktan hoşlanmadığını gösteriyordu.

Matteo kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey..."

"Yalan söyleme." Sert sesi, kalçalarımdaki ağrıya rağmen ıslaklığımın daha da artmasına neden olmuştu.

"Bu şekilde oturamayabilirim," diye mırıldandım.

Matteo anında harekete geçerek beni kucağında yeniden yan oturur hale getirdi. "Acı çekiyorsun."

Bu bir soru değildi.

Yanaklarım yanmaya başladı. Vücudum neden bir kez olsun işbirliği yapamıyordu?

Kocama bakarak, "Durmak istemiyorum," dedim meydan okurcasına.

Başparmağını dudağımın üzerinde gezdirdi. "*Tesoro*, şu anda durabileceğimi düşünüyorsan *sahip* olduğumdan daha fazla irademin olduğunu sanıyor olmalısın."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. İşlevsiz bedenimle her şeyi mahvetmemiştim. Hâlâ beni istiyordu.

Elini bacağımdan yukarı doğru kaydırarak uyluklarımı nazikçe sıktı. "Başka neye dikkat etmem gerekiyor?"

İlgisi karşısında kalbim patlayacak gibi hissettim. Kendimi onu öpmek için eğilmekten alıkoyamadım.

"Emin değilim," diye soludum. "Bir şeyim yerinden çıkarsa paniğe kapılma yeter."

Kaşlarını çattı. "Hiçbir şeyini yerinden çıkarmayacaksın."

"Bunu emrederek halledebileceğinden emin değilim." Parmaklarımı çenesinde gezdirdim. "Ama elimden geleni yapacağım."

Alnını benimkine dayadı ve bir an için sessizce birbirimizi izledik.

"Seni yatağa götürüyorum. İlk seferimiz bu lanet koltukta olmayacak."

Ayağa kalkmadan önce tutuşunu sıkılaştırarak bir kolunu dizlerimin arkasına kaydırdı. Karnımda kelebekler kanat çırparken kollarımı boynuna dolayıp derin bir nefes aldım ve hayatımda ilk kez, kendimi çekici hissettim. Kocamı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

38
MATTEO

Sofiya'yı yatak odama taşırken sikim pantolonuma baskı yapıyordu. Kollarımda bıraktığı hissi seviyordum. Boynuma sarılmasını, tenime çekingen öpücükler kondurmasını seviyordum. Neden buna direnmiştim ki? Kendimi güzel karım olmadan yaşayabileceğime nasıl inandırabilmiştim?

Onu yatağa yatırmadan önce kendime doğru çekip öptüm. Eklemlerine baskı yapmamak için ağırlığımı ön kollarımda tutmaya özen göstererek üzerine geçtim. Bunu, onun için iyi bir hale getirmek istiyordum. Onu incitmeye dayanamazdım. Sofiya'yı kaldırımda o şekilde görünce kalbimin duracağını sanmıştım. Şimdi de onu şımartma isteğiyle onu sahiplenme ihtiyacı arasında gidip geliyordum.

"Bunu istiyor musun?" diye sordum. Hayır demesi beni öldürürdü ama onu asla zorlamazdım.

"Evet." Parmaklarını çenemden aşağı doğru kaydırdı. Dokunuşu çok nazikti. Annem öldüğünden beri kimse bana bu şekilde dokunmamıştı. Dokunuşu göğsümde garip bir sızı yarattı, bunun *duygu* olduğunu yeni anlıyordum.

Parmaklarımla altın sarısı saçlarını okşarken alnını öptüm. "O kadar güzelsin ki canım acıyor."

Kollarını boynuma dolayıp beni kendine çekti. Dudaklarımız hevesli, vahşi ve mükemmel bir şekilde birbirine çarptı. Sikim

imkânsız bir şekilde sertleşirken inledim. Bu, hayatımın en ateşli deneyimiydi. Üstelik öpüşmekten başka bir şey yapmamıştık.

Bacaklarının arasını avuçlayana kadar ellerimi vücudunda gezdirerek kıvrımlarının tadını çıkarttım. Taytının üzerinden bile sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Şey, bir saniye," dedi Sofiya.

Geri çekilip gözlerine baktım, içlerindeki paniği görünce kalbim tekledi.

"Tekerlekli sandalyeme ihtiyacım var." Bakışlarını kapıya çevirdi. Tekerlekli sandalyesini oturma odasında bırakmıştık.

Elimle yüzüne düşen saçları kenara ittim, ellerimin bu kadar nazik hareket edebildiğine hâlâ şaşırıyordum. "Ona ne için ihtiyacın var, *tesoro*?"

Sofiya hızla gözlerini kırpıştırarak bakışlarını kaçırdı. Hayır, artık bunu yapmayacaktık. Çenesini sıkıca kavradım. "Benden saklanma," dedim sertçe. "Söyle bana."

"Lütfen," dedi kırılgan bir sesle. "Onu buraya getirebilir misin, lütfen?"

Nefes alış verişleri sıklaşınca atak geçirmesinden endişelendim.

"Tamam. Gidip getireceğim. Geldiğimde konuşacağız." Alnını öptüm ve kendimi yataktan kalkmaya zorladım. Oturma odasından tekerlekli sandalyesini getirdiğimde, "Böyle iyi mi?" diye sordum. Tekerlekli sandalyesini yatağın onun durduğu tarafa bırakmıştım.

Yüzündeki gerginlik azalırken başını salladı.

Yatağa geri döndüm, elimi kıyafetlerinin üzerinden bacaklarının arasına doğru kaydırmaktan kendimi alamadım. Sıcaklığını avuçladım ve yumuşak iniltisinin tadını çıkardım.

"Şimdi, konuş benimle, güzel karım."

Mavi gözleri kararsızlıkla parlarken dudaklarını ısırdı. Kendimi sabırlı olmaya zorlayarak hareket etmeden sessizce bekledim.

"Daha önce bir kez seks yaptım," dedi hızla.

Damarlarımda erimiş lav gibi akan öfkeye karşı dişlerimi sıktım. Bana ait olana dokunan o piçi bulmak için oradan ayrılmamı sadece karımın yumuşak ve mükemmel vücudu engelliyordu.

"Üzgünüm. Çok özür dilerim." Gözleri yaşlarla parlıyordu.

Burnumu yüzünün kenarına dayadım ve tatlı kokusunu içime çekerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Onun içine giren ilk kişi olamayacağım için kendimden nefret ediyordum. Onun bekâretini alan siktiğimin *stronzo**'sunu öldürmeye kararlıydım. Ama Sofiya'ya kızgın değildim.

Ona asla kızgın olamazdım.

"Sadece bir kez olsun normal hissetmek istedim," diye ekledi.

Yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Sorun değil, *tesoro*. Bana ne olduğunu anlat."

Dudaklarını ısırdı, hâlâ kendini hazırlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Başparmağımı dudaklarında gezdirdiğimde derin bir nefes aldı.

"Yuri, çocukluğumdan beri tanıdığım biriydi. Ailemin düzenlediği bir akşam yemeğine gelmişti. Katılmama izin verilen son yemeklerden biriydi ve bana randevuya çıkma teklif etti. Ona pek ilgi duymuyordum ama iyi biri olduğunu düşünüyordum ve sadece... evden çıkıp kendimi bu kadar kapana kısılmış hissetmemek için bir fırsat arıyordum. Akşam yemeğine gittik ve sonra arkadaşının evine gitmek istedi çünkü orada bir parti vardı." Titreyerek nefes aldı. "Oraya vardığımızda ev doluydu ve herkes içki içiyordu. Ortamdan sıkıldığımda Yuri üst katın daha sessiz olduğunu söyledi ve oraya çıkmayı önerdi."

Çenemi sıkarken yüzümü boynuna bastırdım.

"Yürütecimi getirmek istedim ama bırakmamın sorun olmayacağını söyledi. Beni üst kata taşıdı." Sesinde hafif bir titreme vardı, onu biraz daha göğsüme çektim.

* (İta.) Şerefsiz.

"Yukarı çıktığımızda beni yatağa yatırdı, seks yapmak istediği belliydi. Ben pek emin değildim ama sanırım beni çekici bulduğu için kendimi şanslı hissediyordum."

Hırlamamı engelleyemedim. "Ne saçmalıyorsun?" İki elimle yüzünü kavrayıp dikkatle yüzünü inceledim. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en göz alıcı kadınsın."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi?"

"*Tesoro mio*, bunu sormana inanamıyorum." Yanaklarına yumuşak öpücükler kondururken kalbim sızladı. Sofiya hayatının çoğunu gizlenmiş olarak geçirmişti, bu yüzden ne kadar nefes kesici olduğunu bilmiyor olmasına şaşırmamak lazımdı.

Parmakları saçlarımı kavrayarak beni yakınında tuttu. "Hasar görmemiş birini tercih etmez miydin?" diye sordu yumuşak ve kırılgan bir sesle.

Çenemdeki kaslar gerildi. İlk tanıştığımızda onunkine benzer düşüncelerim vardı ama yanılmıştım. "Bir daha kendin hakkında böyle olumsuz bir şey söylersen, kıçına şaplak atarım. Sen kahrolası derecede mükemmelsin."

"Az önce beni şaplak atmakla mı tehdit ettin?" diye fısıldadı. Korkmasından endişelenerek geri çekildim ama gördüğüm tek şey ateşli ve meraklı bir ifadeydi.

"Bebeğim, bu fikir seni tahrik mi etti yoksa?" Avucumun içini bacaklarının arasına bastırdım. "Bu fikir tatlı küçük amını ıslatıyor mu?"

Dudaklarını ısırarak başını hayır anlamında salladı.

Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. "Yalancı."

Yanakları alev aldı.

"Merak etme, *tesoro*. Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim. Şimdi, hikâyeni bitir."

Sikim uyluğuna baskı yapıyordu. İçine girmek istiyor, herkesin onun bana ait olduğunu bilmesi için tekrar ve tekrar menimle onu işaretleme arzusuyla yanıp tutuşuyordum.

"Şey... Eh... Pekâlâ, çabuk bitti," dedi gözlerini kapatmadan önce. Oda, yanaklarındaki narin kızarıklığı görebileceğim kadar aydınlıktı. "Acımıştı ve öyle unutulmaz bir yanı yoktu."

"Siktiğimin herifi," diye homurdandım.

"Sonra arkadaşı bir şey için kapıyı çaldı. Onunla konuşmak için gitti ve ben yarı çıplak halde yatakta durdum. Merdivenlerden düşmeden inebileceğimden emin değildim, bu yüzden onu beklemek zorunda kaldım."

Orospu çocuğu piç. Kadınımın bekâretini almıştı ve sonra onu sarhoş pisliklerle dolu bir evde yalnız bırakmıştı. Don olmak için aldığım tüm eğitimi kullanarak sesimi sabit tuttum. "Ne kadar süre?"

"Ne?"

"Seni orada ne kadar süre yalnız bıraktı?"

Sofiya yine dudağını ısırdı. Onu serbest bırakmasını sağlarken kaşlarımı çattım ve başparmağımı hassas teninde gezdirdim.

"Neredeyse bir saat," diye fısıldadı. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünde kalbim acıdı. "Onu böyle hızla kaçırdığıma göre yatakta gerçekten çok kötü olmalıyım." Ortamı neşelendirmeye çalışıyordu ama buna kanmadım.

Yüzünü avuçlarımın arasına alarak, "Hayır," dedim. "Hayır. O pisliğin suçunu üstlenmeyeceksin. Seni kullandı ve ardından savunmasız bir durumda bıraktı." Zorlukla yutkundum. Hayatım boyunca kendimi ifade etmemiş olan kısmım bana susmamı söylüyordu ama o, benden daha fazlasını hak ediyordu. "Ben sana asla böyle bir şey yapmam. Asla."

Parmakları yanağımı okşayıp sakallarımda durdu. "Sana sakallı halini sevdiğimi söylemiş miydim?" diye fısıldadı.

Gülümseyerek yanağımı onunkine sürttüm. Bu sesli bir nefes verip kıkırdamasına neden oldu.

"Onun gibi olmadığını biliyorum," dedi. "Sadece... ihtiyacım olursa kaçabileceğimi bilmek kendimi daha güvende hissettiriyor."

Alnımı onunkine yasladım. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim. Ama bir gün, senin için en güvenli yerin benim kollarım olduğunu anlayacaksın."

"Ne zaman bu kadar tatlı olmaya başladın?"

Gülümsedim. Bana anlattığı hikâyeye rağmen hatırlayabildiğimden daha hafif hissediyordum. Sabah olduğunda ona zarar veren piç kurusuyla ilgilenecektim ama şimdilik, her şey onunla ilgiliydi.

Benim hazinem.

Karım.

"Hiçbir lanet fikrim yok. Bana ne yaptın?" diye sordum.

Kristal mavisi gözleri koyu renkli gözlerimle buluştu. "Senin bana yaptığın şeyin aynısı olduğunu umuyorum."

"Neymiş o?"

"*Hissetmemi* sağlıyorsun." Dudakları yanağıma değdi.

Ellerimi sırtında gezdirip dolgun kıçını avuçlarken inledim. "Siktir, mükemmelsin. İçine girmeme izin verir misin, *tesoro*? Bana ne kadar ait olduğunu göstermeme izin verir misin?"

"Lütfen, Matteo." Bedenini aletime doğru kavislendirdi, adımı dudaklarından duymanın verdiği hazza beni hiçbir şey hazırlayamazdı. Onu daha sıkı kavradım, o anda daha fazla elim olmasını ve her yerine aynı anda dokunabilmeyi diledim. Bir defa yetmezdi. Onunla bir milyon kez sevişmek bile yeterli olmazdı.

Onu biraz geri çekip tişörtünü ve sutyenini çıkardığımda pembe uçlu mükemmel memeleri ortaya çıktı. Sikim mükemmelliği karşısında seğirmeye başladı. Meme uçlarına öpücükler kondurdum, sonra karnına indim. Sofiya keskin bir nefes alarak kıvrandığında geri çekildim, karnını kollarıyla kapattı.

"Üzgünüm, çok iri olduğumu biliyorum. Hareket etmem zorlaşmıştı, geçen yıl kilo aldım ve..."

Meme ucunu hafifçe ısırdığımda, dudaklarından şokla karışık bir inilti kaçtı.

"Bir daha böyle şeyler söylemeni istemiyorum." Diğer meme ucunu da ısırdım. "Ve benden saklanmaya çalışmayı bırak. Bu kabul edilemez." Kollarını karnından çekip yerine kendi ellerimi koydum, yumuşaklığını okşayıp sıktım.

"Kabul edilemez, ha?"

"Evet. Ve bana itaat etmek zorundasın, yoksa unuttun mu?"

Omuzlarımı şakacı bir şekilde itti. "Ah, kes şunu."

"Bu pek itaatkâr bir davranış değil, *karıcığım*."

"Çok itaatkâr bir ruh halinde olduğumu sanmıyorum, *kocacığım*."

Gülümseyerek tek bir hızlı hareketle taytını ve iç çamaşırını aşağı çektim. "Oldukça ikna edici olabilirim." Bacaklarının arasını görene kadar vücudunda aşağı doğru ilerledim. Gördüğüm en güzel şeydi; pembe ve ıslaktı, üzerinde mükemmel sarı tüyler vardı. Sofiya boğazından küçük bir ses çıkararak eliyle bacaklarının arasını kapattı. Homurdanarak bileğini tuttum ve nazikçe yatağa bastırdım.

"Sakın benden saklanmaya cüret etme. Asla, *tesoro*. İstediğim zaman, istediğim kadar sana bakacağım. Vücudun bana ait."

Somurtarak, "Öyleyse sen de benden kaçamazsın," dedi. Boştaki eliyle gömleğimi tutarak beni kendine doğru çekti.

Güldüm ve büzülen dudaklarını öperek düzelttim. "Ah, demek şımarık davranacaksın," desem de isteğini yerine getirerek gömleğimi çıkardım. Göğsümü incelerken gözlerinin büyümesini izledim.

"Gördüğün şey hoşuna gitti mi?"

"Evet," dedi yaramaz bir gülümsemeyle. "Şimdi de bunlar." Pantolonumu çektiğinde uyluğuna şaplak attım ama istediği hiçbir şeyi reddedemezdim. Kalan kıyafetlerimi de çıkarıp üzerine uzanarak teninin sıcaklığının tadını çıkardım. Birçok kadını becermiştim ama hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim.

"Çok güzelsin." Bacaklarının arasına ulaşana kadar dudaklarımla vücudunda aşağı doğru kaydım, memelerine ve karnına ateşli öpücükler kondurdum.

Kaskatı kesildi. "Yapacak... Yani, yapmak zorunda değilsin..."

"Sofiya," dedim sert bir sesle. "Ne zaman istersem amcığını yiyeceğim. Anladın mı?"

Gülümsemesini bastırmak için dudağını ısırırken gözlerini kırpıştırdı. "Tamam, kocacığım."

Kokusunu içime çekerken inledim ve sakallarımla hassas derisini okşadım. Ağzım sulanınca daha fazla dayanamadım. Tatlı ve tuzlu tadını aldığımda inleyerek dilimi girişinden klitorisine kadar gezdirdim.

Rahatlaması biraz zaman aldı. Her yalamamda, dilimin her hareketinde biraz daha gevşedi ve en sonunda saçımı tutup neredeyse yüzüme sürtünmeye başladı.

"İşte böyle, bebeğim. Çok iyi gidiyorsun."

Bir elimle kıçını kavrayabilmek için yer değiştirdim. Onu yukarı kaldırarak parmağımı kaygan, sıcak girişine doğru yönlendirdim. Ne kadar sıkı olduğunu hissettiğimde dudaklarımdan bir küfür kaçtı ve içine girme düşüncesi sikimin seğirmesine neden oldu.

Yumuşak bir inilti çıkarana kadar devam ettim ve ardından bunu ikinci parmağımı da kullanmak için bir işaret olarak algıladım. Anında etrafımda gerildi.

"Şşş, *tesoro*, yanındayım. Korkmana gerek yok."

"Üzgünüm," dedi. "Aptalca davranıyorum."

"Aceleye gerek yok. İhtiyacın olan tüm zamanı kullanacağız." Sızlayan sikim aynı fikirde değildi. Yine de bu beni öldürse bile, onu mutlu etmek için bunu yapacaktım. İçine giren o erkeğin bıraktığı hissi silecektim, onu gelecekteki herkes için mahvedecektim.

O benimdi.

Yavaşça gevşediğinde parmaklarımı içine kaydırdım. Islaklığı giderek yoğunlaştı ve hem elimi hem de yüzümü kapladı.

"İşte benim kızım," diye mırıldandım. "Benim için kahrolası derecede iyisin. Şu haline bak, beni tamamen ıslatıyorsun."

Utanmış gibi başka yere baktı.

"Hayır," dedim. "Gözlerini benden ayırma. Parçalanışını izlemek istiyorum."

Saçımla omzumu kavradı. "Ah, Tanrım."

"Senin tanrın benim," diye homurdandım.

Onu parmaklarımla becermeye devam ederken klitorisini ağzıma aldım. Çığlık attı, orgazmının yoğunluğuyla sırtı kavislenmişti.

"Uslu kız." Güzel klitorisine bir öpücük daha kondurdum. "Benim için çok iyi." Vücudunda yukarı doğru ilerledim ve ukala bir şekilde şaşkın ifadesine baktım. "Benim için boşalan, itaatkâr küçük karım."

"Kapa çeneni," diyerek gözlerini devirdi ama dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Don'unla böyle mi konuşuyorsun, yaramaz kız? Seninle ne yapacağım ben?"

Nefesini tutarak aletime doğru kıvrandı. "Eminim bir yolunu bulursun."

Uyluklarını kavradım ve sikimin başını yavaşça içine ittim. "Evet, öyle görünüyor." Lanet olsun, ıslaktı, sıcaktı ve dardı. Bir santim daha ittiğimde keskin bir nefes aldı. Yüzünü avuçladım, gözlerine baktım. "İyi misin? Canını acıtıyor muyum?"

Gözlerini kapatıp derin nefesler alarak başını salladı. "Sorun yok. Sadece gerçekten çok büyüksün." Sanki yüzümdeki kendinden memnun ifadeyi sezmiş gibi gözleri açıldı. "Sakın toksik erkek saçmalıklarına falan girme."

Burnunun ucunu öptüm. "Asla." Kendimi tutmak beni öldürecek olsa da biraz daha ilerledim. Aramıza uzanıp klitorisiyle oynadım. "İşte böyle," diye mırıldandım kadınlığı etrafımda gevşerken. "Sadece nefes al ve beni içine kabul et. Beni alabilirsin. Tanrım, sen benim için yaratılmışsın."

İçine tamamen girdiğimde ikimiz de inledik. Birbirimizin gözlerine bakıyorduk, aramızdaki sessizliği sadece kesik nefeslerimiz bozuyordu. Ama sessizlik soğuk ya da yapmacık gelmiyordu, özellikle de Sofiya parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken. Sanki dünya sadece ikimize aitti. Sanki bizden başka kimse yoktu.

"Benim için bir kez daha boşal." Sesim boğuk ve çaresizdi. Bedenim onun aldığı hazza susamıştı; orgazmlarına neredeyse vahşi bir açlık duyuyor, o zevkin kaynağının ben olduğumu bilmekle deliye dönüyordum.

"Çok otoriter," dedi ama sonra dudakları bir nefesle açıldı. O beni sıkıca kavrayana kadar başparmağımı klitorisine sürterek içine girmeye devam ettim. Başını geriye attı, dudakları zevkle aralandı.

İçine boşalırken inlememi tutamadım.

Sofiya.

Benim Sofiya'm.

Nefesim ağırlaşmıştı, kalbim resmen göğsümden çıkacak gibiydi. "Bana bir şey yaptın. Beni büyüledin."

Dudakları aralanmış, kocaman açılmıştı. Mükemmeldi. Sonsuza kadar içinde kalmak istiyordum ama onunla ilgilenmem, acı çekmediğinden emin olmam gerekiyordu.

İsteksizce içinden çıktım, açgözlülükle spermimin mükemmel kadınlığından sızışını izliyordum.

"Bu..." Sofiya'nın yüzünde rüya gibi bir ifade vardı, cümlesi havada kaldı.

Onu defalarca doldurduğumu ve benim çocuğumu taşıdığını hayal ederken yüzümde vahşi bir gülümseme belirdi.

Tatlılığını içime çekerek dudaklarını öptüm. *Ta ki bir farkındalık göğsümü buz gibi bir mızrak gibi delip geçene kadar.* Ondan hızla uzaklaştım ve ayaklarım zemine çarptı.

39
MATTEO

"Kahretsin."

Göğsümü sıkıştıran enerjiyle yatağın yanında volta atmaya başladım.

Sofiya doğrulup vücudunu örtmek için çarşafı üzerine çekti. Mükemmel kıvrımlarını saklamamasını emrederdim ama kendimi kaybetmemek için tüm gücümü kullanıyordum.

"Matteo?" Sesi tereddütlüydü, fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Boğazım cevap veremeyeceğim kadar sıkışmıştı.

"Ben... yanlış bir şey mi yaptım?"

"Ne?" Hızla ona döndüm. "Mükemmeldin." Sözlerim öfkeli bir homurtuyla çıkmıştı. Bu, hayatımın en mükemmel deneyimiyken nasıl olur da kendini sorgulardı?

Sanki güneşin bulutların arasından kendini göstermesi gibi dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Göğsümdeki sıkışma azaldı.

"O zaman neden volta atıyorsun?"

"Doğum kontrolü için bir şey kullanıyor musun?" Soruyu istediğimden daha kaba bir şekilde sormuştum, onunla hak ettiği gibi yumuşak bir şekilde konuşamamıştım.

Dudakları aralanırken hızla gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, kullanmıyorum. Kullanmam mı gerekiyordu? Özür dilerim."

Derin bir nefes aldım. "Her şeyi mahvediyorum." Yatağa geri oturdum ve onu kendime çektim.

"Çocuk sahibi olmamızı istemiyor musun?" Sesi o kadar kırılgan çıkmıştı ki göğsüm parçalandı.

Çenesini sıkıca kavradım ve gözlerime bakmasını sağladım. "Karnın benim çocuğumla büyüyene kadar seni menimle doldurmaktan başka bir şey istemiyorum. Bu bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu. Ama... güvenli bir şekilde çocuk sahibi olabilir misin?"

Bunu düşünmemiş olduğum için kendimi lanetledim. Ya hamilelik onun için tehlikeli olursa? Mirasımı güvence altına alma konusunda sıkıntı yaşardım ama yine de ona olan hislerim değişmezdi. Hayatımda ilk kez, Mafya'ya olan sadakatim en önemli şeymiş gibi gelmiyordu.

"Ah." Dudağını ısırdı. "Sanırım bu konuda pek bir fikrim yok."

Başparmağımı yumuşak teninde gezdirerek dudağını serbest bırakmasını sağladım. "Yarın doktorla konuşup bir cevap alacağız." Omuzlarımı gevşettim. *Güzel.* Bir planım vardı. Kontrolü elimde tutmak için ihtiyacım olan şey buydu.

Sofiya hiçbir şey söylemedi. Parmakları battaniyeyle oynuyordu. Kaşlarımı çatarak ellerini avuçlarımın içine aldım. O anda ne kadar küçük olduğunun bir kez daha farkına vardım. Ellerim onunkileri kolayca sarmıştı.

"Ya yapamazsam?" diye fısıldadı.

"O zaman yapmayacaksın." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve yanağını öptüm.

"Ama bir vârise ihtiyacın var." Dokunuşumun altında gerginleşmeye başladığında kaşlarımı çattım. Ben mahvetmeden önce tamamen rahatlamış ve zevkten kızarmış haldeydi. Bunu düzeltmem gerekiyordu.

Yataktan tekrar kalktım ama bu sefer eğilip karımı kucağıma aldım. Sanki onu düşürürmüşüm gibi omuzlarıma sıkıca tutundu.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni banyoya götürüyorum," dedim ve banyoya doğru yürümeye başladım. "Tezgâhın üzerine oturabilir misin? Yoksa sandalyeni getireyim mi?"

"Tezgâh olur," dedi yumuşak bir sesle.

Onu yerleştirip küvete döndüm. Geçen gece küvette geçirdiğimiz zamanı tekrarlamak istiyordum ama bu sefer daha da iyi olacaktı çünkü ona istediğim gibi dokunabilirdim. Su, hissettiği tüm ağrıları dindirecekti. Eh, bu da iyi bir şeydi çünkü sikim çoktan tekrar sertleşmeye başlamıştı.

Sıcak suyu açtım ve tezgâhın altındaki banyo malzemelerine baktım. Gözüm bir şişe banyo yağına takıldı. *Lavanta.* Sofiya'nın seveceğini düşünüyordum.

Doğrulup şişeyi ona uzattım. "Bu olur mu?"

Başını salladı, kaşları çatılmıştı. Başparmağımı alnında gezdirerek kaşlarını düzelttim. "Sorun ne?"

"Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim."

Kalbim tekledi. "Ne?"

"Çocuk sahibi olamama ihtimalim. Ve tüm bunlar..." Belirsiz bir şekilde bacaklarını işaret etti ama hareketiyle gözlerim aşağı kayınca bir an için dikkatim dağıldı. Bakışlarımı oradan uzaklaştırırken gözlerimi kırpıştırdım.

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın. Böyle bir şeyi aklından bile geçirme. Bunu yasaklıyorum." Ona sert bir bakış attığımda şaşırtıcı bir şekilde kıkırdadı.

Onlara böyle baktığımda yetişkin erkekler dizlerinin üzerine çöküp merhamet dilerlerdi. Ama o gülüyordu.

Ellerimi bacaklarında gezdirdim. "Beni ciddiye almıyor gibisin, *tesoro.* Don'una gülmek çok yaramazca bir hareket."

Gözlerinde ateş parladı.

"Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Sikim seğirirken inleyerek alnımı omzuna yasladım, dişlerim teninde geziniyordu. "Seni cezalandırmak zorunda kalabilirim."

Kollarını boynuma dolayıp başımın arkasını kavradı. "Belki bu hoşuma gider."

Küfrettim ve kendimi zorlayarak ondan uzaklaştım. Sert bir sesle, "Dikkatimi dağıtmayı bırak," dedim ve küvete döndüm.

Ben banyo yağını dökerken kahkaha attı.

Küvete önce onu oturttum, sonra arkasına geçtim.

"Rahat mısın, *tesoro*?"

"Evet," diye soludu, iyice göğsüme sokulmuştu.

Ellerimi memelerinden aşağıya doğru kaydırdım, memelerinde biraz durduktan sonra bacaklarının arasını avuçladım. İnlediğinde eğilip yanağına öpücük kondurdum. "Ne kadar ağrın var?"

"Şey..."

Meme ucunu çimdikledim. "Dürüst ol."

O da benim bacağımı çimdikledi. "Tamam. Senin büyük aletin yüzünden çok fazla ağrım var. Mutlu oldun mu?"

Güldüm. "Siktir, çok sevimlisin. Ama hayır, bebeğim, acı çektiğin için mutlu değilim."

"O zaman sanırım benimle ilgilenmen gerekecek."

Yanağına bir öpücük daha kondurdum ve elimle nazikçe boğazını kavradım. "Sanırım haklısın."

40
MATTEO

Beni Sofiya'dan uzaklaştırabilecek tek şey yalnızca ona saldıranların intikamını alacağıma dair ettiğim yemindi. Banyodan sonra uykusu gelmişti ve ben de bacaklarının arasına bir yastık koyup üzerine ısıtıcı pedler sararak yatağa yatırmıştım. Hızlıca uykuya dalmıştı, ondan uzaklaşma düşüncesinden nefret ederek uzun bir süre onu izledim.

Ancak bulup öldürmem gereken bir hain vardı.

Romeo'ya daireye gelmesi için mesaj attım, birkaç dakika sonra içeri girdi. Sofiya uyanıp bana ihtiyaç duyarsa diye ayrılmak istemiyordum.

"Kaçan o piçi bulduğunu söyle," dedim.

Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu, Sofiya için bastırdığım öfke tüm gücüyle üzerime çökmeye başladı.

"Onun nerede olduğunu nasıl bildiler? Bu işin arkasındaki Arben olmalı, bu da onun karımın peşinde olduğu anlamına gelir." Sesim neredeyse bağırır gibi çıkınca Romeo şaşkınlıkla bana baktı.

Onu uyandırmış olabileceğimden endişelenerek yatak odamıza doğru baktım. Hiçbir ses duymayınca kanepeye oturdum, yorgunluktan kemiklerim sızlıyordu.

"O nasıl?" diye sordu Romeo.

Zorlukla yutkundum. "İyi." *Şimdilik.* Ama ya tekrar olursa ve ben ona zamanında yetişemezsem?

Oturma odasındaki yatağından kafasını kaldıran köpek, bana doğru gelerek elimi dürttü. İsteksizce kafasını okşadım. Sofiya bütün akşam onunla ilgilenmiş, travma geçirdiği için ekstra ödül hak ettiğini söylemişti. İsteği üzerine onun için omlet yapmıştım.

İç çektim. "Bianchi'nin hain olduğuna inanamıyorum. Ya da tek başına çalıştığına."

"Katılıyorum ama kimin olabileceğini çözemiyorum." Romeo yanıma oturdu. "Franco'ya, sahte sevkiyatları düzenlemenin yanı sıra kendi saflarımızı da araştırmasını söyleyebiliriz."

Başımı salladım. "Öyle yap. Arnavut tehdidini ortadan kaldırmaktan daha önemli bir şey yok. Yarın sahte operasyonlarını hazırlayacağım ve hafta sonunda gerçekleştireceğiz."

"Rustik'ten gerçekten takviye isteyecek misin?"

"Siktir," diye mırıldandım. Pakhan'dan takviye istemek savunmasız olduğumu gösterirdi. İttifakımız olsa bile ona güvenmiyordum. "Şehre gelmek için ısrarcı. Ticaret yollarını bizzat incelemek istediğini söylüyor."

Romeo ayağa kalkıp bize birer kadeh içki doldurdu. "Kulağa saçmalık gibi geliyor."

Viskiyi elinden aldım. "Katılıyorum. Ama zamanlama iyi olabilir. Onu gelecek hafta gelmesi için davet edersek hâlâ takviyeye ihtiyacımız olup olmadığını görürüz. Gerekirse de bunu yüz yüze konuşuruz."

Romeo onaylayarak bardağını bana doğru kaldırdı.

Yorgunluk tüm vücudumu ele geçirmişti. Sofiya'nın güvende olduğundan emin olmakla o kadar meşguldüm ki, korkumun derinliğini hissetmek için kendime izin vermemiştim. Ama şimdi, her şey zihnimde tekrar canlanıyordu. *Telefondan yükselen ürkek sesi, ona ulaşana kadar geçen sonsuz dakikalar...*

"Şimdi ofise gidiyorum," dedim. "Sahte sevkiyat planlarını çöz."

"Hayır, *fratello*. Bu gece izin al ve karınla vakit geçir." Omzuma elini koyup sertçe sıktı.

"Ya onu koruyamazsam?" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Beraber büyümüş olsak bile kimseye zırhımda çatlak olduğunu gösteremezdim.

"Koruyabilirsin ve koruyacaksın. Bunu biliyorum. Çünkü sen her zaman yakınlarına iyi bakarsın."

Kafamı sallamaya başladım ama Romeo elini boynuma doladı. "Onları yüzüstü bırakmadın. Senin hatan değildi."

İçkimi bir dikişte bitirip ayağa kalktım. "Sabah konuşuruz."

Romeo da iç çekip doğruldu. "Kendim çıkarım."

Boş bardaklarımızı mutfağa bıraktım ve tezgâhın üzerindeki kaptan bir ödül maması alıp Noodle'a attım. Yıllarımı geceleri ya şehrimi denetleyerek ya da ofisimde masama kapanmış halde geçirdikten sonra, uyumak için yatak odama gitmek tuhaf geliyordu. Daha da tuhaf olanı, yatağımın boş olmamasıydı.

Giysilerimi çıkarıp yatağa girdim.

"Her şey yolunda mı?" Sofiya gözleri kapalı halde bana döndü.

Elimi saçlarında gezdirdim. "Evet, *tesoro*." Lavanta gibi kokuyordu, kokusunu içime çekerken kalçasından kaymış olan ısıtma pedini yerine yerleştirdim. "Ama Arnavutları yok edene kadar evde kalmana ihtiyacım var."

"Bugün gerçekten benim peşimde olduklarını mı düşünüyorsun?"

Gözlerimi kapatıp onu kendime yaklaştırdım. "Evet. Ama seni koruyacağım. Söz veriyorum."

"Beni zaten herkesten daha iyi koruyorsun."

Sözleri kalbimi sızlattı. Tanrı'dan bunun gerçek olmasını dileyerek onu göğsüme çektim.

41
SOFIYA

Yüzümün yan tarafına kondurulan nazik öpücüklerle uykumdan uyanınca hoşnutsuz bir ses çıkardım.

"Üzgünüm, *tesoro.* Ofise gitmem gerekiyor ama ondan önce Doktor Amato seni görmek istiyor."

Kafamı salladım. "Uyumak istiyorum."

Dudakları boynuma değerken gülümsedi. "Yataktan kalkmana bile gerek yok. Ben gitmeden önce hamilelik hakkında bilgi verecek."

İşte bu beni uyandırdı. Oturmak için kendimi ittim ama çok hızlı hareket etmiş olmalıydım ki dizimde keskin bir ağrı hissettim. "Ah."

"Ne oldu?" diye sordu Matteo panikle.

"Hiçbir şey." Elini okşadım. "Dizim çıkmak istiyor. Bugün yine sarmalı ve üzerine buz koymalıyım."

"Hemen getireyim." Neredeyse odadan koşarak çıkmıştı. Tanrım, ilgisi kalbimi sıkıştırıyordu.

Birkaç dakika sonra Matteo, Doktor Amato ve Noodle içeri girdi. Küçük bir çığlık attım ve çarşafı çekerek çıplak vücudumu örttüm. Matteo küfretti ve dolaba koşarak tişörtlerinden birini aldı. Hızla başımdan geçirip çarşafı kenara çekerek buz torbasını dizime bastırdı.

Noodle komodinden ilaç çantamı aldı ve elime tutuşturduktan sonra yatağa atlayarak başını kucağıma yerleştirdi.

"Ne kadar da uslu bir çocuk." Kafasını okşayıp ilaçlarımı içtim. Noodle'ın yardımıyla ilaçlarımı zamanında almakta başarılı olmaya başlamıştım.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Doktor Amato. İki erkeğimin de davranışlarını izlerken yüzünde bir gülümseme belirmişti. "Matteo, bana bazı soruların olduğunu söyledi."

"Sofiya'nın bebek sahibi olması ona zarar verir mi?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım hemen konuya giriyoruz."

Doktor Amato yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. "Bu benim uzmanlık alanım değil ama biraz araştırma yaptım. EDS'li kişilerin bazı gebelik komplikasyonları açısından daha yüksek risk altında olduğu görünüyor ancak bebeği taşıyamayacağını düşünmek için bir neden yok."

Matteo'nun elini tutup sıktığımda o da karşılık olarak benimkini sıktı.

"Ne tür komplikasyonlar?" diye sordu.

"Tekrar söylüyorum, bu konuda uzman değilim. Okuduğum araştırmalara göre erken doğum, kanama ve sezaryen riski olabilir gibi görünüyor. Ancak araştırmalar, esnek eklemli EDS'li kadınların hamileliği iyi tolere ettiğini de gösteriyor. Hamile kalırsan, sen ve bebeğin için doğru bakımı aldığından emin olacağız."

Matteo kolunu bana doladığında ona yaslandım. Başka bir şey aklıma gelmeden önce rahatladığımı sanmıştım. "Bebeğimde EDS olur mu?"

Doktor Amato bana düşünceli bir bakış attı. "Okuduklarıma göre, doğuracağın çocuğun EDS olma ihtimali yaklaşık yüzde elli. Tabii ki, bildiğiniz gibi semptomların şiddeti büyük ölçüde değişebilir. Bebeğinizde EDS olup olmayacağını ve bunun onu nasıl etkileyeceğini bilmek mümkün değil."

Söylediği her şeyi sindirmeye çalışırken göğsüm sıkıştı. Çok fazla belirsizlik vardı ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Matteo'ya baktım ama her zamanki gibi duygularını okumak imkânsızdı.

"Teşekkürler, Aria," dedi. "Başka sorumuz olursa sana ulaşırız."

Doktor gülümsedi ve vedalaşarak odadan çıktı.

Matteo beni kucağına çekti. "Ne düşünüyorsun, *tesoro*?"

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken kravatıyla oynadım. "Her zaman anne olmanın hayalini kurdum." Zorlukla yutkundum. "Ama ya... ya bebeğimiz benim gibi olursa?"

Saçımı okşayıp alnıma bir öpücük kondurdu. "Eğer bebek senin gibi olursa çok şanslı oluruz." Ne demek istediğimi açıklığa kavuşturmak için dudaklarımı araladım ama sözümü kesti. "Ve eğer çocuğumuz EDS'ye sahip olursa mümkün olan en iyi tıbbi bakımı aldığından emin oluruz."

Gözyaşlarımı bastırmak için gözlerimi kırpıştırdım. "Ama engelimi bebeğime aktarmak beni kötü bir anne yapmaz mı?" Mila çocuklarla hiç ilgilenmemişti ve benim neden bu kadar çok anne olmayı istediğimi hiç anlamamıştı. Aslında ben de tam olarak anlamıyordum ama her zaman çocuk sahibi olmayı ve onları sevgi dolu, mutlu bir ailede yetiştirmeyi hayal etmiştim. *Bizim büyüdüğümüz aileden çok farklı bir ailede.* Matteo'nun bana gösterdiği özen ve dün geceki yakınlığımızdan sonra, onunla bir bebek sahibi olmayı çok istiyordum. Baba olduğunu görmek istiyordum. Bebeğim iyi olduğu sürece, hamilelikte karşılaşabileceğim her türlü komplikasyonla başa çıkabilirdim.

Matteo yüzümü avuçladı ve başparmağını yanağımda gezdirdi. "Sen asla kötü bir anne olamazsın."

"Tekerlekli sandalye kullanan bir çocuğumuz olursa ne düşünürsün? Özellikle de erkek olursa?"

Matteo omuz silkti. "O zaman tekerlekli sandalye kullanır."

"Ama diğerleri ne düşünür? Onu Don olarak kabul etmezler."

Matteo kaşlarını çattı. "Sikerler. Bu onu daha az yetenekli yapmaz. Aksini söyleyen herkesi öldürürüm."

Sözleri göğsümdeki sıkışıklığı hafifletti. Onun gelecekteki çocuğumuzu ve tekerlekli sandalye kullanan *beni* savunmasını

duymak benim için her şey demekti. Ona biraz daha sokuldum. "Ne kadar da canice."

"Senin için her şeyi yaparım. Ya da sahip olma şansını yakalayacağımız herhangi bir bebek için." Eli karnıma indi ve bir kez olsun, göbeğimin olmasından dolayı endişe duymadım. Vücudumun yeni bir hayatla şiştiğini hayal ederken belki de Hayal Listem gerçeğe dönüşebilir diye düşündüm.

42
MATTEO

İnleyerek masamdan kalktım. Bütün lanet gün boyunca ofisimde Romeo ve Domenico ile sahte sevkiyat planları yapmıştım. Adamlarımıza, kaybedilen sevkiyatı telafi etmek için kuzeydeki depomuzdan şehre ek silahlar götürme planımızı anlatacaktık ancak her gruba beş farklı rotadan biri söylenecekti. Böylece hangi rotanın Arnavutlar tarafından ele geçirildiğini takip ederek hangi adamları sorgulamamız gerektiğini belirleyecektik.

Hâlâ planlarımızı tamamlamak için çalışıyorduk, bu sabah Sofiya'nın yanından erken ayrılmıştım. Karıma karşı gelişen takıntım, onun içine girdikten sonra çılgın bir hızla artmıştı. Ona dokunma, kucaklama, güvende olduğunu doğrulama ihtiyacı hissediyordum.

Domenico ve Romeo'ya akşam yemeği bahanesiyle, bugünlük işimizin bittiğini duyurarak onları ofisimden kovdum. Büyük hediye çantasını alıp dairemize çıkarken akşamımı Sofiya ile geçireceğim düşüncesi kalbimin heyecanla dolmasını sağlamıştı. Onu mutfakta üç adamımla birlikte görünce aniden durdum. Angelo, Enzo ve Romeo mutfak adasının etrafında toplanmışlardı, Sofiya ise yürütecinin koltuğunda oturmuş, yüzünde güzel bir gülümsemeyle duruyordu.

Öfkeden. Deliye. Döndüm.

O gülümseme sadece *bana* aitti ama şimdi onu başka erkeklere de gösteriyordu.

Beni gören ilk Angelo oldu ve hemen dikleşti, gözleri irileşmişti. "Patron."

Enzo suçlu bir ifadeyle ayağa fırladı ama Romeo tezgâhın üzerine yaslanmış, sırıtarak bana bakıyordu. Ölümcül öfkemi hissetmeyen tek kişi, ayağa kalkmak için hareketlenen Sofiya'ydı.

Sinirli bir şekilde homurdandım. Özellikle dünden sonra ona doğru yürüyen ben olmalıydım. Ben odayı geçene kadar ayağa kalkmayı başarmıştı, kollarımı hemen ona doladım. Beni beklemediği için onu azarlamak istiyordum ama önce öldürmem gereken üç adam vardı.

Sofiya'yı kollarımda tutarken onlara döndüm.

"Neden evimdesiniz?" diye sordum buz gibi bir sesle.

"Sevgili Sofiya bizi davet etti," dedi Romeo ve ayağa kalkıp kollarını başının üzerinde esnetti. Bu pisliğin burada ne işi vardı, bilmiyordum. Ben çıkmadan birkaç dakika önce ofisimden çıkmıştı.

"Yeni kurabiye tarifleri deniyorum ve onları tadım görevlisi olarak görevlendirdim," dedi Sofiya.

Güzel karıma baktım. Saçları başının etrafında taç şeklinde örülmüştü, gözleri parlıyor, mutlulukla üzerimde geziniyordu.

Muhtemelen mutfağımızdaki üç adamı öldürmek onu mutsuz edecekti.

Gözlerimi görünürde hiçbir pişmiş ürün bulunmayan, tertemiz tezgâhlara çevirdim. "Peki bu kurabiyeler nerede?" diye sordum. Karımın başının üzerinden adamlarıma kızgın bir bakış atarken sesime sıcaklık katmaya özen gösteriyordum.

Gözleri hüzünle kapanırken, "Ah," dedi. Onu üzen her neyse ya da her kimse ortadan kaldırmaya hazır olarak yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Korkarım hepsini yedik."

Gözlerimi kapattım, öfkemi bastırmaya çalışıyordum. Bu piçler *evime* girip *karımla* vakit geçirmişlerdi ve şimdi de tüm *kurabiyelerimi* mi yemişlerdi? Elim belime sıkıştırdığım silaha yöneldi.

"Sadece şaka yapıyordum!" dedi Sofiya kıkırdayarak. "Sana bunu asla yapmam."

İrileşmiş gözlerle ona baktım. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun, *tesoro*?"

"Sadece birazcık."

Elimi vücudundan aşağı doğru kaydırdım. Adamlarımın hâlâ burada olduğunu hatırlayana kadar neredeyse sıcak, küçük amını avuçlayacaktım. "Siktirip gidin," diye bağırdım onlara. Enzo ile Angelo buradan çıkabildikleri için rahatlamış görünüyorlardı ama Romeo bize doğru yürürken sırıttı ve Sofiya'nın başına bir öpücük kondurdu. Karımı incitmeden onu nasıl öldürebileceğimi düşünürken hırladım.

"Bugün tatlılığını bizimle paylaştığın için teşekkürler," dedi ve kapıya doğru yavaş adımlarla ilerledi.

"Yardımın için teşekkürler," diye seslendi. "Yarın birkaç pasta tarifi denemeliyiz."

Kapının kapanmasıyla yalnız kaldık.

Sofiya'yı mutfak adasına oturttum. "Onlar seni korumak için buradalar, kurabiye yemek için değil." Kollarımla etrafını sardım. "Ve tadım için birine ihtiyacın olursa, ben varım."

Parmaklarını yüzümde dolaştırırken, "Ama sen iştesin," dedi.

Herhangi bir şeyin beni ondan uzaklaştırabileceği fikrinin hatırlatılmasından nefret ederek kaşlarımı çattım. Ellerim kalçalarının etrafında gerildi. "Tadımcıya ihtiyacın olduğunda mutfaktan çalışırım."

Sofiya gülümsedi, ardından gülümsemesi kaybolduğunda sanki dünya kararmış gibi hissettim.

"Çok tatlısın." Çenemi öptü ve o anda karım tarafından *tatlı* olarak adlandırılmanın benim için sorun olmayacağına karar verdim. "Ama her zaman burada olamayacağını biliyorum."

"O adamlar seni korumak için buradalar, *tesoro*. Senden yararlanmamaları gerekiyor."

Kaşları çatıldı, parlak mavi gözleriyle bakışlarımı karşıladı. "Onları ben davet ettim." Sesi yumuşak ve tereddütlüydü. "İlk başta gelmek istemediler ama ben sorun olmadığını söyledim. Yanlış mı yaptım?"

Yüzündeki kararsız ifadeden nefret etmiştim. Benim kollarımdayken böyle hissetmesini istemiyordum.

"Hayır. Hiçbir şeyi yanlış yapmadın." Alnına bir öpücük daha kondururken iç çektim.

"Ama onların burada olmasından hoşlanmadın." Bu bir soru değil, tespitti.

Cevap olarak hiçbir şey söylemedim.

"Tamam," dedi dudaklarında gergin gülümsemeyle.

"Tamam ne?" diye sordum.

"Artık onları buraya almayacağım. Seni rahatsız hissettirdiğim için özür dilerim. Sadece... Sen yokken burası boş geliyor. Ama bu sorun değil."

Yüzündeki zoraki gülümsemeden, utanıyormuş gibi gözlerini kaçırmasından nefret ettim.

Bunu kabul edemezdim.

Yine çenesini tutup gözlerime bakmasını sağladım. "Özür dileme," dedim sertçe. "Yalnızlık çektiğini bana söylemeliydin."

"Ama bu senin sorunun değil."

Onunla ilgili her şeyin benim sorunum olduğunu ne zaman anlayacaktı? Daha doğrusu, bunu çözmenin benim için *onur* olduğunu.

"Yarın benimle işe geleceksin," dedim. "Korumaların daireye girebilir ama sadece sen davet edersen. Ve herhangi biri seni üzecek veya rahatsız edecek bir şey yaparsa bana söyleyeceksin."

Bir elimle kalçasını, diğer elimle belini destekleyerek onu kaldırdım. Hediye çantasını da almayı başardım. Takım elbisemi çıkarmak istiyordum ama ondan bir saniye bile uzak kalmak istemiyordum.

Kollarını boynuma sıkıca dolarken dudakları tenime yumuşak bir öpücük kondurdu.

Yatak odamıza girerken, "Ama *tesoro*?" dedim. Burası *bizim* yatak odamızdı çünkü o bir daha asla siktiğimin misafir odasında yatmayacaktı. "Eğer bir daha karımın *benim* için yaptığı hamurişlerini yerlerse, onların ölümünden sorumlu olduğumu söyleyemezsin."

Onu nazikçe yatağa yatırırken kıkırdadı. Üzerine eğildim ve kaşlarımı çattım. Tehdidimi yeterince ciddiye almıyordu.

"Merak etme. Sanki onlara bunun iznini verecekmişim gibi." Beni öpmek için kendine çekti. Bugün ikinci kez öpücüğü onun başlatması göğsümdeki bir şeyleri yumuşattı. "Şimdi, üstünü değiştir de sana sarılabileyim."

Talepkâr davranışı üzerine sikim seğirdi. Bir kaşımı kaldırdım. "Kocanla böyle mi konuşuyorsun?"

Yanakları kızardı ve elini saçlarımın arasından geçirdi. "Sanırım hoşuna giderdi."

Yüzümü boynuna bastırarak homurdandım. Teni çok yumuşaktı, şeker ve vanilya gibi kokuyordu. Kıkırdayıp beni kendinden uzaklaştırdı. "Eğer seni yatağa takım elbisenle hapsetmemi istemiyorsan üzerini değiştir." Beni bırakmak istediğinden emin değilmiş gibi parmaklarını kravatımdan aşağı doğru kaydırdı.

"Daha iyi bir fikrim var." Giysilerimi çıkarmak için ondan yeterince uzaklaştım ve kravatımı odanın diğer ucuna attım. Sonra sanki bir hediyeyi açar gibi giysilerini tek tek yok ederek ortaya çıkan teninin tadına vardım.

"Bugün iyi fikirlerle dolusun," diye takıldı.

"Yarın benimle işe gelecek misin?" Boynundan göğsüne bir çizgi çekermiş gibi tenini öptüm ve yumuşak karnına ulaştım. Güvensizliğini paylaştıktan sonra o bölgeyle ekstra ilgileniyordum.

Biraz kıvrandı ama beni itmedi. "Ah, bir seçim şansım var yani, öyle mi?"

Dişlerimin arasından, "Hayır," diye tısladım.

Sadece mırıldandı ve başımı daha aşağıya itti. Beklenmedik özgüveninden hoşlanarak gülümsedim.

"Çantada ne var?" diye sordu heyecanlı bir sesle.

"Denememiz gereken bir şey." Bacaklarının arasına ulaşana kadar vücudunda aşağı doğru ilerlemeye devam ettim, sonra da işe koyuldum.

Onu uzun, yavaş bir şekilde yaladım. Kokusu ve tadı beni sardığında inledim. Parmakları saçlarımı okşadığında neredeyse *mırlamak* istedim. Doyamıyordum. Yaladım, emdim ve onu kıvrandırarak inleten şeyin ne olduğunu tam olarak anlamaya çalıştım. Vücudu hakkında her şeyi öğrenmeye kararlıydım. Onun da bana benim ona bağımlı olduğum kadar bağımlı olmasını istiyordum. Düşüncelerimi tüketmişti ve bu, onun içinde geçirdiğim tek bir geceden sonra olmuştu. Mantıklı tarafım *tehlike* diye bağırıyor, gardımı düşürmemem ve onun beni etkilemesine izin vermemem konusunda beni uyarıyordu. Ama dudaklarımda onun tatlı tadı varken bunu umursamak zordu.

"Nasıl deneyeceğiz?"

Tatlılığı beni o kadar tüketmişti ki cevap vermek için bile uzaklaşamadım. Kıvrandığı sırada dilimle klitorisini dairesel hareketlerle yaladım ve sabit bir ritim yakaladım.

"*Matteo.*" Sofiya'nın sesi kesik kesik ve çaresizdi, saçımdaki tutuşu sıkılaşmıştı.

"Boşaldığında sana göstereceğim." İki parmağımı içine soktum, ne kadar sıcak ve kaygan olduğunu hissedince inledim. Sikim sıcaklığıyla çevrili olmak için çaresizce seğirdi. Daima onun içinde kalmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

İnledi ama sevimli küçük klitorisini ağzıma aldığımda inlemesi yerini çığlığa bıraktı. Parmaklarımın etrafını sıktığında aletimi çarşaflara sürtmekten kendimi alamadım. Ucundan çaresiz bir zevk sıvısı damlıyordu.

Sofiya boşaldığında nefes nefeseydi, ifadesi yumuşak ve rahattı. Onu temizledim, küçük inlemelerinin ve dokunuşum altında titremesinin tadını çıkardım.

Burnumu bacaklarının arasına sürttüm, her şeye yeniden başlamak için can atıyordum. Ancak o anda başımı itti. "Çantada ne var görmek istiyorum."

Sesindeki küçük sızlanmaya gülümsedim. Onu şımartmaktan zevk alacaktım.

Çantayı yatağın üzerine koyduğumda hevesle oturur pozisyona geçti. Kolları çıplak memelerini örtmek için uzandığında onları çekip uzaklaştırdım. Vücudunun herhangi bir bölümünü, özellikle de mükemmel pembe küçük meme uçlarını benden saklamasına izin veremezdim.

Büyük bir yastık çıkarırken kaşları çatıldı.

"Bu bir seks yastığı," dedim onun şaşkın ifadesine karşılık. "Daha fazla sipariş ettim. Yarın gelecekler." Onu sık sık becermeyi planlıyordum ve bu tür yastıkların eklemlerini rahatlatacağını okumuştum.

Dudakları aralandı. "Çok düşüncelisin."

Alçak sesle güldüm. "Evet, çok düşünceli." *Burada hiç de bencil bir motivasyon yoktu.*

Sırıttı. "Pekâlâ, sanırım bunu denemeliyim." Elini yastığın üzerinde gezdirdi. "Şey, nasıl kullanılıyor?"

Yüzümü saçlarına gömüp tekrar güldüm. Günümün tüm stresi bir şekilde eriyip gitmişti. "Sana yardım edeyim."

"Bunu sevdim," dedi. Dizlerinin üzerine oturarak vücudunu bana doğru çevirdi. "Ve... bir fikrim var." Yine dudağını ısırıyordu, onu dişlerinin arasından kurtarırken kaşlarımı çattım.

"Fikrin nedir, *tesoro*?"

"Bunu yapmak zorunda değiliz."

Sert bir ifadeyle ona baktım.

"Tamam, peki," diye homurdandı. "Başlığa yaslanıp bacaklarını açabilir misin?"

Ne yapmak istediğini tüm ayrıntılarıyla anlatmasını talep etmek istiyordum ama kendimi en azından şu an için kontrolü ona bırakmaya zorladım. Başlığa yaslandım ve bacaklarımı genişçe açtım.

Yastığı bacaklarımın arasına yerleştirirken kararlı görünüyordu. Kaşlarımı çatarak ne planladığını anlamaya çalıştım.

Sonra yastığın üzerine uzandı ve yüzünü *sikimin hemen yanına* getirdi.

Gözleri kararsız bir şekilde benimkilere baktı, sonra uzandı ve küçük eliyle aletimi kavradı. Onu cesaretlendirmeli ve rahatlatacak *bir şey* söylemeliydim ama utanç verici bir hızla boşalmamak için tüm irademi kullanmakla meşguldüm.

Sonra küçük pembe dili dışarı çıkıp *yalamaya* başladı. Yüksek sesle küfrettim ve kalçam iradem dışında seğirdi. Bu onun kıkırdamasına sebep oldu.

Lanet olsun, *kıkırdadı*.

"Bana gülüyor musun?" diye homurdandım.

İri gözleri benimkilerle buluştu. "Asla." Cevap veremeden, ağzı yine aletimi buldu ama bu sefer başını ağzına alıp emdi.

Çarşafları kavradım, çenem sıkmaktan ağrıyordu. Bir dakikadan az bir sürede boşalmayacaktım. Bunu *reddediyordum.*

Gözlerimi kapayarak Sofiya'nın açgözlülükle sikimi emen baştan çıkarıcı görüntüsünü engellemeye çalıştım.

Sikim tekrar seğirerek kendisini ağzının derinliklerine doğru itmeye çalıştı.

Başka bir şey düşün. Herhangi bir şey.

İşkence.

Kan.

Masamdaki fatura yığını.

İşe yaramadı. Ağzı çok iyi hissettiriyordu.

"Siktir. *Siktir*," diye inledim.

Sofiya benden uzaklaştığında vücudum onu tekrar üzerime çekmek için çığlık attı. "İyi yapıyor muyum?"

"Evet," diye cevapladım kısaca. Saçlarını elimle kavradım ve onu tekrar sikime doğru yönlendirdim.

Sırıttı. "Biraz sabırsız mısın, kocacığım?"

"Benimle oyun oynama, karıcığım," diye hırladım. "Yoksa bir dahaki sefere, seni defalarca doruğa çıkarır ama ağlayıp yalvarsan bile asla boşalmana izin vermem," diye ekleyene kadar da kıkırdadı.

Gözlerini kırptı ve sonra neredeyse sikime atladı, öğürene kadar boğazının derinliklerine aldı. Geri çekilerek gözlerindeki yaşları sildi. Başparmağımı yanaklarında gezdirdim. "Aferin kızıma. Beni alabilirsin." Güven dolu bakışlarıyla gözlerini kırptığında onu tekrar aletime yönlendirdim. Bu sefer, beni derinlemesine emerek boğazının en arkasına kadar aldığında sadece hafifçe öğürdü.

Boşalmak üzere olduğumu hissedince tutuşumu sıkılaştırdım. Masum küçük karıma bundan daha fazla dayanıklılığım olduğunu kanıtlamak için kendimi tutmaya çalışıyordum ama o anda yanakları içe çekildi, eli sikimin tabanını sıktı ve her şey yerle bir oldu.

Ağzına boşalırken yüksek sesle inledim. Başım yatak başlığına dayanmıştı ve nefesim düzensizdi. Hayatımın en iyi oral seksiydi.

Sofiya başını yana eğdi. "Tadının nasıl olacağından emin değildim ama fena değilmiş."

Kolumla yüzümü örttüm. Beni mahvetmişti, ruhumu emmişti ve şimdi de bu deneyimi rahatça analiz ediyordu.

"Genelde bu kadar çabuk mu olur?" diye takıldı.

Kolumu yüzümden çekip karıma baktım. "Ne dedin sen?" Sesim alçak ve karanlıktı.

Gözlerini genişçe açarak bakışlarımı karşıladı ama dudaklarında hafif bir seğirme vardı.

O...

Siktir. Benimle dalga geçiyordu.

Dudaklarından bir kahkaha yükseldiğinde gürledim. "Bunu komik mi buluyorsun?"

"Belki biraz."

Öne doğru eğilip yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Buna pişman olacaksın, *tesoro*."

"Ah, öyle mi?"

Başımı salladım, yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalışırken dudaklarım gerildi. Yastıktan kalkmak istediğinde sıkı ama nazik bir dokunuşla onu yerinde tuttum.

"Ne yapıyor-"

Elimi kıçına indirerek sorusunu yarıda kestim. Bana dönüp baktı, dudakları aralanmıştı. "Az önce bana şaplak mı attın?"

Sırıttım, ardından elim diğer kalçasına indi. "Belki kocanla dalga geçmemeyi öğrenirsin."

Ona tekrar şaplak attığımda nefesini tuttu. "Beni pişman etmeye çalışıyorsan bunun doğru bir şey olup olmadığından emin değilim."

Bunun *hoşuna* gittiğini fark edince aletim tekrar sertleşti. *Siktir.*

İki kez daha kıçına şaplak attım, sonra ellerimi pembe ve ısınmış teninde gezdirdim. Parmaklarım bacaklarının arasına daldı. Sırılsıklam olmuştu. "Hımm, yaramaz kızım bundan hoşlanıyor."

Başını sallayıp protesto eden bir ses çıkardı ama bu, dudaklarıma sadece vahşi bir gülümseme yerleştirdi.

Tamamen arkasına geçip elimi sırtında gezdirdim. "Hâlâ rahat mısın?"

"Evet," diye iç çekti.

"Değilsen bana söyler miydin?"

"Yemin ederim."

Böylece kendimi daha fazla tutamadım. Kalçalarını daha sıkı kavradım ve içine girdim. İçindeki baskının etkisiyle keskin bir nefes aldı, muhtemelen dün geceden sonra hâlâ ağrısı vardı.

Hareketlerimi yavaşlattım ve diğer elimle tenini okşayarak onu sakinleştirdim. "Aferin kızıma, sana verdiğim her şeyi alıyorsun."

Kendimi içine her itişimde kalçaları sallanıyordu ve birkaç dakika önce boşalmıştım. Orgazmımı engellemeye çalışırken sırtım karıncalanmaya başladı. Her itişte klitorisi yastık ile sürtünecek şekilde pozisyonumuzu değiştirdim. O anda her iniltisini ve çığlığını beynime kazımaya çalışıyordum.

En *sonunda* etrafımda gerildi ve ikimiz de yüksek sesle inleyerek boşaldık.

Alnımı sırtına dayayıp kokusunu içime çektim.

Bu ana dair her şeyi zihnime kazıyordum.

43
SOFIYA

"On dakika sonra ofise gidiyoruz." Matteo sanki hayır diyeceğimden endişeleniyormuş gibi yüzüme baktı.

Yatağın *-bizim* yatağımızın- yanında duruyordu, üzerinde siyah takım elbisesi ve onunla uyumlu bir kravat vardı. Çok seksi görünüyordu.

Omuzlarımın hareketimle birlikte çıkardığı sesi umursamadan kollarımı başımın üzerine uzattım.

"Tamam, kocacığım." Omuzlarının rahatlayarak gevşediğini gördüğümde gülümsememi sakladım.

Sanki onunla vakit geçirmeyi reddedermişim gibi.

Sanki onunla ilgili bir şeyi reddedermişim gibi.

Siktir, fazla derine batmıştım.

Matteo eğilerek tek bir hızlı hareketle üzerimdeki yorganı çekti. Çıplak tenime çarpan soğuk hava karşısında çığlık attım ama o sadece sırıttı. Elleriyle uyluklarımı okşadı, parmakları hafifçe kadınlığımı okşarken bile yırtıcı bakışlarını yüzümden ayırmadı. Islanmama neden olduğunda daha fazlasını istedim.

Dudakları benimkilerle nazikçe buluştu ama onu kendime yaklaştırmak için kollarımı boynuna doladığımda, kısık bir kahkaha atarak uzaklaştı. Öfke içimi sararken dudaklarımı büzdüm. İç çamaşırımı yırtmasını, ağzıyla, parmaklarıyla veya aletiyle beni boşaltmasını istiyordum. Seçici değildim. Ama işleri daha ileriye

götürmek yerine, sadece kalçama nazikçe bir şaplak attı ve doğruldu.

"*Matteo*," diye sızlandım.

"Giyin, *tesoro*. On dakika."

"Ama..." Zihnim uyarılma nedeniyle bulanıklaşmıştı ama yine de utangaçlığımdan beni orgazma ulaştırmasını talep edecek kelimeleri kuramıyordum.

Başparmağını altdudağımda gezdirdiğinde somurtarak ona baktım. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Benim için uslu bir kız olursan ödüllendirileceksin." Sözleri tüylerimi diken diken etmişti. Sonra göz kırptı ve odadan çıktı.

Bir an için, başladığı işi bitirmek istesem de vaktim yoktu. Ayrıca onun oyununu -ne kadar işkence verici olursa olsun- oynamak için fazlasıyla meraklanmıştım.

Dizlerimin birkaç santim üzerinde biten mavi ekose etek ve ipekten krem rengi bir bluz giydim. Tekerlekli sandalyeme baksam da en sonunda yürütecimi kullanmaya karar verdim. Dizlerimle kalçalarım bugün sağlamdı ve asansöre gidip gelebileceğimden emindim.

Matteo mutfak tezgâhına yaslanmıştı, kaşları çatılmış halde telefonuna bakıyordu. Noodle da ayaklarının dibinde kıvrılmıştı. İçeri girdiğimde ikisi de başlarını kaldırdı. İki erkeğimin de dikkatlerini bana vermesi gülümsememe neden oldu. Noodle hemen yanıma geldi ve başımın dönme ihtimaline karşı yanımda sağlam bir şekilde durdu. Rehber köpek görevlileri, Noodle'ın bana yakın durup dengemi korumama yardımcı olmak için nasıl eğitildiğini açıklamışlardı.

Matteo da bize katıldı, yanıma geldi ve saçlarımı yüzümden çekti. "Bugün bacakların ağrımıyor mu?"

"Kendimi iyi hissediyorum. Önemli Mafya işlerini yapmaya hazırım."

Dudakları seğirdi. "Kesinlikle önemli bir Mafya işi." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra popoma bir şaplak

atarak beni şaşırttı. Gülümseyerek Noodle'ın tasmasını ve koşum takımını uzattı.

"Bugün iyi bir ruh halindesin," dedim.

Matteo asansöre binip onuncu kata inerken sadece mırıldandı ve tüm bu süre boyunca sahiplenici elini boynumun arkasında tuttu. O katta sadece onun ofisi vardı; tavandan tabana pencereleri olan devasa bir odaydı. Üç kat aşağıda ise diğer çalışanları bulunuyordu.

"Burada tek başına yalnızlık çekmiyor musun?"

Matteo güldü. "Hayır. Ayrıca, bu kat esas olarak senin deyiminle Mafya işleri için. Alt katlar ise yasal işlerimiz olan çeşitli otellerimizin ve gayrimenkullerimizin idari ofisleri için."

Başımla onaylayarak gözlerimi odada gezdirdim, köşede bir köpek yatağı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Noodle için bir yatak mı aldın?"

Matteo hiçbir şey söylemedi ama yanaklarında hafif bir kızarıklık görür gibi oldum. Gülümsememek için dudağımı ısırdım, Noodle'ın tasmasını çıkardım, yüzünü sevdim ve ona bir öpücük verdim. "Anne çalışırken sen biraz uyuklayabilirsin." Noodle kuyruğunu sallayarak yatağına doğru yürüdü, çoktan yastığın üzerine kıvrılmıştı.

Kocama dönüp kaşımı kaldırdım. "Sadece bir sandalye var." Heybetli masasının arkasında tek bir büyük deri sandalye duruyordu.

"Diğerini kaldırdım. İnsanlar burada fazla rahat ediyorlardı."

"İnsanların senin yanında rahatsız olmasını mı istiyorsun?" Noodle'ın rahat olmasını istediğini belirtmedim.

"Ben Don'um, Sofiya." Koltuğuna oturdu. Otururken bile, şehrin kralı gibi korkutucu görünüyordu. Başparmağını altdudağında gezdirmesiyle yanaklarım kızardı.

Yaklaştım. "Bu, benim rahatsız olmamı istediğin anlamına mı geliyor?"

Matteo'nun gözleri, bakışlarını yavaşça vücudumda gezdirirken karardı. "Asla. Sen benim kraliçemsin." Beni belimden yakaladı ve kucağına çekti, sırtım göğsüne yapışmıştı. "Şimdi rahat mısın, karıcığım?" Dudakları kulağımın kenarına değdiğinde titredim, dün gecenin anıları -dudaklarının vücudumun diğer yerlerine bastırıldığı anılar- zihnimi dolduruyordu.

"Evet," diye soludum.

"Güzel. Ben çalışırken ofisim için mükemmel bir dekorasyon olacaksın."

Onun sözlerine, beni bir nesneymişim gibi anlatmasına karşı kızarmamalı ve kıvranmamalıydım ama kucağında kıpırdamadan duramadım. Kollarını belime dolayıp beni sıkıca tuttu.

"Ama bana ödüllendirileceğimi söylemiştin," dedim.

"Sadece uslu bir kız olup ben çalışırken hareketsiz ve sessiz kalırsan."

Dudaklarımdan bir inilti kaçınca gülerek dizüstü bilgisayarını açıp e-postalarını kontrol etmeye başladı. Yazdıklarına, açtığı birçok tabloya dikkat etmeye çalıştım ama vücudum daha da huzursuz ve istekli hale gelmişti. Matteo hiçbir şey söylemedi, özenle işini yapmaya devam etti ama sertleştiğini saklayamıyordu. Ona karşı kıvranırken külotum tamamen ıslanmıştı. Matteo elini karnımın aşağısına kaydırıp kadınlığımı avuçladı. İnledim ve eline karşı kıvrılarak biraz sürtünme ile yakıcı ihtiyacımı gidermek için bir şeyler elde etmeye çalıştım.

"Uslu bir kız olmuyorsun, *tesoro*. Küçük amın çok sıcak ve ihtiyaç içinde. Beni işimden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?"

Kafamı salladım.

"Hımm, sana inanmıyorum. Sanırım yerinde durman için bir şeye ihtiyacın var."

Nefesim hızlandı. Ne yapacaktı?

"Benim için masaya tutun."

Beni kucağından indirdi ve ellerini kalçamda tutarak dengemi sağlamlaştırdı. Sonra eteğimin altına uzanarak iç çamaşırımı

çıkardı. Fermuar sesini duydum, ardından tekrar kucağına oturdum. Aklım karmakarışıktı, beni kaldırıp aletinin başını girişime bastırıncaya kadar ne yaptığını anlamadım. Tek bir hızlı hareketle beni aşağı indirdiğinde yüksek sesle inledim. Sırılsıklam olmuştum ama buna rağmen hoş bir acı ve dolgunluk hissi vardı. Onun tekrar çıkıp içime girmesini bekledim ama o sadece kolunu belime doladı ve e-postalarına geri döndü.

"Ne... sen..." diye başladım ama fazlasıyla tahrik olmuştum ve mantıklı cümleler kuramayacak kadar çaresizdim.

"Seni uyarmıştım, *tesoro*. Hareketsiz oturmayı öğrenmelisin. Şimdi çalışırken sikim seni yerinde tutacak."

"Ama..."

"Şşt, konsantre olmam lazım, Sofiya."

Azarlamasıyla yanaklarım kızarırken daha da ıslandım. Hareketsiz oturmak için elimden geleni yapıyordum ama dudaklarımdan yumuşak inlemeler kaçmaya devam ediyordu. Matteo'nun bilgisayarından dakikaların geçmesini izledim, zaman gittikçe yavaşlarken her dakika sonsuzluk gibi gelmeye başladı ve sonunda kalçalarımı hareket ettirmekten kendimi alamadım. Boşalmam gerekiyordu.

"Matteo, lütfen."

Elini uyluğuma vurdu. "Uslu dur."

Sesindeki hırıltı, göründüğünden daha fazla etkilendiğini gösteren tek şeydi. Tekrar şikâyet etmek üzereyken telefonu çaldı. Onu açtığında ağzım açık kaldı. Çığlık atmak mı, yoksa ağlamak mı istediğimden emin olamayarak başımı omzuna yasladım. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Teslimat yarın depoya yapılmalı, Enzo. Esneklik yok." Matteo'nun sesi sertti, eli vücudumda yukarı doğru çıkarak memelerimi avuçladı. "Tedarikçiye ya söz verdiği tarihte teslimatı yapmasını ya da zamanında teslimat konusunda ona şahsen bir ders vereceğimi söyle."

Matteo bluzumun üzerinden meme ucumu çimdiklediğinde nefesim kesildi. Benimle oynarken birini tehdit etmesi beni dehşete düşürmeliydi ama diğer meme ucumu da çimdiklediğinde bunu umursayamadım. Acı doğrudan klitorisime yayıldı, artık dayanamıyordum. Ellerimi masaya dayadım, tutunarak kendimi aletinin birkaç santim uzağına çekip tekrar üzerine yerleştim.

"Bu işi hallet, Enzo. Benim de ceza vermem gereken biri var."

Kocam telefonu kapattığında tüylerim diken diken oldu. Oda ağır bir sessizlikle kaplandığında dudağımı ısırdım.

"Çok yaramazsın, *tesoro.*" Sesi ölümcül, saf bir Mafya Don'u gibiydi. Titredim, uyarılmamın içinde hafif bir korku da vardı. "Sana söyleneni yapmayı öğrenmek için çok fazla eğitime ihtiyacın olacak. Merak etme, sen disiplini öğrenene kadar ısrarcı olacağım."

Ah Tanrım, Tanrım.

Protesto etmeliydim, benimle böyle konuşmasına izin vermemeliydim ama vücudum bana ihanet ediyordu. Kolunu sıkıca tutarak ihtiyaç dolu bir inilti çıkardım.

Matteo yüzünü boynuma bastırıp derin bir nefes aldı. "Ama şu anda, cezanla ilgilenmemiz gerekiyor."

"Cezam mı?"

"Evet, Sofiya. İnsanların istedikleri her şeyi yapmalarına izin verseydim iyi bir Don olamazdım." Bizi karnım kenarına değene kadar masaya yaklaştırdı. Sonra göğsümün sert yüzeye yaslanması için elini sırtıma bastırdı.

"Elini uzat ve masanın kenarını tut."

Emrettiği gibi yaptım. Sandalyesini geri çekti, bu da aletinin içimden çıkarak beni boş ve sızı içinde bırakmasına neden oldu. Masa gövdemin ağırlığını taşıyordu ama masanın yüzeyi uyluklarımın üst kısmına bastırdığı için acıtıyordu. Ağrı uzun sürmedi çünkü kocam beni kaldırıp bacaklarımın hemen altına bir yastık koydu.

Dudaklarını kulağıma bastırdı. "Bu iyi geliyor mu, bebeğim?" Başımı salladım. Görünüşe göre, kocam bir mağazadaki tüm seks yastıklarını satın almıştı, bu bana kendimi çok özel hissettiriyordu.

"Bir yerin acımaya başlarsa hemen söyle. Kıçın dışında tabii."

Geriye doğru bir adım atmaya çalıştığımda sırtımı sıkıca tutarak beni yerime sabitledi, karanlık ve alaycı bir şekilde güldü. Diğer eli, uyarı yapmadan kıçıma indiğinde acıyla çığlık attım. Nefes almama izin vermeden, kıçımın diğer tarafına da vurdu. Her vuruşu içimi zevkle dolduruyordu, bacaklarım ıslanmıştı. Cildim kızarana ve klitorisim yanıp tutuşana kadar hareketlerini sürdürdü. Arkama uzanma isteğiyle mücadele ederken parmaklarım masanın kenarını sıktı. Kıçımı korumak mı, yoksa onu kendime çekmek mi istediğimden emin değildim.

Ağlar gibi, "Bu çok fazla," diyerek çığlık attım.

"Dayanabilirsin." Yatıştırıcı dokunuşlarla elini sırtımda gezdirdi. Yüzeye karşı tamamen gevşedim.

"Uslu kız. İşte böyle, sadece dayan."

Tenimde nazik bir okşama haline gelene kadar şaplakları gittikçe hafifledi. Eteğimi ve bluzumu çıkarırken sanki uçuyormuşum gibi hissettim. Parmaklarını klitorisime bastırdığında inledim.

"Benim için tamamen ıslanmışsın, karıcığım. Bu güzel küçük amcığı seviyorum."

"Lütfen," diye yalvardım.

"Şşt, çok uslu bir kızdın. Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Aletini açıklığıma bastırdı ve içeri girerken inledim, bu sefer bana işkence etmiyordu. Çaresizliğimle uyumlu hareketlerle içime girip çıktı. Boşalırken masaya tutundum ve dudaklarımdan yüksek bir inilti koptu.

"Siktir, bu sesi kaydetmek istiyorum," diye inledi Matteo. İçime boşalmadan önce birkaç kez daha ileri geri hareket etti. Vücudunu benimkine bastırdığında sırtımda ağırlığının, hızlı kalp atışlarının titreşimlerinin ve düzensiz nefes alış verişlerinin tadını çıkardım.

"Benim için çok iyiydin, *tesoro.*"

Hissettiğim zevkten konuşamaz hale gelmiştim ama övgüsüne karşılık neredeyse eridim.

Eğer önemli Mafya işleri buysa, her gün buraya gelebilirdim.

Doğruldu, kıyafetlerimi giydirdi ve ardından beni kollarının arasına aldı. Kocamın bedenini ne kadar sevsem de beni asıl ısıtan göğsüne sokulduğumda mırıldanarak saydığı övgüler ve bana gösterdiği ilgiydi.

44
MATTEO

"Birkaç dakika içinde ofise gitmeye hazır mısın?" Kahve almaya giderken, mutfakta yanından geçtiğim sırada Sofiya'nın başının üstüne bir öpücük kondurdum.

Önündeki kupayı işaret etti. "Sana bir fincan hazırladım bile."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Bu ne, *tesoro*?"

"Karamelli *latte*."

"Bir *golden retriever* kupasında mı?" Kupanın etrafında, hepsi saçma kıyafetler giymiş küçük *golden retriever*lar vardı.

Ayaklarının ucunda dinlenen köpeğe baktı. "Noodle için kıyafet almaya gitmeliyiz."

Yüzümü buruşturdum; onu reddedemeyeceğimi biliyordum ama Sofiya'nın aklındaki her neyse -belki de lanet bir yağmurluk giymiş bir köpek- Romeo'nun onu gördüğünde takınacağı ifadeyi düşününce dehşete kapıldım.

"Alışveriş demişken, sana kredi kartını kullanmanı söylediğimi sanıyordum."

"Kullandım!"

Telefonumu çıkardım ve kredi kartı işlemlerini okudum. *Öğle yemeği siparişi ve şeffaf bir telefon kılıfı.*

"Kullandığımı söylemiştim."

"Yetmiş dolar harcamışsın."

Sanki gerçekten ona kızgın olduğumu düşünüyormuş gibi kararsız bakışlarla dudaklarını ısırdı. İç çekip adayı dolaşarak onu göğsüme yaklaştırdım. "Bebeğim, ayda en az elli bin dolar harcaman gerekiyor. Tercihen yüz bine yakın. Aksi takdirde, kocan ve Don'un olarak sana iyi bakmıyormuşum gibi görünür. Beni anlıyor musun?"

"Sanırım birkaç hamurişi daha almam gerekecek," diye fısıldadı.

Kahkaha attım, sanki yüzümdeki gülümsemeyi yakalamaya çalışır gibi hızla uzaklaştı. Karşılık olarak sadece kaşlarımı kaldırdığımda tekrar göğsüme sokuldu.

"Daireden çıkamadığım için para harcamak zor."

Onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimden nefret ederek başının üstüne bir öpücük kondurdum. Ben Arnavut meselesini halletmeden güvende olamazdı. "Bu geçici bir durum, *tesoro*. Söz veriyorum." Bu durumun tek iyi yani, onu her zaman yanımda tutmak için bir bahanem olmasıydı. "Bu sabah yapmamız gereken işler var." *Latte*mi alabilmek için biraz uzaklaştım ve köpükle yaptığı küçük kalbi bozacak olmamdan nefret ederek bir yudum aldım.

"Mafya ile ilgili tonlarca önemli işler mi?"

Saçlarını kavradım ve sıkıca tutup başını geriye eğdim. "Küstahın tekisin. Ancak evet, çok önemli Mafya işleri var. Ama daha da önemlisi eğitimine devam etmemiz gerekiyor."

Dudakları hafifçe açılırken inledi. Yüzüme yayılan geniş gülümsemeyi engelleyemedim.

Dudaklarını bükerek somurtmaya başladı. "Eğitime ihtiyacım yok."

"Kesinlikle ihtiyacın var. Ama merak etme, iyi ve itaatkâr bir eş olmana yardım edeceğim."

Gözleri aynı anda hem ateş hem de şehvetle parladı. Onunla oynamamı, onu aşağılamamı seviyordu.

Ofise doğru yola çıktık. Aletim çoktan sertleşmeye başlamıştı. Bu Sofiya'nın eğitim zamanı olabilirdi ama sikim bu duruma o kadar şartlanmıştı ki, ereksiyon olmadan asansöre bile binemiyordum.

Sofiya sikimin üstünde hareket ederken, "Sanırım bu Mafya işinin püf noktasını anlıyorum. Belki de beni CEO yapmalısın," diye mırıldandı.

"Mafya işinin CEO'su mu?" diye sordum ifadesiz bir şekilde.

"Evet." Sofiya sikimin etrafında kaslarını sıktığında dudaklarımdan istem dışı bir inilti yükseldi. Elimi boğazına götürdüm, dudaklarım yüzünün yanından aşağı kaydı. "Peki sen CEO olursan ben ne yapacağım?"

"Hımm." Parmaklarını masaya vurdu. "Asistanım olabilirsin. Böylece bana itaat etmek zorunda kalırsın."

Düğünümüzdeki küçük isyanını hatırladığımda dudaklarım kıvrıldı, ardından o günün onun hak ettiği gibi geçmediğini anımsadım. Bu düşünce göğsümü sıkıştırdı.

Birden, "Balayına çıkmak ister misin?" diye sordum.

Yüzümü görmek için dönmeye çalıştı ama bu hareket ikimizin de pozisyon değişikliğinden dolayı inlemesine neden oldu. Sofiya bana doğru kıvrılarak biraz sürtünme elde etmeye çalıştı. Kalçalarını sıkıca tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Bu ikimiz için de işkence gibiydi ama tamamen merhametime kalmış olmasının verdiği his, bu kadar çabuk vazgeçilemeyecek kadar çok baş döndürücüydü.

"Balayına mı çıkmak istiyorsun... benimle?"

"Kesinlikle başka biriyle çıkmak istemem."

"Evet," dedi dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle. "Bunu isterim."

Beni parmağının ucunda oynattığının zerre kadar farkında değildi. Bu his aynı anda hem baş döndürücü hem de ürkütücüydü.

Küçük inlemelerinin tadını çıkartırken e-postaları okumaya devam ettim.

"Bekle, dur," dedi aniden. "O ne?"

Okumakta olduğum, planımın yürürlükte olduğunu doğrulayan e-postayı işaret ediyordu.

Bilmiyormuş gibi davranarak, "Hımm?" diye mırıldandım.

Sert bir ifadeyle bana döndü. "Bu e-postada neden Yuri Kozlov'un mal varlığını başarıyla ele geçirdiğin yazıyor?"

Omuz silktim. "Sadece Mafya işlerinin bir parçası."

"Benim bekâretimi alan adamın varlıklarına el koymak Mafya işlerinin sıradan bir parçası mı?"

Bu adamın Sofiya'nın içinde olduğunu hatırlayınca çenem sıkıştı ve kendimi daha derine itmeye çalışarak onu daha sıkı kavradım.

"Evet." Kaşlarımı kaldırarak itiraz etmesi için meydan okudum.

E-postaya geri dönüp geri kalanını okudu. "Parayı hareket etmeyi kolaylaştıran araçlar sağlayan bir hayır kurumuna mı bağışladın?"

Burnumu boynuna sürterek tatlı kokusunu içime çektim. Daha fazlasını yapmak istemiştim. Kozlov'u öldürmeyi, Chicago'ya gidip bunu bizzat halletmeyi düşünmüştüm. Ama onu öldürmek ittifakı tehlikeye atardı.

Bu yüzden, parasını anonim olarak almaya karar vermiştim.

Evini.

Karısına aldatıldığına dair ulaştığım kanıtları gönderdim.

Peki ya dün gece eve giderken soyulduysa? Eh, büyük şehirlerde böyle şeyler her zaman olurdu.

Sofiya sessiz kalınca yaptıklarımla onu üzmüş olabileceğimi düşündüm. Kozlov'u gerçekten umursamıyordu, değil mi? Ona karşı bir tür sadakat hissediyor olamazdı. Öfkem kabarmaya başlamadan önce Sofiya elimi tuttu.

"Becer beni."

"Ne?"

"Beni becermene ihtiyacım var, kocacığım."

Çenesini tutup yüzünü kendime çevirdim. Gözbebekleri büyümüş, dudakları aralanmıştı.

Yüzüme yavaş bir gülümseme yayıldı. Küçük karım davranışlarımdan tahrik olmuştu.

"Sıkı tutun, *tesoro*. Günün geri kalanında beni hissettiğinden emin olacağım. Ve sikimin hissi, güzel küçük amından kaybolduğu anda tekrar içine döneceğim. Kime ait olduğundan asla şüphe etmeyeceksin."

İçine sertçe girdiğimde, "Evet," diye soludu.

45
MATTEO

Romeo'nun benim için doldurduğu viskiyi bir dikişte bitirerek, "Bu çok uzun sürdü," dedim. "Hainin kim olduğunu bulmalıyız."

Franco *hâlâ* Arben'ın izini bulamamıştı. Brooklyn'de görüldüğüne dair bir ihbar gelince, bütün gece ipuçlarını takip etmiştik ama sonuç alamamıştık. Sonra bütün sabahı ofiste şifreli e-postaları inceleyerek geçirmiştim.

Derimin altında kaynayan öfkeyi nefes alarak bastırmaya çalıştım. Aile'den biri bana ihanet ediyordu. Bu da beni aptal durumuna düşürüyordu.

Romeo elleriyle yüzünü kavradı. "Sikeyim ki biliyorum, *fratello*."

"Birisi ona saklanmasında yardım ediyor olmalı. O aptalın tüm bunları tek başına yapmasına imkân yok."

"Hâlâ İrlandalılardan mı şüpheleniyorsun?"

"Franco Finnegan'ı izliyor ama henüz bir şey bulamadı. Onunla bir telefon görüşmesi, hatta bir toplantı ayarlamayı düşünüyordum. Bilirsin, onu yoklamaya çalışmak için."

Romeo emin değilmiş gibi görünüyordu. "Arnavutlarla ittifak halindelerse bu tehlikeli olabilir."

Başımı sallayıp kendime bir içki daha doldurdum. "Elimizdeki fikirler tükenene kadar bunu yapmayacağım. Ama o noktaya gelebiliriz."

"Lombardi yarın kızı için nişan partisi verecek, biliyorsun. Tüm *capo*lar orada olacak."

"Siktir, bunu unutmuştum."

"Bence gitmelisin. Şüpheli davranan birileri olup olmadığını gözlemlersin. Yeterince alkol alınca, birileri ağzından bir şeyler kaçırabilir. Ayrıca Sofiya ile birlikte görünmek güçlü bir evliliğiniz olduğunu göstermek için iyi bir fırsat."

Hayal kırıklığıyla inledim. Sofiya'yı Aile'den çok uzun bir süre saklamıştım. Onunla gösteriş yapmak, herkesin Sofiya gibi karım olduğu için ne kadar şanslı olduğumu bilmesini istiyordum ama aynı zamanda onu kendime saklamak da istiyordum. Onu korumak ve erkeklerin ona *bakmasını* engellemek için tek yol buydu. Ama Romeo haklıydı.

"Organize et," dedim. "Ekstra korumalar istiyorum."

Noodle kuyruğunu sallayarak mutfağa girdi, Sofiya da tekerlekli sandalyesiyle onun arkasından köşeyi döndüğünde leziz bir şekilde dağılmış görünüyordu. Onu görünce kalbim bir anlığına durdu. Yüzünde makyaj yoktu ve saçları birbirine dolanmıştı ama dinlenmiş görünüyordu. Dün akşam onu bırakıp şehirde ipuçlarını takip etmek zorunda kalmıştım ve bu sabah döndüğümde onu sadece bir dakika görmüştüm. O kadar yorgundu ki benimle ofise gelmek yerine yatakta kalmasını söylemiştim. Bundan pek memnun değildi, ben de öyleydim. Ondan ayrı kalmak acı vericiydi ama onun sağlığını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdım.

"Merhaba, *tesoro*. Nasılsın?"

Üzerinde tayt ve kazak vardı, sırf onu çalabilmesi için kendime bir kapüşonlu alma ihtiyacı hissediyordum. Göğsümdeki sahiplenici canavar, benim kıyafetlerimi giymesini istiyordu.

Yumuşak bir gülümsemeyle mutfağa girerken, "Daha iyiyim," dedi. "Son zamanlarda neden bu kadar yorgun olduğumu bilmiyorum. Selam, Romeo. Nasılsın?"

"*Açlıktan* ölüyor olmam dışında iyiyim. Matteo son zamanlarda hiçbir şey pişirmediğini söyledi."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Dün yaptığım çilekli keki unutmuş olmalı. Buzdolabında."

"Ah, gerçekten mi?" dedi Romeo bana dönmeden önce. "Hafıza sorunlarını ciddiye almalısın. Muhtemelen kafana aldığın tüm o darbeler yüzündendir."

"Şimdi kafana bir darbe indireceğim," diye mırıldandım.

Sofiya bana doğru yaklaşıp elimi tuttu. "Nazik ol. Paylaşmayı öğrenmelisin."

Onu tekerlekli sandalyesinden kaldırıp mutfak tezgâhına oturttum. "Hiçbir şey yapmak *zorunda* değilim, *tesoro*. Ben Don'um." Kollarımı ona dolayıp nazikçe dudaklarını öptüm. Bana yaslandığında ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunu hissettim.

"Hayır, sen benim *kocamsın*. Bu da bana nazik davranman gerektiği anlamına geliyor." Elini saçlarımın arasında gezdirdi. Her fırsatta bunu yapıyordu.

Tenine karşı gülerek boynuna bir öpücük kondurdum. "Aklıma sana ne kadar nazik olduğumu gösterebileceğim bir sürü yer geliyor."

Romeo çilekli kekten bir parça alırken, "Şey merhaba, ben hâlâ buradayım," dedi.

Sofiya ben ona ters bir cevap vermeden önce elini ağzıma kapattı. Kaşlarını çatarak, "Nazik ol," diye söylendi. Elini ısırdım, dudaklarındaki gülümsemeyle savaşırken elini çekti.

Tatlıyı işaret ederek, "Beğendin mi?" diye sordu Romeo'ya.

"Oldukça lezzetli. Ama yine de çikolatalı kek benim favorim. Yakında doğum günüm var, biliyorsun. Bana bir tane daha yapman gerekebilir."

"Doğum günün ne zaman?"

Homurdandım. "Temmuzda. Üç ay sonra."

Sofiya sırıttı. "O zamana kadar sana bir tane daha yaparım. Tabii bana nazik davrandığın sürece."

Sesinde şüpheli bir sızlanmayla, "Sana her zaman nazik davranırım," dedi Romeo.

Sofiya'nın saçını kulağının arkasına sıkıştırıp alnını öptüm. "Dün gece ne yaptın, *tesoro*?"

"Angelo ve arkadaşlarıyla poker oynadım."

Kalçalarındaki tutuşum sıkılaştı. "*Ne* yaptım dedin?"

Yüzümü avuçladı. "Huysuzlanacak mısın?"

"Ben asla *huysuzlanmam*."

"Ah, pardon. Şöyle demeliydim: Angelo ve arkadaşlarını öldürmekle tehdit edecek kadar öfkelenecek misin?"

Kollarımı kavuşturduğumda güldü. "Eğlenceliydi. Angelo bana nasıl oynanacağını öğretiyor."

Buna karşılık Romeo alayla güldü. "Bunu görmek için para verirdim. Duygularını asla gizleyemiyorsun. Bu oyunun sana uygun olduğundan emin değilim."

Sofiya, "Hayır, oldukça iyi gidiyorum," diye ısrar etti. "Artık hangi kartların en iyi olduğunu bile hatırlayabiliyorum."

Aniden aklıma bir soru düştü. "Neyle oynadınız?"

Kafasını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun? Çiplerle oynadık."

Romeo'nun bakışlarıyla buluştuğumda gülmemek için ağzını kapattığını gördüm. Angelo'nun poker gecelerinde iki bin dolarlık giriş ücreti vardı ve kazanan potu genellikle on bin dolara ulaşıyordu. Masum küçük karım, *çiplerin* gerçek parayı temsil ettiğinin açıkça farkında değildi.

Onu poker gecesine götürmesinden dolayı Angelo'ya söylenmemin ardından karımın ne kadar borcu olduğunu sormam gerekiyordu. Ben yanında olmadan diğer erkeklerin yanında olması hoşuma gitmese de borcundan bahsederek eğlencesini bozmak istemiyordum. Çenemdeki kaslar seğirirken onu daha sıkı tuttum.

Yüzümü açık bir kitap gibi okudu. "Hepsi centilmenlerdi."

Sadece homurdandım.

Romeo çilekli kek tepsisini kaldırarak, "Geri kalanını alıyorum," dedi.

"Seni öldüreceğim," dedim. Silahıma ulaşmak için Sofiya'yı bırakmam gerekiyordu.

"Afiyet olsun, Romeo." Sofiya ona bir öpücük gönderdi.

Piç kurusu onu yakaladı ve ardından göz kırptı. "Yarın gece görüşürüz." Elinde tatlıyla kapıdan dışarı fırladığında Sofiya bana döndü.

"Yarın gece ne var?"

Alnımı onunkine bastırarak inledim. "Seni yatağa bağlayıp günün her saati, her an istediğimi yapmama engel olacak başka bir şey daha."

Dudaklarımı ısırdı. "Sadece ev arkadaşı olduğumuzu ısrarla söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Böyle bir şey hatırlamıyorum."

Dudaklarımı daha sert ısırdı. "Romeo haklıydı. Hafıza sorunlarını ciddiye alman gerekiyor. Yarın ne var?"

"*Capo*larımdan biri kızı için nişan partisi veriyor." Tereddüt ettim, ona şüphelerimden bahsetmeli miydim emin değildim. Sofiya güvenilirdi, bunu *biliyordum* ama bir şey beni engelliyordu. Daha önce güvenerek hata yapmıştım ve bunun bedelini her şeyimi kaybederek ödemiştim.

Eli ceketimin üzerinde sıkılaştı. "Seninle gelmemi mi istiyorsun?" Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirmişti, sesi neredeyse şaşırmış gibiydi.

"Neden istemeyeyim ki?"

"Şey... Benimle birlikte halka açık bir yerde görünmek isteyeceğinden emin değildim."

Göğsüm sıkıştı. "Peki bunu neden istemeyecekmişim?" Sesim alçaktı, sesimin ardında bir uyarı vardı. Karım kıvrandı ve göz teması kurmaktan kaçındı. Çenesini tutup gözlerime bakmasını sağladım.

"Sofiya."

"Babam, yürüteç kullanmaya başlamamdan sonra benimle görünmek istemedi. Şimdi de tekerlekli sandalyedeyim."

"Ben senin sikik baban değilim," diye bağırdım.

İrkildi ve hızla gözlerini kırpıştırdı. "Biliyorum. Özür dilerim." Altdudağı titremeye başladığında kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissettim.

"*Tesoro mio.*" Kollarımı ona doladım, ardından kucağıma alıp kanepeye taşıdım. "Bir an bile olsa senden utanacağımı düşünebilmenden nefret ediyorum. Sen dünyanın en güzel..." Duraksayıp alnını öptüm. "En tatlı..." Burnuna bir öpücük kondurdum. "En mükemmel eşisin." *Son* olarak da dudaklarını öptüm. "Seni yanımda istemeyecek olmamın tek nedeni, diğer erkeklerin benim olan şeye bakacak olması olurdu."

Yanakları kızardı. "Saçma davranıyorsun."

Onu öpmek için kendime çektim ve dudaklarını yalayarak tatlılığı karşısında inledim. Tüm bunları istediği kadar saçma bulabilirdi ama bakışları karımın üzerinde oyalanan herhangi bir erkeğin gözlerini çıkarmaktan çekinmezdim.

46
SOFIYA

Aynaya bakarken kumaşın karnımın ve kalçalarımın etrafında garip bir şekilde toplanmasından nefret ederek elbiseyi çekiştirdim. Beni olduğumdan daha iri gösteriyordu. Bu gece önemliydi. Matteo ile ilk kez bir Aile etkinliğine katılacaktık ve onu utandırmak istemiyordum. Sienna'nın bana aldığı elbiselerden birini giymiştim. Parlak, gümüş rengi olan mantıklı bir seçim gibi gelmişti. Onunla birlikte giyinme odasındayken sihirli ve mükemmel hissettirmişti ama şimdi gerçeklik ortaya çıkıyordu.

Babamın acımasız sözleri aklımda yankılanıp duruyor, ne kadar acınası bir yer israfı olduğumu söylüyordu. Annemin, Matteo ve korumalar için öğleden sonraları pişirdiğim yemekler yüzünden oluşan fazlalıkları işaret ettiğini duyar gibiydim. Kocam etkinliklere benimle gitmekten utanır mıydı? Bratva eşleri, kocalarının yanında dururken her zaman mükemmel derecede zayıf ve çekici görünürlerdi. Bu akşam yemeğinde kendime güvenmeyi, zarif hissetmeyi ummuştum ama bunun yerine biraz üzgün ve şıklıktan uzakta hissediyordum.

Noodle'ın kafasını okşadım. "Çantamı getir." Yatağın yanındaki yerinden ilaç çantamı almak için heyecanla koştu ve çantayı alarak kucağıma koydu. Ona bir ödül verdikten sonra ağrı kesicilerimi çıkartıp iki hapı susuz bir şekilde yuttum.

Matteo'nun yansıması aynada belirdiğinde irkildim, bakışlarımız aynadan buluştu. Her zamanki ciddi ifadesini takınmıştı ama

artık kocamın yüzündeki küçük mikro ifadeleri daha iyi analiz edebiliyordum. Kaslı göğsünü saran mükemmel dikilmiş siyah takım elbisesini ve yüzüne tembelce düşen saçlarını inceledim. Ellerimi saçlarında gezdirmek istiyordum.

Tek kelime etmeden, ceketinin cebinden siyah kadife bir kutu çıkardı ve kucağıma koydu. Sandalyeye eğilip dudaklarını başımın üstüne değdirdi.

"Benim için mi?" diye sordum. İçim eriyormuş gibi görünmemek için sesimi soğukkanlı tutmaya çalışmıştım.

Sadece aynadan bana bakmaya devam etti.

Gülümsedim, ardından zıpladım. "Bu benim için."

Kutuyu açmadan önce parmaklarımla pürüzsüz kadifeyi okşadım. İçinde, kenarlarına çiçekler oyulmuş narin bir gümüş madalyon vardı.

"Çok güzel." Başımı geriye eğdim. Kravatını tutup onu aşağı çekerek dudaklarımla buluşturdum ve bir öpücük verdim. Dudaklarım onunkilerin üzerindeyken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Kocam doğruldu, boğazını temizleyerek kravatını düzeltti. Gülümsememi bastırdım, onu telaşlandırmıştım.

Kolyeyi alıp zarifçe boynuma taktı. Taktıktan sonra bile elleri boynumda kalmaya devam etti. "Bu büyükanneme aitti."

Elim hızla madalyonun üzerine uçarak onu sıkıca kavradı. "Teşekkür ederim," dedim tekrar. Boğazım düğümlenmişti. Beni böyle bir hediyeye layık görmesine inanamıyordum.

Sert bir sesle, "Ne olursa olsun onu çıkarma," dedi. Çenesi ve omuzları kaskatıydı, bunun onun gerginliğinin sinyalini verdiğini öğrenmiştim.

Başımı yana eğdim, hâlâ aynadan ona bakıyordum. "Neden? İçinde takip cihazı falan mı var?"

Çenesini sıktı. "Evet." Kollarını kavuşturdu, meydan okur gibi gözlerime bakarken tek söylediği buydu.

"Tamam." Gülümsememek için yanağımın içini ısırdım.

Ne kadar da koruyucu bir kocam vardı.

Gözlerini kırptı. "Evet, tamam. Pekâlâ." Tekrar boğazını temizledi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Hazırım." Son bir kez aynadan kendime baktım. Boynumdaki madalyonla artık kendimi o kadar da özgüvensiz hissetmiyordum.

Sandalyeyi Matteo'ya dönük olacak şekilde çevirdim. Bir kez daha eğildi ama bu sefer elleri belimden kalçalarıma doğru kaydı. Dokunuşu yavaş, şehvetli ve sahipleniciydi. Başparmağı ve işaretparmağıyla çenemi kavradı. "Muhteşem görünüyorsun, *tesoro*," diye mırıldandıktan sonra öne eğilip alnımı öptü.

Bu sefer gülümsememi bastıramadım.

47
SOFIYA

Göğsüm endişeyle sıkışmıştı. Gözlerim arabayla ilerlediğimiz ağaçlıklı yolu aydınlatan ışıklara sabitlenmiş haldeyken Matteo'nun elini sıkıca tuttum. *Capo*nun evi şehirden yaklaşık bir saat uzaklıktaydı.

Matteo kolunu omzuma attı ve emniyet kemerimin izin verdiği ölçüde beni kendine yaklaştırdı. "Neden bu kadar gerginsin, *tesoro*?" Burnu yüzümün yan tarafına değerken yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Uzun zamandır böyle bir partiye... halka açık bir yere çıkmamıştım. Buraya ait olduğumdan emin misin?"

Matteo onaylamayan ifadesini görebileceğim kadar geri çekildi. "Nerede olursam olayım, benim yanıma aitsin. Aksini söyleyen herkesi öldürürüm."

"Cinayetin bu duruma pek yardımcı olacağını sanmıyorum."

Matteo sanki karşı çıkıyormuş gibi mırıldandı. Sinirlenerek dirseğimle kaburgalarına vurdum.

"Demek Don'una vuruyorsun, ha? Bu bir cezayı hak ediyor, Sofiya." Sert sesi, sırıtışı ve elinin uyluğuma doğru kayması içimi ısıttı.

İstem dışı bir inilti çıkardığımda Matteo güldü, nefesi saçlarımı karıştırıyordu. Sonraki cümlesini sadece benim duyabilmem için kulağıma doğru eğildi. "Benim için ıslandın mı, *tesoro*?

Bu ihtiyaç içindeki küçük amcığınla oynamamı ister misin?" Uyluğumu daha sıkı kavradığında daha çok ıslandığımı hissettim.

Önce önde oturan Romeo ile Angelo'ya, sonra ayaklarımın dibinde kıvrılmış olan Noodle'a baktım. Ardından kocama olumlu anlamda başımı salladım.

"Hımm." Elbisenin üzerinden bacaklarımın arasını avuçladı. "Çoktan gideceğimiz yere varmış olmamız çok kötü."

Pencereden dışarı baktım. Kocaman bir malikânenin önünde durmuştuk. Kafamı kocama çevirdim. "Ama..."

Angelo ile Romeo arabadan inip yalnız kalmamızı sağladılar.

Matteo gülümsedi ve beni nazikçe öptü. "Sanırım uslu bir kız olup eve varana kadar beklemelisin."

"Hayır," diye sızlandım.

Çenemi kavradı. "Benim için uslu olduğun takdirde eve vardığımızda o tatlı amcığını yiyeceğim. Dilimle, parmaklarımla ve sikimle seni boşaltacağım. Ama..." Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi ve sıkıca kavradı, ardından başımı geriye doğru eğdiğinde sıcak bakışlarıyla karşılaştım. "Eğer yaramaz bir kız olursan, sana şaplak atar, becerir ve boşalmana izin vermeden vücudunun tadını çıkarırım."

Koltuğumda kıvrandım, bacaklarımı birbirine bastırırken sırılsıklam iç çamaşırım merkezime baskı yapıyordu.

"İşte, karımın yüzünde görmek istediğim ifade bu. İhtiyaç içinde ve muhtaç. Uslu bir kız olması ve itaat etmesi gerektiğini biliyor."

Keskin bir nefes aldım. "Çok kötüsün."

Saçımı çekerek dudaklarımı ayırdı. "Öyleyim, *tesoro*. Kötü, zalim ve tehlikeli. Bunu unutma." Sert, sahiplenici bir öpücüğün ardından arabadan çıkarak etrafını dolaşıp kapımı açtı.

Romeo tekerlekli sandalyemi çoktan çıkarmıştı ama Matteo malikâneye giden merdivenlere sanki onları yok etmek üzereymiş gibi bakıyordu.

"Yardım edersen yürüyebilirim," dedim.

Matteo öfkeli bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi. "Hayır, yürümeyeceksin. Seni taşıyacağım ve sonra Lombardi ile konuşacağım."

"*Miliy**, tekerlekli sandalyeye uygun evleri olmadığı için *capo*larını suçlayamazsın."

Bu sevgi dolu kelimeyi duyunca gözleri parladı. Bu kelimeyi söylemeyi amaçlamamıştım ama dudaklarımdan dökülürken doğru hissettirmişti. Bu, gerçek hayatta hiç duymadığım bir terimdi- annem kesinlikle Pakhan'a, *sevgilim* demezdi- ama erişebildiğim birkaç Rus aşk romanından birinde okumuştum. Sadece benim kullanmama izin verilen bir isimle kocama hitap etmeyi sevmiştim. Bu, onun gerçekten bana ait olduğunu hissettiriyordu.

Matteo'nun kolları arabanın kapısını çevrelerken vücudu beni içine hapsediyordu. "Bugün isteklerin konusunda epey açık sözlüsün, karıcığım."

Omuz silktim. "Çünkü zekiyim. Her zaman beni dinlemelisin."

Elini çenesine götürdüğünde gülümsememeye çalıştığını anladım. Bu fırsatı değerlendirip gözlerimi vücudunda gezdirdim. Matteo siyah takım elbisesiyle uzun ve yenilmez duruyordu, her yerinden saf güç yayılıyordu.

Gözlerimin üzerinde dolaştığını fark ettiğinde sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Sadece kocamı hayranlıkla izliyorum," dedim. "Ya da beni tatmin etmediği için onu öldürüp öldürmeyeceğime karar veriyorum."

"Eğer kulağa vahşi bir kedi yavrusu gibi gelmeseydin tehdidin beni endişelendirebilirdi."

Gözlerimi devirdim. "Sana sürekli harika bir nişancı olduğumu söyleyip duruyorum. Muhtemelen bir çatışmada adamlarının hepsini kolayca indirebilirim."

* (Rus.) Sevgilim.

Matteo eğilip yüzümden bir tutam saçımı çekti. "Sen ne dersen o, *tesoro*. Şimdi bu sıkıcı partiyi atlatalım. Eve döndüğümüzde çok işimiz var."

Romeo, kocamın sözlerini duymuş olacak ki hafifçe öksürdüğünde yanaklarım kızardı.

"Hadi," dedi Matteo. Beni arabadan indirip kollarına alırken Noodle'ın tasmasını Angelo'ya uzattım.

"Belki de bütün gece kollarımda kalmalısın."

"Kolların yorulur."

Beni kollarında sallayarak güldürdü. "Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi."

Sırıtıp başımı boynuna bastırdım. Deri, duman ve yağmur gibi çok güzel kokuyordu. "Sakalını sevdiğimden bahsetmiş miydim?" Parmaklarımla keskin, tıraşsız çenesini okşadım.

"Bahsetmiş olabilirsin." Matteo eve çıkan merdivenleri kolaylıkla aştı.

Ağır ön kapının yanında dört güvenlik görevlisi duruyordu. Matteo'yu görünce hepsi başlarını eğip, "Patron," diye fısıldadılar. Matteo onlara kısa bir selam verdikten sonra bir uşak ön kapıyı açtı. Gözlerimi kamaştıran, lüks bir giriş önümüzde uzanıyordu. Her yüzey gerçek altın gibi görünüyordu ve duvarlarda devasa çerçeveli yağlı boya tablolar asılıydı.

"Şey... Altını kesinlikle seviyorlar," dedim.

Matteo alaycı bir tavırla güldü. "Dairemizi yenilemek için ilham almış gibi mi hissediyorsun?"

"Her zaman şunu derim: bir odayı güneş gözlüğü takmadan görebiliyorsan, bir şeyleri yanlış yapıyorsun demektir. Ne dersin, Angelo? Apartmanınızda altın eksikliği var gibi."

Siyah smokinli kısa boylu bir adam bize yaklaşırken Angelo boğuk bir öksürükle kahkahasını gizledi.

"Don Rossi! Evime hoş geldiniz. Sizi burada ağırlamaktan onur duyuyoruz. Herkes bahçede toplanıyor." Beş Aile'nin liderlerinden biri olduğunu düşündüğüm Riccardo Lombardi, Matteo'nun

beni nasıl tuttuğuna ve ardından Romeo'nun önündeki tekerlekli sandalyeme baktı.

"Evine tekerlekli sandalyeyle girilemiyor," dedi Matteo. "Bunu düzelt." Lombardi'yi geçerek oturma odasından ilerleyip bahçeye Fransız kapılarından dışarı çıktı. Buradaki düzenleme de iç mekân kadar gösterişliydi: keten örtülü masalarda altın şamdanlar, binlerce dolara mal olmuş çiçek aranjmanları ve Aile'nin şık giyimli üyeleri yer alıyordu.

Herkes girişimizi izlemek için döndüğünde yanaklarım ısındı. "Beni indirebilir misin?" diye fısıldadım. Tekerlekli sandalyede görülmekten utanıyor olabilirdim ama Matteo'nun kollarında taşınmak çok daha kötüydü. Kollarında, göze çarpıp dikkat çekiyordum. Sandalyemdeyse görünmez oluyordum.

Matteo sesimdeki endişeyi duymuş olmalıydı çünkü tartışmadan sandalyeme oturmamı sağladı. Yine de hoşnutsuz bir ifade takınmayı ihmal etmedi. Artık bunun beni daha fazla kucağında tutamadığı için hayal kırıklığına uğradığı anlamına geldiğini, aslında bana kızgın olduğu anlamına gelmediğini anlıyordum.

Elimi sıkıca kavrayarak, "Hadi," dedi. "İnsanlarla *konuşmam* lazım."

Gülümsedim. "Sanki işkence görmeyi tercih edermişsin gibi konuşuyorsun."

"Muhtemelen öyle yapardı," dedi Angelo.

Homurdanarak köpek tasmasını elinden aldım. Matteo beni avluya doğru götürürken Noodle yanımda kaldı.

Made Man üyeleri Matteo'ya ulaşmak için neredeyse birbirlerini itip kakıyorlardı. Etkileyici görünmek için komik bir çaba sarf ediyorlardı. Hepsi bana nazikçe selam verdiler ama dikkatleri hemen Donlarına geri döndü.

Otuz dakika boyunca nakliye rotaları, silah üretimi ve uyuşturucu kaçakçılığı hakkında sıkıcı konuşmaları dinledikten sonra aynı oranda hem bunalmış hem de sıkılmıştım. Tüm bu gürültü, insanların koşuşturması ve yargılanma korkum yüzünden

kimsenin söylediklerine odaklanamıyordum. Noodle başını bacağıma yasladığında ağırlığı beni sakinleştirdi ama yine de sınırımı aşmıştım.

Matteo'nun elini çektim. Hemen elini kaldırarak önündeki adamı durdurdu ve dikkatini bana çevirdi.

"Ne istiyorsun, *tesoro*?" Eğilip yüzümü avuçladı.

"Angelo ile gidip bir şeyler içeceğim. Sen bir şey ister misin?"

"Siktir," diye mırıldandı. "Buraya geldiğimizde bir şeyler almanı sağlamalıydım."

"Yapman gereken önemli işlerin var."

Kaşlarını çattı. "Hiçbir şey seninle ilgilenmekten daha önemli değil."

Gülümseyip başparmağımla çatık kaşlarını okşadım. "Benimle ilgileniyorsun, *miliy*. Pekâlâ. Şimdi söyle bakalım, içecek bir şeyler ister misin?"

"Sen kendine bir tane al. Ben de birazdan yanına gelirim." Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra konuşmamızı şaşkınlıkla izleyen adama isteksizce döndü.

Angelo ile açık havadaki bara doğru yöneldik. "O adam neden bu kadar şok olmuş görünüyordu?" diye sordum.

"Patron bunca yıldır hiçbir kadınla görülmedi," dedi. "Ve kesinlikle sana davrandığı gibi başka birine davrandığına da hiç tanık olmadılar."

Sözleri kendimi çok özel hissetmeme neden oldu, yanaklarım kızarmıştı. Angelo bana içki getirirken Noodle'a bir ödül maması verdim. Bir grup Mafya eşi mükemmel şekillendirilmiş saçları, zarif elbiseleri ve pahalı mücevherleriyle bahçenin kenarında duruyorlardı. Benim onlara baktığımı fark ettiklerinde hızla başka yöne döndüler. Göğsümde rahatsız edici bir his uyandı ama kendimi zorlayarak daha dik oturdum ve kocamın sözlerini kalbime kazımaya çalıştım. Ben bir kraliçeydim ve en az onlar kadar buraya aittim.

Angelo içkimi tutarken, "Nereye gitmek istersin?" diye sordu.

"Oraya ne dersin?" Çimlerin kenarındaki sakin bir yeri işaret ettim. Bahçenin bu bölümünde üzerimize parıldayan ışıklar asılmıştı, bu da ortamı neredeyse rahat hissettiriyordu. Yeni tekerlekli sandalyemle araziyi kolayca aşarak oraya doğru yöneldik.

Bana gizlice bakan kadınlara doğru başımı sallayarak, "Acaba benim durumumun bulaşıcı olduğunu mu düşünüyorlar?" diye alay ettim.

"Onları umursama, *bella*. Akıllı olsalardı, senin ilgini çekmek için peşine düşerlerdi."

Elinden içkimi alırken mırıldandım. Mesafeli davrandıkları için minnettar olmalıydım. Bu gece gündelik konuşmalara harcayacak enerjim yoktu ama yine de hayatımın çoğunda hissettiğim, o istenmeme ve dışlanma hissi göğsümü sıkıştırıyordu. Gözlerimi kırparak o duygudan uzaklaştım.

Noodle sanki ekstra desteğe ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi başını kucağıma koydu. Kalabalığı izlerken dalgın dalgın başını okşadım.

Burada en az elli kişi vardı. Erkeklerin çoğu Matteo'dan oldukça yaşlıydı. Bu da beni, Don olarak görevi devraldığında ne kadar genç olduğunu ve buna rağmen başarılı olduğunu düşündürerek gururlandırdı. İnsanlar içki içip gülerek ortamı neşelendiriyordu ama katıldığım Bratva toplantılarından aşina olduğum bir gerginlik de vardı. *Her köşede hainlerin ve tehditlerin pusuda bekliyor olabileceği hissi.*

"Kahretsin." Angelo saatine bakıyordu. "Romeo'nun içeride desteğe ihtiyacı var." Ne yapacağına karar veremeyerek tereddüt ederken çenesi gerildi.

"Burada iyi olacağım. Noodle yanımda ve Matteo da hemen şurada."

Tekrar saatine baktı ve Romeo'nun gönderdiği mesaja küfretti. "Buradan bir yere ayrılma, Sofiya. Ciddiyim."

"Ayrılmayacağım," diye söz verdim.

Hafifçe başını sallayarak beni onayladıktan sonra hızla Fransız kapılara doğru yürüdü. Matteo onun hareketini fark ederek bana baktı, yüzü fırtına gibiydi. Ona garip bir şekilde el salladım ve başparmağımı kaldırdım. Yüzü gerginleşirken saatine baktı.

İçeride her şeyin yolunda olmasını umuyordum. Romeo'nun desteğe ihtiyacı varsa, önemli bir şey olmalıydı.

İçkime geri dönerek dibindeki *maraschino* kirazlarına* baktım. Onları dikkatlice çıkarmaya çalışırken yanıma güzel bir kadın oturdu. Biri bana yaklaştığı için şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Noodle kuyruğunu salladı ama odağını benden ayırmadı.

Kadın yirmili yaşlarında görünüyordu. Mükemmel kıvrımlı bir vücudu, ateş kırmızısı saçları ve burnunun üzerinde birkaç çili vardı. Daracık yeşil ipek bir elbise giyiyordu, bir an için ince vücudu ve zarif hareketlerine imrendim.

"Tanrım, bu partiler çok sıkıcı. Sence de öyle değil mi?" Sandalyesinde dönerek bana baktı, yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Ben Leona."

"Sofiya," diye cevap verdim.

"Ah, biliyorum," dedi göz kırparak. "Don'un kalbini çalan gizemli Bratva prensesi."

Kızardım. "Bundan emin değilim."

Uzanıp saçımın bir buklesini parmağına dolarken, "Ah ama ben eminim," dedi şehvetli bir sesle. Koyu renkli gözlerine baktım. Varlığı aynı anda hem çekici hem de tehlikeliydi. "Buradaki tüm bu erkekler, silahlarıyla ve erkeklikleriyle poz vererek kendilerini çok güçlü sanıyorlar. Bu da bizim gözden kaçmamızı kolaylaştırıyor."

Tek kaşımı kaldırdım. "Kimsenin seni gözden kaçıracağını sanmıyorum."

Leona sandalyesine yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve kıkırdadı. "Çünkü sen akıllı ve gözlemcisin. Ben de öyleyim, bu yüzden buradaki en güçlü kişinin *sen* olduğunu biliyorum. Ama diğer

* Kokteyllerde ve tatlılarda kullanılan, parlak kırmızı, şekerli kirazdır.

herkes..." Takım elbiseleriyle poz veren erkeklerin dolu olduğu çimleri işaret etti. "Bunu göremeyecek kadar kör."

"Bundan o kadar da emin değilim. Hayatımın çoğunu zayıf ve görünmez hissederek geçirdim." Bu sözler ben kendimi durduramadan dudaklarımdan dökülmüştü. Sadece birkaç dakika içinde Leona tüm kalkanımı indirmeme neden olmuştu. Ya da belki de çok uzun yıllar yalnız kaldığım için kalkanım da benim kadar acınası ve savunmasız hale gelmişti.

Leona'nın yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. Yüzü benimkine yaklaşana kadar bana doğru eğildi. Gözleri dudaklarıma kaydı. "Gücünü sahiplendiğinde çok tehlikeli olacaksın. Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Kendimi bir avcı tarafından köşeye sıkıştırılmış gibi hissediyordum. Beni öpecek mi, yoksa öldürecek miydi emin değildim.

"Leona." Matteo'nun sesini duyduğumda başımı kaldırıp öfkeyle bize yürüyen kocamı gördüm.

"Don Rossi." Sandalyesine yaslanarak rahat bir tavır sergiledi. "Seni görmek ne güzel."

"Seni şu anda öldürmememem için bana bir neden söyle." Matteo, soğuk bir öfkeyle titrerken vücuduyla bana siper oldu.

Leona alayla güldü. "Siktir, bu replik *çok* tahmin edilebilirdi." Bana bakmak için Matteo'nun yanından kafasını eğdi. "Seninle tanışmak çok güzeldi, Sofiya. Eminim gelecekte yollarımız tekrar kesişecektir." Yüzümü okşamak için elini uzattı ama Matteo bileğini yakaladı. Leona neşeli bir kahkaha atarak Matteo'nun elinden kurtulmak için bir hareket yaptı ve bahçenin kenarındaki gölgelerin arasında kayboldu.

Matteo onu kovalamak için harekete geçtiğinde elini tuttum. Eğilip parmaklarımızın birleştiği yere baktı.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok. Son derece kibardı."

"Kibar mı?" Elini yüzüne götürdü. "Tanrı aşkına, Sofiya. Nereye gidersen git, nasıl bu kadar belaya bulaşabiliyorsun anlamıyorum? Leona Byrne, Boston'daki İrlanda Mafyası'nın en iyi suikastçısıdır."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Matteo Leona'nın az önce boşalttığı yere oturdu. "Evet, gerçekten. Seninle ne yapacağım ben, *tesoro*? Seni yalnız bıraktığı için Angelo'yu öldürmeliyim."

"İçeride bir şeyler oluyordu. Gitmesini ben söyledim, ona kızma."

Kocamın ateşli bakışları yerimde kıpırdanmama neden oldu. "Cezalarını katlayıp duruyorsun." Elimi dudaklarına götürüp tenime nazik bir öpücük kondurdu. "İkiniz ne hakkında konuşuyordunuz?"

Sırıttım. "Bana buradaki en güçlü kişinin ben olduğumu söylüyordu."

"Eh, bu konuda haklı," diye mırıldandı. "Buraya gel. İçeri girip korumanı öldürmemem için sana yakın olmam lazım."

Beni sandalyemden kaldırıp kucağına oturttu. Ona sokuldum, kokusunu ve sıcaklığını içime çektim. "Konuşacak başka kimse kalmadı mı?"

"Bekleyebilirler." Alnımı öptü.

Kalabalığa gergin bir sessizlik çöktü, herkes Donlarının alışılmadık davranışını izliyordu. "Bu imajını zedelemez mi? Seni daha az korkutucu göstermez mi?"

Ben doğrulmaya çalışırken Matteo beni daha sıkı kavradı. Onca çabayla kazandığı otoritesini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"Sana hareket etme izni vermedim, Sofiya."

İçime bir arzu dalgası yayılırken parmaklarım ceketini daha sıkı kavradı.

"Kraliçeme taptığım için benim daha az güçlü olduğumu düşünen herkese, yanıldıklarını göstermekten mutluluk duyarım." Alçak ve tehditkâr bit tonla söylenen bu sözler içimi ürpertti.

Angelo ve Romeo bize doğru yürürken bir hareketlilik dikkatimi çekti. Elimi Matteo'nun boynuna doladım. "Onları öldüremezsin."

"Ben Don'um. İstediğimi yapabilirim," diye cevapladı. Uzun bir nefes verdim, kucağında olduğum için korumalarıma kolayca saldıramayacağına seviniyordum.

"Patron, ben..." diye başladı Angelo.

Matteo elini kaldırarak onu susturdu. "Sen ve ben, yarın ringde."

Angelo ona baş salladıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "İyi misiniz, Bayan Rossi?"

"Sana kızgın olan Matteo, ben değilim. O yüzden Bayan Rossi saçmalığını kes." Gözlerimi devirdim. "Ben gayet iyiyim. Kocam, İrlandalı bir suikastçıyla sohbet ettiğim için sinirlendi."

Angelo'nun çenesi kasıldı. "Leona Byrne mi?"

Matteo başıyla onayladı.

"Kahretsin," dedi Romeo.

"Leona İrlandalı bir isim değil, değil mi?" diye sordum.

"İtalyanca," diye karşılık verdi Matteo. "Annesi bizim *capo*larımızdan birinin kızıydı. Boston Mafyası'nın sağ kolu olan Leona'nın babasıyla birlikte olmak için kaçtı. Leona, sadece gerektiğinde İtalyan kökenini öne sürüyor." Romeo'ya döndü. "Franco'ya benim şehrimde ne yaptığını araştırmasını ve ona Leona'nın burada olduğunu ne sikime bilmediğimizi sor."

Romeo onaylayarak çenesini kaldırdı ve telefonunu çıkardı.

"İçeride neler oluyordu?" diye sordum Angelo'ya.

Yüzünü buruşturdu. "Görünüşe göre Lombardi'nin kızı nişanlısından pek memnun değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Riccardo'nun piyadelerinden birine âşık. Ya da en azından kızın üzerinde hak iddia etmeye çalışmak için ortaya atıldığında benim anladığım buydu."

Matteo'ya döndüm. "Başka birine âşıksa, babası onu nişanlısıyla evlenmeye zorlayamaz." Asla seçmeyeceğim ama aynı zamanda artık asla vazgeçmeyeceğim kocamın kucağında otururken sözlerimin kulağa ne kadar saçma geldiğini duyabiliyordum.

"O, onun babası, *tesoro*. İşler böyle yürür."

"Bu adil değil," dedim sessizce.

Matteo elini saçlarımın arasından geçirdi.

"En azından diğer adama, piyadeye bir şey olmadığından emin olabilir misin?"

"C*apo*sunu aşağıladı," dedi Matteo.

Yüzünü avuçlarımla kavradım ve koyu renk gözlerine baktım. "Lütfen. Sadece onu sevdiği için ölmeyi hak etmiyor."

Matteo iç geçirip Romeo'ya döndü. "Bunu hallet."

"Tamamdır, patron." Romeo çoktan içeri girmişti.

"Gitme zamanı," dedi Matteo. Beni kollarında tutarak salondan çıkarken tutuşu sıkılaştı ve dikkatini çekmeye çalışan herkesi görmezden geldi. Angelo da Noodle ve tekerlekli sandalyemle onu takip etti.

Matteo beni arabanın arkasına oturttu, yanıma yerleştiği anda beni kendisine çekti. Başparmağını yanağımda gezdirdi, bu hareket acı verici derecede hassas bir dokunuştu.

"Yararlı bir bilgi bulabildin mi?" diye sordum yola çıktığımızda.

"Kesinlikle bir sürü yararsız bilgi buldum," diye karşılık verdi.

Cevap vermemesi kalbimi burktu. Bana daha fazla açılıyor, ilgisini gösteriyordu ama yine de Aile işleri konusunda tam olarak güvenini kazanamamıştım. Tam o anda dudakları alnıma değdi ve kendime bunun önemli olmadığını söyledim. Onu seviyordum, bu yüzden bana sunmaya hazır olduğu her şeyi kabul edecektim.

Onu seviyordum.

Kocama âşık olduğumu fark etmek, beni duygusal bir fırtınaya sürükledi. Matteo'ya yavaş yavaş âşık olmuştum. Bana gösterdiği nezaket gerçek kişiliğini keşfetmemi sağlamıştı, sanki kalbim gittikçe genişliyordu.

Matteo'nun bir gün beni seveceğinden ya da bunu *yapabileceğinden* emin değildim. Anne babasının öldürülmesinden sonra kalbini kilitlemişti ve o kilidi belki de hiç açmayacağını kabullenmem gerekiyordu. Ama yanında kendimi huzurlu, güvende ve kabul edilmiş hissederken isteyebileceğimden çok daha fazlasının bana çoktan verilmiş olduğunu biliyordum.

48
SOFIYA

Matteo parmaklarını kolumdan aşağı doğru kaydırarak, "Sana yemek yedirmem lazım," dedi. Eve döndüğümüz sırada arabanın içi karanlıktı. "Döndüğümüzde bir şeyler sipariş etmek ister misin?"

Otoyoldaki bir tabelayı görünce heyecanlandım ve onu işaret ettim. "Aman Tanrım. *Sonic*'e gidebilir miyiz? Mila ile televizyonda bunun reklamlarını görürdük."

"*Sonic* nedir?" diye sordu Romeo.

"Arabaya servis yapan bir restoran. Yani arabanda yemek yiyorsun," dedim heyecanla. "Çok eğlenceli görünüyor."

Matteo eliyle yüzünü sıvazladı. "*Tesoro*, lütfen, sana yalvarıyorum. Senin için yemeğe birkaç dolardan fazlasını harcamama izin ver."

Öne eğilip sakallı yanağını öptüm. "Bu muhtemelen sosisli sandviçten daha pahalıya mal olacak."

Homurdandı ama Romeo'nun ilk çıkışa dönmesini engellemedi. Birkaç dakika sonra restorana girdik ve ışıklı menünün yanında park ettik. Matteo daha yakındaydı, bu yüzden kemerimi çözdüm ve daha iyi görebilmek için üzerinden geçtim. Elini kıçıma koyup sertçe sıktığında omzuna vurdum.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

* ABD'de oldukça popüler olan bir hazır yemek restoran zinciridir. Özellikle arabaya servis konsepti, burgerleri, sosislileri ve *milkshake*leriyle tanınır.

"Yemek için bir masa," dedi Matteo.

Sırıttım. "O zaman senin için ben seçeceğim. Romeo, Angelo, ne istiyorsunuz?"

"Ah, evet," dedi Angelo. "Bu, gösterişli parti yemeklerinden çok daha iyi."

"Kesinlikle."

Romeo benim için camı indirdi ve siparişimizi verdim. Erkekler tatlı bir şey istemediklerini ısrar etseler de hepimize yetecek kadar *milkshake* aldığımdan emin oldum. *Aptal Mafya adamları.* Ayrıca Noodle için de sade bir hamburger aldım. Partide çok uslu bir çocuk olmuştu. Yanımda olması kendimi daha sakin hissetmemi sağlıyordu.

Matteo yemeğimizi aldıktan sonra, "Mutlu musun?" diye sordu.

"Evet." Sesimi alçaltarak ona yaslandım. "Bu, eve döndüğümüzde yapmamız gereken başka bir şey kalmayacağı anlamına geliyor."

Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "Seni şeytani, yaramaz kız."

Matteo beni asansörden dışarı taşırken vücudundan yayılan enerjiyi hissedebiliyordum. Enzo kapımızın önünde görev yerindeydi, yanından geçerken ona el salladım. Angelo, Noodle'ın akşam rutinini üstlenmeyi teklif ettiğinde kocamla doğrudan odamıza gidebildik.

Matteo beni yatağa yatırdı ve üzerime eğilip kollarını etrafıma doladı. "Denemek istediğim bir şey var." Alçak ve şehvetli sesi olduğum yerde titrememe neden oldu.

"Nedir?"

Dudakları aralandı, sonra bir an tereddüt etti. Bu dikkatimi çekti çünkü kocamın bir şeyi ikinci kez düşünmesi çok nadir bir durumdu.

"Gençken bir kulübe üyeydim. BDSM* kulübü."

Kalbim hızlandı.

"Bağlanmak hakkında bir fikrin var mı?" Beni ateşli bakışlarıyla olduğum yere sabitledi.

"Birini bağlamaktan mı söz ediyorsun?"

Başıyla onayladı. "Bu benim hoşlandığım bir şey ve seninle paylaşmak istiyorum. Senin için güvenli hale getirmek için nasıl modifiye edebileceğimi araştırdım."

"Beni bağlamak mı istiyorsun?" Uyluklarımı birbirine bastırdım, sadece düşüncesi bile beni ıslatarak nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Hoşuna gideceğini düşünüyorum." Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi, dudaklarımı açarak parmağını ağzıma alıp emmeye başladım. "Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Benim için çok iyi." Başparmağını çıkarıp altdudağımın üzerinde gezdirdi.

"Hangi kısmı hoşuna gidiyor?" diye sordum.

"Hımm, birçok şey sayabilirim. Partnerlerimin daha derin bir itaat içinde hareket ettiğini görmek hoşuma gidiyor. Tüm bunlar ip, güven, iletişim ve beden diliyle ilgilidir. Acı ve zevk, hâkimiyet ile itaatin etkileşimidir. Bana arzuladığım kontrol hissini veriyor."

Karnımda bir arzu kıvılcımı çaktı ama aynı zamanda rahatsız edici, kıskanç bir duygu göğsümü sıkıştırdı.

Kaşları çatılırken, "Ne oldu?" diye sordu ve somurtkan yüzümü inceledi.

Ona cevap vermekte geciktim, küçük ve olgunlaşmamış görünmek istemiyordum. Boğazımı kavradı, beni kendisine bakmaya zorlayıp üzerimde saf bir hâkimiyet kurdu.

"Seni başka kadınlarla düşünmekten hoşlanmıyorum." Hâkimiyetinden kurtulmaya çalışarak hızla konuştum. Bunu kabul etmedi. Ellerimi sabitleyerek hareket etmemi engelledi. Dudaklarında bir gülümseme belirince öfkem daha da yoğunlaştı.

* Tarafların rızaya dayalı olarak güç dengeleri, kontrol, disiplin ve rol paylaşımı içeren cinsel ya da duygusal dinamikleri benimsediği bir ilişki ve pratikler bütününü ifade eder.

"Bana gülme," diye bağırdım.

Yüzü ciddileşirken, "Asla," diye karşı çıktı. "Gülümsüyordum çünkü bana karşı sahiplenici olmanı seviyorum." Dudakları tenime değdi. "Endişelenecek bir şey yok, *tesoro.* O kadınların hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyor. Onlarla orada yaptıklarımızdan öte bir bağım yoktu. Seninle oynamak tamamen farklı olacak."

"Neden?" diye sorarken hâlâ biraz huysuzdum.

"Çünkü seni önemsiyorum. Çünkü senin zevkten parçalanmanı izlemek gördüğüm en güzel şey. Çünkü bunun tek seferlik bir şey olmasını istemiyorum. Seninle daha fazlasını istiyorum. Seninle her şeye *ihtiyacım* var."

Sözlerini sindirmek için bir dakikaya ihtiyaç duyarak yüzümü boynuna gömdüm. Saçlarımı yatıştırıcı, sabırlı bir ritimle okşadı.

En sonunda, "Nasıl olacak?" diye sordum.

"Yavaş başlayacağız. Vücudunun nasıl tepki verdiğini, neleri sevip neleri sevmediğini keşfedeceğiz."

"Ya sevmezsem?"

"O zaman yapmayız."

"Bu şey mi demek..." Sözlerimi yarıda kestim, yüksek sesle söylemek bile istemiyordum. Çenemi kavrarken tek kaşını kaldırdı. Öfkeyle soludum. "Hoşuma gitmezse, kulübe gidip bağlayacak başka kadınlar mı bulacaksın?"

Matteo'nun yüzü karardı. "Hayır, karıcığım. Başka kadınlar aramayacağım."

Sesinde sert bir sitem olsa da göğsümdeki sıkışıklığın hafiflemesine neden olmuştu. Dudaklarımı ısırdım. "İtaatkâr biriyle birlikte olmaktan hoşlandığını söylerken ne demek istedin? Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum. Ezilen biri olmak istemiyorum."

Matteo'nun boğazından hırıltı gibi bir ses çıktı. "Asla ezilen olmayacaksın. Sen benim kraliçemsin. İtaatini özgürce veriyorsun ve bunu çoktan verdin bile. Ofiste seni eğittiğimde nasıl hissediyorsun? Seks sırasında kontrolü ele aldığımda?"

Yanaklarım ısındı. "Edepsizce iyi hissettiriyor."

Matteo başını salladı, yüzünde yargılayıcı bir ifade yoktu. "İşte buradasın, *tesoro*. Bana itaatini çoktan güzel bir şekilde hediye ettin. Ben kontrolü arzuluyorum. Sen ise kendini bırakmayı arzuluyorsun."

"Ah. Sanırım itaatin farklı bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Sınırlarını sonuna kadar zorlayabilirim. Ben dominant, emir veren pisliğin tekiyim. Ama güç her zaman sende. Bir şey ters gidersе ve durmamız gerekirse, haber ver ya da *sarı* de. Eğer korkarsan, incinirsen ya da herhangi bir nedenle durmak istersen de *kırmızı*."

Parmaklarımla çenesini okşayıp başımla onayladım. Ağırlığını bana yüklemeden kalçalarımın üzerine durdu.

"Nasıl bu kadar şanslı oldum bilmiyorum." Bakışları üzerimde gezinirken utanmıyordum, aksine seksi hissediyordum.

Yanaklarımı avuçlayıp ellerini yavaşça köprücükkemiğimden, kollarımdan ve sonra oradan tekrar yukarı doğru gezdirerek vücudumda bir desen çizdi. Memelerimi avuçladığında keskin bir nefes aldım ama dokunuşunu sinir bozucu derecede hafif tutuyordu. Dokunuşuna kendimi bırakmaya çalıştım, dudaklarında beliren sırıtış ne yaptığımı tam olarak bildiğini gösteriyordu.

"Birisi kendini muhtaç mı hissediyor?" Dudakları kulağıma değdiğinde içimi bir titreme kapladı.

Elleri vücudumda aşağı doğru kaymaya devam etti, kalçalarımı ve uyluklarımı sıktı. Elbisenin altını okşadı, bacaklarımdan yukarı doğru itti ve sonra tamamen çıkardı. Keskin bir nefes daha aldım. Henüz hiçbir şey yapmamıştı ama tenim çoktan alev almıştı.

Bacağımı kaldırıp dudaklarını ayak bileğime bastırdı. Parmaklarının, dudaklarının ve nefesinin tenime değmesi -özellikle de bacağımdan yukarı doğru ilerlerken- içimde bir sıcaklık oluşturdu. Ama bacaklarımın arasına geldiğinde, tek yaptığı dantel iç çamaşırımın üzerinden klitorisime tüy kadar hafif bir öpücük kondurmak oldu. Sonra da diğer bacağıma doğru öperek ilerledi.

Bu sefer sadece nefesini üfleyerek kadınlığıma döndüğünde, "Matteo," diye sızlandım. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Doğrulmadan önce karanlık bir kahkaha attı. "Sana verdiğimle yetineceksin, *tesoro*." Sutyenimi üzerimden sıyırırken benimkine değen teni ateş gibiydi. Meme ucumu ağzına aldı ve beni kıvranır halde bıraktı.

Yataktan kalktığında öfkeli bir ses çıkararak ona uzandım.

Güldü. "Ne kadar muhtaçsın."

Giyinme odasına girip gözden kayboldu, ardından siyah bir çantayla geri geldi. Yatağa dönmeden önce içinden bir parça ip çıkardı ve beni oturur pozisyona getirdi. Arkama geçti. Göğsü sırtıma sıkıca yaslanmış halde beni destekler şekilde oradaki yerini aldı. Bana kendimi değerli ve korunmuş hissettiriyordu. Ardından ellerinde beliren ipi tenimin üzerinde gezdirdi.

"Nasıl hissettiriyor?" Boynuma doğru fısıldıyordu.

"Güzel," dedim. İp sağlam ve dokuluydu ama çok sert değildi.

İpi göğsüme sarmaya başlarken mırıldandı. Memelerimi kaldırdı ve büyük elleriyle her birini sıktıktan sonra ipi altlarından geçirdi. Eli boğazımı kavradığında titredim. "Çok iyi gidiyorsun." Elini çektiğinde göğsümdeki elmas şeklindeki ip desenine baktım. Matteo'nun dokunuşunun bir uzantısı gibi beni sıkıca sarıyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Başımı çevirip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "İyi."

Öpücüğüme sert bir karşılık verdikten sonra arkamdan ayrılıp beni yatağa yatırdı. Bu hareket ipin tenime sürtünmesine neden oldu. İpin sürtünmesi yatağın yumuşaklığıyla tezat oluşturuyordu. Sonra kolumu yana doğru çekip bileğime geniş ve koruyucu pedi olan bir kelepçe taktı. Gözlerimi kocaman açarak bakışlarına karşılık verdim.

"Kollarını sıkıca bağlamayacağım, sadece hissedebilmene yetecek kadar."

"Neyi?" diye fısıldadım.

"Senin üzerindeki kontrolümü."

Bir ip parçasını kelepçeye bağladı ve yatak çerçevesinin yan tarafına tutturdu, sonra aynı şeyi diğer tarafa yaptı. İpi çekmeye çalıştım. Hareket edemediğimi, kalkamadığımı fark edince içimi bir panik dalgası kapladı. Beni izlerken elleri karnımın üzerinde duruyor, ben tüm bu hislere alışmaya çalışırken sabırla bekliyordu.

Dokunuşuyla sakinleştim. Derin bir nefes aldım ve kaslarım gevşedi.

"Çok iyi," diye fısıldadı tenime karşı. "Çok cesur, çok güzel."

Sözleri, içimde hiçbir zaman yeterli hissetmeyen o incinmiş boşluğu doldurdu ve uzun zamandır taşıdığım yaranın kanayan kenarlarını iyileştirdi. Cesur ya da güzel olduğuma tamamen inanmıyordum -en azından henüz- ama onun bunu söylemesini duymaktan asla bıkmayacağımı biliyordum.

@ayisigikitap

49
MATTEO

Küçük karım ip sarhoşu* olurken zihni tamamen kendini bırakabileceği o tatlı alana ulaşmıştı. Vücudu gevşemiş, bağlarına mükemmel bir şekilde teslim olmuştu.

Öne eğilerek alnına, burnuna ve dudaklarına nazik öpücükler kondurdum. Karşılığında küçük bir inilti kazandım. Hayatımda duyduğum en tatlı sesti.

Elimi göğsünden aşağı kaydırdım ve ipin kan dolaşımını engellemediğinden emin olduktan sonra bir parça daha aldım. "Bacaklarını bağlayacağım, bebeğim."

Birine ip bağlamayalı -eh, bu anlamda- uzun zaman olmuştu. Bu becerimi sık sık düşmanlarıma işkence ederken kullanırdım.

Ama Sofiya'yı bağlamanın yoğunluğuna hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Ehlers-Danlos için ipleri nasıl uyarlayabileceğimi araştırmıştım, hatta EDS deneyimi olan kulüpteki bağlama ustalarından biriyle bile konuşmuştum. Sofiya'nın EDS'si onu fazlasıyla esnek yapıyordu ama kaslarına yük bindirecek, eklemlerinde çıkık ya da iltihap riskine yol açacak pozisyonlar konusunda özellikle dikkatli olmam gerekiyordu. Teni daha kolay tahriş olabilirdi, ona şaplak attığımda biraz morarma olmuştu. Bu yüzden bilekleri için yumuşak deri kelepçeler kullandım. Son olarak yapmak istediğim

* BDSM bağlamında, iple bağlanma sırasında ya da sonrasında kişinin endorfin artışına bağlı olarak yaşadığı rahatlama, sersemlik, haz ve duygusal yükselme halini ifade eder.

bir diğer şey, bacaklarını bir arada tutmasını sağlayacak denizkızı bağıydı*.

Aletim kaskatı kesilmişti. Pantolonuma acı verici bir şekilde baskı yapmasına rağmen yaptığım işe odaklanmaya devam ettim. Sofiya göğsündeki iplerle lanet bir tanrıça gibi görünüyordu. Üzerinde herhangi bir sıkıntı belirtisi olup olmadığını kontrol etmeye devam ettim. Kalbim heyecandan, şehvetten ve yanlış bir şey yapıp ona zarar verme korkusundan endişeyle çarpıyordu.

Bacaklarını bağlamayı bitirdiğimde oluşan desen pürüzsüz tenini öne çıkarmıştı.

"Mükemmelsin," diye mırıldandım.

Ellerimi muhteşem bacaklarının arasına soktum ve kadınlığını avuçladım. Kaygan sıcaklığıyla sikim daha da sertleşti. "Benim için sırılsıklamsın."

Yine inleyerek dokunuşuma karşı kıvranmaya çalıştı ama ipler onu engelliyordu. "Lütfen. Lütfen, Matteo. İhtiyacım var..." Avuç içimin sert kısmıyla ıslaklığına bastırdığımda inledi.

"Yalvarmanı duymayı seviyorum. Benim için bu kadar çaresiz olduğunu duymak hoşuma gidiyor." Bir parmağımı içine ittim, anında beni sıkıca sarması karşısında inledim. "Sana böyle sahip olacağım. Tatlı bacakların birbirine bağlıyken ve beni uzak tutmaya çalışıyorken." Burnumu boğazının ortasına doğru kaydırdım, tuzla karışık tatlı kokusunu içime çektim. "Ve sen orada yatıp bunu kabul edeceksin çünkü başka seçeneğin yok." Kalçalarını kavrayıp sertçe sıktım. "Ama bunu kesinlikle seveceksin."

Tüm vücudu titrerken inledi, tamamen merhametime kalmış bir halde bağlarından kurtulmaya çalışıyordu. Son bir kez daha ipin sıkıştırmadığından ya da kan dolaşımını kesmediğinden emin olmak için kalçalarını sıkıca kavradım; ardından tümüyle içine girdim.

Sofiya boğuk bir çığlık attı.

* BDSM'de ip bağlama tekniklerinden biridir; kişinin bacaklarının (genellikle uyluklardan) birbirine bağlanarak hareketinin kısıtlanmasını sağlar. Görsel olarak denizkızı kuyruğunu andırdığı için bu adla anılır.

"İşte böyle, benim için çığlık at, *tesoro*. Sikimin amını nasıl zorladığına bak ve çığlık at." Kelimeler dudaklarımdan zar zor dökülüyordu. Şu anda, ilk seferimizden bile daha dardı. Şimdiye kadar aletimin hissettiği en dar şeydi. Sırtımdan ter damlaları süzülürken tekrar içine girerek kendimi tamamen yerleştirmeye çalıştım.

"Matteo," diye bağırdı. "Daha fazla."

Küfür ederek eğildim, dudaklarımız çaresizce buluştu.

"Siktir, bebeğim, utanç verici bir şekilde çabuk boşalacağım. Benimle birlikte boşalmana ihtiyacım var."

Ben meme uçlarını sıkarken inledi. Kasları sikimi sıkı sıkıya kavramıştı. Başparmağımla klitorisine daireler çizerek kendimi rezil etmeden önce boşalması için sessizce yalvardım. Sırtım karıncalanmaya başladığında boşalmama saniyeler kaldığını anladım ve tam o sırada Sofiya çığlık atarak boşaldı. Rahatlamış bir nefes alarak kendimi bıraktım ve sıkı, sıcak amını menimle doldurdum.

Zevkten irileşmiş cam gibi parlayan gözleri benimkilere kilitlendi. Aynı havayı soluyorduk, kalplerimiz aynı ritimde atıyordu. Hayatım boyunca hiçbir varlığa bu şekilde bağlanmamıştım.

İpleri çözdüğümde, yumuşak tenine losyon sürdüğümde ve ona sıkıca sarıldığımda bile o trans halinde kalmaya devam ettik.

"Beni bu kadar güvende hissettirdiğin için teşekkür ederim," dedi. Dudakları göğsümdeki *lealtà** dövmesine değiyordu.

Yüzümü başının üstüne bastırıp derin bir nefes aldım. Yüksek sesle söylemezdim, yapamazdım ama ben de onunlayken güvende hissediyordum.

* (İta.) Sadakat.

50
SOFIYA

Sabah ışığı içeri süzülüyordu. Küvette arkama yaslanıp sıcak suyun tenime değişini izlerken kahvemi yudumladım. *Kocamın* benim için hazırladığı kahvenin üstünde, şekilsiz bir topak vardı. Bana kahveyi verdiği sırada, köpüğün *işbirliği yapmamasından* yakınmıştı. Somurtkan bir şekilde homurdanmasını düşünerek kendi kendime gülümsedim.

Dün geceki ip maceramızdan sonra vücudumun ağrıyacağını düşünüyordum ama garip bir şekilde rahatlamış olarak uyanmıştım. Muhtemelen kocamın benimle ilgilenmesinden dolayıydı. İpin cildimde birkaç iz bıraktığını görünce öldürücü bir ifade takınmış ve her birini öptükten sonra üzerine losyon sürmekte ısrar etmişti.

Oysa ben, onun izlerini taşımayı *seviyordum.*

Dün gece masajıyla kaslarımı mükemmel bir şekilde gevşetmiş ve bu sabah *Epsom* tuzuyla banyo yapmam için ısrar etmişti. Onu da banyoya girmeye ikna etmeye çalışmıştım ama o ve Romeo bir şeyle meşguldü, zamanı yoktu. *Bugün ofiste eğitim yapamayacağımız... günümüzü beraber geçiremeyeceğimiz için çok üzülmemeye çalışıyordum.*

Matteo takım elbisesiyle banyoya girip küvetin yanında eğildi. Kahve fincanımı bıraktım ve parmaklarımı çenesinde gezdirdim. Dudaklarım, gece geç saatlere kadar onu öptüğüm için hâlâ şiş haldeydi.

"Benimle birlikte küvete giremeyeceğinden emin misin?"

Elini suyun altına sokup meme ucumu çimdikledi. "Seni orada ıslak, yumuşak ve kahrolası derecede güzel görmek çok baştan çıkarıcı olsa da gitmem gerek." Çenemi kavradı, başımı yukarı kaldırıp bana bir öpücük verdi. "Çıktığında giyinme dolabında seni bekleyen bir şey var."

Kalbim bir an tekledi. Bana bir hediye mi almıştı? "Ne?"

Matteo ayağa kalkarken güldü. "Ne kadar sabırsız ve açgözlü bir kız. Gidip bakman gerekecek."

Gitmeden önce elini tuttum. "Bu gece geri dönecek misin?" Sorumun kulağa çok mu muhtaç geldiğinden emin olamayarak dudağımı ısırdım ama yokluğunda onu özlüyordum. Onunlayken daha iyi uyuyordum.

"Evet, bebeğim. Bu gece döneceğim. Benim için uslu bir kız ol." Çıkmadan önce eğilip bana son bir öpücük verdi.

Küvette oturur pozisyona geçip parmaklarımı suda gezdirdim. Son birkaç gün içinde kocamla aramızda çok şey değişmişti. Keşke Mila'yla tüm bunları konuşabilseydim. Son gelişmeler karşısında heyecanla çığlık attığını neredeyse duyabiliyordum ama yine sessizliğe bürünmüştü. Panik yapmamak için elimden geleni yapıyordum ama içimdeki endişeyi bastıramıyordum.

Sonunda merakıma yenik düştüm, Matteo'nun dolaba ne koyduğunu görmem gerekiyordu. Noodle'ı çağırdım ve küvetten çıkarken ondan destek aldım.

"Sürpriz sence ne olabilir, *malysh*?"

Hızla kurulanıp bornozumu giydim ve giyinme odasının kapısını açtım.

Yerimde donakaldım.

Matteo'nun giyinme odası çok büyüktü, neredeyse çocukluğumdaki yatak odam kadardı ve bugüne kadar sadece bir tarafında uzun bir sıra takım elbise, diğer tarafında Sienna'nın bana aldığı kıyafetler bulunuyordu. Ama şimdi arka duvar, sanki bir filmden çıkmış gibi görünen büyük bir mücevher sergisiyle kaplıydı.

Yaklaştıkça kalbim hızlandı. Duvar aydınlatılmıştı; gökkuşağı rengindeki mücevherlerle süslenmiş bilezikler, kolyeler ve küpeler göze çarpıyordu. Ortadaysa elmas bir taç vardı.

"Vay canına."

Fazla yaklaşırsam alarm çalacakmış gibi yavaş adımlarla ilerledim. Tacın arkasında bir not vardı. Titreyen parmaklarımla notu aldım.

Kraliçem için.

Kartı çevirerek daha fazla yazı aradım. Kocamın ani ve abartılı hediye vermesinin bir açıklaması var mı diye bakıyordum ama hiçbir şey yoktu.

Yürütecimin koltuğuna otururken mücevherlere bakakaldım. Gerçekten bana aitlermiş gibi gelmiyordu. Ama zaten şu anki hayatımda hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu.

Kartın kenarını parmaklarımla okşayarak Matteo'nun el yazısının tüm detaylarını, harflerinin beklenmedik kıvrımlarıyla süslemelerini içime çektim, ardından kartı göğsüme bastırdım. İçime bir sıcaklık yayıldı çünkü ne olursa olsun, bu kart gerçekti. Üzerine anlamlar yükleyerek, kocamın hediyelerinin *sevgiye* işaret ettiğine dair kendimi inandırmayacaktım ama yine de bir *anlamı* vardı.

Parmaklarımı elmas tacın üzerinde gezdirirken gülümsedim.

51
SOFIYA

Mutfak taburesinde oturmuş, kilerde bulduğum makarna yapma makinesini kullanırken kapı açıldı ve içeri Sienna girdi.

"Sofiya! Seni özledim! Matteo seni kendine saklıyor."

Şık kıyafetlerine bulaştırmamak için unlu ellerimi ve bileklik-lerimi havada tutarak kucaklamasına karşılık verdim.

"Saldırıdan beri çok koruyucu davranıyor," dedim.

"Bazıları koruyucu der, bazıları ise baskıcı canavar."

Sırıttım. Son birkaç gündür Matteo ile aramızdaki yoğunluğu fazlasıyla seviyordum ama Sienna'yı da özlemiştim.

"Öğle yemeği için ev yapımı makarna mı? Kızım, bu itibarımı sarsıyor. Neredeyse benden daha İtalyan sayılırsın."

Omuz silkerek, "Deniyorum," dedim. "Yemek pişirmek iyi olduğum tek şey." Makarna makinesini kullanırken bileklerimi sabit tutabilmek için bileklik lerimi takmıştım.

"Eminim milyonlarca şeyde iyisindir," dedi Sienna.

Söylediği şey çok tatlıydı ama doğru değildi. Çok zeki değildim, neredeyse hiç becerim yoktu ancak başkalarına yemek yapmak bana dünyaya biraz iyilik katıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Yanımdaki sandalyeye atladı. "Dün geceki parti nasıldı?"

Makineden bir tur daha makarna hamuru geçirdim. "Şey... emin değilim. Matteo erkeklerle işler hakkında konuştu. Kadınların çoğu oldukça soğuktu." Bratva eşlerinin bakışlarına ve fısıltılarına

alışkındım ama burada durum farklı olur diye ummuştum. "Aslında Leona adında bir kadınla tanıştım."

Sienna'nın gözleri büyüdü. "Leona Byrne mi?"

"Evet. Onu tanıyor musun?"

"Vay canına. Onun şehre döndüğünü bilmiyordum." Sienna bana bir sonraki hamur tabakasını uzattı. "Arkadaştık ama onu yıllardır görmedim. Annesi Aurora, annemin en yakın arkadaşıydı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama anladığım kadarıyla, annem Aurora'nın Aile'den ayrılıp İrlandalı erkek arkadaşıyla evlenmesine yardım etmiş. Sanırım amcam başa geçene kadar mutlulardı. Amcam Aurora'yı ihanet ettiği için öldürdü." Boğazını temizlediği sırada kalbim sıkıştı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Evet, eh... Her neyse, Leona Boston'da büyüdü ama üniversite için NYU*'ya gitmek istedi."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Çok fazla sorum vardı. "Üniversiteye mi gitti?"

"Evet. Şehre girebilmek için Matteo'dan özel olarak izin alması gerekiyordu. Bölümümde bir arkadaşım olsun diye onu kabul etmeye zorladım. İkimiz de işletme okuduk ve okulda yakındık. Ama mezun olduktan sonra resmi olarak İrlanda Mafyası'na katıldı. Bu yüzden hiçbir şekilde New York'ta olmaması gerekiyor."

"Matteo onu partide gördüğü için pek mutlu olmadı."

Sienna alayla güldü. "Şaşırmadım. Matteo, sana onun ne iş yaptığını söyledi mi?"

"Şey, suikastçı olduğunu söyledi?"

Sienna sırıttı. "Evet. Oldukça havalı. İrlandalılar kızlarına dövüşmeyi ve savaşmayı öğretir. Bu konuda her zaman yetenekli olmuştur."

Buna inanmak zor değildi, Leona'nın tamamen tehlike saçan bir enerjisi vardı.

"Sana da tüm bunlar öğretildi mi?"

* New York Üniversitesi.

Sienna başını salladı. "Acil durumlarda silah kullanabilirim. Ayrıca Angelo bana kendimi nasıl savunmam gerektiğiyle ilgili birkaç taktik verdi ama hepsi bu kadar."

"İstersen sana ateş etmeyi öğretebilirim." Aslında iyi olduğum iki şey vardı: yemek pişirmek ve ateş etmek.

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet, kardeşim öğretti. Hâlâ Matteo'nun beni atış poligonuna götürmesini sağlamaya çalışıyorum ama sanırım Arnavut tehdidi ortadan kalkıncaya kadar beklememiz gerekecek."

"Tehdit ortadan kalktığı anda bunu yapalım! Ve eminim Angelo da kendini nasıl savunacağını sana öğretir."

Matteo'nun bu konuda ne düşüneceğini hayal ettiğimde dudaklarım kıvrıldı. "Bunu çok isterim." Makarnayı şeritler halinde kesmeye başladım. "Üniversiteye gittiğini bilmiyordum. Aile'de kızların okula gitmesi normal mi?"

"Babam zamanında izin vermeye başlamıştı. Annem İtalyan Edebiyatı okumak istiyordu ve babam ona asla hayır diyemezdi." Sienna gülümsedi ama gülümsemesinde bir hüzün vardı. "Aria'nın tıp okumasına izin verdi ve bu yavaş yavaş daha yaygın hale geldi. Bratva'da durum böyle değil mi?"

"Ah, hayır. Üniversiteye giden hiçbir kadın tanımıyorum. Mila ve ben normal okula bile gidemedik." Utançtan yanaklarım kızardı. "Eve öğretmenler geliyordu ama birkaç yıl önce o da sona erdi. Gerçek bir sınıfa girsem kesinlikle başarısız olurdum."

Sienna elimi sıktı. "Eminim çok başarılı olursun. Eğer ilgilenirsen, derslere kaydolmana yardım edebilirim."

Zihnimin karıştığını hissedebiliyordum. Matteo gerçekten ders almama izin verir miydi? Okuma yazma konusunda oldukça iyiydim ama bunun dışında eğitimim çok yetersizdi. "Her zaman aşçılık dersleri almanın eğlenceli olacağını düşünmüşümdür," diye itiraf ettim.

"Evet, çok eğlenceli olur. Belki ben de sana katılabilirim. Yemek pişirme veya hamurişi konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Matteo ve ben, anne babamız öldükten sonra neredeyse sadece

mikrodalga yemekleriyle hayatta kaldık. Matteo tekrar Don olduğunda Gianna'yı işe aldı. Uzun süredir bizim için yemek pişiriyor. Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum. Seni çok sevecek."

Sienna ve Matteo için çok önemli olduğu belli olan bu kadınla tanışmak beni biraz geriyordu ama daha fazla arkadaşımın olması da hoşuma giderdi.

Tabureden inip yürütecimi aldım. Alt dolaba doğru ilerledim, bir tencere almak için eğildiğim anda başım dönmeye başladı. Noodle anında yanıma geldi. Ona doğru yaslandım, oda etrafımda dönüyordu.

"Sofiya?" Sienna'nın sesi, sanki çok uzaklardan geliyor gibi boğuktu.

Derin bir nefes aldım ve görüşüm netleşene kadar Noodle'a sarıldım. Yürütecime oturana kadar beni ittirdi.

"İyi misin?" Sienna yanımda duruyordu. "Matteo'yu mu, yoksa Aria'yı mı çağırayım?"

Noodle'ın kafasını okşayarak gülümsedim. "Her şey yolunda. Sadece başım döndü."

"Ne yapabilirim?"

"Oradan bir tencere alabilir misin?" Alt dolabı işaret ettim. "Sana da uyarsa *cacio e pepe** yapacağım."

Sienna tencereyi alıp doldururken endişeli gözleri üzerimdeydi. "Bana sade makarna bile yedirebilirsin, benim için sorun olmaz ama *cacio e pepe* kulağa mükemmel geliyor. Yapabileceğinden emin misin? Eğer yapamayacak durumdaysan sana yardımcı olur ve mutfağı yakmamak için elimden geleni yaparım."

Güldüm. "Hayır, gerçekten şimdi iyiyim." Tezgâhtan su bardağımı alıp kalanını içtim. Susuz kalmamam gerekiyordu.

Sienna tencereyi ocağın üstüne koydu. Yeniden ayağa kalktığımda başım dönmedi. Kendimi yemekle meşgul ettim.

* İtalya'ya özgü klasik bir makarna yemeğidir; *pecorino* peyniri (cacio) ve karabiber (pepe) ile hazırlanır. Özellikle Roma mutfağıyla özdeşleşmiştir.

Omzumun üzerinden ne yaptığımı izleyerek, "Çok güzel kokuyor," dedi Sienna. "Bence her gün birlikte öğle yemeği yemeliyiz."

Gülerek, "Matteo'nun bu düzenlemeye bayılacağından emin değilim," dedim.

Gözlerini devirerek, "Hepimiz onun isteklerine boyun eğemeyiz," dedi. "Bu arada, Leona'yı görünce nasıl tepki verdi?"

"Özellikle heyecanlanmadı ama ona bir şey yapmadı."

Sienna sırıttı. "Merak etme, Leona kendini savunabilir."

Eminim yapardı. Ama yine de Matteo'ya çantamda onun telefon numarasının yazılı olduğu bir kart bulduğumu söyleyemezdim.

"Aranız nasıl?" diye sordu Sienna.

Kızardım. "Matteo ve benim mi? İyi."

"Eğer kardeşim olmasaydı, tüm kirli detayları öğrenmek isterdim çünkü yüzündeki kızarıklık çok şey anlatıyor."

Gülerek, "Kirli detay olmadığının garantisini veriyorum," dedim. Tereddüt ettikten sonra, "Bu sabah bana bir hediye verdi," diye ekledim.

"Ah, neymiş bakalım?"

Yüzüm daha da kızarırken, "Şey... mücevherlerle dolu bir oda," diye mırıldandım. Sienna bunun fazla olduğunu mu düşünecekti? Benim bunu hak etmediğim fikrine kapılır mıydı?

Sienna nefesini tuttu. "Görebilir miyim?"

Başımı salladım ve o giyinme odasına doğru giderken ben de öğle yemeğini tamamladım. Geri döndüğünde gözleri parlıyordu.

"Vay canına, kardeşim iyi iş çıkarmış. Ya da o parçaları seçmek için tuttuğu kişi iyi iş çıkarmış. Hepsi üzerinde mükemmel duracak."

"Sence gerçekten takmalı mıyım? Hepsi çok... *abartılı* görünüyor."

"Amaç da bu." Sienna göz kırptı. "Artık Mafya'dansın. Biz abartılı yaşamayı severiz."

"Sienna ile bugün iyi vakit geçirdiniz mi?" diye sordu Matteo.

Kanepede kıvrılmış oturuyorduk. Neredeyse gece yarısı olmuştu ama ikimiz de yatmak istemiyorduk. Birkaç dakika önce eve gelmişti, onunla mümkün olduğunca fazla zaman geçirmek istiyordum.

"Evet, iyi vakit geçirdik. Makarna yaptım ve o da bundan sonra her gün öğle yemeğine gelmek istediğini söyledi."

Matteo alayla homurdanırken elini kıçımın üzerinde gezdirdi. Eve geldiğinde ısıtıcıyı açmış olmalıydı çünkü ben rahat bir kaşkorse ve dantelli şort giyiyordum, o ise üstsüzdü. Parmaklarımı göğsündeki dövmelerin üzerinde gezdirdim. Göğsündeki kelimelerin İtalyanca anlamlarını araştırmıştım: aile, onur, sadakat. Bu denkleme nasıl uyduğumu merak ediyordum.

"Neden bana bir oda dolusu mücevher verdin?" diye fısıldadım.

"Bir oda dolusu kadar değil. Sadece arka duvarı kaplıyor."

Meme ucunu çimdikledim, bu onu sıçratınca da güldüm. Kıçıma sert bir şaplak attı ama dudaklarının seğirmesini gizleyemedi.

"Neden?" diye tekrarladım.

"Çünkü bunu hak ediyorsun."

"Bu çok fazla."

"Hayır, değil. Benimle tartışma, *tesoro*."

Gülümsememi göğsüne bastırdım. "Tamam, *miliy*."

Ona söylediğim takma adı duyunca yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. Gözleri kapalıydı, yüzünde daha önce görmediğim kadar sakin bir ifadeyle saçlarımla oynamaya başladı. Açtığımız film arka planda sessizce oynuyordu, unutulmuştu. Böyle anlarda, onun Mafya'nın başı ve benim de Bratva prensesi olmamamızı diliyordum. Keşke sadece Matteo ve Sofiya olabilseydik.

"Bugün işlerin nasıldı?"

Gülümsediğini hissedebiliyordum. "Lanet derecede berbat. Seni benden uzak tuttu."

"Seni tatlı dilli şey." Yüzünü ellerimle kavrayıp yanağını öptüm. "Bugün biraz bir şeyler okudum ve yeni bir kelime öğrendim." Artan romantik kitap koleksiyonuma ek olarak birkaç kişisel gelişim kitabı da satın almıştım.

"Hangi kelimeymiş o?"

"*Alexithymia*."

Matteo kaşlarını kaldırdı.

"Duygularını hissetmekte ve adlandırmakta zorlandığın zaman olurmuş. Çocukluk travması yaşamış birçok insan bu durumdan şikâyetçiymiş." Sadece ilginç bir bilgiyi paylaşıyormuş gibi sesimi nötr tutmaya çalıştım ama gözlerimin onun yüzüne kayıp sonra tekrar ellerime dönmesini engelleyemedim.

"Öyle mi?"

"Evet. Sadece ilginç olduğunu düşündüm."

Matteo hızla hareket ederek vücudunu bana doğru çevirdi ve sıkışmamı sağlayarak beni kapana kıstırdı.

"Bana teşhis mi koymaya çalışıyorsun, *tesoro*?"

Gözlerimi geniş ve masum tutarak ona baktım ama dudaklarımın hafifçe seğirmesini engelleyemedim. "Asla böyle bir şey yapmam, *miliy*."

"Elbette yapmazsın," dedi başparmağı ve işaretparmağıyla çenemi kavrayarak.

"Her neyse, duygularınla çok iç içesin," dedim ciddi bir ifadeyle.

Dudakları istemsizce kıvrılırken küfretti. "Ukala."

"Ama sana ait bir ukala." Dudaklarımı onunkilere bastırdım, parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu kendime yaklaştırdım. Dudaklarını ısırdım ve dilimi onunkine bastırdım. Tadını seviyordum. Boynumu kavradı ama öpücüğü derinleştirmek yerine uzaklaşarak sıcaklığını sakındı. Aniden reddedildiğimi hissettim.

"Bana öyle bakma, *tesoro*. Sen karşı konulmazsın. Ama seninle bir şey konuşmam gerek." Ciddi sesi midemi bulandırdı.

Parmağıyla saçımın bir tutamını döndürdü. "Yarın bir akşam yemeği ayarladık. Babanla. Şehre geliyor."

Vücudum donakalsa da kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Sanki yakında babamdan birkaç kilometre uzakta olacağımı biliyormuş gibi hızlanmıştı. Gerçekçi olmadığını bilsem de onu bir daha görmemeyi umuyordum.

"Biliyorum, *tesoro*." Beni kucağına çekip göğsüne yasladı. "Bundan hoşlanmıyorum. Ama Arnavutlarla olan bu savaşta onun desteğine ihtiyacımız var. Arben biriyle ittifak kurdu ama kim olduğunu çözemiyorum. Bunu haftalar önce bitirebilmeliydim."

Gözlerinde gördüğüm suçluluktan nefret ediyordum. "Senin suçun değil." Başımı göğsüne yasladım. Neler olup bittiğini tam olarak bilmiyordum ama Pakhan ile ortaklık kurmak kocamın düşmanlarını daha çabuk yok etmesine yardımcı olacaksa, ona zorluk çıkarmayacaktım. "Akşam yemeğine gelmemi ister misin?"

İç çekerek alnıma bir öpücük kondurdu. "Seni zorlamayacağım. Ama eşler de orada olacak."

"Annem de mi?"

"Evet, öyle olacağına inanıyorum."

Bundan kaçınmamın imkânı yoktu. Yokluğum sorgulanırdı, dolayısıyla Matteo'nun otoritesi de. "O zaman geleceğim," diye fısıldadım. "Nerede?"

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Kuzenimin restoranında. Orada sadece biz olacağız."

"Mila da gelecek mi?"

"Sanmıyorum." Hayal kırıklığına uğramış ifademi görünce, parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Her şey hallolduğunda onu ziyaret edeceğiz. Tamam mı, *tesoro*?"

Başımla onayladım. "Tamam. Onu özlüyor, Pakhan'ın ona zarar verecek bir şey yapmasından korkuyorum."

Matteo'nun yüzü karardı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Kahretsin. Babamla görüşmeye cinayet işlemeye hazır olarak gitmesini istemiyordum. "Sebebi yok."

"Berbat bir yalancısın." Beni kendisine dönük olacak şekilde yeniden oturttu ve iki eliyle yüzümü kavradı. "Söyle. Sana zarar verdi mi? Sana vurdu mu?"

Dudağımı ısırdım. "Buna cevap vermemem gerektiğini düşünüyorum."

Koyu renkli gözleri alev aldı. "Onu öldüreceğim, Sofiya. Yemin ederim, onu öldüreceğim."

"Hayır, öldürmeyeceksin. Onunla ittifak halindesin. Onun desteğine ihtiyacın var."

"Kimse sana zarar verip paçayı kurtaramaz."

"Paçayı kurtarmadı." Parmaklarımla çatık kaşlarını düzelttim. "Paçayı kurtaran *benim*. Seninle birlikte yeni, muhteşem hayatımla."

Zorlukla yutkundu. "Onu öldürmeyeceğim... henüz. Ama Tanrı'ya yemin ederim, *tesoro*, bedelini ödeyecek. Yarın gece gelmiyorsun."

"Hayır, geliyorum. Gelmek zorundayım, yoksa zayıf görünürsün." Orada olmazsam bu durum, Matteo'nun kendi aile hayatını kontrol edemediği izlenimi yaratırdı.

Haklı olduğumu biliyordu çünkü boğazından hoşnutsuz bir ses çıkardıktan sonra çenemi kavrayıp beni kendine çekerek sertçe öptü. "Seni koruyacağım. Yemin ederim. Ve bir gün sana verdiği her acı için onu cezalandıracağım."

Birbirimize baktık, sessizlik aramızdaki söylenmemiş sözleri saklıyordu; özlemimi, ona olan aşkımı. Göğsüne yaslandım ve film devam ederken birbirimize sarılmış halde öylece kaldık.

52
SOFIYA

Babam geç kalmıştı.

Aslında bu şaşırtıcı değildi; sadece Matteo'ya karşı üstü kapalı bir saygısızlıkla, her durumda gücünü kabul ettirmeye çalışmasının bir başka yoluydu. Oysa bu ittifaka kocam kadar onun da ihtiyacı vardı. Pakhan'ın iş ilişkileri hakkında pek bir fikrim yoktu ama yıllardır New York ticaret yollarında gözü olduğunu biliyordum. Kendi çıkarlarını korumak yerine gururunun önüne geçmesine izin vermeyi en iyi babam bilirdi.

Matteo'nun eli ensemdeydi, tutuşu biraz olsun sakin kalmamı sağlayan tek şeydi. Babam artık bana zarar veremezdi. Elbette deneyebilirdi ama artık benim tarafımda olan insanlar vardı. Angelo, Romeo ve Domenico restoranın çevresinde konumlanmışlardı. Daha fazla adam da arkada ve çevrede bekliyordu. Pakhan'ın yapabileceği en kötü şey beni küçük düşürmekti ama babamın benim hakkımda söyleyebileceği tüm o acı sözlere kocamın aldırış etmeyeceğine güveniyordum.

Yeni elmas bilekliğimle oyalandım. Onunla takım küpelerim tenime değiyordu. Çok güzel olsalar da en sevdiğim hâlâ Matteo'nun verdiği narin madalyondu. Boynumdaki sıcaklığını hissedebiliyordum. Mücevherler, orada olacağını bildiğim Bratva kadınlarına karşı bir zırh gibiydi.

Restoranın önünde üç siyah *G-Wagon* belirdiğinde Matteo beni biraz daha sıkı tuttu. O ayağa kalkarken elini tuttum. "Sadece benim için ittifakı bozacak bir şey yapma, tamam mı?"

Yüzünde bir anlık öfke belirirken eğildi ve ellerini tekerlekli sandalyemin yanlarına koyarak beni hapsetti. "*Sadece* senin için mi, *tesoro*? Bu sözlerinle senin buna değmeyeceğini, benim önceliğim olmadığını ima etmediğine inanıyorum. Çünkü öyle olsaydı, seni burada dizimin üzerine yatırmak zorunda kalırdım."

Yanaklarım kızardı. "Hayır, kesinlikle öyle bir imada bulunmadım."

Ön kapı açıldığında, dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu ve doğruldu.

İtalyan korumalardan biri kapıyı açık tuttu ve Pakhan içeri girdi. Alaycı bakışları üzerimde dolaşınca yumruklarımı sıktım. Onu, babamın yaşlarındaki acımasız bir adam olan ikinci komutanı Bogdan izledi. Çocukluğum boyunca ondan uzak durmak için elimden geleni yapmıştım. O, başkalarına acı çektirmeyi seven bir adamdı. Onun peşinden Igor ve Arkadi olarak tanıdığım iki muhafız geldi. Alaylarının hedefi olmamak için şimdiden kendimi küçültmeye çalışıyordum.

Kadınlar da hemen erkeklerin ardından içeri girdi. Etekleri bol, bezelye yeşili saten bir elbise giyen annem, Bogdan'ın karısı Yulia ve muhafızlarla evli olan iki genç kadın. Kahverengi saçlı güzel kadının adı sanırım Liliya'ydı.

Noodle'ın yanımda olmasını diliyordum. Hayatıma gireli çok olmamıştı ama şimdiden onsuz bir hayat düşünemiyordum. Enzo onu akşam için almıştı, onu özlesem de Noodle'ı babamın yanına yaklaştırma riskine giremezdim. Altı yaşındayken, evimizin yanındaki bir hendekte minik bir kedi yavrusu bulmuştum. Ona *Zvezda* adını vermiş ve haftalarca odamda bakmıştım. Benim bakımım altında güçlenmişti, odamızda yaptığı küçük yaramazlıklarla Mila'yı ve beni çok mutlu ediyordu. Ta ki Pakhan onu keşfedip gözümün önünde boğana kadar.

Noodle'ın onun yakınına gelmesine izin vermemin imkânı yoktu.

Matteo misafirlerimizi karşılarken rahat ve duygusuz bir yüz ifadesi takındı. Acaba yüzeyin altında kaynayan sıcak öfkeyi fark eden tek kişi ben miydim?

"Yemeğe geçelim," diyerek herkesi restoranın ortasındaki büyük masaya yönlendirdi. Masa mumlar, çiçekler ve şarapla güzelce donatılmıştı.

Pakhan anneme, "Şu son tarafa otur," diyerek eliyle onu kovdu.

Matteo masanın başındaki onur koltuğuna yerleşip beni sağındaki koltuğa yönlendirdi.

"Hah, karını diğer uca oturt, Don Rossi. Ancak o şekilde sohbet edebiliriz."

Karın? Klasik. Benimle olan ilişkisini ne kadar çabuk silip atmıştı.

"Karım yanımda oturur," dedi Matteo buz gibi sesle.

"Pekâlâ, kesinlikle yanında *dikilmiyor*," dedi Yulia Rusça. Sesi benim duyabileceğim kadar yüksekti.

Ona iğrenç derecede tatlı bir gülümseme attım ve Rusça cevap verdim. "Kocası ondan bir an önce kurtulmak isteyen bir kadına göre çok cesursun. Dün gece mi geldin? Bu, onun şimdiden becerecek en az üç kadın bulmuş olduğu anlamına geliyor."

Bu alçakça bir darbeydi, kendimi biraz suçlu hissetmeme neden olmuştu ama Yulia'nın öfkeli ifadesinden zevk almıştım.

Matteo gözlerime baktığında hafifçe başımı salladım. Bratva kadınlarına karşı kendimi savunabilirdim. Elimi tutup sandalyeme oturmamı sağladı, sonra arkama geçip ellerini omuzlarıma yerleştirdi ve babama bakarak bir şey söylemesi için ona meydan okudu.

Pakhan kahkaha attı. "Gençlik aşkı! O günleri hepimiz hatırlıyoruz."

Adamlarından hiçbiri gülümsemedi. Aşkın ne olduğunu, yüzlerine çarpsa bile anlayacaklarını sanmıyordum.

Herkes yerini aldı, Bratva eşleri masanın karşı ucuna oturtuldu. Yeni korumalardan biri yanıma oturduğunda bunun için minnettar oldum. Pakhan ve Bogdan'a bakmak yeterince kötüydü, yanlarında oturmaya tahammül edebileceğimi sanmıyordum.

Akşam yemeği, kibar ve sıkıcı sohbetlerle geçip gitti. Matteo'nun eli üzerimden hiç ayrılmadı. Ya masanın altından bacağıma dokunuyordu ya da masanın üzerinden elimi tutuyordu. Birkaç kez, babamın bakışlarının kocamla temas halinde olduğumuz yere kaydığını fark ettim ve içimde hastalıklı bir tatmin duygusu hissettim. Beni, iyiliğimi hiç düşünmeden İtalyanlara satmıştı ve bu, muhteşem bir şekilde geri tepmişti. Angelo, babamın omzunun üzerinden bakışlarımı yakalayarak göz kırptı. Midemde bir sıcaklık hissettim. Sonunda, bana koşulsuz ilgi ve koruma sağlayan gerçek bir ailem vardı.

Annem sessiz kaldı ama tabağımdaki yemeğe bakıp duruyordu. Yüzündeki ifade, kilo aldığım için kendi kendine beni azarladığını anlamama yetecek kadar netti. Tüm zaman boyunca bakışlarımı onunkilerden ayırmadan *fettuccine*'den bir büyük lokma daha aldım. Dudaklarını tiksintiyle bükerek bakışlarını kaçırdı.

Akşam yemeğinin sonuna yaklaşırken, tiramisu ve *sam-buca*'' servis edildi. Angelo duvardaki yerinden büyük tatlı tepsilerini izlerken karnını ovuşturdu. Daha sonra onun da biraz aldığından emin olmam gerekiyordu.

Babam ayağa kalkarken yanında getirdiği votkayı erkeklerin denemeleri gerektiğini söyledi. Restoranın şömineli ve büyük deri koltukların bulunduğu tarafına geçtiler. Bu sefer Matteo'nun elini sıktım ve ona cesaret verici bir bakış attım. Babamı yatıştırmak için diğer erkeklerle birlikte gitmesi gerekiyordu. Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Uslu dur."

Gözlerimi devirdim. "Sen uslu dur."

---

* İtalyan mutfağında yaygın olan, geniş ve yassı şeritler halinde kesilen bir makarna türüdür; özellikle kremalı soslarla birlikte servis edilir.

** İtalya'ya özgü, anason aromalı yüksek alkollü bir likördür, genellikle yemek sonrası sindirimi kolaylaştırmak için içilir.

Karanlık ifadesi, bana şaplak atmayı hayal ettiğini gösteriyordu. Hemen yanımda duran Angelo'ya başını salladı ve Angelo beni diğer kadınların oturduğu kanepelere götürdü. Ama benim gözüm sadece annemin üzerindeydi. Elbisesi sıska vücuduna yapışmıştı ve gözleri son gördüğümden beri daha da boş bakıyordu. Elimi uzatıp elini tuttum. Cildi soğuktu.

"Anne, iyi misin?" Annemle ilgili duygularım sonsuz derecede karmaşıktı. Mila'yı ve beni defalarca hayal kırıklığına uğratmıştı. Hiç de şefkatli bir anne değildi. Ama aynı zamanda onun da Pakhan'ın kurbanı olduğunu biliyordum ve bir gün bu sisin içinden çıkabileceği umuduna çaresizce tutunuyordum.

Endişeli bakışlarıma boş bir ifadeyle karşılık verdi.

"Anne, lütfen," diye fısıldadım diğer eşlerin duyabileceği mesafede olmamalarını dileyerek. Bunun Bratva'nın içinde dedikodu konusu olacağına emindim. "Konuş benimle."

"Sen o *şeyle* ortaya çıktığında ne söyleyebilir ki?" dedi Yulia alaycı bir sesle, tekerlekli sandalyemi işaret ediyordu.

Annemin elini bıraktım ve zorlukla yutkundum. Utanmayı reddediyordum. Yeni ailem tarafından kabul edildiğimi hissetmek, yavaş yavaş kendimi kabul etmeme yardımcı oluyordu. Bu kadınlar, tekerlekli sandalye kullandığım için beni kötü hissettirmeye nasıl cüret ederlerdi?

"Harika, değil mi? Kocam benim için aldı."

"Sanki bu durumu daha iyi hale getiriyormuş gibi."

Annem sessiz kalmaya devam etti. Ona nasıl ulaşabileceğimi bilmeyi diledim.

"Anlat bakalım, Sofiya. Yeni kocanla nasıl gidiyor?" diye sordu Liliya. "Kesinlikle çok yakışıklı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Harikayız. Sen de yeni mi evlendin?" Yüzüğünü çeviriyordu.

"Arkadi ile." Pakhan'ın arkasında duran siyah saçlı muhafızı işaret etti. Gülümsemesi gergindi. "Bir başka yakışıklı adam."

Başımı hafifçe eğdim.

Tanımadığım diğer genç kadın, "O senin yüzüğün mü?" diye sordu sahte bir öfkeyle.

Altın yüzüğüme baktım, özellikle Bratva eşlerinin iç içe geçmiş üçlü sarmal yüzüklerine kıyasla çok sadeydi. Bu, kocamın beni istemediği zamanlarda bana verdiği yüzüktü. Daha mutlu bir anıya bağlı bir yüzüğe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

"Mafya'nın elmas ticaretiyle uğraştığını sanıyordum," dedi Yulia. "Sanırım bu *harika* kocan seni buna layık görmedi."

Cevap vermedim, sadece bileğimi sallayarak ışığın bilekliğimdeki elmasları yakalamasını sağladım. Yulia gözlerini devirdiğinde sırıttım.

Omzumun üzerinden odanın diğer ucundaki Matteo'ya baktım. Erkekler içki içerlerken purolarının dumanı etraflarında dönüyordu. Oraya bensiz gitmesi için ısrar edenin ben olduğumu biliyordum ama şimdi de çaresizce yanımda olmasını istiyordum. Aslında asıl istediğim tüm bu korkunç insanlardan uzak, evimizdeki kanepede kucağında kıvrılmaktı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda bakışları her zamanki gibi yoğundu. Tüm görgü kurallarını çiğneyerek ona bir öpücük gönderdim. Konuşmasına geri dönmeden önce dudakları hafifçe kıvrıldı.

53
MATTEO

Yıllar boyunca birçok adama işkence etmiş, çoğunu da öldürmüştüm. Uzun zaman önce, kendi içimdeki insanlıktan yoksun, soğuk ve karanlık bir yere dalmayı öğrenmiştim. Yine de Rustik Ivanov'un karşısına oturduğumda duygularımı bastıramadım. Sofiya, babasının ona ne yaptığıyla ilgili detay vermeyi hâlâ reddediyordu ve bu, bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Rustik kadeh kaldırırken ben de kendiminkini kaldırdım.

Günleri sayılıydı.

Bir *shot* votka daha içerek, "Şehrinizde bazı sorunlar olduğuna dair söylentileri duydum," dedi.

Hafifçe başımı eğdim. "Arnavutlar cesaretlenmeye başladı." Fazla bilgi vermek istemiyor, bu adamların önünde herhangi bir zayıflık göstermeyi reddediyordum ama onların ne kadarını bildiklerini de görmem gerekiyordu.

Ruslar birbirlerine baktılar. "Biz de öyle duyduk," dedi Rustik. "Arben babasından bile daha pervasız."

"Uyuşturucu rotalarına müdahale ediyorlar mı?" diye sordu Bogdan. Ağır bir aksanı vardı ve peltekti. Gözleri donuktu; sarhoş mu, yoksa uyuşturucu etkisinde mi diye merak ettim.

"Hayır," diye cevapladı Romeo. "Ticaret rotalarımız kontrolümüzde. Bizim endişemiz, Arnavutların şehre *sokmaya* çalıştıkları ticaret."

Rustik kaşlarını kaldırdı. "İnsan ticareti mi?"

Başımı hafifçe eğdim. Herkes babamın ve benim bu işe karşı nefretimizi biliyordu. Rustik şimdiye kadar bu işe bulaşmamıştı, bu ittifaka katılmamın nedenlerinden biri de buydu. Rustik'in neden bu ticareti yapmadığını bilmiyordum ama bunun insanlık onuru ile bir ilgisi olmadığı kesindi.

"Arben'a bir ders verilmeli," dedim.

"Bir tur daha!" diye bağırdı Rustik. Garson koşarak geldi ve *shot* bardaklarımızı doldurdu. Rustik bardağını kaldırdı. "Ders vermeye."

Başımı ona doğru eğdim ve *shot*ımı içtim. Votka boğazımı yakıyordu.

Siktiğimin votkasından nefret ediyordum.

"Yarın sabah liman depolarını inceleyeceğiz," dedi Rustik. "Sonra da Arnavut sorununa yönelebiliriz. Şimdi, iş konuşmayı bırakalım." Ellerini uyluklarına vurdu ve birden neşeli bir havaya büründü. "Karından memnun musun?"

Çenemi dişlerimi kıracak kadar sert bir şekilde sıktım. *Bu piç Sofiya hakkında kötü bir şey söyleyecek olursa...*

Bogdan bir *shot* daha içip burnundan güldü. "Sana sorun olmayacağını söylemiştim, Pakhan. Sakat olsa da güzel bir kadın."

Görüşüm kırmızı bir sisle kaplandı, kalp atışlarım öfkeyle kulaklarımda çınlıyordu. Rustik'in kızını savunmak için hiçbir şey yapmayacağını, herhangi bir şey söylemeyeceğini bilmek için yüzüne bakmama bile gerek yoktu.

Bogdan eğilip sesini alçalttı, yine de odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksekti. "Sanırım amcık her zaman amcıktır. Bacaklarını kullanamasa da fark etmez."

Harekete geçmeyi düşünmeden önce silahım elimdeydi, vücudum tamamen içgüdüsel olarak hareket ediyordu. Dizkapağına nişan alıp tetiği çektim.

Çığlığı havayı delerken yarasından kan fışkırdı. Odanın diğer ucundaki Sofiya ile göz göze geldim. Kaşları şaşkınlıkla kalkmış, dudakları hafifçe aralanmıştı.

Rustik, adamı yere düşerken küfretti. Muhafızları bana silahlarını doğrultunca benim adamlarım da aynısını yaptı.

Sanki hiçbir şey umurumda değilmiş gibi sandalyemde yaslandım. "Affına sığınıyorum." Çığlık atan Bogdan'ı görmezden gelerek Rustik'e döndüm. "Vurma önceliğini sana bırakmam gerekiyordu, nihayetinde hakaret edilen senin kızındı."

Rustik gözleri öfkeyle dolarken yumruklarını sıktı, ikimiz de özrümün sadece göstermelik olduğunu biliyorduk. Ona sözde saygı gösterirken aynı zamanda kendi kanını korumadaki başarısızlığını da vurguluyordum. Parmaklarım onu da vurma isteğiyle titriyordu. Gözlerinin silahıma kayışına bakılırsa onun da aklından bu geçiyordu. Sadece sırıttım ve silahı yerine geri yerleştirdim.

Başını bana doğru hafifçe eğdi. "Beni bir kurşun israfından kurtardın."

İçkimin geri kalanını içip ayağa kalktım. "Geç oluyor. Yarın sabah depoda buluşuruz." O bir şey söyleme fırsatı bulamadan dönüp onu başımdan savdım ve karımın yanına doğru yürüdüm.

Eğilip çenesini tuttum. Şaşkın gözleri benimkilerle buluştu.

"Gitme zamanı, *tesoro*." Başıyla onayladı ve kapıya doğru ilerledi ama sessizdi. Sakin ve kendinden emin bir ifade takınsam da içim içimi yiyordu. Artık benden korkuyor muydu?

54
SOFIYA

Matteo eve giden yol boyunca sessizdi. Elimi sıkıca tutmuş, arabadan inip dairemize çıktığımızda bile bırakmamıştı.

Asansörden çıkarken, "Enzo'ya gidip Noodle'ı bu gece için alacağım," dedi Angelo.

Teşekkür etme fırsatı bile bulamadan Matteo beni içeri çekip kapıyı kapattı.

Elimi bırakıp birkaç adım uzaklaştı, yüzünde okunamaz bir ifade vardı.

Sessizliği bozarak, "Şey..." dedim. "Babamın sağ kolu olan adamı vurdun. Hem de restoranda."

Matteo, yüzünde sert bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yine olsa yine yapardım."

"Öyle mi?"

"Evet."

Parmağımı ona doğru kıvırdım. "Gel buraya."

Çenesindeki bir kas seğirdi ve derin nefes verdi. Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırdım. Birkaç saniye bekledikten sonra bana doğru yürüdü. Kollarımı kaldırdım, eğilerek boynuna sarılmamı sağladı. Beni tek bir hareketle kaldırıp elleriyle kalçalarımı kavradı.

Burnumu yüzüne sürterek kokusunu içime çektim. "Yaptığın şey yüzünden üzgün olduğumu sanmak gibi bir yanılgı içindeymiş gibisin, kocacığım." Yüzünde beliren şaşkın ifadeye karşı

gülümsedim. "Hayatımda beni savunan çok az insan oldu ve hiçbiri böyle değildi." Yüzünü avuçlarımla kavradım, başparmaklarımla yanaklarını okşadım ve dudaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Bir ödülü hak ediyorsun."

Sırtımı duvara dayadı, aleti merkezime baskı yapınca inledim. "Peki ödülüm ne olacak, karıcığım?"

Parmaklarımla saçlarını okşadım. "Ne istersen. Bana istediğini yap."

"Bu oldukça tehlikeli bir teklif."

"Neden?"

"Bana pek çok adam vurmak için güçlü bir motivasyon verdin, *tesoro*, böylece ödül talep edebilirim."

Tenine karşı gülerek, "Neyse ki beni istediğin zaman alabilirsin, bunun için kurşun gerekmez. Lütfen benim için daha fazla insan vurma," dedim.

"Nasıl uygun görürsem öyle yapacağım." Sesi hoşnutsuz geliyordu, beni odamıza taşırken kollarımı sıkıca etrafına doladım.

Yatağımızın yanındaki lambayı yaktı, yumuşak ışık yatağı aydınlatırken beni yatağa yatırdı.

"Ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?" Boynumu ve köprücükkemiğimi öptü.

"Belki bahsetmiş olabilirsin."

"Asla yetmeyecek. Hiçbir kelime güzelliğini tarif etmeye yeterli olmayacak."

Gözlerimi hızla kırpıştırdım. Tatlı sözlerine *ağlamayacaktım.*

Dudaklarını tekrar benimkilere yaklaştırdı, öpücüğümüzü derinleştirirken ona iyice sarıldım. Bedenlerimizi birleştirmek için elimden geleni yapmam gerekiyordu. Sert elleriyle tenimi okşarken tadı ve kokusuyla sarmalandım. Bir küfürle uzaklaştı.

Elbisemi çekiştirirken, "Bunu çıkarman lazım," dedi.

Fermuara ulaşabilmesi için yuvarlandım. Elbiseyi aşağı çekti, sıcak nefesi tenimde kayıyordu. Elbiseyi çıkardığında küçük siyah tangamı görünce inledi.

"Siktir." Kıçımın iki tarafını ısırarak çığlık atmama neden oldu ama külotumu çıkarmadı. "Bana dön, bebeğim."

İstediğini yaparken elleri tenimi okşadı, başparmakları sertleşmiş meme uçlarımda daireler çizdi. Ceketini çıkarmak ve kollarını sıvamak için geri çekildi. Böylece kalın, kaslı ön kolları ortaya çıkmış oldu. Ona dokunma ihtiyacıyla uzandım ama tek eliyle iki bileğimi de yakaladı. "Bu gece kontrolün bende olmasına ihtiyacım var."

Bakışlarındaki kırılganlık göğsümü sıkıştırdı. "Neye ihtiyacın varsa, *miliy*."

Alnımı öperek oturmam için bana yardım etti, ardından sırtıma destek olması için bir yastık yerleştirdi. Odanın diğer tarafına geçip şifoniyerinden bir ip çıkardı. Dün gece babamı göreceğimi öğrendiğimden beri içimde biriken gerginlik, kocamın kravatını gevşeterek bana doğru yürümesiyle azaldı. Belki de bu gece, onun kontrolü ele alma ihtiyacı kadar benim de kontrolü ona bırakma ihtiyacım vardı.

Matteo ipi tenimde gezdirdi, hafif pürüzlü dokusu içime bir ürperti yayılmasına neden oldu. Göğüs bağı düğümünü yaparken acele etmedi. İpi memelerimin etrafına ve gövdem boyunca elmas deseninde sararken beni öpüyor, klitorisimle oynuyordu. İpin sıkı kavrayışıyla, parmaklarının tenime değen nazik ve tahrik edici dokunuşu tezat oluşturuyordu. Daha fazlasını arzuluyordum.

"Çok iyi gidiyorsun. Seni bağlamama, istediğim gibi kullanmama izin veriyorsun." Sözleri fısıldarken ona daha yakın olmaya çalışarak kıvrandım.

Beni sıkıca tuttu ve ipin ucunu bacaklarımın arasına geçirebilmek için duruşumu düzeltti. İpi kadınlığımın arasından sıkıca çektiğinde inledim. Dantelli iç çamaşırım az da olsa bir koruma sağlıyordu ama ip klitorisime sürterek beni ateşe veriyordu. İpi kıçımın arasına geçirdi, ardından sıkıca çekip göğüs bağ takımımın arkasına bağladı. Nefesimin kesildiğini hissettim.

Dudaklarım aralanmıştı, nefes nefeseydim. Klitorisim şişmiş ve muhtaçtı, umutsuzca sürtünmeye ihtiyaç duyuyordu. Sıkı

bağlanmış göğüs bağı, tamamen Matteo'nun kontrolü altında olduğumu unutmama izin vermiyordu.

"Gözlerini benden ayırma," dedi alçak bir sesle. Karanlık bakışlarıyla karşılaştığımda kendimi olduğumdan daha itaatkâr hissettim.

"Lütfen," diye yalvardım.

Bacaklarım uyluğunu iki yandan sarmış halde beni kendisine dönük olacak şekilde yerleştirdi. Kravatı ve ceketi yerde kalmıştı ama bunun dışında tamamen giyinikti. İnsafına kalmış halde tamamen savunmasızdım. Yine de kendimi bütünüyle güvende hissediyordum.

Göğüs bağını tutup beni ileri geri salladı. Her hareketi, ipe ve uyluğuna sürtünmemi sağlayarak içimden bir haz dalgası geçiriyordu. Daha hızlı hareket etmeye çalıştım ama kontrol tamamen ondaydı. Beni avucunun içinde sızlanıp inler halde tutuyor, bilerek zevkimi uzatıyordu.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı.

Birbirimizle aynı ritimde nefes alıyorduk, kalp atışlarımız senkronize haldeydi ve ben gittikçe karşı konulmaz büyüsüne kapılıyordum. Sadece onun dokunuşuyla dünyaya bağlıymışım gibi süzülüyordum. Birkaç kez gözkapaklarım titreyerek kapanınca, ceza olarak uyluklarıma vurdu.

"Benim için parçalanışını göreceğim, *tesoro*. Vücudun tamamıyla bana ait. Benim dokunuşuma, benim emrime, benim kontrolüme."

"Evet," diye soludum.

"Başka kimse sana dokunmayacak. Kimse benim için nasıl ıslandığını hissedemeyecek."

"Sadece sen." Sis artık daha yoğundu, zihnim sadece Matteo'nun beni götürebileceği o lezzetli yere süzülüyordu. Tamamen teslim oldum çünkü evrende onun kolları kadar güvenli bir yer olmadığını biliyordum.

Homurdanarak hareketlerini hızlandırdı ve ben çığlık atana kadar meme ucumu çimdikledi. Orgazmım patlayarak dalgalar gibi üzerime yıkıldı. Kendimi süzülmekten alıkoymak için omuzlarını kavrayarak parmaklarımı tenine gömdüm.

"Aferin kızıma, benim için çok iyisin." Dudakları kulağımı okşarken mırıldanmaya devam etti. Beni yatağa yatırıp ipi çözdü, kızaran tenime öpücükler kondurduktan sonra beni göğsüne çekti. Başımın arkasını avuçladı, parmakları saçlarımı nazikçe okşadı. "Siktir, Sofiya. *Siktir.* Sonsuza kadar sadece sen ve ben."

Onda izimi bırakmak isteyerek -ihtiyaç duyarak- boynunu emdim. Etrafımızı rahat ve huzurlu bir sessizlik sarmıştı.

"Muhtemelen pantolonuna ıslak bir leke bıraktım," diye fısıldadım.

"Güzel. Sahip olduğum her pantolonumun senin gibi kokmasına ihtiyacım var."

"Saçmalıyorsun."

Ellerimi göğsünden aşağıya doğru kaydırdım, gömleğinin düğmelerini açtım ve daha aşağıya indim. Pantolonunun üzerinden sertleşmiş aletini sıktım, inleyerek kendini bana doğru itti. Tanrım, o sesi tekrar tekrar duymak istiyordum. Fermuarını açtığımda kalçalarını kaldırdı. Parmaklarım onun sıcak ve pürüzsüz aletini kavrayana kadar pantolonunu aşağıya indirmeme yardım etti.

Keskin bir nefes aldı ve kalçamı avuçlayarak sıktı. Beni yukarı kaldırıp aletini bacaklarımın arasına kaydırdığında küçük bir çığlık attım. "Yorgun musun, bebeğim?"

Gülümseyerek, "Hayır," dedim. "Tamamen uyanığım."

Üstüme uzanmak için bizi yuvarladı. Kalın bacakları benimkilerin arasına sıkışırken aletiyle girişimi kışkırttı.

"Beni bekletme," diye mırıldandım boynuna doğru.

Beni tahrik etmek için sadece aletinin başını soktu. "Eğer yapabilseydim, senin içinde yaşardım." Cevap veremeden tamamen içeri girdiğinde doluluk hissiyle çığlık attım. Kolları vücudumu sardı, beni mümkün olduğunca sabit tutarak içime girip çıkıyordu.

"Siktir, çabuk boşalacağım. Benimle birlikte boşal, bebeğim. O mükemmel amcığının sikimi nasıl sıktığını hissetmem lazım."

Kalçalarımın altına bir yastık koymak için duraksadı. Pozisyon değişikliği eklemlerimdeki baskıyı azalttı ve her hareketiyle içimdeki o mükemmel noktaya çarptı. Sanki içimden elektrik geçiyormuş gibi hissederek boşalırken Matteo'ya sarılarak inledim. O da birkaç saniye sonra boşaldı. İkimiz de zevkimizi kovalarken kalplerimiz, birbirine temas eden yerlerimizde hızla atıyordu.

"Mükemmel. Fazlasıyla mükemmelsin," diye mırıldandı ve benden ayrılmadan önce dudaklarımı nazikçe öptü. Matteo banyoya girerken olduğum yerde kıvrıldım. Birkaç dakika sonra nemli bir bezle gelip beni temizlediğinde yanaklarım kızardı. Benimle bu şekilde ilgilendiğinde her zaman zevk ve utanç karışımı bir şeyler hissediyordum.

Yanıma uzandığında göğsüne sokuldum.

"Seninleyken her şey yolundaymış gibi hissediyorum." Sözlerim bir fısıltıyı andırıyordu, bana daha sıkı sarıldı. "Bunu hep hayal etmiştim ama asla sahip olabileceğimi düşünmemiştim. Teşekkür ederim."

"Bana asla teşekkür etmene gerek yok," diye yarı uykulu bir halde mırıldanınca çıplak göğsüne doğru gülümsedim.

Uyku beni içine çekiyordu. Tam uykuya dalmadan önce, uzun zamandır içimde tuttuğum sözler dudaklarımdan döküldü. "Seni seviyorum."

Matteo'nun göğsü düzenli bir şekilde inip kalkmaya devam etti. Tenine nazikçe bir öpücük kondurdum ve sonra gözlerimi kapattım.

55
MATTEO

"*Seni seviyorum.*"

Sofiya'nın uyuduğumu düşünmesi için nefesimi sabit tuttum ama göğsüm neredeyse patlayacakmış gibi hissediyordum.

Sofiya beni seviyordu.

Beni seviyordu.

Her şey birkaç dakika önce olduğu gibiydi ama bir şekilde hiçbir şey aynı değildi. Evren değişmişti ve ben dönüşüm geçirmiştim.

Sofiya Rossi'nin sevdiği adamdım.

Tüm ihtimallere, kendi lanet aptallığıma ve inadıma rağmen bir şekilde değerli karımın sevgisini kazanmıştım.

Nefesi sakinleşirken üzerindeki tutuşumu biraz daha sıkılaştırdım. Buna -ona- asla doyamayacaktım. Uyanık olduğum her an onu arzuluyordum, zihnim uykuda bile onu arayıp bir şekilde buluyordu.

O anda aşkın böyle bir şey olup olmadığını merak ettim.

56
MATTEO

Domenico çenesi sıkılı halde elinde bir dizüstü bilgisayar ile ofise girdi.

"Rapor," dedim.

"Evet, patron." Tereddütlü bir ifade takındı.

Bir homurtuyu bastırmak zorunda kaldım. Şu anda Sofiya'nın yanında olmam gerekirdi. Özellikle de son zamanlarda çok yorgun olduğu için bu sabah yataktan çıkmak istememiştim. Bütün günü sarılarak, sevişerek, dokunarak ve o çıplak göğsümde parmaklarını gezdirirken tatlı sesini dinleyerek geçirmek istiyordum. Daha önce Arnavutları öldürmek istememiş olsaydım bile sırf şu an beni karımdan uzaklaştırdıkları için öldürürdüm.

Domenico boğazını temizleyip dizüstü bilgisayarı açtı. "Haini buldum."

İfadesiz bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. Ama *yok etme* arzusu ile kalbim deli gibi çarpıyordu. Kan dökme arzusu içimi kapladı. Sonunda onları yakalamıştık.

"Kim o?" diye sordu Romeo.

Domenico dizüstü bilgisayarı masanın üzerine, bana bakacak şekilde koydu. "İnanmak istemedim," dedi. "Ama Bayan Rossi."

Sözlerini anlamam bir saniye sürdü ama anladığımda öfke göğsümü kapladı.

Hayır.

Yanılıyordu. Siktiğimin herifi *yanılıyordu.*

Domenico, ceketimin altında silahımın saklı olduğunu bildiği yere bakarak yerinde kıpırdadı. *Karımı hain olmakla suçladıktan* sonra onu vuracağım için gergin olması gerekirdi.

"Bana Aile'deki herkesi araştırma ve iletişimlerini izleme izni verdin," diye aceleyle devam etti. "Karın yeni bir telefon aldığında, onun telefonuna casus yazılım yükledim. Bunu önlem olarak yaptım, elbette bir şey bulmayı beklemiyordum ama sonra garip aramalar ve mesajlar olduğunu fark ettim."

Ekranı kaydırmak için yer değiştirdi ve metin mesajlarının ekran görüntülerini içeren bir dosya ortaya çıkardı. Onları incelerken gözlerimin önü bulanıklaştı. Sofiya, kuzeydeki bir alan koduna sahip bilinmeyen bir numaraya mesajlar atıyor, onlara hareketlerimizle ilgili içeriden bilgi gönderiyordu. Bu bilgileri benimle bu masada otururken kolayca elde edebilirdi. Sikim onun *içindeyken*, o bana ihanet etmek için çalışıyordu.

Romeo bakışlarımı karşılayıp kaşlarını çattığında ikimizin de ailemi ve kimsenin tahmin edemediği ihaneti hatırladığımızı anladım.

Domenico bitmek bilmeyen bir dizi arama ve mesajı kaydırdı. Son mesajların çoğu sabahın erken saatlerinde gönderilmişti; o saatlerde bana yataktan kalkamayacak kadar yorgun olduğunu söylüyordu. Dairede yalnız olduğu zamanlardı.

Romeo, sanki bir patlama beklermişçesine beni dikkatle izledi. Ama içimdeki öfke, karanlık ve soğuk bir şekilde yanıyordu.

"Neden böyle bir şey yapsın?" diye sordu.

"Bayan Rossi ile kız kardeşi Mila arasında, Mila'nın birine âşık olduğunu ima eden mesajlar..." Domenico sözünü bitirmedi.

"Söyle şunu," diye homurdandım.

"Arben," dedi Domenico.

Bu isim beni ürpertti.

"Rustik, Mila'nın Arben ile evlenip ittifakımızı bozmasına asla izin vermez," dedi Romeo.

"Tabii Arben şehri ele geçirmezse." Domenico'nun sözleri havada asılı kaldı.

Arnavutlar New York'un kontrolünü ele geçirirse, Rustik ittifakımızı bozup Arnavutların tarafına geçerek çok daha iyi durumda olurdu.

Sofiya kız kardeşini seviyor, onun için her şeyi yapacağını söylüyordu. Buna yeni ailesine, bana ihanet etmek de dahil miydi?

"Arben ve Rustik birlikte mi çalışıyorlar?" diye sordum.

"Öyle görünmüyor," dedi Domenico. "Bunların hepsi Mila ve Sofiya'nın planı. Arben, Sofiya'ya dünyanın istediği herhangi bir yerinde bir ev sözü verdi," diye devam etti ve Mila ile karımın arasındaki mesajlaşmaya geçti.

SOFIYA:
Sürekli tutsak haldeyim. Gözetimsiz hiçbir şey yapamıyorum ve bundan çok yoruldum. Beni gerçekten özgürleştirebileceğinden emin misin?

MILA:
Arben her şeyin ayarlandığını söylüyor. Okyanus kenarında bir ev ve istediğim zaman gizlice seni ziyaret edebileceğim. Kimse asla bilmeyecek.

SOFIYA:
Tamam. O zaman yapalım şunu.

Hiçbir şeyin ailemin ölümüne sebep olan silah sesleri kadar acı verici olabileceğini düşünmemiştim ama şu anda göğsümü delen acı, yanıldığımı kanıtlıyordu. Yıllarca kalbimi sertleştirmeye çalışmıştım ama Sofiya bir şekilde kalbime girmeyi başarmıştı. Ve şimdi dünyam yeniden parçalanıyordu.

"Dışarıda bekle, Domenico," dedi Romeo kapıyı işaret ederek. İnfazcım bir an tereddüt etti, sonra başını sallayıp odadan çıktı. Kapı arkasından kapandığında sağ koluma döndüm.

"Göründüğü gibi olmayabilir, *fratello*."

Yüzümü sıvazladım, maskemin çatladığını hissediyordum. "Beni sevdiğini söyledi." Bu sözler ağzımda kül varmış gibi hissettirdi.

"Seviyor," dedi Romeo.

"Bunu nasıl açıklıyorsun?" diye bağırdım dizüstü bilgisayarı işaret ederek. Mesajlar, evlendiğimiz ilk günlerde başlamıştı. Onu dairede terk ettiğim günde. Ama o günden beri işler düzelmişti. Ben düzelmiştim. Yine de beni değil, kız kardeşini seçmişti.

Romeo'nun boğucu sessizliği, somut bir madde gibi odaya yayılarak nefesimi kesti.

Ben eylem adamıydım. Her şey kontrolüm altındaydı, her zaman bir planım vardı. Ama yine de şu anda kafam bomboştu. Tüm dünyam çöküyordu, bir sonraki adımı göremiyordum. Sağduyuma aykırı olarak Sofiya'ya kendimi açmış, ona ruhumu göstermiştim. Ve o bana böyle mi karşılık veriyordu?

Romeo konuşmak için dudaklarını araladı ama kapının keskin bir şekilde çalınmasıyla sözü kesildi.

"Patron," diye seslendi Domenico. "Ajello telefonda. Acil bir durum var."

Romeo'ya çenemi kaldırmamla kapıyı açtı

Gözleri kocaman olmuş infazcım içeri girdi. "Kuzeydeki depoda bir pusu kurulmuş. Adamlarımız içeride barikat kurmuşlar ama uzun süre dayanamayabilirler. Ajello, Arben'ın orada olduğunu söylüyor."

"Siktir!" diye bağırdım. Bu, Arben'ı alt etmek için beklediğim fırsattı. Neden Sofiya ile uğraşmam gereken bir zamanda böyle bir şey olmuştu ki?

Ya da belki de her şeyin *nedeni* buydu. Arben'ın şehirde olmasının sebebi, Sofiya ile birlikte bir hamle yapması mıydı?

"Siktir, patron, destek gelmezse fazla dayanamazlar," dedi Domenico. Odanın diğer ucundan bile telefonun hoparlöründen bağırışları duyabiliyordum.

Ceketimi giydim. *Hemen* harekete geçmem gerekiyordu.

"Sofiya'yı al ve onu bodrumdaki odaya koy," dedim Domenico'ya. Her kelime acı veriyordu ama başka bir yol göremiyordum.

Romeo şaşkınlıkla, "Ne?" diye çıkıştı.

Onun şok olmuş ifadesine sert bir bakışla karşılık verdim. Kan bağı olmasa da kardeşim sayılabilirdi ama ben Don'dum ve emirlerim açıkça sorgulanamazdı. Romeo hatasını fark ederek başını salladı. Çenesi sıkılıydı.

"Seninle gelmemi istemiyor musun?" diye sordu Domenico.

"Hayır, Sofiya'nın yanında kal." Başka bir erkeğin karıma yakın olması düşüncesi içimde sahiplenici bir öfke uyandırdı. Vücudum, henüz onun bir hain olduğu gerçeğini kabullenmemişti. Acaba birlikte geçirdiğimiz zamanın ne kadarı yalandı? Ama başka seçeneğim yoktu. Önceliğim Arben'ın peşine düşmek olmalıydı. Domenico'nun varlığı savaşta çok değerliydi ama burada güvendiğim birinin kalmasına ihtiyacım vardı. On yıl önce amcamla benim olanı geri almak için savaşırken, hainleri tespit etmeme yardım eden oydu.

"Onu bodruma indirdikten sonra ne yapmamı istersin?" diye sordu.

Dişlerimin arasından, "Hiçbir şey," diye tısladım. "Ona zarar verme, sadece odaya koy. Telefonu ya da başka bir iletişim aracı olmadığından emin ol. Döndüğümüzde onu alacağım." Romeo'ya döndüm, eylemlerimi savunma dürtüsünü görmezden gelemiyordum. "Eğer hain oysa, umarım odada geçireceği zaman onu itiraf etmeye yetecek kadar korkutur."

Romeo sorusunu dile getirmedi ama kelimeler aramızda asılı kalmıştı: *Peki ya değilse?*

Bu riski göze alamazdım. Adamlarım tehlikedeydi, tüm imparatorluğum yerle bir olabilirdi. Ben yokken onu gözetimsiz bırakamazdım. Arben ile bir planı olabilirdi. Yakalandığını anlarsa kaçmaya çalışabilirdi.

Asla.

Asla, *tesoro.*

Benden asla kaçamayacaksın.

"Tamamdır, patron," dedi Domenico. "Ben hallederim."

Romeo ile cephanelikten ek silahlar aldık ve en iyi on adamımızla birlikte garaja yöneldik.

Depoya gidip Arnavutları yok edecek, Arben'ı yakalayacak ve sonra geri dönüp karımdan gerçeği öğrenecektim.

57
SOFIYA

Gergin bir şekilde beni izleyen Angelo, ağır döküm demir tencereyi fırına koydu.

"Harika olacak, *principessa*," dedi ve yüksek ateşten korunmak için fırının kapısını kapattı.

"Emin değilim," dedim ellerimi ovuşturarak. "İlk kez ekşi mayalı bir şey pişiriyorum. Muhtemelen mahvetmişimdir."

Angelo alaycı bir şekilde güldü. "Merak etme. Patronun önüne ne koyarsan koy yer."

"Abartıyorsun," diye mırıldandım ama korumamın yüz ifadesi saçmaladığımı ele veriyordu. Gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı ve Matteo'nun daha dün mutfak tezgâhının üzerinde beni nasıl yiyip bitirdiğini hatırlayarak kızardım.

Noodle elimi dürtünce kulağını kaşıdım. "Yürüyüşe çıkmak ister misin, *malysh*?"

"Ekmek pişmeden önce blokta bir tur atacak vaktimiz var," dedi Angelo.

"Tamam, o zaman hızlı bir yürüyüşe çıkalım," dediğimde Noodle heyecanla dönüp durdu.

Kendimi ön kapıya doğru ittirdim ama oraya varmadan kapı açıldı. Bir an Matteo'nun erken dönmüş olmasını umdum ama Domenico olduğunu görünce kalbim sıkıştı. Noodle önüme geçti, vücudu tetikteydi. "Ne oluyor?" diye sordu Angelo yanıma koşarak.

Bakışlarımı iki adam arasında gezdirdim. "Matteo iyi mi?"

"Patron iyi. Sizin için buradayım, Bayan Rossi." İnfazcının yüzü ifadesizdi ama gözlerinde beni ürperten bir parıltı vardı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Patron sizi aşağıya götürmemi istedi. Orada sizi bekliyor."

Göğsümde rahatsız edici bir his uyandı. Matteo Domenico'ya güveniyordu ama ben onunla hiçbir yere gitmek istemiyordum.

"Ben bir şey duymadım," dedi Angelo.

Domenico homurdandı. "Patron onu almam için beni gönderdi. Ona bir sürprizi var." Sesi sakindi ama havada gerginlik hâkimdi.

"Onunla kalacağım," dedi Angelo.

Domenico omuz silkti. "Sen bilirsin."

Noodle'ın tasmasını takmaya gittim ama Domenico beni durdurdu. "Köpeği burada bırak."

"Benimle geliyor," dedim soğukkanlılıkla.

Domenico gözlerini devirdi. "Tamam, her neyse."

Angelo asansöre bindiğimizde birine mesaj atıyordu, bunun neyle ilgili olduğu konusunda kocamdan teyit aldığını biliyordum. Derin bir nefes alıp Noodle'ın yumuşak kulaklarını okşadım. Aşırı tepki veriyordum. Matteo sadece bana bir sürpriz hazırlamıştı. Bunda olağandışı bir şey yoktu.

Asansör kapısı açıldı ve Angelo önüme geçip görüşümü engelleyerek küfretti.

"Ne sikime buradayız, Domenico?" dedi öfkeyle.

"Sadece patronun emirlerini yerine getiriyorum." Domenico tekerlekli sandalyemin tutacaklarından tutup beni ileri itince, Angelo geri çekilmek zorunda kaldı.

Garajda değil, bodrumda olduğumuzu görünce içimi bir ürperti kapladı. Karanlık ve soğuktu, önümde küçük bir hücreye açılan bir kapı vardı.

Angelo kükreyerek Domenico'yu göğsünden itti. "Bu da ne sikim böyle?"

Domenico korumama silahını doğrulttuğunda keskin bir nefes aldım. "Ne yapıyorsun? Ateş etme!" diye bağırdım.

"Patronun emirlerini yerine getiriyorum," dedi Domenico. "Ve ihanete tahammülüm yok."

"Yalan söylüyorsun." Angelo'nun gözlerinde öfke dans ediyordu, Domenico'ya saldırıp vurulmasından endişelendim. Tam o sırada telefonu çaldı.

"Romeo." Angelo'nun yüzünde rahatladığını gösteren bir ifade belirdi. Konuşmanın geri kalanı hızlı İtalyancaydı. Sadece birkaç kelime anlayabildim ama Angelo'nun gözlerindeki dehşet fazla kolay anlaşılıyordu.

Telefonu kapattı.

"Sofiya," dedi yumuşak bir sesle.

"Hayır," dedim boğuk bir sesle başımı sallayarak. "Ne oluyor? Beni burada bırakma."

Korumam acı çekiyor gibiydi. "Sadece patron geri dönene kadar. Uzun sürmez."

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen bunu yapma."

Domenico tekerlekli sandalyemi tutup beni hücreye itti. Noodle yanımdan ayrılmak istemeyerek sızlandı.

"Çık dışarı."

Domenico'nun emrini sindiremeden, tekerlekli sandalyeyi öne eğmesiyle çığlık attım. Noodle'ı tutmayı başardım, o da beni dengeleyerek yere fazla sert çarpmamı engelledi.

İnfazcı, Noodle'ın tasmasını yakaladı ve çekmeye başladı. Ona bırakması için bağırırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Ama o sadece alaycı bir şekilde gülümsedi ve ağlayan köpeğimi hücreden dışarı sürükleyerek kapıyı çarptı.

Oda karanlığa gömülmüştü.

Ve ben yalnızdım.

Kapı tekrar açıldığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Domenico bir elinde metal bir sandalye, diğer elinde de bir el feneri tutarak içeri girdi. Angelo ya da Noodle'ı görmek için etrafına baktım ama kapı gürültülü bir sesle kapandı ve beni küçük odada infazcıyla yalnız bıraktı. Gözyaşlarımın akmasını engellemek için çenemi sıktım.

"Kendini çok zeki sanıyordun, değil mi?" diye sordu Domenico el fenerini yakarak. Fener, duvarlara tehditkâr gölgeler düşürüyordu.

"Ne demek istediğini anlamadım."

Yüzüne şeytani bir gülümseme yayılırken sandalyesine yaslandı. "Patronun senden bilgi almasını izlemekten keyif alacağım. Onun bir adama işkence ettiğini ilk gördüğümde, daha önce böyle bir şeye tanık olmadığımı düşünmüştüm. O adam da bir haindi. Patron onu bir hafta boyunca hayatta tuttu, önce tırnaklarını sonra parmaklarını, ardından da uzuvlarını kesti. Nihayet öldüğünde vücudunun her yeri o kadar parçalanmıştı ki, insana benzemiyordu bile. Bu... *ilham* vericiydi."

Vücudum titremeye başlarken terlediğimi hissettim. "Ben hain değilim."

Domenico burnunu çekti. "En azından oyunculuk pratiği yapmak için birkaç saatin var."

Göğsüm öfkeyle alevlendi. "Oyunculuk yapmıyorum."

"Haftalardır birinin Arnavutlara bilgi sızdırdığını biliyorduk. Patron bunun sen olduğunu kesinlikle beklemiyordu ama kanıtlar oldukça açık." Gözleri vücudumu tararken karardı ve birdenbire kendimi korkunç bir şekilde çıplak hissettim. "Acaba su işkencesiyle mi başlayacak? Bu kadar az suyla yapabileceklerine inanamazsın. Ya da belki de güzel ayak tırnaklarını tek tek koparacaktır. Şanslıysam, işkence etme sırası bana da gelir."

Zihnim onun sözlerini reddediyordu. Matteo beni önemsiyordu. Bana asla zarar vermezdi. Domenico kendi başına hareket ediyor olmalıydı.

Ama... Angelo, Romeo'ya emri onaylatmıştı.

Göğsümde panik alevlendi. "Bunların hepsi bir yanlış anlaşılma olmalı," desem de sesim çok zayıftı.

Domenico sadece güldü. Küçük hücrede mümkün olabildiğince ondan uzaklaştım. Beton zemin soğuk ve kirliydi. Üstelik konumum beni bu korkunç infazcının önünde daha da savunmasız hale getiriyordu.

"Hoşça kalın, Bayan Rossi. Aslında size çok uzun süre böyle seslenmeyeceğim. Umarım burada kaldığınız süre içinde eğlenirsiniz."

Oda, baskıcı bir karanlıkla kaplı olduğundan ne kadar zaman geçtiğini bilmek imkânsızdı. Isınmak için dizlerimin etrafına kıvrıldım. Ama hiçbir işe yaramıyordu, beton zeminin ve duvarların nemli soğuğu giysilerimin içine işlemişti. Dişlerimin takırdaması sessizliği bozuyordu ama hiçbir şey mesanemdeki ağrıdan beni uzaklaştırmaya yetmiyordu.

Yarı sürünerek, yarı emekleyerek metal kapıya gittim ve ellerimle kapıyı yumrukladım.

"Tuvalete gitmem lazım. Lütfen beni dışarı çıkarın." Buraya ilk getirildiğimde yardım için bağırmaktan sesim kısılmıştı. En sonunda gözyaşları içinde kapıya yaslandım.

Yalnızdım.

Tamamen yalnızdım.

Kollarım beni daha fazla taşıyamayınca yere yığıldım, vücudum artık kendimi tutamayacak kadar zayıf ve yorgundu. Sert zemin kalçalarımı acıtıyordu ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi kapattım ve Matteo'nun hücreye girip beni kurtardığını hayal ettim. Ama hayalim bile bana rahatlama sağlayamadı çünkü görüntü değişerek Matteo'nun ifadesini acımasızlaştırdı. Bana alaycı bir şekilde bakıyordu. "*Sonunda, artık senden kurtulabilirim.*"

Hıçkırıklarım boğazımı tıkadı. Dudaklarım sessiz bir ıstırap içinde hareket etmeye zorlanana ve sesim kaybolana kadar, "Beni burada bırakma," diye fısıldadım.

Sıcak idrar bacaklarımdan aşağı akıp yere birikirken dünyadaki en acınası yaratık bendim. *Üzgün, acınası ve küçük.* Çünkü sonunda bulduğumu sanmıştım. Sevgiyi, ilgiyi... aile gibi hissettiren bir şeyi.

Ama bu, hiç gerçek olmamıştı. Çünkü şu anda kalbim ne kadar kırık olursa olsun, bana ne yaparsa yapsın Matteo'ya asla kızamayacağımı biliyordum.

Onu lanet derecede çok seviyordum.

Ne kadar da aptaldım.

58
MATTEO

Sersemlemiş ve bulanık hissederek gözlerimi açtım. Yüzüme dokunmak için elimi uzattığımda kolum sanki yanıyormuş gibi hissettim.

"Akıllıca bir hareket değil."

Romeo'nun sesini takip ederek başımı sağa çevirdim. Yüzünden bitkinlik akıyordu, gözlerinin altında koyu gölgeler vardı.

"Berbat görünüyorsun," dedim boğuk bir sesle.

Alayla güldü. "Burada ayna olmadığı için şanslısın çünkü ben senden daha iyi görünüyorum."

Eğer kendimi hissettiğim gibi görünüyorduysam haklıydı. "Ne oldu?"

Romeo, yatağın yanındaki masadan bir bardak su uzattı. "Kurşun koluna isabet etti. Görünüşe göre yerdeki Arnavut askerlerden biri tamamen ölmemiş."

"Siktir."

Depoya vardığımızda Arben ortalarda yoktu. Arnavut askerleri fazla zorlanmadan etkisiz hale getirip tuzağa düşen adamlarımı kurtarmıştık. Ben yere düştüğümde yakaladığımız askerleri minibüslere yüklemekle meşguldük.

"Hasar ne kadar?"

"Ameliyat oldun. Tamamen iyileşeceksin ama önümüzdeki altı hafta boyunca dikkatli olmalısın."

İnledim. "Vurulmaktan nefret ediyorum."

Romeo alayla güldü. "Bunu sık sık yapıyorsun."

"Ne kadar süredir bayginim?"

"Dün öğleden sonradan beri. Saat şu anda sabahın onu."

Sofiya'nın burada olup olmadığını görmek için bulanık görüşümle etrafa baktım. Önceki günün anıları aklıma gelince kalbim sıkıştı. Lanet olsun, her şey nasıl bu kadar karışmıştı? Her şeyi anlamak için eve dönmem gerekiyordu. Gördüğüm mesajlarla tartışmak zordu ama yine de onun beni aldattığına inanmak imkânsızdı. Eğer hepsi doğruysa, çok iyi bir oyuncu olmalıydı. Elimle yüzümü ovuşturdum. Ya da belki de beni yumuşatarak gerçeği görmemi engellemişti.

Daireye döndüğümde son derece öfkeli olacağına emindim. Mafya Don'u olarak içimde beslediğim soğukluğu bulmaya çalıştım ama bodrumda zaman geçirdiğini düşünmek suçluluğumu azaltmıyordu.

Kolumdaki güçsüzlüğe lanet okuyarak kendimi oturur pozisyona getirdim. "Eve dönmeliyiz."

Asansör bizi en üst kata çıkarırken duvara yaslandım. Tek istediğim Sofiya'yı duşa sürüklemek, vücudunun her santimini öpmek ve ona sarılarak uyumaktı.

Sonra uyanıp onu birkaç kez becermek.

Ama benimle bu fantezi arasında çok fazla engel vardı.

Asansörden indiğimde Angelo dairenin dışında duruyordu. Yüzü öfkeyle kaplıydı ve gözlerime bakmıyordu. İtaatsizliğine karşı dişlerimi sıktım ama o Sofiya'nın korumasıydı, bana neden kızgın olduğunu anlıyordum. Onunla daha sonra konuşacaktım.

"Yardım için içeri gelmemi ister misin?" diye sordu Romeo.

Muhtemelen Sofiya'nın beni parmağında oynatmasını engellemek için bile olsa gelmeliydi. Ona sorular sormam, olan bitenin özüne inmem gerekiyordu. Başımla onayladım ve Angelo'yu geçerek daireye girdim.

Noodle kapıda beni karşıladı, enerjiyle zıplıyordu. Kafasını okşamak için uzandım ama o yatak odasına kaçtı.

Siktir, şu anda köpek bile benden hoşlanmıyordu.

"Sofiya?" diye seslendim. Odamızda olmalıydı.

Yorgunluktan adımlarım ağırlaşmıştı. Odaya ulaşamadan, Noodle geri koşarak Sofiya'nın ilaç çantasını bana attı. Göğsümde bir panik dalgası hissettim. Sofiya yaralanmış mıydı?

Yatak odasına koştum ama kimse yoktu. Ona tekrar seslendim ve banyoyu kontrol ettim. Oturma odasına geri koştum.

"Burada değil," dedim buzdolabından bir şey çıkaran Romeo'ya.

Hemen kabı yerine koydu ve sağ kolum olarak harekete geçti. Benden önce ön kapıya koşup açtı.

"Angelo, Sofiya nerede?" diye sordu.

Angelo bize şaşkınlıkla baktı. "Onu bıraktığın yerde." Konuşurken bana doğrudan bakıyordu, gözleri öfkeyle doluydu.

Sözlerini kavramam biraz zaman aldı.

Onu *bıraktığım* yerde mi?

"Hâlâ siktiğimin bodrumunda mı?" diye bağırdım.

Romeo arkamda küfretti. Ellerim titrerken parmağımı asansör okuyucusuna bastırdım. Kapı hemen açıldı.

"Bin," dedim Angelo'ya. "Ve ne sikim olduğunu açıkla."

"Bayan Rossi'nin hücrede kalmasını ve senden başka kimsenin onu dışarı çıkarmaması gerektiğini söyledin," dedi Angelo.

Yumruğumu asansörün duvarına vurdum. "Ve *birkaç saat sonra* geri dönmediğimde kimse bir şey yapmayı düşünmedi mi?"

"Sen geri dönmeyince onu çıkarmaya çalıştım. Domenico, Romeo'yu aradığını ve onun da senin dönene kadar orada kalması gerektiğini söylediğini söyledi."

Kafamı ellerini kendini korurcasına kaldıran kardeşimin yönüne çevirdim. "Beni aramadı. Ben öyle bir şey demedim. Ben de onun daireye döndüğünü sanmıştım."

Domenico ölü bir adamdı.

Kalbim hızla atarken asansörün yavaşlığına bağırmak istedim. Kapılar açılır açılmaz bodrumda Sofiya'nın bulunduğu hücreye koştum. Dışında kimse yoktu ve anahtarlar da ortada değildi.

"Ofisimden yedek anahtarları al," diye bağırdım Romeo'ya. Kapıya döndüm. "Sofiya, *tesoro*, beni duyabiliyor musun?" Duyamayacağını biliyordum. Burası işkence için kullandığımız odaydı. Ses geçirmezdi.

Ama bu, metalin arkasından onun adını seslenerek burada olduğumu ve bir dakika içinde dışarı çıkacağını söylememi engellemiyordu.

Romeo anahtarlarla geri döndüğünde nefes nefese kalmıştı.

Titrek ellerimle kapının kilidini açtım ve kapıyı ittim.

Hiçbir şey beni gördüğüm manzaraya hazırlayamazdı.

Odaya sızan ışık, yerde kıvrılmış ve idrarla kaplanmış karımı ortaya çıkarmıştı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu nazikçe sırtüstü çevirdim. Gözleri kapalı, teni soğuktu.

"Hayır, aşkım, lütfen iyi ol," diye yalvardım ve onu kollarımın arasına aldım. "Romeo! Aria'yı hemen buraya getir!"

Sofiya'yı sarsmadan, elimden geldiğince hızlı bir şekilde asansöre koştum. "Benimle kal," diye yalvardım hâlâ bilinci kapalı olsa da.

Angelo ceketini çıkardı ve onu Sofiya'nın üzerine sardı. Ardından hepimiz asansöre bindik.

"Sofiya, beni duyuyor musun? Lütfen, bebeğim, lütfen bir şey söyle."

Bir inilti çıkardığında, bu ses hem içimi rahatlattı hem de göğsümü sıkıştırdı.

Asansör kapıları açıldığı anda daireye koştum.

"Seni ısıtacağız." Sesimi yatıştırıcı tutmaya çalıştım ama hiçbir işe yaramıyordu. Karım kollarımda neredeyse baygın yatarken hiçbir şey sakin ya da yatıştırıcı kalmamı sağlayamazdı.

Gözleri titreyerek açıldı.

"İşte buradasın." Sesim titriyordu. "Seni banyoya götürelim. Sıcak su sana iyi gelecek."

Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Hayır, lütfen, su olmasın. Söz veriyorum uslu duracağım. Lütfen bunu yapma." Kollarımda debelendi ama hareketleri zayıf ve halsizdi. Yine de düşmesini veya kendine zarar vermesini önlemek için onu daha sıkı tuttum.

"Sofiya, aşkım, sorun ne?" O mücadele etmeye ve ağlamaya devam ederken kalbim hızla atıyordu, çıkardığı her ses göğsüme saplanan bir hançer gibiydi.

"Lütfen yapma. Su olmasın. Lütfen, uslu olacağım, söz veriyorum." Gözleri tekrar kapanırken kelimeleri belirsizleşti.

Romeo koşarak odaya girdi. "Aria yolda. Önce vücudunu ısıtmamız gerektiğini söyledi. Islak giysilerini çıkar ve üzerine battaniye ört."

Angelo kolları battaniyelerle dolu bir şekilde odaya koştu.

Sofiya'yı yatağa yatırmak, yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi.

Diğer ikisi odadan çıkarken onun giysilerini çıkardım. Temizlemek için cildini ılık bir bezle sildim, sonra üzerine battaniyeleri örttüm.

Yatak odasının kapısı açıldığında irkildim. Gelen Aria'ydı. Hızla Sofiya'nın yanına gitti ve çantasından sıcak bir kompres çıkardı. Sofiya'nın hayati fonksiyonlarını sessizce ölçerken ona acele etmesini söylemek istiyordum ama dilimi tuttum.

"Hayati fonksiyonları güçlü," dedi en sonunda. "Ve vücut ısısı yükseliyor."

Karımı izlemekten kendimi alamıyordum.

"Bu nasıl oldu, Matteo?"

Ne yaptığımı tarif edemez, utancımı ortaya dökemezdim.

Romeo her şeyi anlattığında gözleri karardı.

Sofiya yatakta kıpırdanınca ona yaklaştım ama Aria beni durdurdu. "Gitmelisin."

Görüşüm kırmızı bir sisle kaplandı. "Onu bırakmayacağım. Onunla ilgilenmem gerek."

"Bunu ona yapan sensin," diye bağırdı öfkeyle. "Sofiya sen odada olduğunda sakin kalacak mı sanıyorsun? O benim hastam ve ben senin gitmen gerektiğini söylüyorum. Sadece o isterse geri gelebilirsin."

Angelo önümde belirdi, geniş vücudu üzerimde dikiliyordu.

"Gidelim," dedi bana pislikmişim gibi bakarak.

Çocukluğumdan beri ilk kez kendimi küçülmüş hissediyordum.

Onun beni odadan ve sevdiğim kadından uzaklaştırmasına izin verdim.

59
SOFIYA

Doktor Amato kanımı alırken uyuşuk haldeydim. İğneyi üçüncü kez batırmayı denediğinde bile neredeyse hiçbir şey hissetmedim.

Battaniyelere sarılmıştım ama beni sıcak ve beni gerçekliğe bağlı tutan tek şey, Noodle'ın yumuşak vücudunun verdiği histi. Yanımdan ayrılmak istemiyordu. Başını göğsüme yaslamıştı, üzerimdeki ağırlığı yatıştırıyordu.

"Sofiya? Beni duyuyor musun? Sofiya?"

Doktor Amato'nun bana seslendiğini fark edince irkildim. Zaman çok yavaş ve aynı zamanda çok hızlı akıyordu. Oda etrafımda dönüyordu, bu da kafamın daha da karışmasına neden oluyordu. Başımı ona doğru çevirdim. Alnı endişeyle buruşmuştu, gözleri hüzünlüydü ama ben hiçbir şey hissetmiyordum. Sanki soğuk duygularımı dondurmuştu.

Benim için sorun yoktu.

Hissetmek istemiyordum. *Var* olmak istemiyordum. İstediğim her şeye sahip olduğumu sanıyordum. *Hayal ettiğim her şeye.* Şimdi hepsi yerle bir olmuştu. En kötüsü de nedeni hakkında hiçbir fikrimin olmamasıydı. Kocamın benden nefret etmesine neden olacak ne yapmıştım? Bana işkence etmek istemesine neden olacak ne yapmış olabilirdim? Yaşadıklarımızın bir kısmı bile olsa gerçek miydi?

Doktor Amato yüzüme dokunduğunda irkildim.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Ateşini tekrar ölçmek ve sana bir tane daha serum vermek istiyorum. Çok susuz kalmışsın."

Söyleyecek herhangi bir şey bulamadım.

"Sıcak çikolata ister misin?" diye sordu. "Isınmana yardımcı olur."

Gözlerimi kapattım. Belki bu şekilde tüm dünyayı dışarıda bırakabilirdim.

Belki öylece yok olabilirdim.

Noodle soğuk, ıslak burnunu boynuma sürttü. Onu görmezden gelmeye çalıştım ama o ısrarcı davranmaya etti. Battaniyelerin ağırlığı altından elimi zorlukla çıkarıp kafasını okşamaya başlayana kadar da durmadı. Nazik dokunuşu ve yumuşak tüyleri göğsümü sıkıştırsa da henüz gerçekle yüzleşecek kadar cesur değildim.

İki kolumu da onun etrafına dolayarak Noodle'ın vücuduna sarıldım. "Seni özledim," diye mırıldandım. "Sen de beni özledin mi?"

Noodle *evet* dermiş gibi uzun bir nefes verdi.

"Sana serum takmam için müsaade eder misin?" diye sordu Doktor Amato.

Noodle'a sarılı kalırken başımla onayladım. Artık olanlara aldırış etmiyordum. Doktor ne isterse yapabilirdi.

Ağzımda metalik bir tat belirirken gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim.

"Kan tahlillerini laboratuvara götüreceğim ve akşam tekrar gelip seni kontrol edeceğim." Tereddüt ettikten sonra devam etti. "Ben yokken yanında birinin oturmasını ister misin?"

"Hayır," dedim kısık ve boğuk bir sesle.

Kimsenin beni görmesini istemiyordum.

Kimse güvenilir değildi.

Doktor Amato kapıyı açtı ve kapı tekrar kapanmadan hemen önce Matteo'yu gördüm. Kırmızı gözlerinin altında koyu lekeler vardı, mahvolmuş gibi görünüyordu.

Bu kadar üzülmesini gerektiren ne vardı ki?

Yüzümü Noodle'ın tüylerine gömdüm ve gözlerimi kapatarak uykuya daldım.

"Sofiya?"

Doktor Amato'nun sesi bana ulaşmak için aramızdaki büyük bir boşluğu aşması gerekiyormuş gibi havada süzüldü.

Noodle'ın kuyruğu sallanarak yatağa vursa da yerinden kıpırdamadı. Yemek yemesi ve dışarı çıkması gerektiğini fark ettiğimde endişeyle sarsıldım. Ben hapsedilmişken ona yemek veren olmuş muydu?

Kendimi oturur pozisyona geçmeye zorladım. "Noodle beslendi mi?" diye sordum panikle.

"Ah." Doktor Amato kaşlarını çattı. "Emin değilim. Birine sorabilirim?"

Dudağımı ısırdım, Noodle'ın bakıldığından emin olma ihtiyacımla herhangi birini görmekten duyduğum korku arasında gidip geliyordum. "Angelo," dedim en sonunda. "Onu buraya getirebilir misin?"

Birkaç dakika sonra korumam odaya girdi. Yüzünde acı dolu bir ifadeyle, yatağımın yanına diz çöktü.

"Senden af dilemeyeceğim çünkü bunu hak etmiyorum. Domenico'yu öldürmeliydim, seni oraya koymasını engellemek için ne gerekiyorsa yapmalıydım."

Boğazıma düğümlenen duyguyu bastırmak için güçlükle yutkundum.

"Tek söyleyebileceğim, bundan sonra sadakatimin sana ve sadece sana ait olduğu. Emrindeyim."

Olanların Angelo'nun suçu olmadığını biliyordum. Suçlu Don'du. Ama o hücrede mahsur kaldığım süre boyunca tek düşünebildiğim şey, güvenimi çevremdeki herkese kolayca verdiğimdi.

"Noodle'ı besledin mi?" diye sordum kısık bir sesle.

Adını duyan Noodle canlandı. Angelo'ya dönüp yüzünü yaladı.

"Evet, onu besledim ve dışarı çıkardım," dedi Angelo.

"Tamam," dedim. Altdudağım titremeye başlayınca yatağa kıvrılıp köpeğimi kollarımın arasına aldım. "Artık gidebilirsin."

Angelo, daha fazla şey söylemek istermiş gibi keskin bir nefes aldı ama sonra ayağa kalktı. "Yaklaşık bir saat sonra ona akşam yemeğini getireceğim."

Doktor Amato yatağın yanına geri döndü. "Sofiya, laboratuvar sonuçların geldi."

Boş gözlerle duvara baktım. Laboratuvar sonuçlarım umurumda değildi. Bana zaten bilmediğim ne söyleyebilirdi ki? *Vücudumun bozuk olduğunu. Benim bozuk olduğumu.*

"Sonuçlar çoğunlukla normal aralıktaydı ama aynı zamanda şunu da ortaya çıkardı..." Cümlesini tamamlamadan boğazını temizledi. "Sofiya, hamilesin."

Sözleri beni bulunduğum sisin içinden çıkardı. "Ne dedin?"

Aria dikkatle beni süzdü. "Hamilesin."

Bir duygu seli, kendimi sardığım uyuşukluğu kırarak neredeyse nefesimin kesilmesine neden oldu. Oturur pozisyona geldim, elim battaniyenin altındaki karnıma gitti.

Noodle kucağıma gelerek sanki orada bir hayatın büyüdüğünü biliyormuş gibi burnunu karnıma dayadı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ama gözyaşları yine de yanaklarımdan süzüldü. Bu benim hayalimdi, hep istediğim tek şeydi ama şimdi bir kâbusa hapsolmuşum gibi hissediyordum.

"Bunun sindirilmesi zor bir şey olduğunu biliyorum, özellikle de hâlâ şokta olduğun için," dedi Doktor Amato nazik bir sesle.

Aklıma gelen korkunç düşünceyle doktorun eline uzanıp sıkıca tuttum. "Don'a söyledin mi?"

"Hayır, önce sana söylemek istedim..."

"Ona söyleyemezsin," dedim elini daha sıkı tutarak. "O *bilmemeli.*" Düşüncelerim karmakarışık ve kelimelerim birbirine karışıyor olsa da vücudum, *güvenli değil, güvenli değil* diye bağırıyordu.

Gözleri kapıya kaydı, sonra tekrar bana döndü. "En sonunda öğrenecek."

Tırnaklarımı eline ve koluna geçirerek vücudunu kendime yaklaştırdım. "Ona söylemeyeceğine söz vermelisin. Bana söz ver." Ne istediğimi, Don'una ihanet etmesinin neye mal olabileceğini biliyordum. Ama onun beni anlamasını, *bizi* korumasını istiyordum.

Yavaşça nefes alıp gözlerimin içine baktı. "Tamam, Sofiya," dedi yavaşça. "Sessiz kalacağım. Şimdilik."

Şimdilik.

En azından sessizliği, durumu çözmem için bana biraz zaman kazandıracaktı. Kolunu bıraktım. Derisinde hilal şeklinde izler bırakmıştım.

"Bebek iyi mi?" diye fısıldadım.

"Emin değilim. Vücudun çok fazla stres yaşadı." Panik yaptığımı görünce elini nazikçe omzuma koydu. "Bu, bebeğin iyi olmadığı anlamına gelmez. Kaç haftalık olabileceğini biliyor musun?"

Matteo ile ilk kez seks yaptığımızdan bu yana ne kadar zaman geçtiğini hatırlamaya çalıştım ama zihnim fazla hızlı çalışıyordu ve net düşünemiyordum. "Birkaç haftadan fazla olamaz."

Doktor Amato başıyla onayladı. "Bana hamilelik hakkında soru sorduktan bu yana iki haftadan biraz fazla zaman geçti."

Tanrım, sanki bir ömür geçmiş gibi geliyordu. İlk seksimiz o kadar büyülü, o kadar mükemmeldi ki...

Tamamen yalandan ibaretti.

"Kan testleri, hamileliği idrar testlerinden daha önce gösterebilir," diye devam etti. "Son reglinin ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?"

"Düğünden beri regl olmadım." Elimi yüzüme götürdüm. "Bir şeylerden şüphelenmeliydim. Ama regl zamanlarım tahmin edilemez olabiliyor."

Doktor Amato ellerimi nazikçe sıktı. "Son zamanlarda çok şey yaşadın. Fark etmemiş olman beni şaşırtmadı."

Noodle yine karnıma dokundu. Son birkaç dakika içinde tüm dünyam değişmişti.

"Bebeğin iyi olup olmadığını görmek için ultrason yapamaz mısın?"

Doktor Amato başını iki yana salladı. "Ultrasonda bir şey görmek için henüz çok erken. Bir şey görebilmek için genellikle en az altı hafta beklemek gerekir."

Kalbim sıkıştı. Bebeğimi *hemen* görmek, onu hayal kırıklığına uğratmadığımı bilmek istiyordum. Ben güvende değilken bedenim bebeğime nasıl güvenli bir yuva olabilirdi ki?

Gözlerim yaşlarla dolunca akmalarına izin verdim. Vazgeçmeye hazırdım, yalnızca acı ve ıstırapla dolu bu hayattan usulca silinip gitmeyi kabullenmiştim. Ancak artık devam etmek için bir nedenim vardı. Bedeli ne olursa olsun, bu bebeğe her zaman hayalini kurduğum ama hiç sahip olamadığım tüm sevgiyi verecektim.

60
SOFIYA

Doktor Amato, bir tepsi akşam yemeği ve büyük bir fincan sıcak çikolata getirdi. Akşam ayrılmadan önce Angelo'yu içeri göndermesini istedim.

Son bir saatimi düşünerek geçirmiş ve bir plan yapmıştım. Bu plan çılgıncaydı, riskliydi ve en azından bir kişiye güvenmemi gerektiriyordu.

Angelo, omuzları dik ve elleri önünde birleştirilmiş halde yatağımın ucunda durdu.

"Söylediklerinde samimi miydin?" diye sordum. Sesimin biraz güç kazanmış olmasından gurur duyuyordum. Bebeğim için güçlü olmam gerekiyordu. "Beni korumak için her şeyi yapacağın konusunda?"

"Evet," dedi Angelo tereddüt etmeden.

"Matteo'ya değil de bana yardım edecek misin?" Onun adını söylemek fiziksel olarak acı veriyordu.

"Sadakatim sana, Sofiya. Yemin ederim."

"Tamam." Battaniyeyle oynarken ayağa kalkacak gücüm olmasını diledim. Yatakta kıvrılmış haldeyken güç ve güven yaymak zordu.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim. "O zaman kaçmama yardım edeceksin."

Gözleri büyüdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Buradan gitmeliyiz. Burada güvende değilim. Ve..." Ona yakından bakarak umutsuzca bir hata yapmadığımı umuyordum. Angelo'ya güvenmek istiyordum. Hâlâ benim tarafımda olan biri olduğuna inanmaya *ihtiyacım* vardı. "Ve bebeğimi korumam gerekiyor."

Angelo solgunlaşırken gözleri benimle kapı arasında gidip geldi. Bana doğru tereddütlü bir adım attı ve itiraz edip etmeyeceğimi ya da Noodle'ın hırlayıp hırlamayacağını görmek için bekledi. İkimiz de sessiz kaldığımızda nazikçe yanıma oturdu.

"Hamile misin, *bella*?" Elini nazikçe benimkinin üzerine koydu.

Hızla gözyaşlarımı silip başımla onayladım.

"O biliyor mu?"

"Hayır. Ben de yeni öğrendim. Doktor Amato henüz ona söylemeyeceğini söyledi. Ama bekleyemeyiz. Yakında öğrenecek ve bu bebeği ondan korumam gerekiyor."

"Sofiya, o bebeğine asla zarar vermez. Patron, Arben ile anlaşma yaparak onu aldattığına dair kanıtlar gördü ve harekete geçmekten başka seçeneği olmadığını düşündü. Senin o hücrede o kadar uzun süre kalmanı istememişti."

Göğsümde bir öfke patlayınca Angelo'nun elini ittim. "Yani beni orada sadece kısa bir süre tutmak istemiş olmasına mı minnettar olmam gerekiyor? *Il Diavolo*'nun, kocamın bilgiyi benden nasıl işkenceyle söküp alacağını tek tek anlatmasına yetecek kadar uzun bir süre oradaydım!" dedim öfkeyle. Ellerim titriyordu. Noodle inleyerek gelip kucağıma uzandı. Angelo'nun gözleri irileşmişti. "Patron sana asla işkence yapmaz."

"Çoktan yaptı bile," dedim öfkeyle. "Benim tarafımda mısın, değil misin?"

Angelo yutkunmadan önce tekrar kapıya baktı. Cevabını beklerken göğsümde bir korku belirdi. *Yine* yanlış mı hesaplamıştım?

"Senin tarafındayım," dedi sonunda. "Her zaman."

Rahat bir nefes aldım. "İzlenemeyen bir telefona ihtiyacım var."

Cebinden kapaklı bir telefon çıkardı. "Planın ne? Chicago'ya geri dönemezsin."

Telefonu alırken, "Hayır," dedim. "Chicago'ya değil."

Komodinden çantamı aldım ve titrek ellerimle gizli cepten Leona'nın kartını çıkardım. Annesi İtalyan Mafyası'ndan kaçmışsa, belki Leona bana yardım etmek isteyebilirdi. Bir başkasına daha güvenmek zorunda olmaktan nefret ediyordum ama başka ne yapabilirdim ki? Mila'yı bu işe karıştırmak istemiyordum, Pakhan asla benim tarafımda olmazdı ve Aile'den başka kimseye de güvenemezdim.

Üçüncü çalınışta telefonu açtı. "Efendim?"

"Leona?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Pekâlâ, işte bu sürpriz oldu. Senden haber almayı beklemiyordum, Bayan Rossi. Bu şerefi neye borçluyum?"

"Sadakatin kime?" diye sordum sesimi güçlü çıkarmaya çalışarak.

Alayla güldü. "Bu ne, *Gallup** anketi mi? Üzgünüm ama bunun için zamanım-"

"Bilmem gerek," diye sözünü kestim. "Kime sadıksın? İtalyanlara mı, İrlandalılara mı?"

Telefonu yüzüme kapatmasını bekliyordum. Benimle konuşmak için hiçbir nedeni yoktu ama ses tonumdan bir şeyler anlamış olmalıydı çünkü birkaç işkence dolu saniye sonra cevap verdi.

"Kocanın amcası annemi öldürdü. Kime sadık olduğumu düşünüyorsun?"

"Güzel," dedim. "Çünkü yardımına ihtiyacım var."

* Kamuoyu araştırmaları ve anketleriyle tanınan uluslararası bir araştırma şirketi.

61
MATTEO

Sofiya kapının diğer tarafındaydı. Aramızda sadece birkaç santim olmasına rağmen koca bir okyanus tarafından ayrılmışız gibi hissediyordum.

Doktor Amato gün boyunca gelip gitmiş, Sofiya'nın durumunun stabil olduğu dışında bana hiçbir bilgi vermemişti. Akşamüstü ayrılırken, sabah geri geleceğini söylemişti.

Ve şimdi Angelo, karımla birlikte yatak odamdaydı. Oraya birkaç saat önce girmişti. Karım *onu* istemişti, *beni* değil. Çünkü onu hücreye kapatan o değildi. Ona ihanet eden o değildi.

Adamlarım ön kapının dışında bekliyorlardı. Romeo benimle kalmasına izin verdiğim tek kişiydi. Başka hiç kimse utancımı, Donlarının bir kadın yüzünden parçalandığını görmemeliydi.

Romeo koridordan döndüğünde çenesi gergin, kravatı eğriydi. Bir elinde içki, diğerinde telefonu vardı. Telefonu bana uzattı. "Franco arıyor."

Telefonu kulağıma götürdüm.

"Patron, Domenico'nun Brooklyn'de gizli bir dairesi var."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne?"

"Onu güvenlik kameralarında gördüm. Son üç aydır haftada en az bir kez bu daireye gidiyor."

Küfrederek Romeo'ya döndüm. "Franco sana adresi gönderiyor. Oraya gitmen gerekiyor. Hemen! Adamlarını da yanına al. Çatışma çıkma ihtimaline hazır ol."

"Tamamdır, patron," dedi ve omzuma dokunarak daireden çıktı.

Onunla gitmek istiyordum ama bu Sofiya'yı bırakmak anlamına geliyordu. Ve artık kimseyi onun üstünde tutmayacaktım.

Telefonu kapattığımda daireye baskıcı bir sessizlik çöktü. Sofiya'nın buraya getirdiği tüm canlılık paramparça olmuştu.

Romeo'nun raporunu beklerken koridorda volta attım. Domenico'ya nasıl işkence edeceğimi, derisini nasıl yüzeceğimi hayal ediyordum. Yavaş olacaktım elbette. Böylece günlerce, hatta haftalarca hayatta kalabilecekti.

Ölüm için yalvaracaktı ve o tamamen yok olana kadar isteğini yerine getirmeyecektim.

Telefonum çaldığı anda kulağıma götürdüm.

"Ölü," dedi Romeo. "Daireye girdiğimizde piç kurusunun parçalanmış cesediyle karşılaştık. Üzerine benzin döküp ateşe vermişler gibi görünüyor."

Öfke içimi kaynatırken dişlerimi sıktım. "Kim?"

"İrlandalılar."

Romeo'nun söylediklerini anlamam biraz zaman aldı. "Siktiğimin İrlandalıları mı?"

"Evet. *Il Diavolo*'nun seni öldürmek ve bölgeni ele geçirmek için İrlandalılar ile Arnavutlar arasında koordinasyon sağladığına dair bir sürü kanıt var."

"Orospu çocuğu piç!" Dönüp duvarı yumrukladım. Parmaklarımdaki acıyı hak etmiştim. Sofiya'ya yaptıklarım için hayatımın geri kalanında her gün acı çekmeyi hak ediyordum. "Ona güvenmiştim!"

Bu, Sofiya'nın ihaneti hakkında bana gösterdiği tüm kanıtların sahte olduğu anlamına geliyordu. Rahatlama hissinin gelmesini bekledim ama gelmedi. Çünkü bunu çoktan biliyordum. O bana ihanet etmezdi.

Beni seviyordu.

Eskiden seviyordu.

Artık tüm bu duyguların yok olduğundan emindim. Ve hepsi benim hatamdı.

"Daire mahvolmuş ve dizüstü bilgisayarın ekranı kırılmış ama sabit disk sağlam. Domenico ve Ronan Finnegan birbirlerine bir sürü mail göndermişler. Finnegan Domenico'ya Sofiya'yı sana düşman etmesini emretmiş, böylece onunla evlenebilecekmiş. Bu şekilde Ruslar, Arnavutlar ve İrlandalılar arasında bir ittifak kurulacakmış. Depoya saldırıyı Domenico ayarladı. Orada ölmen gerekiyordu."

Ronan Finnegan Don olarak yükseldiğim sıralarda İrlanda Mafyası'nda güç kazanmıştı. Tüm bu yıllar boyunca kendi bölgelerimize sadık kalmak ve birbirimizin yoluna çıkmamak için resmi olmayan bir ateşkes yapmıştık.

Lanet aptalın tekiydim. Kurduğum her şey parçalanıyordu. Ailem ve imparatorluğum için her şeyi feda etmiştim. Peki ya şimdi neredeydim?

"İrlandalılar neden Domenico'yu şimdi öldürsünler?" diye sordum dişlerimin arasından. Karıma işkence eden haini başkası öldürdüğü için göğsüm öfkeyle yanıyordu.

"Belki de yaptıklarından sonra onu asla yaşatmayacağımızı anladılar, bu yüzden bizden önce ona ulaştılar. İrlandalıların insan ticareti işine karıştıkları konusunda haklıydın. Burada İrlandalıların kızları Arnavutlara nasıl sattıklarını detaylı olarak gösteren tablolar var."

Göğsüm yanarken gözlerimi kapattım. Ronan Finnegan şimdiden ölü bir adamdı ve bu sefer onu öldürmenin zevkini benim tadacağımdan emin olacaktım. "Hainin dairesinden bulabildiğin tüm kanıtları topla ve buraya geri gel," diye emrettim.

Kapattıktan sonra telefonu avucumda sıktım. Bu savaşta Rustik'in desteğine ihtiyacım olacaktı. İrlandalılar, Beş Aile veya Bratva kadar hiyerarşik ya da organize değildi ama onların gücünü küçümseyemezdim. Bir daha asla olmazdı.

Yatak odasının kapısına bakarak Sofiya'yı beni dinlemeye zorlayıp olanları açıklamalı mıyım diye düşündüm.

Ama karımın, kendi saflarımdaki bir hain tarafından kandırıldığını bilmesinin ne faydası olacaktı ki? Bu, benim bozduğum şeyi nasıl düzeltecekti?

Yine de elim kapı kolunun üzerinde duruyordu. Ondan uzak olmak fiziksel olarak acı veriyordu.

Kolun soğuk metalini tenimde hissederek sımsıkı kavradım. Daha çeviremeden bina bir patlamayla sarsıldı.

Yatak odasının kapısını açtım. "Angelo! Sofiya'yı koru!" Karım yatakta kıvrılmış, yanında Noodle ve yüzünde şok olmuş bir ifadeyle duruyordu.

"Tamamdır, patron," diye cevapladı Angelo.

Daireden fırladım. Bize saldıran kimdi? Arnavutlar mı? İrlandalılar mı? Karımı ele geçirmelerine izin vermeyecektim. Onu son nefesimi verene kadar koruyacaktım.

İki korumaya dairenin kapısında kalmalarını emrettim, diğerleri merdiven boşluğuna koştu. Patlama binanın doğu tarafında olmuştu.

Siktir. *Sienna.*

Ona dairesinde kalmasını emretmiştim.

Merdivenlerden inip onun katına koştum, dairenin sağlam olduğunu görünce rahatladım. Adamlarımdan birine onu kontrol etmesini emrettim ve ben merdiven boşluğunda aşağı inmeye devam ettim. Ofisime yaklaşırken keskin bir duman havayı dolduruyordu. Adamlarımın önüne geçtim, silahımı çekerek kapıyı kırarak içeri girdim.

Ofisim yerle bir olmuştu. Pencere, patlayıcı bir cismin içeri girmesiyle darmadağındı. Ama odada uçuşan kâğıtlar ve parçalanmış mobilyalar dışında hiçbir şey yoktu.

Kafamda uyarı zilleri çalıyordu ama hem yorgunluktan hem de acıdan zihnim bulanıktı. Omzum yanıyordu, aşağıya baktığımda gömleğimden kan sızdığını gördüm. Dikişlerim açılmış olmalıydı.

Kalbim deli gibi atarken içgüdülerim bana hemen Sofiya'ya dönmem gerektiğini söylüyordu. Adamlarımı çağırdım ve merdivenlerden yukarı koştum. Saatim titreyince gelen uyarıya baktım, yangın alarmı çalıyordu.

Daire kapısını açıp boş olduğunu gördüğümde daha önce hiç hissetmediğim bir korkuyla sarsıldım.

62
SOFIYA

Harekete geçmek için Matteo'nun arkasından ön kapının kapandığını duyana kadar bekledik. Angelo beni yataktan kaldırıp tekerlekli sandalyeye oturttu, ardından da gerekli eşyaları koyduğumuz sırt çantasını omzuna astı. Noodle'ın koşum takımı zaten takılıydı, Angelo tasmasını aldı ve apartmanın diğer tarafındaki yangın merdivenine doğru koştuk.

Pencereyi açarken, "Bu alarmı tetiklemiş olmalı," dedi. "Çabuk hareket etmeliyiz."

Düşmemek için dizlerimi birbirine kilitleyerek sandalyemden kalktım. Oda etrafımda dönüyordu, dengemi korumak için Noodle'a yaslandım. Angelo iri vücudunu pencereden sıkıştırarak geçirdi ve sonra uzanarak beni serin gece havasına sürükledi.

"Hadi, Noodle." Tasmasını çekiştirdim. Noodle bu plandan çok emin olmadığını gösteren bir ifadeyle bana bakıyordu. Angelo öne eğildi, Noodle'ın koşum takımını tuttu ve onu dışarı çekti.

"Belki de benim yerime Noodle'ı sen taşımalısın," dedim tehlikeli metal merdivenlere bakarak.

"Sen önce git. Gerekirse onun için geri gelirim," diye homurdandı Angelo.

Yaklaşan helikopterin gürültüsü konuşmayı imkânsız hale getirirken Angelo beni geniş göğsüne sıkıca sarıp merdivenleri hızla tırmandı. Helikopter piste iniş yaptığı sırada çatıya ulaştık. Angelo helikoptere doğru koşarken ben onun kollarında zıplıyordum. Leona'nın yüzünde vahşi bir gülümsemeyle durduğu helikopterin kapısına yaklaştığımızda Angelo eliyle başımı korudu.

Beni kaldırdığında Leona kolumu tutup beni içeri çekti. Omzumdan keskin bir acı hissettiğimde çığlık attım, omzum çıkmıştı.

"Kahretsin, Sofiya, iyi misin?" diye sordu Angelo.

"Gidip Noodle'ı al," diye bağırdım. Angelo yangın merdivenine geri döndü, tam o sırada çatının diğer tarafından bir silah sesi duyuldu.

Matteo yüzünde öfkeyle bize doğru koşuyordu. Korumaları da çok geride değildi ve hepsi silahlarını çekmiş, helikopterin pervanelerine doğrultmuştu.

"Gitmeliyiz," diye bağırdı Leona.

Yangın merdivenine baktığımda Noodle'ın başının çatı kenarından çıktığını gördüm, kendini yukarı çekmeye çalışıyordu. Angelo küfretti ve helikoptere atladı. Kapı kapanmadan önce havalanmaya başladık. En iyi arkadaşım olan köpeğime ulaşmaya çalışarak çığlık attım ama yeraltımızdan kayboldu.

Angelo beni koltuğa çekip omzuma dikkat ederek kemerimi bağladı. İki eliyle yüzümü tuttu. Gözyaşlarım onun tenini ıslatıyordu.

"Özür dilerim."

Helikopterin sesinden ne dediğini duyamıyordum ama dudaklarından okumuştum.

Elimi göğsüme koydum, kalbim paramparça olmuştu. *Benim tatlı Noodle'ım.* Onu terk etmiştim.

Angelo yanımdaki koltuğa oturdu, Leona ise karşımızda oturuyordu. Her birimize birer kulaklık uzattı. Angelo benimkini kulağıma taktığında etrafımdaki gürültü azaldı ve Leona'nın cızırtılı sesini duyabildim.

"Vay canına, çok heyecanlıydı. New York'ta kalmam gerektiğini *hissediyordum*. Sanki heyecan verici bir şey olacağını hissetmiş gibiydim."

Benim dünyam paramparça olmuştu ve Leona burada durmuş sanki eğlenceli bir geziye çıkmışız gibi davranıyordu. "Arkanıza yaslanın ve rahatlayın," diye devam etti. "Birazdan Boston'a varacağız. Ronan sizinle tanışacağı için *çok* heyecanlı."

63
MATTEO

Helikopterin ufukta kayboluşunu izlerken, anne babamı hayattan koparan silah seslerini duyduğum anıyla Sofiya'yı o hücrenin zemininde hareketsiz yatarken bulduğum an iç içe geçti.

En kötü anlarımın sorumlusu daima ben olmuştum.

Romeo elini omzuma koydu. "Aşağı inelim. Bir plan yapalım." Hareketsiz kaldığımda beni daha sıkı tuttu. "Hadi, *fratello.* Sofiya'nın senin odaklanmana ihtiyacı var."

"Onun ihtiyacı olan son şey benim." Sesim, kalbimin de hissettiği gibi ifadesiz ve soğuktu. Karım dünyadaki tüm sıcaklığı ve ışığı alıp gitmişti.

"Bu doğru değil..."

"Benden kaçtı, Romeo. Yaptıklarım yüzünden benim yanımda olmaya dayanamadı, şimdi de *siktiğimin seks kaçakçılarının* kollarına atladı!" Saçımı tutarak etrafımda dönmeye başladım. Yok edecek bir şey arıyordum, o sırada gözüm Noodle'ın çatıya tırmanmaya çalışmasına takıldı. Ona doğru koştum ve koşum takımından tutup kollarımın arasına aldım. Ağır ağır nefes alırken başını göğsüme yasladı. Onu sıkıca sarıp yüzümü yumuşak tüylerine bastırdım. "Her şey nasıl bu kadar ters gitti?"

Yumuşak bir şekilde inledi.

"Onu geri getireceğim. Sana söz veriyorum."

Başını kaldırıp yüzümü yaladığında yanaklarımdan gözyaşları aktığını fark ettim. Onları sildim ve boğazımı temizledim. "Pekâlâ, kendimizi toparlayıp kızımızı geri almak zorundayız."

Derin bir nefes alıp Noodle'ı kucağımdan indirdim. Oturdu, ciddi bir ifadeyle gözlerime bakarken başımı salladım. Yerden kalkıp takım elbisenin ceketini iliklediem ve bir Don gibi dik durdum.

Romeo'nun diğer adamlarımla birlikte durduğu yere döndüm. "Helikopterin nereye indiğini takip etmeliyiz ve Rustik'ten destek istemeliyiz. İrlandalılar karımı kaçırdı. Savaştayız."

Romeo ile Enzo büyük bir masayla birlikte sandalyeleri ofisime taşıdılar ve ardından herkes etrafında toplandı. Franco her zamanki karanlık sığınağından çıkmıştı ve şu anda helikopterin uçuş rotasını takip ediyordu.

"Boston'a değil, batı Massachusetts'a iniyorlar," dedi.

"Romeo, onları takip etmek için jeti hazırla," diye emrettim.

Franco dizüstü bilgisayarına eğilirken uzun, dağınık saçlarını yüzünden itti. "Sofiya hâlâ kolyesini takıyorsa, indiklerinde tam konumlarını takip edebiliyor olacağız."

Donakaldım. Panik içindeyken takip cihazını unutmuştum. Tanrı aşkına, umarım hâlâ takıyor olurdu. Telefonumdaki takip uygulamasını açtım ve yüklenmesini beklerken nefesimi tuttum. İşte oradaydı, *Connecticut* üzerinde uçan küçük nokta hayatımın aşkını temsil ediyordu.

"Onu bulduk," dedim. "Herkes silahlanmalı ve hazır olmalı. İrlandalıların ve Arnavutların kaç kişi olacağını bilemeyiz ancak muhtemelen bize karşı hazırlıklı olacaklardır." Romeo'ya başımı sallayarak askerlerimizi hazırlamasını söyledim ve Pakhan'ı aramak için dışarı çıktım.

Cevap verdiğinde kalbim deli gibi atıyordu. Boğazımı temizledim. "Ivanov. İrlandalılar Sofiya'yı kaçırdı."

Pakhan -nefret ettiğim adam- Rusça bir küfür mırıldandı. "Bunun olmasına nasıl izin verdin?" diye bağırdı.

Telefonu sımsıkı kavradım. Bağırma ve lanet okuma isteğimi dizginleyen tek şey, hissettiğim suçluluktu. "İttifakımıza dayanarak onu kurtarmanızı ve İrlandalıları saf dışı bırakmanızı istiyorum. Arnavutlarla birleşip insan ticaretini New York'a getirmeye çalışıyorlar."

Rustik yine küfretti. "Bana yeri gönder. Adamlarım ve ben orada olacağız."

Bu adamın Sofiya'ya karşı en ufak bir sevgisi yoktu ama bizim dünyamızda imaj güç demekti ve kızının kaçırılması onu zayıf gösteriyordu.

Telefonu kapattım, ona Massachusetts havaalanının koordinatlarını gönderdim ve ofise döndüm. Adamlarım hazırdı, havaalanında daha fazla adamla buluşacaktık.

"Siktir, Sienna olanları biliyor mu?" Ofisten çıkarken Romeo'ya döndüm.

"Dairesinde tutuluyor. Bir şeyler olduğunun farkında ama ne olduğunu bilmiyor."

"Hızlıca dairesine uğrayıp ardından garajda seninle buluşacağım."

Romeo başını sallarken Noodle'ı yanıma çağırdım. Sienna'nın katına çıkan merdivenleri tırmanırken o da benimle aynı hızda hareket ediyordu.

Kapısının önünde duran korumaya başımı salladım ve içeri girdim. Kanepeden fırlayan Sienna, bana doğru koştu.

"Matteo, ne haltlar dönüyor? Vurulduğunu söylediler." Gözleri kolumdan aşağıya doğru kaydı. "Ve az önce çatıdan gelen bir ses duydum."

"Sofiya İrlandalılar tarafından kaçırıldı," dedim sertçe. "Şimdi onun peşine düşeceğiz. Noodle ile ilgilenmelisin."

Gözleri irileşti. "Ah, Matteo." Beni hak etmediğim bir şekilde kucaklayıp kendine çekti. "Ne oldu?"

"Buna vaktim-"

"Matteo, yemin ederim ki olup biteni bana anlatmadan bu odadan dışarı bir adım dahi atamazsın."

Neden hayatımdaki herkes benden korkuyordu da hayatımdaki kadınlar korkmuyordu? "Sofiya'nın hain olduğuna dair bir kanıt buldum. Arnavutlara bilgi sızdırıyordu."

Sienna'nın ağzı açık kaldı. Sonra hafifçe başını salladı. "Bunun doğru olması mümkün değil."

Sofiya'nın ihanetini hemen reddetmesi bana kendimi daha da kötü hissettirdi. Bir sürü kanıt olması umurumda olmamalıydı, nasıl olmuştu da bir an bile buna inanmıştım? "Evet, ben bu haberi alır almaz Arben'ın depolarımızdan birine saldırdığı söylendi." Artık Domenico'nun her şeyi planladığı çok açıktı. "Bu yüzden... ben dönene kadar onu bodruma kapattırdım."

Sienna bir adım geri çekilirken bakışları yargılayıcı bir hal aldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Onu korkutmak için sadece birkaç saat orada kalması gerekiyordu ama sonra vuruldum. Hastanede uyandığımda, onun dairemizde beni bekliyor olacağını sandım ama hâlâ bodrumdaydı." Sienna'nın dehşete kapılmış ifadesine karşılık başımı çevirdim. "Bunun olmasını hiç istemedim. Hepsi Domenico'nun tuzağıydı. Arnavutlarla çalışan oydu ama şimdi öldü."

"Peki helikopter? Çatı?" Sienna'nın sesi buz gibiydi.

"Sofiya ve Angelo İrlandalılarla birlikte gittiler. Ve..." Siktir, bu kelimeleri söylemek istemiyordum. "İrlandalılar, seks ticareti işini şehre yaymak için Arnavutlarla ittifak kurdular."

Sienna'nın yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Ne? Emin misin?"

"Evet. Şimdi gitmem gerek." Noodle'ı işaret ettim. "Eşyaları dairede."

"Dalga mı geçiyorsun? Beni tüm bunlarla baş başa bırakıp gidecek misin? Karını ne kadar süreliğine alıkoydun? Saatlerce mi, günlerce mi? Gitmesine şaşmamalı!" Elleri kollarımın üzerine yerleşti ve yaralı kolumun sızlamasını sağlayarak beni salladı. "Senin sorunun ne?"

"Görünüşe göre her şey!" diye bağırdım. "Anlaşılan ben koca ya da kardeş olmak için yaratılmamışım. Senin için bir hayal kırıklığı olduğumu biliyorum! Ailenin olmaması, iki yıl boyunca saklanarak ve yoksulluk içinde yaşamamızın sebebi benim. Hayatımdaki herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Neden ilişkilerle uğraşayım ki?"

Sienna bir adım geri çekilip gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, Matteo? Hâlâ hayatta olmamın sebebi sensin! Nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Amcam seni öldürürdü! Bu da benim de ölmem, hatta daha kötüsünün olabileceği anlamına gelirdi. Senin hatan olmayan bir şey için kendini daha ne kadar cezalandıracaksın? Kendine insan olma izni vermiyorsun ve şimdi de hayatının aşkını kaybettin."

Çenemi sıktım. "Ben sevme yeteneğine sahip değilim."

Ellerini havaya kaldırdı. "Aşk yüzüne çarpsa bile onu tanıyamazsın. Bu yüzden seni sevdiğimi anlamıyorsun. Romeo seni seviyor. Sofiya... eh, o da en azından seni seviyordu."

Bacaklarım titriyordu, göğsüm bomboştu. "Ve ben her şeyi mahvettim."

"Evet, öyle yaptın. O halde durumu düzelt."

"Nasıl?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Bir yolunu bul. Ama buna, onu buraya geri getirerek başla."

Başımı sallayarak onu onayladım, topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. Elimi kapı koluna koyup durakladım. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Yeterli değil, biliyorum ama seni seviyorum."

Sonra dışarı çıktım.

64
SOFIYA

Koluma ve omzuma şiddetli bir ağrı yayılınca dişlerimi sıktım. "İndikten sonra kolumu yerine oturtabilir misin?" diye sordum Angelo'ya.

Panik içinde yüzüme baktı. "Bunu bir doktorun yapması gerekmez mi?"

Başımı salladım. "Nasıl yapılacağını sana söyleyeceğim. Zor değil."

Midem bulanıyordu. Endişeden mi, sabah bulantılarından mı, yoksa ağrılarımdan mı kaynakladığını bilmiyordum. Helikopter türbülansa girince midem burkuldu.

"Helikopterle uçmak listende var mıydı?" diye sordu Angelo. Dikkatimi başka yöne çekmeye çalışıyordu ve bunun için ona minnettardım.

"Hayır, yoktu." Eh, görünüşe göre başka bir türbülansa girdiğimiz için listemde olmaması iyiydi. "Sanırım uçaklarla devam edeceğim. Ya da daha iyisi, arabalarla."

Leona geniş bir gülümsemeyle, "Maceracı ruhun nereye gitti?" diye sordu.

"New York'ta kalmış olmalı," diye mırıldandım.

Elimi karnıma koyup bebeğimin iyi olmasını diledim. Onu korumak için daha fazlasını yapamıyor olmaktan neredeyse Matteo'yu özlediğim için kendimden nefret ettiğim kadar nefret ediyordum. Zihnim anılar tarafından durmadan saldırıya uğruyordu; *bana karşı şefkatli olduğu anlar, kollarının hissi, dudaklarının*

hafif dokunuşu. Onunlayken kendimi korunmuş ve güvende hissetmiştim.

Ta ki öyle hissetmeyi bırakana kadar.

Pencereye dönerek gözyaşlarımı sildim.

Helikopter, tarlalarla çevrili boş bir piste yaklaştığımız sırada alçaldı.

"İndiğimizde pilotumuz Finn, bizi Ronan'ı görmeye götürecek. Boston'a inmiyor olmamızın nedeni, batı Massachusetts'ta bir süredir bazı işler yürütüyor olmamız."

"Ne tür işler?" diye sordu Angelo sert bir sesle.

Leona göz kırptı. "O kısım sadece beni ilgilendirir, sen de yakında öğrenirsin."

Benim kadar kayıtsız görünen Angelo ile göz göze geldik. Ancak inişe geçtiğimiz için konuşacak zaman kalmamıştı. Sarsıntı olunca dişlerimi sıktım, her hareket omzumu zorluyordu.

İniş yaptığımızda acı içinde çığlık attım. Angelo anında önüme geldi, dizleri benimkilere baskı yapıyordu.

"Ne yapmam gerektiğini söyle."

"Omzumu yerine oturtmama yardım etmelisin ama zorlamana gerek yok. Elini dirseğime koy ve elinin ağırlığıyla aşağı doğru çek." Sağ kolumu büktüm ve o da elini kolumun kıvrımına koydu. "Şimdi diğer elinle omzuma ve üst koluma masaj yap."

Ciddi ve odaklanmış bir şekilde istediğimi yaptı. Pilot Finn ve ön koltukta oturan başka bir adam, Angelo masajına devam ederken merakla bizi izliyorlardı. Birkaç dakika sonra omzum yerleşti. "Sanırım yerine oturdu." Kaslarım hâlâ ağrıyordu, önümüzdeki birkaç gün çok dikkatli olmam gerektiğini biliyordum ama kolumu daha kolay hareket ettirebiliyordum.

"Vay canına, bu işlemin daha dramatik olacağını düşünmüştüm," dedi Leona.

"Ah, hayatımı dramatik olmaktan uzak tutmaya çalışıyorum," dedim ciddi bir ifadeyle.

Alayla güldü. "Ben de tam olarak böyle tanımlardım..."

"Leona," diye sözünü kesti Finn. "Yaklaşıyorlar."

Angelo da dahil olmak üzere hepsi silahlarını çıkardı. Hâlâ silahım olmadığı için kendime küfrettim. Silah almak için daha fazla ısrar etmeliydim. En azından o zaman, kendi başıma bile çıkamadığım bir helikopterde tamamen savunmasız olmazdım.

"Onlar bizim adamlarımız değil," dedi Leona. Sesindeki tüm neşe kaybolmuştu.

Yaklaşan siyah arabaları görebilmek için öne doğru eğildim.

"Kahretsin," dedi Finn. "Arabamıza zamanında yetişebilir miyiz? Yoksa havalanıp başka bir yere inmeye mi çalışmalıyız?"

Bakışlar bana yönelince yanaklarım yandı. Buradaki zayıf halka açıkça bendim.

"Motorları çalıştır, Finn," dedi diğer adam. "Westover Havaalanına gitmek için yeterli yakıtımız olmalı."

İki adam kokpite geçerken Leona ve Angelo açık kapının yanında silahlarını çekmiş bir şekilde beklediler. Motor çalışmaya başladı, kalbim titreşimlerle aynı ritimde atıyor gibiydi.

Mermiler metal çerçeveye çarpmaya başladı. Helikopterden dışarı eğilerek kapıyı kapatmaya çalışan Angelo, "Siper alın!" diye bağırdı.

"Kuyruğu ve pervaneleri vurmaya çalışıyorlar!" diye karşılık verdi Finn.

Helikopter yerden havalandı ama sonra sarsılarak tekrar yere çakıldı. Angelo kendini üzerime attığında vücudumu küçülterek kıvrıldım. Cam kırılma sesinin ardından silah sesleri yükselmeye başladı ama nereden geldiklerini bilmiyordum.

"Sayıları çok fazla," diye bağırdı Leona. "Ronan'a mesaj attım ama yirmi dakika uzaklıktaymış."

Angelo üzerimden yana kaydı ve dönerek kırık kapı camından ateş etmeye başladı. Silahın boş olduğunu anlayınca küfretti. "Siktir."

"Şimdi teslim olun ve hayatlarınızı kurtarın," diye bağırdı helikopterin dışından biri.

Finn kokpitten bize doğru sürünerek geldi. "Arabaları kurşungeçirmez ve benim cephanem bitti. Leona..."

"Hayır," dedi. Sıkışık pozisyonumdan onu göremiyordum ama sesi öfkeli geliyordu. "Pes edemeyiz."

"Bundan kurtulabiliriz," dedi diğer İrlandalı adam. "Ama önce teslim olmalıyız. Ronan bizi almaya gelecek."

Keskin bir korku göğsümü delerken Angelo'nun kolunu sımsıkı tuttum.

"Bizi öldürecekler, Aidan," dedi Leona. "Onların kim olduğunu bile bilmiyoruz. Bizi hayatta tutmak için hiçbir nedenleri yok."

Aniden helikopterin kapısı açıldı. Tüfeklerini bize doğrultmuş dört maskeli adam orada duruyordu. "Silahlarınızı atın," diye bağırdı maskeli adamlardan biri. Aksanı vardı ama nereden olduğunu anlayamıyordum.

Leona, Finn, Aidan ve Angelo tek tek silahlarını attılar. Silahlı korumaların arkasında başka bir adam vardı ama maskeli değildi. Otuzlu yaşlarının sonlarında, kısa saçlı ve tıknaz bir yapısı vardı.

Angelo keskin bir nefes aldı ve önüme geçerek görüşümü engelledi. "Arben."

Kanım buz kesti.

"Angelo Conti," diye cevap verdi alaycı bir ses.

Sonra yüksek bir silah sesi duyuldu ve Angelo önümde yere yığıldı.

Her şey karardı. Tüm dünyam, korumamın *-dostumun-* bilinçsiz bedeniyle sınırlandı. Ona atılırken dudaklarımdan acı dolu bir çığlık yükseldi. "Angelo!" Ellerimi göğsündeki kurşun yarasına bastırdım. Sıcak kan avuç içlerimden fışkırırken gözyaşlarım elimin üstüne düştü. "Yemin ederim, eğer beni bırakıp ölürsen seni öldürürüm."

Yüksek sesli bağırışlar ve metal sesleri havayı doldurdu. Ardından soğuk eller beni arkadan yakalayarak Angelo'dan kopardı ve helikopterden geriye doğru çekti. Çığlık atıp çırpındım ama beni tutan her kimse demir gibi bir kavrayışa sahipti. Omzum oldukça zayıf ve ağrılıydı, beni tamamen çaresiz bırakıyordu.

Pürüzlü bir çuval başıma geçirildi, ardından sertçe bir arabanın içine itildim. Kapı kapanmadan hemen önce birinin Rusça konuştuğunu duyar gibi oldum.

65
SOFIYA

Sert kollar beni yere attı. Yüzüm yere çarpmadan önce kendimi son anda durdururken omuzlarımda ve bileklerimde keskin bir acı hissettim. Kapı çarpılarak kapanınca yalnız kaldım, soğuk çoktan derime işlemeye başlamıştı.

Gözyaşlarıyla ıslanmış başlığımı çıkardım ve loş hücreye bakındım. Matteo'nun bodrumundaki hücreye benziyordu ancak duvarın üstünde parmaklıklı küçük bir pencere vardı. Görünüşe göre tüm Mafya patronları aynı iç tasarım planını izliyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kalbim yerinden sökülüyormuş gibi hissederek göğsümü sıktım. Ellerim hâlâ onun kanıyla ıslak olsa da Angelo'nun öldüğüne inanmayı reddediyordum. Midem bulanınca kusmamak için burnumdan yavaşça nefes aldım. Zihnim ağırlaşmıştı ve yorgunluk beni çekiyordu. Pis zemine kıvrılıp gözlerimi kapatmak istiyordum ama uyanık kalmam gerekiyordu. Bizi yakalayanlar Arnavutlar mıydı? Ama o zaman... neden birinin Rusça konuştuğunu duymuştum ki? Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Gerçek kemiklerime işledikçe omuzlarım içe doğru kıvrıldı. Angelo'nun vurulması benim hatamdı. İrlandalıların yakalanması benim hatamdı. Planım pervasız ve aptalcaydı.

Altdudağım titrediğinde kendimi durdurdum. Toparlanmalıydım. Kendime acımaya hakkım yoktu. Bu durumu düzeltmem gerekiyordu.

Kaçmak için kullanabileceğim bir şey var mı diye odaya bakındım ama hiçbir şey yoktu. En azından beni bağlamamışlardı. Gerçi kollarım ve bacaklarım hiçbir şey yapacak durumda değillerdi.

Yine de yeterli olmalılardı. Elimde sadece vücudum vardı.

Bacaklarımı test etmek için duvara yaslanarak ayağa kalktım. Kalçalarım ağrıyordu ve ayak bileklerim dengesizdi ama bu ölüm kalım meselesiydi. Vücudumun maruz kalacağı sonuçlarla daha sonra ilgilenecektim. Omuzlarımı yavaşça döndürdüm ve her eklemin yerinde kalmasını dileyerek kollarıma masaj yaptım.

Pencereden dışarı bakabilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Gördüğüm tek şey gri gökyüzünden ince bir şeritti. Dakikalar geçip giderken tekrar oturdum. Enerjimi korumam gerekiyordu.

Odanın dışından gelen bir gürültüyle uykumdan uyandım. Kapı açılmadan hemen önce ayağa kalktım. Koridorun ışığı gözlerimi kamaştırıyordu ama gözlerim alıştığında, Pakhan'ın kapıda durduğunu gördüm. Hayatımda ilk kez babamı gördüğüme seviniyordum. Matteo'nun Arnavutlara karşı destek için onu çağırmış olabileceğini fark edince içim rahatladı.

Ama sonra, yüzünde defalarca gördüğüm aynı karanlık ve sapkın ifadeyle bana döndü.

Kalbim sıkışmaya başladı. Beni kurtarmak için burada değildi. *Lanet olsun,* tabii ki öyle değildi.

"Sofiya."

"Arnavutlarla mı çalışıyorsun?"

Bir sigara çıkararak yaktı ve dumanını bana doğru üfledi. "En azından kocan gibi aptal değilsin."

"Neden?"

"*Senin* gibi bir kıza kararlarımı açıklayacak değilim," dedi alaycı bir sesle. Benimle sanki ayakkabısının tabanındaki bir pislikmişim gibi konuşuyordu.

"Lütfen beni bırak." Ona yalvarmak beni öldürüyordu ama başka seçeneğim yoktu.

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Merak etme. Senin için planlarım var." Bununla birlikte kapıyı kapatıp beni tekrar içeride kilitli bıraktı.

Çığlık attım. Hayatım nasıl bu hale gelmişti? Böyle boktan bir babayı hak etmek için ne yapmıştım? Yere çöktüm. Boğazımda bir yumru vardı ama ağlayamayacak kadar öfkeliydim.

Kapı tekrar açıldığında irkildim, bu sefer kapıda üç adam duruyordu. İçlerinden biri tanıdık geliyordu, Pakhan'ın askerlerinden biri olabilirdi ama diğer ikisi yabancıydı.

Kalbim hızla atmaya başladı. Gözlerindeki bakış sadece *kötü* olarak adlandırılabilirdi ama korkumu bastırdım. Dikkatli olmam gerekiyordu, bu kaçmak için tek şansım olabilirdi.

Yerde kalarak bir plan yapmaya çalıştım.

"Düşündüğümden daha güzelmiş," dedi ilk adam. Keldi ve siyah askeri üniforma giyiyordu.

Bratva askeri iğrenç, sarı dişlerini göstererek gülümsedi. "Çalışmayan yeri bacakları. Yüzü, memeleri ve kıçı etkilenmemiş. Ayrıca onları sikerken öylece yatmalarını seviyorum."

"Peki ya amcığı?" dedi üçüncü adam. Sarışındı ve benden sadece birkaç yaş büyükmüş gibi görünüyordu.

"Sanırım deneyip görmek zorundayız," dedi kel adam.

Bratva askeri ilk kez gergin görünüyordu. "Pakhan ona dokunulmayacağını söyledi. Evlenecek."

"O zaten evli," diye karşılık verdi sarışın adam.

Kel asker bana doğru bir adım daha attığında gözlerim belindeki silaha kaydı. Hareket etmemek için kaslarımı gerginleştirdim. Her şeyi dikkatlice hesaplamam gerekiyordu. "Kocası öldüğünde bunun bir önemi kalmaz. Dul kadınlar yeniden evlenebilir."

Ah, Tanrım. Matteo'ya karşı her ne kadar karmaşık duygular beslesem de ölmesini istemiyordum.

Ayrıca babamın seçeceği başka bir adama daha satılmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Bratva askeri arkasındaki hücre kapısını kapatarak hepimizi karanlıkta bıraktı. Hücre ekşi ter kokusuyla dolmuştu. "Onu becersek ne fark eder ki? Zaten kullanılmış. Arben onu amcığı için satın almıyor."

Boğazıma safra yükseldi ama onu yuttum. Bu ittifak başından beri sahteydi. Pakhan hepimizi oyuna getirmişti ve beni çarpık oyununda bir satranç taşı olarak kullanmıştı.

Adamlar yaklaşarak amcığımı ilk kim alacak diye tartışmaya başladılar. Gözlerimi kırpıştırarak karanlığa alışmaya çalıştım.

İçlerinden biri üzerime çömeldiği anda harekete geçtim. Sağ elimle kasıklarını yakaladım ve sertçe sıktım. Adamın dehşet içindeki çığlığı odayı doldururken beni kenara itti ama çoktan silahını kapmıştım.

"Seni lanet olası kaltak!" diye bağırdı.

Üç el silah sesi küçük odada yankılandı ve ardından üç cesedin yere düşme sesi geldi.

Adrenalin bedenime hücum etti ve acı duymadan ayağa kalkmamı sağladı. Cesetlerin etrafından dikkatle dolaşıp kapıyı usulca açtım. Silah seslerini mutlaka birilerinin duymuş olması gerekiyordu ama kimse koşarak gelmedi. Koridordan sızan ışık, odanın içini yeterince aydınlatarak üç korumanın da öldüğünü görmemi sağladı. Üçünü de alnından vurmuştum. Kendimle gurur duymadan edemedim. Fazla yakın duruyorlardı, yani zor bir atış sayılmazdı ama karanlıkta hepsini ölümcül bir isabetle vurmak yine de oldukça iyiydi. Dimi görseydi, benimle gurur duyardı.

Diğer korumaların silahlarını alıp belime taktım. Yerde biriken kan kot pantolonumu dizlerine kadar ıslatmıştı. Ceptelefonlarını aramak için ceplerini karıştırırken ellerim titriyordu. Nihayet bir tane bulduğumda sinyal olmadığını görmemle kalbim sıkıştı. Matteo'yu aramak için daha iyi bir noktaya gitmem gerekiyordu.

66
MATTEO

Takip uygulamasında Sofiya'yı temsil eden hareketsiz noktayı izledim. Kırk beş dakikadır deponun içindeydi. Beklediğim sürenin her saniyesi işkence gibiydi ama içeride kaç İrlandalı olduğunu bilmiyorduk ve stratejik davranmamız gerekiyordu.

En azından Romeo böyle söyleyip duruyordu.

Depo ıssız bir yerdeydi. Uzun çakıllı bir yol, boş tarlaları keserek gri bir binanın girişine ulaşıyordu. Deponun görüş mesafesinde terk edilmiş bir müştemilat vardı, Rustik'i orada bekliyordum. Bizim kullandığımız küçük havaalanına inmişti ve yoldaydı.

Telefonum çaldı. Bilinmeyen numarayı gördüğümde parmağım *cevapla* tuşunun üzerinde duraksadı ve sesli mesaja yönlendirdim.

"Rustik üç dakika sonra burada," dedi Romeo.

"Pozisyonlarımızı alalım." Rustik daha uçaktayken planımızı yapmıştık. Adamlarım ve ben deponun doğu tarafını, o da batı tarafını alacaktı. Sofiya'yı kurtarıp İrlandalılar ile Arnavutları yok etmek için ortada buluşacaktık.

Depoya yaklaştığımızda ortalık sessizdi. Romeo'nun da en az benim kadar şaşırdığını gördüm. Bunun bizi beklemediklerini ve fazla direnişle karşılaşmayacağımız anlamına geldiğini umdum.

"Rustik pozisyonunu aldı," diye fısıldadı Romeo.

Adamlarıma başımı salladım. Yirmi kişi bizimle gelmişti, her birinin gözlerine dikkatlice baktım. Bu adamlar bana sadık olan

adamlardı ve yaşlı olanlar aynı zamanda babama da sadıktı. Bu adamlar ve Mafya, Aile'nin bir parçasıydı ama Sofiya olmadan ailem asla tamamlanmazdı.

"Benimle birlikte durduğunuz için teşekkür ederim," dedim. Karşımda duran yüzlerde kısa bir şaşkınlık belirdi. "Karımın güvenliğini emanet edebileceğim başka kimse yok." Yüzleri ciddileşirken bakışları gururla doldu. Romeo'ya dönüp, "Hadi gidelim," dedim.

Deponun içi karanlıktı. Küçük, parmaklıklı pencerelerden süzülen gölgeler beton duvarların üzerinde oynuyordu. Sessiz, küçük bir odadan geçtik. Başka bir kapıya varana kadar önlerinde ilerledim. Romeo kapıyı yokladığında kapı gıcırdayarak açıldı ve hep birlikte penceresiz, zifiri karanlık bir alana girdik. Kapı arkamızdan kapanırken boğuk bir ses çıkardı. Fenerini açmak için telefonuma uzanmama fırsat kalmadan oda bir anda göz kamaştırıcı, parlak ışıkla doldu. Üst üste dizilmiş sayısız paletin oluşturduğu devasa bir alanı aydınlatmıştı.

Ve karşımızda, bize dönük şekilde dizilmiş üniformalı, silahlı adamları da.

En önlerinde Domenico duruyordu.

Hem de oldukça canlı halde, yüzünde alaycı bir ifadeyle bakan bir Domenico.

Bir anlık şaşkınlığın ardından öfkeyle silahımı kaldırdım. "Seni öldürmemem için bana bir neden söyle."

Domenico'nun gülümsemesi iğrenç ve sapkındı. "Oldukça iyi bir arkadaşım şu anda karınla birlikte. Bana ne olursa ona da aynısı olacak."

Yapboz parçaları yerine otururken, parçaların her biri ne kadar aptal olduğumu ortaya çıkardı. Arnavutların kiminle ittifak kurduğunu anlamaya çalışıyordum ancak bunca zamandır bu kişi siktiğimin *Rustik Ivanov*'uydu. İnfazcımla birlikte çalışan Rustik. Dikkatimi dağıtmak için İrlandalıları suçlamış olan Rustik.

"Sonunda anladığını görüyorum." Domenico tamamen rahat bir şekilde kollarını esnetti, ona bir şey yaparak Sofiya'yı tehlikeye atamayacağımı biliyordu. "Bunca zaman sana boyun eğmek ve yalakalık yapmak çok yorucuydu. Yıllar önce seni destekledim ama gittikçe zayıfladın. Arben ve Rustik'e kıyasla bir hiçsin."

Romeo yanımda hırlayınca elimi göğsüne bastırdım. Kalbim deli gibi atıyordu. Bu durumdan nasıl kurtulacağımızı bilmiyordum.

"Şimdi, zavallı beyin hücrelerini kullanıp teslim olma zamanı. Elbette öleceksin ama nazik olacağıma söz veriyorum," dedi Domenico.

Ağzının ortasından vurma isteğine direnerek çenemi sıktım.

"Ama adamların teslim olursa, Arben'ın yeni imparatorluğunda onlara bir yer bulabileceğimizden eminim."

"Eğer sana hizmet edeceğimizi düşünüyorsan..." diye kükredi adamlarımdan biri.

"Siktir. Aptallık Aile'nin kanına işlemiş," dedi Domenico. Yanındaki adam alayla güldü.

Olasılıkları değerlendirmek için gözlerimi Romeo'ya çevirdim.

Onlara ateş edebilirdik. Hiçbirimizin yaşamasına izin vermeyecekleri kesindi, o yüzden en azından onlardan birçoğunu bizimle birlikte götürebilirdik.

Ama o zaman Sofiya'ya ne olacaktı? Rustik'in kızını öldüreceğine inanmıyordum. Ancak ona zarar vermek konusunda hiçbir tereddütü olmadığını bildiğim için bu riski almaya da niyetim yoktu. Ya da onu evlendirerek satması konusunda.

Orospu çocuğu.

Yapbozun bir parçası daha yerine oturdu. Onu *Arben* ile evlendirecekti.

"Sofiya'nın gerçekten seninle olduğunu nasıl bileceğim?" Zaman kazanmam gerekiyordu.

Domenico omuz silkti. "Bu, senin alman gereken bir-"

Odanın diğer ucundan bir silah sesi yükseldi. Domenico öne düşmeden hemen önce ağzından kan sızmaya başladı.

Ortalığın bir anda cehenneme dönmesiyle, "Ateş!" diye haykırdım. Adamlarım, kim olduğunu bilmediğimiz bir nişancı tarafından vurulmaya devam eden Bratva ve Arnavut askerlerinden oluşan hatta ateş açmaya başladı. Ben eğilip hızla yere yığılan adamlara ateş ederken kurşunlar vızıldayarak yanımdan geçiyordu. Beton zeminle duvarlara çarpan mermiler aniden tozu dumana kattı, ardından ışıklar söndü ve bağırışlarla silah sesleri arasında her şey karanlığa gömüldü.

Ortama ürkütücü bir sessizlik çöktü. Telefonumun ışığı, ölü askerlerle çevrili Domenico'nun cesedini aydınlattı. Işığı adamlarıma çevirdim, arkadan düşman askerlerine ateş eden kişi sayesinde çoğu yaralanmamış görünüyordu. Ateş eden kişi hâlâ bu odada olmalıydı ama kusursuz bir saklanma yeri oluşturan sandık yığınları arasında onu bulmak imkânsızdı.

"Francesco vuruldu," dedi Romeo. "Yüzeysel bir yara gibi görünüyor. Yine de Ajello onu arabaya götürüp muayene edecek."

"Güzel." Diğer adamlara seslendim. "Depoya dağılın ve Sofiya'yı bulun."

Romeo'ya döndüm. "Bu tarafta başka bir kapı var mı bakacağım." Büyük depo alanının diğer tarafına doğru başımı salladım.

Romeo çenesiyle işaret edince adamlarım binadaki diğer odaları kontrol etmek için dağıldılar.

Duvarda ışık açma düğmesi aradım ama bulamadım.

Gözlerim duvarları tarayıp paletlerin etrafında dolaşırken odayı geçtim. Ateş edenlerle karşılaşma ihtimaline karşı silahımı kaldırdım. Kim olurlarsa olsunlar, düşmanım gibi görünmüyorlardı ama gölgelerde saklanan kimseye güvenmiyordum.

Dışarıdan yüksek bir kazıma sesi ve ardından bağırışlar duyuldu. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Duvar boyunca ilerleyerek bir kapı aradım. Parmaklarım bir çıkıntıya çarpınca bunun ışık açma düğmesi olduğunu anladım.

Düğmeye bastım. Gözlerim odayı taradı ve sonra onu gördüm.

Sofiya. Aşkım.

Gözleri çılgına dönmüştü ve durduğum yerden çok uzak olmayan bir kapıya doğru emekliyordu.

Daha önce hiç yaşamadığım bir rahatlama hissiyle nefesim kesildi.

O buradaydı.

Hayattaydı.

Adını haykırıp ona doğru koştum. Döndü; yüzündeki ifade şaşkınlıkla rahatlamanın karışımıydı. Dudakları kıpırdanarak adımı fısıldadı.

Sonra odanın yan tarafında bir patlama oldu ve geriye fırladım.

67
MATTEO

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşalırken ağzımdan boğuk bir ses döküldü. Hemen sonra bacaklarımın üzerine sert bir darbe indi. Odayı dolduran tozun arasından gözlerimi kırpıştırdım. Patlayıp dağılmış, duvardan kopmuş büyük bir beton parçası beni yere yapıştırmıştı. Ayak parmaklarımı hareket ettirebiliyordum, bu yüzden kırık bir yerim olmadığını düşündüm ama betonun altından çıkamıyordum.

Başımı çevirip çaresizce Sofiya'yı aradım. Yaklaşık üç metre ötede, toza bulanmış ama görünüşte bir zarar almamış halde durduğunu görünce rahat bir nefes verdim.

"Sofiya, aşkım, iyi misin?"

Öksürüp yüzünü koluyla sildi. "Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

"Evet, sadece burada sıkıştım."

Başıyla onayladıktan sonra ayağa kalkmaya çalıştı ama yere düştü.

Dizleri yere çarptığında yüzümü buruşturdum. "Dikkatli ol," diye homurdandım.

Gözlerini devirdi. "Bu halde bile patronluk taslıyorsun." Duvardaki büyük deliğe bakarken dudağını ısırdı. "Patlamayı kim gerçekleştirdi?"

Cevap veremeden yüksek sesli bir bağırış duyuldu. İlk başta, açılan delikten yeşil ve mavi bir ışık gördüm. Ama sonra Rustik, adamlarıyla birlikte ortaya çıktı.

Sofiya ile göz göze geldim. Sessizce dudaklarımı oynattım. "*Koş!*"

Bacaklarımın üzerindeki betonu kaldırmaya çalıştım ama hareket ettiremedim. Karım odanın diğer ucundaki çıkışa doğru gitmek yerine bana *yaklaştıkça* daha da çılgına döndüm. Tavandan düşmüş olduğunu düşündüğüm bükülmüş metal bir kirişin arkasına kendini yerleştirdi. Elinde bir silah olduğunu görünce kalıp savaşmak niyetinde olduğunu anladım.

"*Tesoro*, hayır, bunu yapamazsın. Buradan git," diye tısladım.

Beni görmezden gelerek elinde sıkıca tuttuğu silahla moloz yığınının etrafına bakındı. Siktir, ona neden ateş etmeyi öğretmemiştim ki? Silahımı aramak için etrafımı yokladım ama tek hissedebildiğim kaya ve cam parçalarıydı. Patlamada elimden uçup gitmiş olmalıydı, bu yüzden artık ölümden dakikalar uzaktaydım. Karım da benden farklı bir durumda değildi.

Rustik'in adamları enkaz yığınlarının arasında ilerlerken bağırıyorlardı. Korumalardan biri beni hedef aldığında odayı silah sesleri doldurdu. Etrafımdaki beton bloklar mermilerin çoğunu saptırıyordu ama sonra bir ateş hattı uyluğumu delince vurulduğumu anladım.

Sofiya'ya baktım. Ölmeden önce gördüğüm son şey o olmalıydı. Onu açgözlülükle içime çektim; yüzünden karışmış saçlarını çekmesini, kararlı çenesini, silahı sıkıca kavrayan ellerini ezberledim. Kararlılığı bulaşıcıydı, göğsümü doldurdu. *Tesoro*mun bugün öleceğine inanmayı reddettim. Hayatım bedenimden akıp giderken başaracağına inanacaktım. Eğer *koşarsa*, takviye kuvvetler ona zamanında yetişirdi.

"Sofiya lütfen koş ve saklan. Bunu yapma, *lütfen*." Bratva'nın hedefi bendim, o değildi. Rustik kızını öldürerek hiçbir şey kazanmayacaktı ama burada kalırsa ikincil bir hasar görebilirdi.

Sofiya beni görmezden geldi, silahını doğrultarak tetiğe basıp arka arkaya ateş etti. Kurşunlar saklandığı metal kirişten sekse de hiç irkilmedi. Hiç zorlanmadan ateş ediyordu; kurşunların isabet

edip etmediğini görmek için başımı çevirmedim. Muhteşem görüntüsü nefesimi kesmişti.

Çığlıklar havadaki barut ve kan kokusuna karıştı. Kalbimin atmaya devam ettiği her saniye, inanmadığım Tanrı'ya Sofiya'yı kurtarması için dua ettim.

Her şey sessizleştiğinde kulaklarım çınlamaya devam etti. Sofiya'nın yüzü saf öfkeyle doluydu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama gücü yetmedi. "Rustik!" diye bağırdı. "Geri dön ve benimle yüzleş, korkak! Korkak!" Rusça bir şeyler bağırdı ve ardından bir dizi küfür savurdu.

Kalbim korkudan o kadar hızlı atıyordu ki yerinden çıkacak sandım. Karımın gözlerindeki ışığın sönüşüne tanık olmak üzere olduğumu, bunun da bütünüyle benim suçum olduğunu biliyordum.

Zayıf ayak sesleri, molozların çıtırtısı ve ardından sessizlik yükseldi. Kafam karıştı. Diğer adamlar neredeydi? Sofiya'dan gözlerimi ayırmayacağıma dair verdiğim sözü bozdum ve acı içinde başımı duvardaki açıklığa çevirdim. Etraf ceset kaynarken kan, yıkık zemini ıslatıyordu.

Hepsi ölmüştü.

"Sana ateş edebileceğimi söylemiştim." Sofiya, başını kibirli bir şekilde kaldırarak gözlerime baktı ve sonra yavaşça silahını bana doğrulttu. "Benden şüphe eden sendin."

Dudaklarım aralandı. Gerçekten hepsini öldürmüş müydü? Tek başına bir düzine adamı? Benden ve adamlarımdan daha iyi nişancıydı.

"Tanrım, *tesoro*. Hiç bu kadar güzel görünmemiştin." Silahın namlusuna bakarak gülümsedim. "Beni de öldürecek misin? Bunu hak ettim."

"Henüz karar vermedim." Gözleri bacağımın altında biriken kana kaydı ve dudağı titremeye başladı. "Hayır," diye inledi.

"Sorun yok." Vücudum soğuyor ve uyuşuyordu, kan kaybından dolayı bayılmadan önce fazla zamanım kalmadığını biliyordum. "Artık senin iyi olacağını bilerek ölebilirim."

Başını sallayarak, "Hayır," diye tekrarladı titrek bir sesle. Silahını yere indirdi ve bana doğru sürünmeye başladı.

"*Tesoro*, hayır," diye yalvardım. Hareket etmeye, onu durduracak *herhangi bir şey* yapmaya çalıştım ama uzuvlarım tepki vermiyordu. "Sofiya lütfen, dur."

Kırık cam parçaları yere dağılmıştı ve benim mükemmel, değerli karım bana ulaşmak için kendini sürükleyerek ilerliyordu.

"Sadece sıkıştığını sandım," dedi bana ulaştığında. "Görmedim..." Gözünden bir damla yaş süzüldüğünde kalbim parçalandı. Parmaklarımı koluna dokunduracak kadar gücüm vardı, onu son bir kez olsun hissetmek cennetteymiş gibi hissettiriyordu.

"Çok özür dilerim," dedim. "Seni incittiğim ve koruyamadığım için çok üzgünüm. Sen çok değerlisin. Seni çok seviyorum." Sözlerim belli belirsizdi.

Elleri bacaklarımın üzerine konarak yaraya baskı uyguladı ama onları zar zor hissedebiliyordum.

"Tanrı şahidim olsun, Matteo, beni burada bırakıp ölmeyeceksin," dedi. Gözyaşları yanaklarından süzülürken onları öperek silmek istedim. Çok geç olana kadar onun ne kadar değerli olduğunu gerçekten anlamamıştım.

"Tüm bu boktan olaylardan sonra, bizi yalnız bırakırsan seni asla affetmeyeceğim," diye hırladı. Gömleğini çıkarıp yarama baskı uygulamak için kullandı. "Benim için burada olmalısın." Sesi kırılırken devam etti. "Ve bebek için."

Sözcükleri havada süzülerek bana ulaştı ve ben dünyadan yavaş yavaş koparken zihnime usulca kondu.

68
SOFIYA

Yatağımın yanında bir adam oturuyordu. Gözlerimi kıstığımda görüşüm dalgalandı.

Otuzlu yaşlarının sonlarında ya da kırklı yaşlarının başında olmalıydı; kahverengi saçlıydı, burnu çillerle kaplıydı ve siyah çerçeveli gözlüklerinin ardındaki parlak yeşil gözleri yüzüme odaklanmış durumdaydı.

Zihnimin arkasında bir şey kıpırdandı. Bu adamı nereden tanıyordum?

Başımı çevirip odayı gözden geçirdim. Lüks bir hastane odasında, takım elbise giymiş yabancı bir adamla birlikteydim.

"Uyanmışsın," dedi ağır İrlanda aksanıyla.

Sesini duyar duymaz taşlar yerine oturdu. Matteo'nun bacağındaki kanamayı durdurmaya çalışırken bu adam bir grup askerle birlikte duvardaki büyük delikten depoya girmişti. Matteo'yu beton blokların altından çıkarmışlar ve ikimizi de hastaneye getirmişlerdi. Yolda bayılmış olmalıydım.

"Kimsin sen?" diye sordum hırıltılı bir sesle.

"Ben Ronan, İrlanda Mafyası'nın başıyım."

"Ah." Paniklemem gerekirdi ama garip bir şekilde hissizdim. "Şu anda yardım için bağırmam gerekiyor mu?"

Sırıttı. "Bir işe yarayacağından emin değilim ama denemekte özgürsün."

"Sanırım bağırmayacağım," dedim ifadesizce.

Zihnimdeki sis yavaş yavaş dağılırken düşüncelerim birbirine girdi. Ve sonra panik başladı. Dudaklarımı aralayıp kelimeleri bir araya getirmeye çalıştım. Bayıldıktan sonra ne olmuştu? Matteo...

Gözlerimdeki korkuyu okumuş olmalıydı. "Matteo iyi. Angelo da öyle."

Tüm bedenim rahatladı, kendimi bayılacak gibi hissediyordum. Yastıklara yaslandım. "Emin misin? Gerçekten iyiler mi?" Burnumu çektim.

"Ah, kızım. Gözyaşlarına dayanamam." Elimi beceriksizce okşadı. "Evet, ikisi de iyi. Don ameliyattan çıktı. Hâlâ bilinci kapalı ama bacağını kurtardılar ve iyileşecek. Koruman Angelo da ameliyattan çıktı. Arnavutlar onu havaalanında bırakmış, biz de onu hastaneye götürdük. Kan nakli yapıldı ama doktorlar iyileşeceğinden eminler. İkisi de bu koridordaki odalarda yatıyorlar. Burası benim özel hastanem."

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ama yanaklarımdan önlüğüme damladılar. "Çok teşekkür ederim," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Leona, Finn ve Aidan nasıl?"

Ronan sandalyesine yaslanıp gülümsedi. "Leona senin tatlı bir kız olduğunu söylemişti. Ruslar el bombasını attığında duvarın diğer tarafındaydı ve yan tarafından şarapnel parçalarını çıkarmak için ameliyat olması gerekti ama şimdiden yataktan kalkmaya çalışıyor." Gözlerini devirdi ama sesinde şefkat vardı. "Finn ve Aidan'ın ikisi de biraz yaralandı ama durumları iyi. Seni Don'dan uzaklaştırdıktan sonra sakinleştirmek için uyuşturmak zorunda kaldık çünkü fazlasıyla perişan durumdaydın. On iki saat uyudun. Doktorlar ellerindeki, kollarındaki ve dizlerindeki kesikleri tedavi etti. Ayrıca omzun çıkmıştı ve birkaç kaburganda zedelenme vardı."

"Peki ya..." Sesim o kadar kısıktı ki kelimeleri duyduğundan emin değildim. Ronan yan masadan bir bardak su aldı ve bana uzattı. Minnettarlıkla bardağın tamamını bir dikişte içtim, bana bir bardak daha doldurdu. "Doktor bebek hakkında bir şey söyledi mi?"

Ronan sürahiyi masaya geri koyarken donakaldı. "Hamile misin?"

Artık bunun cevabını bilmediğim için gözyaşlarım akmaya devam ediyordu, bu yüzden sadece başımı salladım.

"Tamam. Birini çağırayım." Ronan yatağın yanındaki çağrı düğmesine bastı ve panik dolu bir ifadeyle bana baktı.

Bir hemşire hızla odaya girdi. "Uyanmışsınız," dedi geniş bir gülümsemeyle.

"Bayan Rossi az önce bana hamile olduğunu söyledi," dedi Ronan. "Hemen onu muayene etmesi için birini çağırın."

Hemşire şaşkınlıkla gözlerini kırpıp aceleyle odadan çıktı.

"Ne kadardır hamilesin? Yani... kaç aylık?"

Kaşlarımı kaldırdım. Anlaşılan hamilelik Mafya adamlarını heyecanlandıran bir şeydi. "Sadece birkaç haftalık. Tabii hâlâ hamileysem."

Yüzündeki ifade yumuşarken elimi tuttu. Minnettarlıkla elini sıktım.

Hemşire başka bir kadınla odaya döndü.

"Bayan Rossi, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Doktor Aisling Sullivan. Kadın doğum uzmanıyım."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandım.

Gülümsedi. "Hamile olduğunuzu duydum."

"Birkaç gün önce kan testinden öğrendim. Ama son birkaç gün... oldukça yoğun geçti." Ne kadarını söyleyebileceğimi bilmiyordum.

"Burası Bay Finnegan'ın özel hastanesi," dedi Ronan'a bakarak. "Yani onun işini anlıyoruz."

Pekâlâ, bu durumu açıklamayı biraz kolaylaştırdı. "Tüm bu stres ve olanların bebeğe zarar verip vermediğini bilmiyorum." Sesim titriyordu.

Doktorun gözlerinde anlayışlı bir ifade belirdi. "Kan tahliliniz hamileliği doğruluyor ama düşük yaptıktan sonra da hCG* seviyelerinin normale dönmesi biraz zaman alır." Paniklediğimi görünce

* Gebelikte plasenta tarafından salgılanan bir hormondur.

hızla devam etti. "Düşük yaptığını söylemiyorum, sadece kan tahlili hamileliği doğru bir şekilde göstermeyebilir. Ultrason yapıp ne olduğuna bakalım. Bu aşamada pek bir şey göremeyeceğiz ama bu bebeğin tamamen sağlıklı olmadığı anlamına gelmez."

"Bebek nasıl sağlıklı olabilir ki?" diye hıçkırdım. "Onu korumak için hiçbir şey yapmadım."

"Ah, tatlım, hayır," dedi Doktor Sullivan.

Ronan elimi daha sıkı kavradı. "Gördüğüm kadarıyla kesinlikle inanılmazdın, Sofiya. Kendini ve oradaki birçok kişiyi kurtardın."

Doktor Sullivan bana bir kutu mendil uzattığında minnetle aldım.

"Benim için derin bir nefes alarak rahatla. *Transvajinal ultrason** yapacağız. Daha önce yaptırdın mı?"

Kafamı iki yana salladım.

"Biraz rahatsız edici olabilir ama acı verici değildir."

Ronan izin isteyerek kapının dışında bekleyeceğini söyledi, ardından Doktor Sullivan ile hemşireler ekipmanı hazırladılar. Doktor bacaklarımı ayaklıkların üzerine yerleştirdi ve ultrason probunu içime soktu. Derin bir nefes alarak rahatsızlığı bastırmaya çalıştım. Bakışlarımı ekrana sabitleyerek parazitli siyah ve gri şekillerden bir anlam çıkarmaya çalıştım. Doktor sessizdi ve ben çığlık atmak istiyordum.

Sonra gülümsedi. Siyah ovalin ortasındaki küçük bulanık noktayı işaret ederek, "İşte," dedi. "Bu kese ve embriyo."

Ekrana bakarken dünya durdu. Neredeyse hiçbir şey yoktu, sadece küçük bir bulanıklıktı ama bu hâlâ hamile olduğumun kanıtıydı. "Kalp atışı var mı?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Henüz yok ama bu normal bir durum. Bu taramaya ve bana anlattıklarına göre, yaklaşık beş haftalık hamilesin."

Kaşlarımı çattım. "Bu mümkün değil. Seks yapmaya sadece birkaç hafta önce başladık."

* Vajina yoluyla yapılan bir ultrason görüntüleme yöntemidir; özellikle erken gebelikte rahim, yumurtalıklar ve gebelik kesesinin ayrıntılı değerlendirilmesi için kullanılır.

Gülümsedi. "Gebelik haftası son adet tarihine göre belirlenir, gerçek gebe kalma tarihine göre değil. Yaklaşık üç hafta sonra başka bir ultrason yaptırmalısın. Hâlâ bu bölgede olursan ben yapabilirim, yoksa başka bir kadın doğum uzmanı ayarlarız. Ancak o zaman daha fazlasını görebilir ve muhtemelen kalp atışını duyabilirsin."

Ultrason probunu çıkarıp oturmam için bana yardım etti.

"Bu bebeğin hayatta kalmasını çok istiyorum," diye fısıldadım.

Elimi okşadı. "Bunu ben de istiyorum."

Hemşire hayati fonksiyonlarımı ölçtü ve doktor omuzlarımla kaburgalarımı muayene etti. Çıkarken Ronan'ın odaya gelmesini isteyip istemediğimi sorduğunda başımla onayladım. Şu anda yalnız kalmak istemiyordum.

Ronan geri dönüp yatağımın yanındaki koltuğa oturdu. "Bebekle ilgili her şey yolunda mı?"

"Evet, öyle görünüyor."

Elimi tekrar okşadı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Elimi karnıma bastırdım ve içindeki küçük canlının hayatta kalmasını diledim. "Matteo ve Angelo'yu görebilir miyim?"

"İkisi de şu anda uyanık değil, senin de dinlenmen gerekiyor."

"*Lütfen.*"

"Siktir. Tamam. Ama bu tekerlekli sandalyeyi kullanmak zorundasın." Odanın köşesindeki sandalyeyi işaret edince başımla onayladım. Normalde tekerlekli sandalye kullandığımı biliyor muydu, yoksa sadece korumacı mı davranıyordu emin değildim.

İkimizden biri daha hareket edemeden kapı pat diye açıldı. Ronan bir anda dönüp silahını doğrulttu... gelen Leona'ydı.

69
SOFIYA

"Burada ne yapıyorsun?" diye hırladı Ronan. "Yatakta olman gerekiyordu."

"Hadi ama sadece küçük bir sıyrık." Leona inanılmaz derecede derli toplu görünüyordu, saçları kusursuzdu. Yaralandığını gösteren tek şey, kolunun etrafındaki bandajdı.

"Lanet kolundan henüz ameliyat oldun!"

Leona Ronan'ı görmezden gelip yanıma geldi. "Sofiya, az önce Mila'nın korumasıyla konuştum."

Kaşlarımı çattım. "Nikolai mı? Nasıl?"

"Sana ulaşamadığı için Sienna'yı aradı, Sienna da beni aradı. Rustik, *bu gece* Mila ile evlenecek olan Arben ile birlikte Chicago'ya döndü."

Midem bulantıyla sarsıldı. "Ne? Olamaz." Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. "Ona ulaşmam lazım. Nikolai tam olarak ne dedi?"

"Desteğe ihtiyacı olduğunu söyledi. Mila çok sıkı gözetim altında olduğu için onu kaçıramıyor."

"Chicago'ya gitmem lazım."

"Jeti çağırdım bile," diye cevapladı.

Ronan küfretti. "Leona, ne halt ediyorsun?"

Ona buz gibi bir bakış attı. "Ronan, bu düğün Arben ve Rustik arasındaki ittifakı pekiştirecek. Unutmuş olabilirsin ama onlar senin düşmanların. Yani ya burada öylece oturup Arnavutlarla Bratva'nın şehrine saldırmasını beklersin ya da bizimle gelirsin."

"Tanrım, kahretsin. Neden Boston'a dönmene izin verdim ki? Seni New York'ta kalmaya zorlamalıydım."

"Çünkü eğer istersem seni yüz farklı şekilde öldürebileceğimi biliyorsun."

"Evet, o da var," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. Yalvaran bakışlarımla karşılaşınca eliyle yüzünü sıvazladı, bu hareket bana Matteo'yu hatırlatınca kalbim sızladı. "Bizimle gelemezsin. *Hamilesin.*"

Leona kaşlarını kaldırdı.

"Mila daha önemli." Onun bakışlarına sarsılmadan karşılık verdim. Bebeğimin hayatta kalmasını çaresizce istiyordum. Sadece bir gündür tanıdığım bir şeyi bu kadar nasıl sevebildiğimi anlamıyordum ama bu, kız kardeşim için hissettiğim sevginin yanında sönük kalıyordu. O benim en iyi arkadaşım, sonsuza dek hayat ortağımdı. Onun için dünyanın sonuna kadar giderdim. Onun için her şeyi riske atardım.

Ronan çenesini sıksa da odanın köşesinden tekerlekli sandalyeyi alıp yatağın yanına koydu ve oturmama yardımcı oldu.

"Siktir, tamam." Güçlü, iradeli ve yorucu kadınlar hakkında bir şeyler mırıldanarak kapıya doğru yürüdü.

Leona, ben kapıya doğru ilerlerken elini omzuma koydu. "Onları durduracağız," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ayrıca hangimizin daha iyi nişancı olduğunu görmek için bir şansa ihtiyacım var. Cevap elbette benim daha iyi olduğum ama senin yeteneklerinle ilgili söylentileri ortadan kaldırmak istiyorum."

Gözlerimi devirdim ama benim tarafımda olmasına fazlasıyla minnettardım.

70
MATTEO

Üzerinde bin kilo varmış gibi hissettiren gözkapaklarımı aralayabilmek için mücadele ettim.

Gözlerimi kısarak beyaz odayı inceledim. Pencere yoktu. İçeride antiseptik kokusu vardı. Arka planda bir tür tıbbi ekipman hafifçe bip sesleri çıkarıyordu.

Gözlerim Romeo'ya takılana kadar başımı çevirdim, kaslarım bu harekete çığlık atarak tepki gösterdi. "Cehennemde miyim?" diye sordum hırıltılı bir sesle.

Romeo'nun gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve tıraşsızdı. "Olman gerekirdi. Oradan nasıl çıktığını bilmiyorum, *fratello*."

"Ne oldu?"

"Bratva patlama yaratarak sana ulaşmamızı engelledi. Enkazın içinden geçmek zorunda kaldık." Yüzü asık, çenesi sıkıydı. "Sonunda geçmeyi başardık ve Ronan Finnegan'ı bulduk."

"Ne?" Oturmaya çalıştım.

"Siktiğimin yerine geri yat," diye bağırdı Romeo. "Sofiya ile birlikte oradaydı, bacağındaki kanamayı durduruyordu." Gözleri, hastane battaniyesinin bacaklarımı örttüğü yere kaydı. Battaniyeyi çekerek attım ve kalın bandajlarla sarılmış kurşun yarasını ve uyluklarımdaki morlukları görünce inledim.

"Ronan'ın adamları seni kurtardı ve hepimizi buraya, onun özel hastanesine getirdi. O olmasaydı ölmüş olurdun. Angelo da."

"Angelo mu?"

"Arben'ın adamları onu havaalanında vurdu. Ameliyat oldu ama iyileşecek."

Angelo hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum. O benim en sadık adamlarımdan biriydi ama sadakati açıkça karıma yönelmişti. Onun eylemleri karımı tehlikeye atmıştı. "O nerede?"

"Sofiya koridorun sonundaki odada. O iyi," diye ekledi panikleğimi görünce. "Bazı kesikler ve çürükler var ama iyi."

Vücudunda izler olması öfkemi alevlendirdi. "Onu görmem lazım."

Romeo iç çekti. "Çok kan kaybettin ve bacağından ameliyat oldun. İyileşmek için zamana ihtiyacın var."

"Sikerler." Kendimi oturur pozisyona getirip bacaklarımı yatağın kenarından aşağı indirmeye çalıştım.

Romeo elini göğsüme koydu. "Gidip onu getirebilirim."

"Hayır," diye hırladım. "Ben ona gideceğim." Ona verdiğim onca acıdan sonra en azından bunu yapabilirdim.

Romeo homurdandı ama yine de ayağa kalkıp odanın kenarından bir tekerlekli sandalye aldı. "Buna bineceksin. Tartışmaya açık değil."

"Ben senin Don'unum," dedim alçak sesle.

"Evet, evet, çok sert ve korkutucusun. Şimdi şu siktiğimin tekerlekli sandalyesine otur."

Yataktan kalkmaya çalışırken terlemeye başladım. Nefesim düzensizdi ve başım dönüyordu. Romeo bana onaylamayan bir bakış attı ama beni boş koridora iterken tek kelime etmedi. Tekerlekli sandalyeye mahkûm olmaktan nefret ederken Sofiya'nın her gün yaşadıklarının sadece bir parçasını deneyimlediğimi fark ettim.

"Rustik'e ne oldu? Peki ya Arben?"

"Her ikisi de bazı adamlarıyla birlikte kaçtı. Geri kalan askerleri ya öldürüldü ya da yakalandı. Ronan onları elinde tutuyor."

"Siktir. Ona borçluyum, değil mi?" O anda bir şey aklıma geldi: Domenico ve adamlarını vuran o muydu?

"Korkarım ki öyle. En azından insan ticaretine karışmadıklarını biliyoruz."

Bir köşeyi döndük. "Sofiya'nın odası." Romeo koridorun sonundaki bir kapıyı işaret etti.

"Neden odanın dışında bir koruma yok?" diye bağırdım.

"Ronan onunla birlikte içeride."

"Ne?" Başımı çevirip sağ koluma sertçe baktım. "Tanımadığım bir adamı, rakip Mafya liderini *karımla* aynı odaya sokmandan dolayı seni hemen öldürmemem için bana bir neden söyle."

"Şu anda kendi kıçını silebilecek kadar gücün olsaydı korkudan titriyor olurdum," dedi Romeo ifadesiz bir suratla. Ben başka bir şey söylemeden, "Finnegan, hepimizin ölmemesinin tek sebebi. Koruma görevini üstlenecek kadar yaralanmamış adamımız yoktu, o da onunla kalmayı teklif etti," diye ekledi.

"Onunla *sen* kalmalıydın."

"Ben senin sağ kolunum. Seninle kalırım."

Çenemi sıktım ama cevap vermedim çünkü nihayet Sofiya'nın odasının önüne gelmiştik. Kapıyı ittim. Karımı göreceğim için kalbim heyecanla çarpıyordu. Bana bağıracak mıydı? Odadan kovacak mıydı? Hak etmiştim. Tüm öfkesini, yargılamasını hak etmiştim. Ona yakın olmak, her zaman onunla olmak için bedenimdeki çaresiz arzuyu tatmin etmek için hepsine katlanacaktım.

Bana ne yaparsa yapsın hazırdım ama hazır olmadığım şey, boş bir yatak bulmaktı. Romeo önden koşarak banyoyu kontrol etti. Geri döndüğünde başını salladı.

"Telefonum," dedim boğuk bir sesle.

Romeo cebinden çıkarır çıkarmaz takip uygulamasını açtım ve kolyesini çıkarmamış olması için dua ettim.

Sofiya'yı temsil eden nokta havaalanındaydı, kalbim göğsümde şiddetle atıyordu. Titrek ellerimle onu aradım. Cevap yoktu.

"Ronan'ı arıyorum," dedi Romeo. Telefonu kulağına tuttu, sonra küfrederek telefonu kapattı ve başını salladı.

Tam o sırada telefonum çaldı ama arayan Sofiya değil, Sienna'ydı. Neredeyse cevap vermeyecektim çünkü şu anda karıma odaklanmam gerekiyordu ama sonra kız kardeşimin Leona'nın telefon numarasını biliyor olabileceğini fark ettim.

"Matteo, Sofiya Chicago'ya gidiyor," dedi telefonu açtığım anda.

"Ne?" Romeo da duyabilsin diye telefonu hoparlöre aldım.

"Nikolai beni aradı. Rustik, Mila'yı Arben ile evlenmeye zorluyor. Sofiya, Ronan ve Leona düğünü engellemeye gidiyorlar."

"Uçağı hazırla," dedim Romeo'ya.

Sienna keskin bir nefes aldı. "Matteo, gidemezsin. Romeo vurulduğunu söyledi ki bu, bu hafta içinde *ikinci* kez oluyor."

"Eğer bir an bile olsa karımın Rustik ve Arben ile tek başına yüzleşmesine izin vereceğimi düşünüyorsan beni hiç tanımıyorsun!" diye bağırdım.

"Siktir, Matteo," dedi Sienna iç çekerek. "Sadece dikkatli ol, tamam mı? İkinizin de geri dönmesine ihtiyacım var."

"Olacağım," diye söz verdim. Romeo beni kapıya götürürken hoparlörü kapattım. "Noodle nasıl?"

Sienna cevap vermeden önce bir an duraksadı. "Üzgün görünüyor. Sadece kapının yanında yatıp ağlıyor. Sanırım Sofiya'yı özlüyor."

Bu konuda yalnız değildi

"Onu eve geri getireceğim," diye yemin ettim. "Hepimiz için."

O olmadan yaşayamazdım. Başta bunu göremeyecek kadar aptal olabilirdim ama artık onu asla bırakmayacağımı biliyordum.

71
SOFIYA

Leona Chicago trafiğinde zikzaklar çizerek ilerlerken arabalar bize korna çalıyordu ve her biri tansiyonumu yükseltiyordu.

"Töreni tam da yoğun saatlerde yapmaları pek düşüncesizce," dedi Leona başka bir arabayı daha sollarken.

"Düşünceli olmanın umurlarında olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdim.

"Kiliseyi biliyor musun?" diye sordu Ronan. Leona bir kez daha çok hızlı bir dönüş yaparken kapıya ve koltuğuna sıkıca tutunuyordu.

"Pek sayılmaz. Evlendiğim kiliseyle aynı ama tören için orada sadece kısa bir süre kaldım."

"Ah, harika. Eminim güzel anılarla doludur," dedi Leona ciddi bir ifadeyle.

Göğsüm kelimeleri zar zor çıkarabileceğim kadar sıkışık olmasaydı belki gülebilirdim.

"Tören çoktan başladı," diye devam etti. "Yani oldukça dikkat çekici bir giriş yapacağız."

Ronan sinirli bir iç çekişle elini yüzüne götürdü. "Gizlilik konusunda iyi olman gerekmiyor mu? Hepimiz *ölmeden* Mila'yı kurtarabileceğimiz bir fikrin yok mu?"

Leona omuz silkti. "Görevlerimden önce plan yapmak ve bilgi toplamak için her zaman vaktim vardır. Ama anlık kararlarla

hareket etmek biraz heyecan verici. Belki de bunu daha sık denemeliyim."

"Leona," diye homurdandı Ronan.

"Ne de alıngansın," dedi Leona sesinde kahkaha tınısıyla.

Ronan omzunun üzerinden geriye bakarak bakışlarımı yakaladığında, ikimizin de yaklaşmakta olan ölüme zihinsel olarak hazırlandığını anladım.

Leona bir dönüş daha yapınca kiliseyi gördüm. Tam önüne park etti. "Bugün içimde iyi bir his var. Her şey yoluna girecek."

Tam o sırada, üç siyah *G-wagon* yanımıza yanaşarak etrafımızı sardı.

"İçinde iyi bir his olmasına sevindim," dedi Ronan silahına uzanarak.

İlk arabanın yolcu kapısı açıldı ve tanıdık birisi dışarı çıktı. Bana silah doğrultan adamı umursamadan kapımı açtım.

"Dimi!" diye bağırdım. Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu.

Kardeşim küfrederek silahını kılıfına koydu ve adamlarına geri çekilmelerini emretti. Bana doğru koşup kollarını sıkıca etrafıma doladı. "Burada ne işin var, Sofiya?"

"Seninle aynı şey için geldim. Mila'yı kurtaracağım."

Küfretti. "Siz ikiniz benim lanet ölümüme neden olacaksınız. Biz bu işi hallederken sen arabada kal."

Beni bırakıp arabalardan inen adamlarına işaret etti. Kilisenin merdivenlerini koşarak çıktıktan sonra ön kapıdan içeri girdiler.

"Burada kalma ihtimalimiz ne kadar?" diye sordu Ronan.

"Eksi on," diye cevapladı Leona. Torpido gözüne uzanıp bana bir tabanca uzattı. Silahın dolu olup olmadığını kontrol edip onu kot pantolonumun arkasına soktum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Ronan. "Lanet olası Mafya kadınları." Arabadan inerek yardımcı olmak için kolunu uzattı ve ağırlığımı yüklenerek bizi kilisenin merdivenlerinden yukarı çıkardı. Kapıdan ilk önce kendisinin geçmesi konusunda ısrar etti,

bu da Leona'nın gözlerini devirmesine neden oldu. Ardından üçümüz boş lobiden geçerek kutsal alana süzüldük.

Pencereden kutsal alana baktığımda gördüğüm manzara kanımı dondurunca tereddüt etmeden kapıyı açtım.

Pakhan kilisenin önündeydi. Annem, parlak neon sarısı saten bir elbise giymiş halde onun yanında duruyordu. Ama neredeyse bunları göremeyecek durumdaydım çünkü babam bir eliyle Mila'nın boğazına bıçak dayarken diğer elinde silah tutuyordu.

Dimitri kilisenin koridorunda durmuş, babamıza bakıyordu. "Kaybettin," dedi. "Adamların bana sadık." Odaya bakındım ve tüm Bratva askerlerini, hayatım boyunca tanıdığım o adamları, silahlarını çekmiş olarak babamın karşısında dururken gördüm.

"Hainler!" diye haykırdı Pakhan. Gözlerinde çılgın bir bakış vardı, bu beni fazlasıyla korkutuyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adamdı.

Dizlerimin ve kalçalarımın güçlü kalması için kendimi zorlayarak koridorda yürümeye devam ettim. O, Mila'yı önünde tutarken net bir atış yapmam imkânsızdı. Ama belki dikkatini dağıtabilir ya da bir şeyler yaparak kız kardeşimi kurtarabilirdim.

Babamın acımasız gözleri üzerime kilitlendi ve silahının namlusu göğsüme kaydı. "Diğer işe yaramaz kızım," diye alaycı bir şekilde güldü.

Kalbimin her öfkeli çarpışı beni ileri itiyordu. *Bir şey yap. Bir şey yap. Bir şey yap.*

"Gerçekten iki kızını da öldürecek misin? Ve doğmamış torununu?" Sesim sabitti ve küçümsemeyle doluydu.

Annem keskin bir nefes alırken Mila'nın gözleri karnıma doğru kayarak büyüdü.

Pakhan kaba bir kahkaha attı. "Bozuk kızım ve zayıf Mafya Don'u bir bebek bekliyorlar. Ne kadar da mükemmel bir çift." Konuşurken bıçağı sallayınca avuçlarım terden kayganlaştı.

"Gerçekten," derken elimi etrafı gösterircesine salladım. "Bu şekilde mi hatırlanmak istiyorsun?"

Bir kez daha kaba bir kahkaha attı. "Hatırlanmak mı? Benim buradan canlı çıkamayacağım sanrısı içinde gibisin."

Dışarıdan bir dizi silah sesi duyulunca hepimiz donakaldık. Kim ateş ediyor diye anlamaya çalışırken zihnim karıştı. Dimi'nin gözleri benimkilerle buluştu ve hafifçe başını salladı. Silah seslerinden onun adamları sorumlu değildi.

Terden sırılsıklam olmuştum ve başım dönüyordu. Gözlerimi Pakhan'dan ayırmayarak arkasındaki neon ışıklı hareketi görmezden geldim.

"Bitti Rustik," dedi Dimi dışarıdaki gürültüyü bastırmak için sesini yükselterek. "Kaybettin."

"Sikeyim, kaybetmedim!" diye bağırırken heyecanla kollarını salladığında bir anlığına Mila'yı tutan elini gevşetti.

Her şey bir anda, ses ve renklerin bulanıklığı içinde gerçekleşti. Annem mihraptaki ağır şamdanı avuçladı. Onu kaldırdı ve kocasının başının arkasına sertçe vurdu. Pakhan acı içinde bağırdı ve silahını kaldırarak anneme döndü. Tereddüt etmedim. Akıcı ve otomatik hareketlerle belimin arkasındaki tabancamı çıkardım.

Nişan alıp tetiği çektim.

Mermi, Pakhan'ın şakağına isabet etti. Kan yaradan açan bir çiçek gibi fışkırdıktan sonra yere yığıldı.

Kendi ailesine ve sayısız hayata acı çektiren adam ölmüştü.

Odadaki Bratva adamlarının bana saldıracağından korkarak kalp çarpıntısıyla etrafa baktım ama kimse kıpırdamıyordu. Birkaç kişi bana saygı göstergesi olarak çenelerini kaldırdı.

Ağır şamdan annemin elinden kaydı ve mermer zemine yüksek bir sesle çarptı.

"*Spasibo**, anne," dedim.

Gözlerime baktı, gözlerinde bir anlık bir şey parladı -ateş, kararlılık- ama sonra kayboldu, yerini çocukluğum boyunca gördüğüm o tanıdık boşluk aldı.

Birkaç saniye sonra kilisenin arka kapısı gürültüyle açıldı.

* (Rus.) Teşekkürler.

72
MATTEO

Romeo, karımın peşinden giderken arabayı Chicago'nun kalabalık sokaklarına doğru sürdü. Bu şehre son geldiğimde, çaresiz ve ürkek bir kızla evlendiğimi sanıyordum.

Siktir, daha fazla yanılamazdım.

Evlendiğim kilisenin tanıdık sokağına döndüğümüzde, "Arka kapıdan girmeliyiz. Bu bize şaşırtma avantajı sağlayabilir," dedi Romeo. "Ve belki de biz içeride işleri tamamlayana kadar sen arabada..."

"Sakın o cümleyi tamamlayayım deme," diye hırladım.

Romeo kilisenin yanındaki sokağa girerken iç geçirdi ve arka taraftaki çöp konteynerlerinin yanındaki küçük çakıl alana kadar sürdü.

Enzo ile Ajello da bizimle birlikteydi. Keşke daha fazla adam getirebilseydim ama güçlü olmak yerine hızlı olmayı tercih etmiştim.

Bu kararımdan pişman olup olmayacağımı sadece zaman gösterecekti.

Romeo arabayı park edip kapı koluna uzandı. "Ölme, *fratello*."

"Sen de."

Dördümüz arabadan çıktık. Enzo ve Ajello yanımda dururken Romeo önden gitti. Arka kapının metal levhasına yaklaştığımız anda kapı açıldı. Bir grup adam Arnavutça konuşarak dışarı

koşarken biz de çöp konteynerlerinin arkasına saklandık. Arben grubun tam ortasındaydı.

"Arben hayatta kalsın. Diğerlerini öldürün," diye fısıldadım ve ilk atışımı yapmak için çöp konteynerlerinin ötesine uzandım. Arnavut askerlerden biri vurulunca ortalık tam bir kaosa dönüştü. Diğer adamlar koşarak rasgele ateş etmeye başladılar ve biz de onları birkaç saniye içinde etkisiz hale getirdik. Arben ceset yığınının ortasında öylece kaldı. Bizi gizleyen çöp konteynerine nişan aldı, elleri titriyordu ve teni solgundu. Tüm atışları ıskalamasının ardından silahı *tık* sesi çıkararak mermisinin bittiğini gösterdi.

Arben titrek ellerle silahını yeniden doldurmaya çalışırken çöp konteynerinin arkasından atıldım ve baldırına ateş ettim. Çığlık atarak yere yığıldığında Romeo, Enzo ve Ajello koşarak silahını elinden aldılar. Birkaç saniye içinde Arben yerdeydi.

Onu hayatta tutmak zorunda kalmamızdan nefret ediyordum. Arben'ı deşmek, zavallı bedeninden organlarını çıkarmak dışında hiçbir şey yapmak istemiyordum. Ancak Arben kaçırılan kızların yerleri ve diğer müttefiklerinin listesi gibi ihtiyacımız olan bilgilere sahipti. Enzo ve Romeo onu bağlayıp ağzını tıkarken beni tatmin eden tek şey ona istediğim kadar işkence edebileceğimi bilmekti.

Günlerce. Haftalarca. Aylarca.

Bu piç kurusu için hiçbir şey fazla değildi.

Adamlarım onu arabanın bagajına attılar. Romeo ile Enzo ise kilisenin kapısına doğru dönerlerken Ajello'ya onunla kalması için işaret ettim.

İçeriden gelen boğuk bir silah sesi havayı yırttığında kalbim durdu. Güvenliğimi tamamen görmezden gelerek arka kapıya doğru sendeledim. Karım oradaydı ve hiçbir şey beni ona ulaşmaktan alıkoyamazdı.

Bacağım tamamen pes etmeden Romeo kolumu yakaladı. Alnımda ter damlaları oluşmuştu ama merdivenleri çıkmaktan ve kapıdan içeriye girmekten vazgeçmedim.

73
SOFIYA

Arka kapı gürültüyle açıldı ve bir düzine silah kaldırılarak gelen kişiye doğrultuldu... *Kocama.*

Kalbim durdu.

O burada. O burada.

Onu son gördüğümde, bilinci kapalı ve kanlar içindeydi. Şimdi onun dimdik durduğunu görmek -teni acıdan solmuş olsa da- içimi rahatlamayla doldurdu.

Onu henüz affetmemiştim, ayrıca bana yardım etmek için burada olduğundan bile emin değildim ama kalbimin umurunda değildi. Ruhumun ona ait olan kısmı kollarına koşmak istiyordu.

Bakışlarını Pakhan'ın yerde yatan bedeniyle elimdeki silah arasında gezdirdi. Başını hafifçe yana eğdiğinde babamı vurup vurmadığımı sorduğunu anladım. Başımla onayladığımda gözleri yumuşadı. Dudaklarını, "*Seninle gurur duyuyorum,*" diye sessizce hareket ettirdi ve işte o anda pes ettim.

Ona doğru sendeledim. Yeterince yaklaştığım anda beni kollarına çekti. Ona sımsıkı tutundum. Kalplerimizin, sanki birbirlerini ne kadar özlediklerini ilan edermiş gibi aynı ritimde attığına dair yemin edebilirdim.

"Arnavutlar öldü," dedi yüksek ve net bir sesle. "Arben'ı yakaladık."

"Rustik Ivanov öldü." Dimitri'nin sesi güçlü ve otoriter bir şekilde yankılandı. Babamızın cesedinin üzerinden geçerek kilise mihrabına çıktı.

"Sofiya, Mila, gelin." Dimitri'nin emri alanda yankılanmıştı.

Matteo kollarıyla beni sıkıca sardı ama onu nazikçe ittiğimde, isteksizce beni bıraktı. Kız kardeşime, Mila'ya doğru yürüdüm. Boğazındaki sığ kesikten kan damlıyordu ama hayattaydı. Rahatlamanın verdiği titremeyle birbirimize sarıldık.

"Yaralandın mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi titrek bir sesle. "İyiyim."

Geri çekilerek ellerimle yüzünü kavradım. Makyajının altından görünen çürümüş izi görünce gözlerim karardı.

"Sana da zarar verdi, değil mi?" diye fısıldadı. "Bilmiyordum."

Zorlukla yutkundum. "Artık önemi yok."

"Benim için *her zaman* önemli olacak."

Yüzüm üzüntüyle buruşurken yavaşça nefes alıp verdim.

Kollarını belime daha sıkı doladı. "Başarabilir misin?" Çenesiyle Dimi'nin bizi beklediği mihraba çıkan üç basamağı işaret ediyordu.

Başımla onayladım. Vücudumda o kadar çok adrenalin dolaşıyordu ki neredeyse hiç acı hissetmiyordum.

Birlikte yeni Pakhan'a doğru ilerlerken Mila elinden geldiğince ağırlığımı taşıdı. Dimi'nin sağ kolu Maxim de bize katıldı. Kutsal alana dönerek, "Herkes yeni Pakhan Dimitri Ivanov için diz çöksün," diye bağırdı.

Bratva askerleri diz çöktü, onları annem ve Maxim takip etti. Mila ve ben, diz çöküp çökmemekte kararsız kalarak göz göze geldik. Sonunda Matteo ve adamları, Ronan ve Leona gibi ben de ayakta kaldım ama kız kardeşim diz çöktü. Mila hâlâ Bratva'nın bir parçasıydı ama ben artık bir Mafya kraliçesiydim.

Oda, kardeşimin bir şekilde kendi tarafına geçirdiği adamların bağırışlarıyla doldu. "Kardeşliğe! Pakhan'a!"

"Bana gösterdiğiniz sadakate layık olacağıma yemin ederim," diye Rusça bağırdı Dimitri. "Kardeşliğe!"

Adamlar ayağa kalkıp tezahürat yaptılar, bu gece votkanın su gibi içileceğinden emindim.

Dimi, Mila ve beni kollarına alarak sıkıca sarıldı. "Daha önce burada olamadığım için özür dilerim. Gerçekten."

Hıçkırıklarımı bastırdım. Şimdi dağılmanın sırası değildi. "Ne yapıyordun? Bütün bunları nasıl başardın?" diye sordum.

Bizi bırakıp başını salladı. "Henüz bunun hakkında konuşamam."

Hayal kırıklığıyla inledim. Sırlardan, karanlıkta bırakılmaktan çok yorulmuştum. Ama belki de bu, organize suç dünyasında yaşamın kaçınılmaz bir parçasıydı.

Gözucuyla annemin sallanarak ayağa kalktığını gördüm. Ona doğru koştum ama Anatoly adındaki beyaz saçlı yaşlı bir Bratva askeri, annem bayılmadan önce kolunu tuttu ve onu bir sıraya oturttu. Dimi'ye bir bakış attığımda başıyla onayladı. Onunla annem arasında sevgi bağı yoktu ama anneme iyi bakıldığından emin olacağını biliyordum.

"İkiniz de benimle burada kalabilirsiniz," dedi. "Sizi güvende tutarım."

Arkamda birinin varlığını hissettim. Döndüğümde Matteo'yu, Romeo ile birlikte mihrap merdivenlerinin altında gördüm. "Eğer karımı benden ayrılmaya ikna etmeye çalışırsan seni öldürürüm," dedi buz gibi bir sesle.

Dimi hafifçe başını eğdi. "Ve ben de eğer kız kardeşime zarar verecek bir şey yaparsan seni öldürürüm."

İfadesiz yüzlerle karşı karşıya durdular, ta ki kardeşimin yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılana kadar. "Sizinle yeni bir ittifak kurmayı dört gözle bekliyorum, Don Rossi. Gerçek bir ittifak."

Matteo'nun soğukkanlı ifadesi bir süre daha yüzünü terk etmedi ama sonra başıyla onayladı.

"Ve seninle." Dimi Leona ile birlikte koridorun ortasında duran Ronan'a bakıp hafifçe başını eğdi.

"Ah, harika. Sonunda biri burada olduğumu fark etti," diye mırıldandı Ronan.

Mila ile güldük. Erkeklerin güç gösterisi sona erdiğine göre, ilgilenilmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Merdivenlerden aşağı indim ve Matteo'nun elini tuttum. Ayakta durmanın yorgunluğuyla yüzü solmuştu. "Oturman lazım. Ronan arabadan sandalyeyi çıkarabilir misin?"

Matteo kıpırdamayınca onu bir sıraya doğru hafifçe ittim. "Otur." Bana inanamıyormuş gibi bir bakış attı ama kararlıydım. "Ya da orada kal ve bayıl. Korkutucu bir Mafya Don'unun bayılması pek uygun olmayabilir ama sanırım tercih senin."

Homurdanarak oturdu.

Mila yanıma gelip başını omzuma yasladı. Kollarımı ona doladım. "Burada kalmak zorunda değilsin." Mila'nın bir daha Pakhan'ın evine adım atmak isteyeceğini hayal bile edemiyordum. "Benimle eve gel."

Geri çekilmeden önce başını salladı. "Seni seviyorum, Sofiya. Her şeyden çok. Ama tüm bunlardan uzaklaşmaya ihtiyacım var... Şiddetten, politikadan ve kontrolden."

Tartışmak için dudaklarımı aralasam da tekrar başını salladı. "Seninle yaşarsam tüm hareketlerim kontrol altında olur. Nefes almak, özgürlüğü tatmak için alana ihtiyacım var."

Onunla tartışmak, öyle olmayacağını söylemek istiyordum ama ikimiz de gerçeği biliyorduk. Mafya kraliçesi olarak yeni hayatımın kurallarını kabullenmiştim ama Mila her zaman özgür ruhlu biri olmuştu. Kalbim veda etmenin acısına dayanabilir miydi bilmiyordum ama onu hapseden kişi olmak istemiyordum.

Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını bastırmaya çalıştı ve beni tekrar kollarına çekti. "Sonsuza kadar değil."

"Öyle olmasa iyi olur," diye fısıldadım kulağına. "Bebeğimin teyzesine ihtiyacı var."

Burnunu çekti. "Denesen bile beni uzak tutamazsın. Sadece listemdeki şeyleri bitirmek için biraz zamana ihtiyacım var."

İnledim. Mila'nın listesi benimkinden daha *maceracıydı.*

Nikolai'ın omzunun üzerinden attığı karanlık bakışı yakaladım. Ama bana bakmıyordu, gözleri sadece kız kardeşimdeydi. Kollarından ayrılırken, "Nikolai senin yalnız gitmene izin verecek mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Hayatımda ilk kez Mila'nın kızardığını gördüm. "O da benimle geliyor."

Pekâlâ.

"Bana daha fazla bilgi vereceksin." Neredeyse kocam gibi konuşmuştum.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Veririm."

"Her gün benimle iletişime geçeceksin."

"Ve takip cihazı takacaksın," dedi Matteo.

Mila kaşlarını çattı. "Ben..."

"Çoktan hallettim," dedi Nikolai Mila'nın yanına gelerek. Mila öfkeyle ona baktı.

"Sen ne halttan bahsediyorsun, Kolya?"

Nikolai sırıttı. "Bu konuda endişelenme."

Mila kollarını kavuşturarak ona döndü ama ona lanet etmeden önce -bunu yapmak üzere olduğundan emindim- Dimi araya girdi.

"Buradan çıkıp ekibimin temizlik yapmasına izin vermeliyiz."

Kalbime keskin bir sızı saplandı. Dimi, Mila ve ben yıllarca yalnızca birbirimize destek olmuştuk. Şimdiyse Dimitri, yüzlerce adamın bağlı olduğu bir Pakhan olarak dimdik duruyordu. Nikolai kolunu Mila'ya doladığındaysa onun da artık yalnız olmadığını anladım.

Elini kolumdan aşağı doğru kaydırarak, "Hadi, *tesoro*," diye mırıldandı Matteo. Onu hiç bu kadar kararsız görmemiştim. Aramızda söylenmemiş çok fazla söz, paylaşılmamış çok fazla acı ve korku vardı. Ama benim için gelmişti. Bana hediye ettiği madalyonu parmağımla okşadım. Onun beni takip edebileceğini bilerek madalyonu takmaya karar vermiştim çünkü içten içe geleceğini ummuştum. Beni takip edecek kadar önemsediğini umut etmiştim.

Elimi omzuna koydum, ilk kez ondan daha uzundum. "Hadi eve gidelim."

Gözleri yumuşadı, o anda bir damla gözyaşı gördüğümü sandım.

Ronan hastaneden çaldığımız tekerlekli sandalyeyle geri döndü. Romeo ile birlikte Matteo'yu sandalyeye oturttular.

Kocam elimi tuttu ve ikinci kez koridordan aşağı doğru yol aldık.

Bu sefer yan yana.

74
MATTEO

Chicago'dan ayrılıyorduk. Bu sefer, uçakta karımla aramıza mesafe girmesine izin vermeyecektim. Uçağın arkasındaki yatak odasındaydık ve yatakta kıvrılıyorduk. Sofiya bacaklarımın arasında oturmuş, battaniyeye sarılmıştı. Kollarımı sıkıca etrafına dolamıştım, belki çok sıkıyordum ama bırakmaktan korkuyordum. Her an, onu kimin tuttuğunu fark edip beni iteceği korkusuyla titriyordum.

Uçağa bindiğimizden beri ikimiz de hiçbir şey söylememiştik ve aramızdaki konuşulmamış sözler ağır bir yük gibi havada asılıydı.

En sonunda, "Adil olmak gerekirse," dedi. "En azından bizim düğünümüz bundan daha iyiydi."

Sözlerini idrak etmem biraz zaman aldı, sonra yıllardır hiç olmadığı kadar içten ve neşeli bir kahkaha attım. İkimizin de vücudu titriyordu. Gözyaşları yüzünden akmaya başlayana kadar güldük.

"Siktir, *tesoro*. Sen tüm evrendeki en güzel şeysin."

Son birkaç gün hayatımın en korkunç günleriydi ve önümüzdeki günler belirsizlikle doluydu ama karımı kollarımda tutmanın verdiği doğruluk hissini hiçbir şey yok edemezdi. Elimi saçlarından aşağı doğru gezdirdim. "Sofiya, çok, çok özür dilerim. Sana güvenmediğim, seni o hücreye koyduğum, seni korkuttuğum, seni korumadığım için çok üzgünüm. Beni affetmeni beklemiyorum

çünkü buna layık değilim ama sana hak ettiğin hayatı sunmak için her gün elimden geleni yapacağımı bilmeni istiyorum."

Sözlerim yeterli değildi -onun için yeterli değildim- ama elimden gelen tek şey buydu.

Derin bir nefes aldığında sabırla konuşmasını bekledim. "Bana tekrar sırtını dönmeyeceğini nereden bileceğim? Beni oraya atmak senin için hiç zor olmadı." Sesi kulağa kırık ve acı verici bir şekilde savunmasız geliyordu.

Ona daha sıkı sarıldım ve elimi kollarından, sırtından, kalçalarından aşağıya doğru kaydırdım. "Bunun durumu daha iyi hale getirmediğini biliyorum ama seni oraya koymak benim için *işkence* gibiydi. Oradan ayrıldığımız anda buna pişman oldum. Ama Don olmanın asla geri adım atmamak anlamına geldiğine inanarak büyütüldüm. Fikrimi değiştirmenin, emrimi değiştirmenin beni zayıf göstereceğini düşündüm."

"Ve bir Don asla zayıf olamaz."

Zorlukla yutkundum. "Ailemin öldürüldüğünü biliyorsun..."

Kaşları hafifçe çatılırken gözleri benimkilere kaydı ve başıyla onayladı.

"Öldürüldükleri gece, Sienna beni kendisiyle film izlemeye ikna etmişti. Oturma odasındaydık ve ev telefonu çaldı. Telefonu açtım. Kapıdaki güvenlik görevlisi amcamı içeri alıp alamayacağını soruyordu." Nefesim hızlandı, göğsüm sıkıştı. Bu konuyu konuşmayalı, hatta düşünmeye bile izin vermeyeli yıllar olmuştu. *En azından uyanık olduğum saatlerde.*

Sofiya parmaklarını göğsümde gezdirip boynumun arkasına tutundu. Dokunuşu boğazımdaki düğümü gevşetip devam etmemi sağladı.

"Amcamla ailem arasında bir gerginlik vardı ama onun içeri girmesine izin verdim. Onun, siktiğimin evine girmesine *ben* izin verdim. Çok geçmeden bir silah sesi duyduk, ardından bir çığlık. Annemin çığlığıydı."

Kollarını sıkıca etrafıma sarma sırası Sofiya'ya geçmişti. Sözümü kesmedi, devam etmem için baskı yapmadı. Sadece yanımda durdu.

"Bir karar vermem gerekiyordu: çalışma odasına koşup ailemi kurtarmak mı, yoksa Sienna ile kaçmak mı? Çok küçüktü, çok korkmuştu. Elimi tuttuğu anda onu kurtarmam gerektiğini anladım. Evden dışarı çıkan gizli bir geçide koştuk ama kaçmadan önce ikinci silah sesini duydum."

Gözlerim yanmaya başlarken istenmeyen bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Sofiya onu sildi.

"Senin suçun değildi."

Kafamı salladım. "Daha fazlasını yapmalıydım. Amcamı içeri almamış olsaydım, çalışma odasına koşmuş olsaydım..."

"O zaman ölmüş olurdun."

Kalbim her ne kadar buna inanmasa da onun haklı olduğunu biliyordum. Sienna da aynı şeyi söylemişti. Romeo da. "Rüyalarımda onların kanını görüyorum. Silah seslerini ve çığlıkları duyuyorum. Her gece beni rahatsız ediyorlar... En azından senin yanımda olmadığın her gece."

"Sen de benim kâbuslarımı yok ediyorsun," diye mırıldandı.

Bir damla gözyaşını daha uzaklaştırıp alnını öptüm.

"Seni affetmek istiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Donakaldım.

Kalbim önce durdu, ardından göğsümü delmeye başladı.

Parmaklarını gömleğime geçirdi. "Güvenimi sarstın ve onu yeniden kazanman zaman alacak."

"Ama yeniden kazanabileceğimi düşünüyor musun?"

Başını yukarı kaldırdı. Gözleri lanet derecede güzeldi. "Çok fazla yalvarmak zorunda kalacaksın. Umarım hazırlıklısındır."

Dudaklarım seğirdi. "Peki bu yalvarmak neleri içeriyor?"

Yüzünü boynumun kıvrımına bastırıp derin bir nefes aldı. "Bunu senin bulman gerek. Ama çok fazla New York sosisli sandviçi içeriyor."

"Sana kendi sosisli tezgâhını alacağım. Şehrin *tüm* tezgâhları senin olacak." Aklıma bir fikir gelince göğsüm sıkıştı ama bu sefer hem umutlu hem de heyecanlıydım. "Aslında, listendeki her şeyi tamamlamana yardım edeceğim."

"Ah, öyle mi?"

"Evet." Her bir maddeyi yerine getirmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Belki de birlikte yeni bir liste yapmalıyız."

Boğazıma oturan yumruyu güçlükle bastırdım. "Bunu çok isterim, *tesoro*. Tıpkı seni sevdiğim kadar."

Keskin bir nefes aldı. "Beni seviyor musun?"

Vurulduktan sonra bunu söylediğimi belirsiz bir şekilde hatırlıyordum ama bu kelimeleri ilk kez tam olarak net bir şekilde söylüyordum. Sanki dünyadaki en kolay şeymiş gibi dudaklarımdan dökülmüşlerdi. Karımdan uzak durarak kendimi acıdan koruduğumu sanıyordum. Oysa başıma gelebilecek en büyük acı, ondan ayrı düşmekti.

"Tabii ki seviyorum. Her şeyden çok."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. Gözleri yaşlarla dolmuş halde bir süre bakışlarıma tutundu ve sonra dudaklarımız birbirine çarptı. Çenesini tutup onu kendime yaklaştırdım, birkaç saniye içinde onu ele geçirmiştim. Kucağımda yer değiştirerek bacaklarını etrafıma dolayınca pozisyon değişikliği yüzünden inledim. Tadı, tatlı kokusu ve vücudunun üzerimdeki ağırlığının hissiyle kendimi kaybettim.

Çenesinden aşağı doğru öperek boynundaki bir noktayı emdim. Onu işaretlemem, tüm dünyaya onun benim olduğunu haykırmam gerekiyordu.

Uçak türbülansla sarsılarak bizi birbirimizden ayırdı. Sofiya kaşlarımı çatmam üzerine gülümsedi ve parmaklarını alnımdaki çizgilerin üzerinde gezdirdi. "Bekle, bacağını mı incitiyorum?" diyerek kucağımdan kalkmaya çalışınca belini daha sıkı tuttum.

"Koyduğum yerde kalmayı öğrendiğini sanıyordum." Kaşlarımı kaldırdım. Bacağımdaki kurşun yarası yanıyordu ama bu acıya ihtiyacım vardı. Ona yaşattıklarımın ancak ufacık bir kısmını çekerek bedel ödüyordum; bu, benim kendimi affetme biçimimdi.

Gözlerini devirdi. "Endişelendiğim için özür dilerim."

"Yaramaz kız."

Hafifçe homurdanır gibi bir ses çıkardı ama göğsüme doğru sokuldu.

Elimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim. "Vurulduktan sonraki anılarım bulanık ama..." Endişe boğazımı tıkamıştı ama kendimi konuşmaya devam etmeye zorladım. "Sanki sisin içinden geliyormuş gibi bazı sözler zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor. *Senin* sözlerin. Ama bunların gerçek olup olmadığından emin değilim."

Kollarımda hareketsiz kaldı.

"Bir şey söyledin... bebekle ilgili bir şey."

Sofiya başını göğsüme dayalı tutmaya devam etti, çılgınca atan kalbimin sesini duyabildiğinden emindim. Gömleğimin üstteki birkaç düğmesini açtı ve göğsümde kazılı duran sözlerin üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Sana bu haberi verirken sevimli bir şeyler hazırlamak isterdim ama hayatını kurtarmakla biraz fazla meşguldüm," dedi.

Kalbim tekledi.

"Hamile misin, *tesoro*?" Onun gözlerine bakmak için geri çekilmeye çalıştım ama yüzünü boynuma bastırdı ve kıpırdamayı reddetti.

"Henüz çok erken, hâlâ kaybedebilirim."

Panikle sarmalandım. "Bebekle ilgili bir sorun mu var?" *Ya yaşadığı her şey bebeğe zarar vermişse?* Bu benim hatam olurdu. Baba olmanın ne demek olduğunu hiç düşünmemiştim. Çocuklar benim için her zaman sadece *vârisler* gibi soyut kavramları temsil ediyordu ama şimdi gerçek olmuştu. Sofiya ve benim birleşimimizdi. Bunu istiyordum, bunun özlemini duyuyordum.

Biraz hareket ettiğinde kollarımı gevşeterek cebinden bir şey çıkarmasına izin verdim. "Biraz buruşmuş ama işte burada."

Bana küçük bir ultrason çıktısı uzattı. O küçük beyaz ovali gösterene kadar neye baktığıma dair hiçbir bilgim yoktu. "Bu embriyo. Doktor birkaç hafta sonra başka bir ultrason daha yaptırmam gerektiğini söyledi. O zaman bebeğin kalp atışlarını duyma ihtimalimiz varmış."

Parmağımı ovalin üzerinde gezdirdim. Bunu biz yaratmıştık. Bu bizim bir parçamızdı.

"Çok sevimli bir nokta, değil mi?" diye sordu.

"Hem de en sevimlisi."

Çıktıyı elimizde tutarak memnun bir sessizlik içinde ona baktık. Elimi karnının üzerinde gezdirdim ve minik noktamızın güçlü bir şekilde büyümesini diledim.

Sofiya gömleğimin yakasıyla oynamaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Rustik hakkında *bir şeyler* hissetmem gerekmez mi? Kendi babamı öldürdüğüm için üzgün ya da suçlu hissetmem gerekmiyor mu? Ama hissetmiyorum ve bu da bende bir sorun varmış gibi hissettiriyor."

Sesindeki belirsizlikten nefret ettim. Elimle başının arkasını kavradım. "Hayır, *tesoro*. Bununla ilgili bir şey hissetmek zorunda değilsin. Amcamı öldürdüğümde hissettiğim tek şey rahatlamaydı. Daha gençken ona hayranlık duyardım, hatta onu ikinci bir baba figürü olarak görüyordum. Ama en nihayetinde benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, tıpkı senin babanın da sana ifade etmediği gibi." Saçlarını okşayıp şakağına öptüm. "Hissettiğim tek şeyin gurur olduğunu biliyorum. Gücünle ve koruyuculuğunla gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, *miliy*."

Dilinden dökülen bu sevgi sözcüğü kalbimi sızlattı.

İniş zamanı geldiğinde uçağın ön tarafına geçtik. Emniyet kemerini bağlamaya başladığım sırada dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onunla ilgilenmeme alışması gerekecekti.

Havaalanına alçalırken saçlarıyla oynuyordum ancak hâlâ cevaplanmamış bir sorum olduğunu fark edince durdum. "Domenico ve onunla birlikte olan diğer adamları kimin vurduğunu gördün mü?" diye sordum. "Sonrasında kaçmış olmalılar." Patlama ve sonrasında olan her şey zihnimden silinmişti ama beni kimin kurtardığını bilmemek içime sinmiyordu. "Bu arada, Rustik'ten nasıl kaçtın?"

Sofiya alayla güldü. "Ciddi misin?"

"Ne?"

Bana öfkeli bir ifadeyle baktı. "Belki de Domenico, senin beyin hücrelerinin eksikliği konusunda haklıydı."

Kaşlarımı çattığımda gözlerini devirdi.

"Hücreme gelen üç gardiyanı öldürdüm." Yutkunduğunda ellerini sıktım. Az önce bana onların öldüğünü söylemişti ama o depoya geri dönüp onları tekrar öldürme dürtüsüyle dolmuştum.

"Sana dokundular mı?" Sesim tehditkârdı.

"Hayır, onlar... Her neyse, silahlarını aldım ve çıkışı ararken Domenico'yu gördüm. Onun hain olabileceğini anlayıp onu takip ettim. Ondan sonra onları yere sermek kolay oldu."

Ağzım açık kaldı.

Yanağımı okşamadan önce gözlerini devirdi. "Merak etme. Benden çok daha kötü bir nişancı olsan da seni küçümsemeyeceğim."

Kafamı salladım. "Sen muhteşemsin, *tesoro.*"

Başını tekrar göğsüme yerleştirdi. "Biliyorum."

75
SOFIYA

Romeo beni uçaktan indirirken üzerimden tonlarca yük kalkmış gibiydi. Hemen arkamızda Enzo'nun yardımıyla gelen Matteo vardı. Bir şeyler homurdandığını duyabiliyordum.

İyileşmemiz zaman alacaktı ama ikimizin de yeniden bir araya gelebileceğine dair umutluydum.

Matteo beni seviyordu.

Beni seviyordu.

Onun sevgisi çok değerliydi. Özellikle de şimdi bunun ona neye mal olduğunu tam olarak anladığım için.

Merdivenlerin altına vardığımızda Sienna'nın bir tarafında Noodle, diğer tarafında tekerlekli sandalyemle bizi beklediğini görünce sevinç çığlığı attım. Noodle mutluluk dansı yapmaya başlayınca gözlerim doldu. Tüm vücudu çılgınca sallanıyordu ve heyecanlı sesler çıkarıyordu.

Romeo beni tekerlekli sandalyeme oturtunca kollarımı Noodle'a uzattım. "Merhaba, bebeğim. Seni çok özledim." Bana öpücükler verdiğinde yüzümü onun tüylerine gömdüm. "Gittiğim için çok üzgünüm," diye mırıldandım. Sesim alçaktı, sadece onunla konuşuyordum. "Senin yüzünden değildi. Sen gördüğüm en uslu çocuksun."

Geri çekilmemle tam yüzümün ortasına kocaman bir öpücük kondurdu. Bunun affedildiğim anlamına gelmesini umuyordum. Noodle başını kucağıma koyarken kuyruğunu sallıyordu. Dönüp

Sienna'ya baktım. Kollarını etrafıma sararken gözleri yaşlarla doluydu. "Siktir, iyi misin?"

"Evet." Ona sıkıca sarıldım. "İyiyim."

"Onu öldürmemi ister misin? İstersen yaparım, silah getirdim."

"Seni duyabiliyorum," dedi Matteo kuru bir sesle.

Sienna ona kötü bir bakış atmak için biraz uzaklaştı.

"Öldürmeyi biraz erteleyelim. En azından şimdilik." Sienna'nın elini okşadım. Hâlâ somurtuyordu. "Onu öldürürsen, yalvarışlarını görme zevkinden mahrum kalırım. Ve... çocuğum babasız kalır."

Dudakları şaşkınlıkla aralanırken zıplayarak çığlık attı. "Hamile misin? Aman Tanrım!" Beni tekrar kucakladı ve sonra bir anlığına öfkesini unutarak Matteo'ya da sarıldı. "İnanamıyorum. Hala olacağım." Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

Heyecanı kalbimi ısıtmıştı ama aynı zamanda hafif bir rahatsızlık da hissediyordum. Çok fazla sevinmemem, geleceği dört gözle beklememem gerektiğini söyleyen tanıdık bir ses vardı zihnimde. Çünkü geleceğin yalnızca hayal kırıklığı getirebileceğini de biliyordum. "Henüz çok erken, bu yüzden bebeğin..." Sözlerimi bitiremedim, kelimeleri söylemek istemiyordum.

"Bu bebek kesinlikle mükemmel olacak." Sesi o kadar kararlıydı ki neredeyse ona inanacaktım.

Matteo omzumu tuttu, destek için Enzo'ya yaslanarak başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Hadi evimize gidelim, *tesoro*."

Gülümseyip elimi onunkinin üstüne koydum. "Evet. Evimiz."

@ayisigikitap

76
MATTEO

ÜÇ AY SONRA

"Yani Los Angeles'ta kalmıyor muyuz?"

Sofiya'ya baktım. "Hayır, balayımızı Los Angeles'ta geçirmeyeceğiz."

Uçağın penceresinden dışarı bakıyordu. Yolculuğumuzun bir sonraki ayağına geçmeden önce LAX*'te yakıtımızı dolduruyorduk. "Bunu nereden bilebilirim ki? Los Angeles'ın harika bir yer olduğundan eminim."

Onu koltuğundan çekip kucağıma oturttum. Parmaklarını çenemden aşağı doğru gezdirirken bana anlamlı bir şekilde gülümsedi. Ona dokunmadan sadece birkaç dakika dayanabiliyordum, sonra göğsümde sıkışmış bir his oluşuyordu.

"Gideceğimiz yeri seveceğinden eminim."

Sofiya dudağını ısırdı. "Bunu bir tehdit gibi söylüyorsun."

"Şşt." Yüzünü avuçlarımla kavradım, başparmağımı yumuşak yanağında gezdirdikten sonra onu öpmeye başladım.

Hayal Listesi'ni bana göstermesi için onu ikna etmek biraz zaman almıştı. Listedeki her şey saf masumiyetten ibaretti ve ben, listedeki her şeyi yapmasına yardım etmeyi hayatımın misyonu haline getirmiştim. Balayımızı, bazı maddeleri listeden silebilmesi için özel olarak planlamıştım. Listedeki her şeyi tamamladığımızda

* Los Angeles Uluslararası Havalimanı kodu.

ona yeni bir liste yazdıracaktım. Ve bir tane daha. Ta ki mutlu olduğu anlar dışında hiçbir şey hatırlayamayana kadar.

Uçağın kalkma zamanı geldiğinde isteksizce kollarımı çektim. Uçak yerden kalkarken pencereye yapışık kaldı ama gözlerimi ondan ayıramıyordum. Saçının bir tutamını parmağıma doladım.

Uçak havalandıktan sonra kemerini çözdüm ve onu tekrar kollarıma aldım. Göğsüme sokulurken gözleri kapandı.

"Sence Noodle ile Sienna iyi geçinecek mi? Hâlâ onu da getirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Fazlasıyla şımartılacak. Bu onun için de bir tatil."

Onaylarcasına mırıldandı. Uçuş uzun olacağı ve tüm yolculuk boyunca onunla birlikte olup ihtiyacı olan her konuda ona yardım edeceğim için Noodle'ı almamaya karar vermiştik. Sofiya'yı onu bırakmaya ikna etmek zor olmuştu, ayrıca Sienna en azından her gün fotoğraf ve haber göndereceğine söz vermişti.

Elimi saçlarında gezdirdim. "Yorgun musun, güzelim?"

"Hımm, belki biraz uykum olabilir."

Bana sarılma şeklini fazlasıyla severek onu kucaklayıp arkadaki yatak odasına yürüdüm. Angelo ve Enzo yanlarından geçerken başlarını kaldırdılar. Romeo, evdeydi. Bu tatilde bize onlar eşlik edecekti.

Sofiya'yı yatağa yatırdım. Ondan uzaklaştığımda hoşnutsuz bir ses çıkardı.

"Bir yere gitmiyorum," diye mırıldandım. "Sadece ekibe bizi rahatsız etmemelerini söyleyeceğim ve biraz su alacağım. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece sana."

Siktir, buna asla alışamayacaktım. Sofiya ona yaptıklarımdan sonra bana hak ettiğimden daha fazlasını veriyordu. İlk birkaç hafta zor geçmişti. Bir yandan yaralarımı iyileştirip evliliğimi düzeltmeye çalışıyordum. Bir yandan da Arnavut ve Bratva tehditlerinin kalan cephelerini yok edip şehrim üzerindeki kontrolümü yeniden kurmak zorundaydım. Büyük jestleri, pahalı hediyeleri,

lüks akşam yemeklerini denemiş olsam da en sonunda Sofiya'nın gerçekten ihtiyacı olan şeyin sürekli yanında olmam olduğunu anlamıştım. Sözlerimi tutmamı, *duygularımı* paylaşmamı istiyordu.

O böyle tatlı şeyler söylediğinde, tüm bunlara değdiğini anlıyordum.

Odaya geri döndüğümde yan yatmıştı ve gözleri kapalıydı. Üzerimde sadece iç çamaşırım kalacak şekilde soyunup arkasına geçtim. Battaniyenin üzerine düzgünce örtüldüğünden emin oldum.

"İçimde olmanı istiyorum," diye mırıldandı.

Elimi şişmiş karnının üzerinde gezdirdim. "Uyumaya ihtiyacın var, *tesoro*." Hamileliği iyi gidiyordu, sadece son zamanlarda yorgundu. Sofiya'nın doktoruna uzun bir uçuşun onun için güvenli olup olmadığını en az yüz kez sormuştum ve o da bana sorun olmadığını söylemişti. Sofiya her ihtimale karşı tatil köyümüzde kalması için bir kadın doğum uzmanı tuttuğumu bilmiyordu.

"Ama yine de içimde olmanı istiyorum."

Elim kalçasının üzerinde donakaldı. "Uyurken mi?"

Başıyla onaylayarak bana daha da yaklaştı ve tatlı küçük kıçını sertleşmiş aletime sürttü. Eşofmanıyla ve çamaşırını çıkardım, sonra parmağımı bacaklarının arasına soktum. "Sırılsıklamsın. Uyurken tatlı küçük amcığını kullanmam düşüncesi seni ıslatıyor mu?"

İnlediğinde iki parmağımı içine soktum. "Cevap ver."

"Evet, evet, öyle. Lütfen, sana ihtiyacım var."

Başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Aferin kızıma. Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğimi biliyorsun."

*Boxer*ımı çıkardım, sıcak teninin benimkine değmesiyle göğsümdeki gerginlik daha da azaldı. Belki de her zaman çıplak kalması için ısrar etmeye başlamalıydım. En azından evdeyken. Vücudundaki değişim beni vahşileştiriyordu. Nefes aldığım her an içini menimle doldurmak istiyordum.

İçine girmeden önce, ihtiyacı olan desteği sağlamak için bacaklarının arasına bir yastık koydum. Saçlarına doğru inleyip tatlı kokusunu içime çektim. "Buna asla doyamayacağım. Senin içinde yaşamak istiyorum."

İnleyip kalçalarını geriye doğru iterek sikimi daha fazla içine aldı.

"Bu fikir hoşuna mı gitti, *tesoro*? İçinde olmadığım zaman acı çekiyor musun?"

"Evet. Boşluk hissediyorum."

"Hımm, belki de ben yapamadığım zamanlarda seni dolu tutmak için sana bir tıkaç almalıyım. Bu amcığın kime ait olduğunu hatırlatmak için."

Keskin bir nefes aldığında sırıttım. "Ah, küçük karım bu fikri sevdi."

Etrafımda titrerken onu yavaşça becerdim. Her itiş sahiplenişimin, *aşkımın* hatırlatıcısıydı. Nefeslerimiz senkronize olmuştu, elimi göğsüne bastırarak kalp atışlarını hissettim.

Yavaşça boşaldı. Çok geçmeden ben de inleyerek içine boşaldım. Ama içinden çıkmak yerine, tohumlarımın dışarı sızmadığından emin olmak için sikimi içinde tuttum.

Uyuyakalmıştım, uyandığımda Sofiya uyuyordu ve hâlâ içindeydim. Onu uyandırmamak için mümkün olduğunca nazik bir şekilde kalçalarımı hareket ettirdim. Çok geçmeden tekrar sertleştiğimde hafif bir inilti çıkardı.

"Sessiz ol, güzelim. Uyanma. Seni tekrar becererek uyutmama izin ver." Elimi boğazının önüne bastırdım ve hafifçe kavrayarak içine girip çıkmaya devam ettim. Orgazmımı geciktirerek bu anın hiç bitmemesini diledim.

"Fiji mi? Fiji'de miyiz?" Sofiya'nın gözleri, araba bizi villamıza götürürken parlıyordu. "İşte okyanus orada!"

"*Siktir*, çok sevimlisin."

Kollarını sıkıca etrafıma doladı. "Fiji'de olduğumuza inanamıyorum. Aslında Los Angeles'ta olsak da mutlu olurdum."

"Listenden silmen gereken şeyler var."

Geri çekildi. "Evet, bunların hepsinin Hayal Listem için olduğuna eminim." Başını sallayıp parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Angelo ve Enzo, ben tatil köyünün lobisinde giriş işlemlerimizi yaparken onunla kaldılar. Tekrar dışarı çıktığımda onu bir golf arabasında otururken gördüm. Hem de sürücü koltuğunda.

"*Tesoro*?"

"Kaldığımız süre boyunca iki tane golf arabamız olacağına inanabiliyor musun?" Gözleri parlıyor, yaramazlıkla ışıldıyordu. Tam bir baş belasıydı.

"Fazlasıyla heyecan verici. Peki, neden orada oturuyorsun?"

"Ah, bunun açık olduğunu sanıyordum. Bizi villamıza götürüyorum."

İkinci golf arabasında sırıtarak oturan Angelo ve Enzo'ya baktım.

Başımı salladım.

Ben Don'dum. Bu durumu kontrol altına alacaktım.

"Atla bakalım, *miliy*." Yanındaki koltuğa vurdu.

Nasıl olduysa kendimi yolcu koltuğuna otururken buldum. Sofiya küçük bir sevinç çığlığı attı ve gaz pedalına sonuna kadar basarak bizi villamıza götürmek için önden giden, arkasına valizlerimizi yığmış golf arabasındaki görevlinin peşine takıldı.

"Yavaşla!" diye bağırdım. "Hiç araba kullandın mı?"

"Tekerlekli sandalyemi sürekli kullanıyorum. Motorlu araç kullanma konusunda benden daha uzman kimse yok!" Suya doğru keskin bir dönüş yaptığında gözlerimin önüne okyanusa düşeceğimiz görüntüsü canlandığı için kolumu onun vücuduna sardım.

"Sakin ol, kocacığım. Güvendeyiz."

Kalbim deli gibi atmayı bırakamıyordu.

Bir viraj daha döndüğümüzde villamız görüş açımıza girdi. Sazdan çatısı olan, etrafı verandayla çevrili büyük bir ahşap evdi.

"Suyun üzerinde! Aman Tanrım!" Sofiya çığlık attı. "Kesinlikle okyanusa dokunacağım." Bir çığlık daha atıp bana döndü. Boğazımın derinliklerinden korku dolu bir ses çıkardım ve direksiyonu tuttum. Burnundan gülerek gözlerini devirdi.

"Burada şnorkelle yüzebilir miyiz? Bu da listemdeki bir başka şey."

"Sakin ol," diye homurdandım.

Karşılık olarak sinirli bir şekilde homurdandı ve diğer golf arabasının yanında ani bir frenle durdu.

"Eh, ne diyorsun?" Gözleri parlıyordu, eğilip burnunu öptüm.

"Evet, bebeğim. Burada şnorkelle yüzebiliriz."

Bana yasladığında gülümseyen ifadesi yok oldu. Artık yüzü hüzün doluydu.

"Sorun ne, *Tesoro mio*?" Etrafa baktım, onu üzen bir şey varsa villayı yerle bir etmeye hazırdım.

"Gerçekten burada olduğumuza inanamıyorum. Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum." Gözyaşlarını sildi. "Bana bunu verdiğin için teşekkür ederim."

Alnımı onunkine dayadım. "Bana teşekkür etme. *Asla.* Sen *her şeyi* hak ediyorsun."

"Ve sen de bana tam olarak bunu veriyorsun."

77
SOFIYA

Matteo *manta* vatozları altımızda yüzerken yanımdan hiç ayrılmadı. Heyecandan başım dönmüş halde elimi uzattım. Su mükemmel sıcaklıktaydı ve eklemlerime çok iyi geliyordu. Burada sonsuza kadar kalabilirdim.

Altımızda koca bir dünya mevcuttu, büyülenmiş haldeydim. Bir deniz kaplumbağası bize doğru yüzerken irkildim ve heyecanla Matteo'nun elini tuttum. Kaplumbağa tembelce suda ilerlerken Matteo'nun parmakları sırtımı okşadı. Kaplumbağa yaklaştıkça içimi heyecan ve gerginlik kaplamasıyla Matteo'nun elini daha sıkı kavradım.

En sonunda tekneye dönme zamanımız geldi. Matteo bizi geri çekerken dudaklarımı büzerek somurtmaya başladım.

"Bana öyle bakma, *tesoro*. Geri dönüp akşam yemeği için hazırlanmalıyız. Ama buradan ayrılmadan önce tekrar şnorkelle dalabiliriz." Tekneye çıkmama yardım etti ve yastıklı bir banka oturtmadan önce beni havluyla sardı.

"Bu hoşuma gider. Artık şnorkelle dalmayı listemden silebilirim. Belki bir sonraki listeme tüplü dalışı eklemeliyim."

Beni kendine çekti. "Hayır."

"Ne? Neden?"

"Tehlikeli."

"Tamamen güvenli olduğundan eminim."

Çenesi sıktı. "Beni sınama, *tesoro*."

"Yoksa ne olur?"

Hırlaması boğazımda titreşirken tenimi hafifçe ısırmasıyla gülümsedim. Onu kışkırtmayı seviyordum. Çünkü genellikle beni yatağa bağlamasıyla ya da kıçıma bir şaplak atmasıyla sonuçlanıyordu.

"Günün geri kalanı için planlarımız neler?" Birkaç gün önce adanın etrafında kano yapmıştık. Matteo kürek çekerken ben de kanonun önünde oturmuştum. Parmağımı bile kıpırdatmama izin vermemişti. Sonra bir aşçılık kursuna katılıp klasik Fiji, Tayland ve Malezya yemekleri yapmayı öğrenmiştik. Matteo'yu, verilen önlüğü giymesi için zorlamıştım ve Angelo kenarda durarak benim için fotoğraf çekmişti. O ve Enzo, gezimiz sırasında arka planda kalmışlardı, böylece Matteo ile baş başa vakit geçirebilmiştik. Son birkaç aydır baş başa geçirebildiğimiz çok az zaman olmuştu, bu yüzden her dakikayı sonuna kadar değerlendiriyorduk.

Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sadece akşam yemeği."

Mürettebat yelken açmaya hazırlanırken kaptan yanımıza geldi. "Sen bizim uğurlu tılsımımız olmalısın, güzellik," dedi. "*Manta* vatozlarını her zaman görmüyoruz ve öteki de bir *Hawksbill* deniz kaplumbağasıydı. Onlara sık sık rastlamıyoruz çünkü nesilleri tükenmek üzere."

Matteo beni yanına daha da yaklaştırarak kaptana ölümcül bir bakış attı. Adamın yüzü bembeyaz kesilirken hızla geri çekildi.

Gözlerimi devirip kocamın karnına dirsek attım. "Göz oymak yok," diye fısıldadım.

"Bunun sözünü veremem, *tesoro*."

Geri dönüşümüz boyunca birbirimize sıkıca sarıldık. Sıcak rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyordu ve hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

78
MATTEO

Sofiya oturma odasındaki büyük krem rengi kanepede uzanmış, suda geçirdiğimiz günün ardından dinleniyordu. Kucağımdaki ayaklarına masaj yapıyordum, zevk aldığını gösteren küçük sesler çıkarmasını çok seviyordum. Küçük dantelli bir şortla krem rengi kısa bir üst giymişti, bu da gözlerimi memelerinin kıvrımlarıyla çıplak karnının şeridi arasında gidip gelmeye zorluyordu.

Tatil köyünün sağladığı aktivite kitapçığını karıştırıyordu. "Burada golf varmış." Kitapçığın üstünden bana baktı. "Golf oynamaya başlarsan seni boşamak zorunda kalabilirim."

Hırlayıp vücudunun üzerine süründüm, ön kollarımla başını kavrayarak öfkeli bir ifadeyle ona baktım. "Benden asla boşanmayacaksın."

Kıkırdadı ve sırtını kavislendirerek tatlı küçük amını bana sürttü. Kitapçık yere düştü, çoktan unutulmuştu. "Belki de sahibimin kim olduğunu hatırlamam gerekiyordur."

İnleyip yüzümü boynuna bastırdım ve yumuşak tenini emdim. "Siktir, akşam yemeği için hazırlanmamız lazım."

Eli vücutlarımızın arasına kayıp hızla sertleşen aletimi kavradı. "Buraya sipariş verebiliriz."

Başka bir gece olsaydı ve planım olmasaydı, kıyafetlerini çıkarıp bir saniye bile düşünmeden ona sahip olurdum. Çenemi sıkarak kendimi ondan uzaklaştırdım. "Hayır. Akşam yemeği."

Dudaklarını büzdü. "Peki, madem *romantik* olmakta ısrar ediyorsun..." Romantizm arzumdan tamamen rahatsız olmuş gibi homurdandı ama gerçeği biliyordum. Benim tarafımdan şımartılmaya izin verme konusunda giderek daha iyi oluyordu ve direnmesine rağmen bunu sevdiğini biliyordum.

Tıpkı benim onu şımartmayı sevdiğim gibi.

Onu *sevdiğim* gibi.

Sofiya'yı kanepeden kaldırıp kollarımın arasına aldıktan sonra yatak odasına yöneldim.

"Yürüyebileceğimi biliyorsun. Bacaklarım bugün iyi durumda. Muhtemelen *seninkilerden* bile daha iyi." Onu görmezden geldim. Hâlâ iyileşmekte olan kurşun yarasının karımı taşımamı engellemesine izin vermeyecektim. Yoğun fizik tedavi sayesinde artık neredeyse tamamen iyileşmişti ama ağrı şiddetlendiğinde baston kullanmak zorundaydım.

Onu yatağa bırakıp yürütecini önüne koydum. "Hazırlan, bebeğim." Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde, burnuyla yanaklarının pembeleştiğini fark ettim. Parmağımı burnundan yukarı doğru kaydırırken kaşlarımı çattım. "Güneş yanığı olmuşsun."

"Sadece birazcık."

"Hoşuma gitmedi."

Dudaklarında bir gülümseme belirirken parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Üzgünüm ama cezalandırmak için güneşi vurabileceğini sanmıyorum."

Vuramayabilirdim ama *tesoro*mu incittikten sonra bunu hak ettiği kesindi. Ancak güneşi cezalandırabilene kadar güneş kremi sürüp şapkasını taktığından emin olmalıydım.

Pembe burnunu öpüp tamamen büyüsüne kapılmadan kendimi odadan çıkmaya zorladım.

Sofiya restoranın dış terasına gitmek için yürütecini kullanırken tüm yol boyunca elimi onun sırtında tutmaya devam ettim. Dizlerinin üstüne kalan gümüş pullu bir elbise giymişti ve bu elbise, dolgun bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Şu anda iki restoran çalışanı da o bacaklara bakıyordu. Elim silahıma doğru seğirdi ancak Sofiya onları vurmamı istemezdi. Onlara öfkeli, yakıcı bakışlarımı yöneltmekle yetinecektim. Belki de biraz sağduyuları vardı çünkü ikisi de gözleri irileşmiş halde geri çekildiler ve restoranın içine koşuşturdular.

"Manzara muhteşem," dedi Sofiya hayranlıkla. Teras okyanusa bakıyordu, havada tuz kokusu vardı. Karım dışarıda olmak için her fırsatı değerlendirmeyi seviyordu, bu yüzden arka planda yumuşak bir melodi yükselirken günbatımını izleyebilmemiz için bu masayı ayarlamıştım. Bu gece mükemmel olmak zorundaydı. Bundan daha azını hak etmiyordu.

Yemek boyunca kalbim yerinden çıkacak sandım. Öyle ki yemeğimin tadını bile alamadım. Neden bu kadar gergindim ki? Ben Don'dum ve Sofiya zaten *benimdi.*

İçkimden bir yudum alıp göğsümdeki öfkeli arıların vızıltısından dikkatimi dağıtmak için karıma odaklandım. Işıl ışıldı. Şamdan ışığı, yolculuğumuzun en sevdiği kısımlarını anlattığı sırada gözlerinde parıldıyordu. Sandalyede heyecanla zıplarken, garsonla sohbet ederken ve her lokmada takdir dolu küçük sesler çıkarırken hayat doluydu. Bu da sikimi utanç verici bir şekilde sertleştiriyordu.

Elini bana doğru uzattığında tuttum. Parmaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi. "Dikkatin dağılmış gibi görünüyor. Her şey yolunda mı?"

Tatlımızı yeni bitirmiştik.

"Her şey mükemmel, *tesoro.*" Elini dudaklarıma kaldırıp öptüm. "Bir şey hariç."

Başını yana eğdi ama sandalyemden kalkıp tek dizimin üzerine çöktüğümde dudakları aralanarak gözleri büyüdü. Küçük kadife bir yüzük kutusu çıkarttım. "Bu, başından beri hak ettiğin yüzük."

"Aman Tanrım." Sofiya'nın bakışları, gözlerimle yüzük arasında gidip gelirken parlıyordu.

Yüzüğü parmağına takarken kalbim deli gibi atıyordu. Parmağına en son yüzük taktığımda her şey çok daha farklıydı. Törenimiz sırasında tek odak noktam ittifak ve evliliğimizin Aile için neler yapabileceğiydi. Şimdi ise, onun için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını bilerek evrenimin merkezinde diz çökmüştüm. Elini okşadım, onun bana ait olduğunun bir başka kanıtını görmek göğsümü sahiplenme duygusuyla doldurdu.

Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdiğinde dokunuşuna yaslandım.

"Bana evlenme teklifi etmen gerekmiyor mu?"

"Biz zaten evliyiz."

"Evet ama bilirsin, teklif etmek gelenektir."

Ona sert bir ifadeyle baktım. "Benimle evleneceksin, *tesoro*."

Güldü. "Yeterince yakın." Yüzümü kavrayıp öpmek için kendine çekti. Ayrıldığımızda gözleri parlıyordu. "Nişanlandığıma inanamıyorum. Umarım kocam öğrenmez."

Hırlayarak çenesini tuttum. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Her zaman."

Gözlerimi kıstım ama bir başka öpücük için onu kendime çekerken dudaklarım gülümseme arzusuyla seğirdi.

79
SOFIYA

Kocam beni villamıza taşırken gözlerimi yüzüğümden alamadan kahkaha attım. Mükemmeldi. Dairesel elmaslarla çevrili büyük markiz kesim bir elmastı ve neredeyse çiçek gibi görünüyordu.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım. Çok iyi iş çıkarmışsın."

"Yardım aldım."

"Sienna mı?"

"Mila."

"Gerçekten mi?" Kalbim sıkıştı. Küçüklüğümüzde saatlerce yüzükler ve düğünler hakkında konuşurduk. Ve şimdi bu, onun yeni hayatımın bir parçası olduğunu hissettiriyordu. "Sesi nasıl geliyordu?"

Matteo beni yatağa yatırdı. Büyük Fransız kapıları dışarıya doğru açıktı ve sıcak okyanus esintisi üzerimize süzülüyordu. "İyi. Yüzük konusunda net fikirleri vardı."

"Eminim öyledir." Parmak ucumla yüzüğü okşadım. "Çok güzel."

"Sana ondan bir milyon tane daha alırım."

Sırıttım. "O kadarını nasıl takacağımdan emin değilim."

"Umarım bu meydan okumaya hazırsındır."

Karşılıklı uzanarak birbirimizin gözlerine baktık. En sonunda ikimiz de pes ettik ve dudaklarımız birbirine çarptı. Matteo

ensemi kavrayarak başımı geriye doğru eğdi, böylece dudaklarıma mükemmel bir şekilde erişebiliyordu ama daha fazlasını istiyordum. Onun da benim yaptığım gibi kontrolünü kaybetmesini istiyordum.

Tutuşuna karşı direndiğimde beni bıraktı, gözlerinde şaşkınlık vardı. Bu uzun sürmedi çünkü gömleğinin ve pantolonunun düğmelerini açıp vücudunu öperek aşağı doğru indim.

"Siktir, bebeğim. *Siktir.*" Keskin bir nefes aldı. "O güzel ağzınla sikimi mi emeceksin?"

"Evet." Sertleşmiş aletinin *boxer*ından fırlamasıyla küçük bir inilti çıkardım. Ucundan zevk sıvısı sızıyordu, bacaklarının arasına eğilip onu yaladım ama bu pozisyon dizlerimi ve kalçalarımı zorluyordu. Kendimi yeniden konumlandırmaya çalıştım fakat koordinasyonsuz uzuvlarım birbirine dolandı.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedim dizim onun bacağına çarptığında.

"Şşt, özür dileme."

"Sadece seksi olmak ve bunu mahvetmemek istiyorum." Garip bir şekilde duygusal hissediyordum, utanç içimi kaplamıştı. Matteo benimle öyle güzel ilgileniyordu ki... Beni zorlayarak dinlenmemi sağlıyordu. Ayrıca tekerlekli sandalyem, yeni ilaçlarım ve fizik tedaviye başlamam sayesinde çok daha az ağrı çekiyordum. Ama hamilelik kısmi çıkıkların sayısını arttırıyordu. Daha dikkatli olmam gerekiyordu. "Yere, dizlerimin üstüne çökmeyi deneyebilirim."

Matteo sadece hırıltı olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı ve beni kollarına çekti.

"Ya da bunu yatağımızda yapabiliriz. Böylece kraliçem orada rahat eder." Ağzımı açtığımda kaşlarını çattı. "Hiçbir şey senin rahatından daha önemli değil, *tesoro*. Ama merak etme, sikimi emmene izin verecek bir pozisyon bulacağız."

Kendimi çok daha iyi hissederek kıkırdadım. Bunu birlikte çözecektik. Hiçbir şeyi mahvetmemiştim.

Önce benim kıyafetlerimi nazikçe çıkardıktan sonra kendininkileri de çıkarıp yanıma uzandı. Beni kollarına çekti. "Bana oral seks yapmak için hiçbir zaman baskı hissetme. Ayrıca sana acı veren herhangi şeyi yapmanı yasaklıyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ama gerçekten istiyorum. Kontrolü senin ele almanı istiyorum. Keşke vücudum daha fazla işbirliği yapsaydı."

"Kontrol bende olduğunda, vücudun bana itaat etmek ve işbirliği yapmak zorunda kalacak."

"Ne kadar da kibirlisin."

Sırıtarak saçlarımı eline doladı ve başımı geriye çekerek gözlerine bakmaya zorladı. "Yapman gereken bir iş var." Kendinden emin bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Beni bedeninde aşağı doğru yönlendirirken tavrı zevkle ürpermeme neden oldu. Yan yatmıştım, dudaklarım aletinin hizasındaydı. Bacaklarımın arasına ve sırtımın arkasına birer yastık koyarak ihtiyacım olan desteği sağladı. Elimi kalçasından aşağı kaydırıp kıçını sıktım.

"Oyalanmayı bırak," diye homurdandı. "Beni ağzına al. Boğulduğunu duymak istiyorum."

Ah, *siktir.* Bu kadar seksi olmamalıydı.

Saçımı sıkıca tuttuğu için başka seçeneğim olmayarak emrini yerine getirdim. Ağzımı genişçe açtım, dilim aletinin ucunun üzerinde kayarken tamamen ağzımdaki yerini aldı. Gözlerim hemen sulanmaya başladı ve oksijen eksikliği hissettiğim için kısa bir anlığına panikledim.

"İşte böyle. Aferine kızıma. Beni çok iyi alıyorsun." Saçımı ve boynumu sıkıca kavrarken bile sesi kulağa yumuşak geliyordu. Sözleri sıcak bir su gibi üzerimden süzülüyordu; boğazımı gevşetip onu daha derine alırken geride rahatlatıcı ve mükemmel bir his bırakıyordu. Aletini boğazımın derinliklerine kadar almaya çalışırken zorlanıyordum ama bir yandan da aklını kaçırması fikri hoşuma gidiyordu.

Hızlı bir ritim belirleyerek beni tamamen merhametine bıraktı. Bacaklarımın arası ıslandığında parmaklarımı aşağıya indirip klitorisime dokunmaya başladım. Ama sonra parmakları bileğimi sardı.

"Benim," dedi. "Benden başka kimse bu amcığa dokunamaz. Anladın mı?"

Tekrar ağzımın içine girerek cevap verme imkânımı ortadan kaldırdı.

"Şu haline bak. Küçük bir sürtük gibi sikimi emerken tahrik oluyorsun. Benim için mükemmelsin. Benim mükemmel küçük karmaşam."

Tükürüklerim çenemden damlarken aletinin etrafında inledim. Küfrederek boğazımın daha derinliklerine girdi. Boğuluyordum ama o devam ederek aletini daha derine almam için beni zorladı. İnleyerek boşalmadan önce ağzıma iki kez daha girdi. Hepsini yutmak için elimden geleni yaptım ama menileri ağzımdan dışarı süzülüyordu.

Başımı geriye doğru hareket ettirmeye çalıştığımda beni daha sıkı tuttu.

"Hayır. Durmak istersen bacağıma iki kez vur ama ağzının sıcaklığından ayrılmaya henüz hazır değilim."

Kontrolü tamamen ona bırakmanın verdiği hazla aletini emmeye devam ettim. Berbat durumdaydım -çenemden salya damlıyor, yanaklarımdan gözyaşları süzülüyor, boğazım ve çenem ağrıyordu ama aynı zamanda ruhumun derinliklerinde garip bir memnuniyet vardı. Matteo saçımı nazikçe tuttu, parmakları saçlarımın arasında hafifçe dolaşarak kafa derime masaj yaptı. Gözlerim ağırlaşmış, neredeyse tamamen kapanana kadar düşmüştü. Sessiz karanlıkta aletini nazikçe emmeye devam ettim.

Sisli bir trans halindeydim, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. En sonunda tekrar sertleşti. Başımın arkasını avuçlayıp hafifçe kendini ağzıma itti. Boğazımın arkasına çarptığında öğürdüm, özür dilercesine saçlarımı okşadı ama devam etti. Hiç bu kadar kullanılmış ama aynı zamanda sevilmiş hissetmemiştim.

İstediğim buydu: dominant ve kontrolcü kocam, yüzümü becerdiği halde bir şekilde beni hâlâ ilk sıraya koymayı başarıyordu. Tekrar boğazıma boşaldığında bu sefer sakin kalmaya çalışıp nefes almaya devam ettim.

"*Siktir*. Siktir, bebeğim." Yüzlerimizin aynı hizada olması için beni nazikçe yukarı çekti. Komodinden mendil alarak yüzümü temizledi. Sonra beni destekleyerek şişeden su içmemi sağladı.

"İyi misin? Çok mu fazla geldi?" Bakışlarındaki endişe, neredeyse göğsümü mutluluktan patlatacaktı.

"Hayır, mükemmeldi." Göğsüne sokuldum. Çenem çok ağrıyordu. Bir süre bu deneyimi tekrarlayamayacağımı biliyordum ama kesinlikle buna değmişti.

Elleri tenimde kayarken dudakları alnıma bir öpücük kondurdu. "Çok iyiydin." Parmakları, uyluklarımın birleştiği yere ulaşana kadar tenimde aşağı doğru kaymaya devam etti. "Sırılsıklamsın. Benim kişisel seks oyuncağım olarak kullanılmaktan hoşlandın mı?"

İki parmağını içime soktuğunda dudağımı ısırdım.

"Cevap ver." Sert sesi geri gelmişti, itaat etmemi istiyordu.

"Evet, hoşuma gitti." Sesim boğuk bir fısıltı olarak çıkarken yanaklarım ısındı.

"Doğru, hoşuna gitti. Çünkü benim için mükemmelsin."

Ve bununla birlikte, iyiliğimin karşılığını vermek için vücudumun aşağısına doğru ilerledi.

80
SOFIYA

Villamızın özel iskelesinde oturduğumda ayaklarım suya değiyordu. Balayımızın son gecesiydi, bu tatilimizin her anını hafızama kazımaya çalışıyordum.

Arkamdan ayak sesleri yükseldi, omzumun üzerinden bakınca kocamın yaklaştığını gördüm. Gözlerimi üzerinde gezdirdim. Nemden dolayı kıvrılan koyu kahverengi saçlarını, bronzlaşmış kaslı göğsünün parlaklığını ve siyah mayosuna baskı yapan şişkinliğini içime çektim.

Yanımda oturarak bana bir içecek uzattı. Parlak kırmızı renkteydi ve renkli küçük bir şemsiyeye taze çilek saplanmıştı.

"Alkolsüz çilekli *daiquiri**." Dudakları kulağıma değdi. "Neredeyse senin kadar tatlı."

Beni diliyle uyandırdığı anılar zihnimi ve vücudumun diğer kısımlarını doldururken kızardım. Parmaklarını kızarmış yanaklarımın üzerinde gezdirdi. "Tatlı kızım."

Yanına yaslanıp bir yudum aldım. "Bu çok güzel. Teşekkürler, *miliy*."

"Senin için her şeyi yaparım."

Havada asılı duran çiçeklerin ve tuzun tatlı kokusunu içime çektim, ardından nefes verdim. "Burayı seviyorum." Güneş batarken gökyüzüyle suya pembe ve turuncu çizgiler çiziyordu.

"Ne zaman istersen geri geliriz. Sadece söylemen yeterli."

"Tehlikeli bir teklif."

* Genellikle rom, lime suyu ve şekerle hazırlanan Küba kökenli bir kokteyl.

"*Senin için her şeyi yaparım* dediğimi duymadın mı?"

Gülümsememi omzuna doğru bastırdım. Şımarık bir Mafya kızı olmayı ve bunun her dakikasını sevmeyi kabullenmiştim.

"Bu bikiniyi oldukça beğendim," dediğinde ateşli bakışları altında kıvrandım. Sonunda beni bikini giymeye ikna etmişti. Kesinlikle çok küçüktü; ince ipleriyle karnımı çevreliyordu. Elini büyümekte olan karnımın üzerinde gezdirdi. "Bebekle birlikte tekrar geliriz."

Ona biraz daha sokuldum, kolunu etrafıma dolayıp beni kendine yakın tuttu. Matteo son birkaç ayda daha neşeli hale gelmişti. Bana gittikçe açılıyor, gülümsemeleri ve mizah anlayışı ile beni şaşırtıyordu. Bebeğimiz için duyduğu heyecan, saçmalık derecesinde aşırı koruyucu hale gelmesini affetmeme neredeyse yetiyordu.

Başımın üstüne bir öpücük kondurdu, sonra kolunu üzerimden çekip içkisini masaya koydu. Kaşlarımı kaldırdım ama sadece göz kırpıp suya girdi. Islak elleriyle uyluklarımı kavradı ve sertçe sıktı.

"Bana katılacak mısın, karıcığım?"

"Hımm." Düşünüyormuş gibi yaptım. Homurdanarak bacaklarımı ayırdı ve dilini tenimde gezdirdi. Bikini altımın bağlarını çözerken içeceğimi masaya koydum.

Omzumun üzerinden baktım. "Biri bizi görecek."

"Bunu yasaklıyorum."

Öfkeyle, "Matteo," dedim.

"Sofiya," diye karşılık verdi aynı ses tonuyla.

Her ne söylemeyi düşünüyorsam, dudaklarımdan çıkamadı çünkü uyluklarımın hassas derisini okşamaya, çoktan ıslanmış olan kadınlığımı yalamaya başlamıştı.

"Ah, *tesoro*, bana ne kadar çaresiz olduğunu söylemeliydin. Lanet derecede ıslak ve muhtaçsın."

Bacaklarım genişçe açılırken keskin bir nefes aldım.

"Gördüğüm en tatlı amcık." Bacaklarımın arasına işkence görüyormuşum gibi hissettiren öpücükler konduruyordu. Klitorisime dokunması için yalvardım. Sonunda dokunarak dilini etrafında dolaştırdı ama hareketleri çok yumuşaktı. "Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen, lütfen."

Güldü. Kahkahası hassas bölgemde titreşerek yankılanırken tekrar daldı. Bu sefer dili kadınlığımın üzerinde daha sertti, en sonunda klitorisimi ağzına aldı. Sert ve hızla bir şekilde boşalırken dudaklarımdan bir çığlık koptu. Matteo kendini beğenmiş bir gülümsemeyle uzaklaştı ama ben henüz bitirmemiştim.

Islak bir şey yanıma düştü. Mayosu olduğunu görünce nefesim hızlandı.

"Bana katılacak mısınız, Bayan Rossi?"

Kendimi iskeleden iterek şaşkınlıkla açılan kollarına atladım.

Beni sıkıca kendine çekti. "Siktir, biraz daha yavaş ol."

"Sen beni yakalamak için buradayken dikkatli olmama gerek yok."

Yüzündeki ifade yumuşadığında gülümsememi dudaklarına bastırdım. "Beni parmağında oynattığını sanıyorsun, değil mi?"

"Evet ama bu bir yalan değil."

Eli yumuşakça kıçıma konduğunda huysuz ifadesine karşılık kaşlarımı kaldırdım. "Suda sana şaplak bile atamıyorum."

Alayla güldüm. "Bir dahaki sefere. Hakkını çıktığımızda kullanırsın."

Dudaklarını yüzümün yan tarafına kaydırdı. "Sana istediğim her şeyi vereceğim." Derin sesinin neden olduğu iniltiyi bastırdım.

Sırtüstü dönüp yüzdüm, suyun tüm ağırlığımı alması hoşuma gidiyordu. Elimi karnımdaki şişkinliğin üzerinde gezdirdim. "Sence erkek mi kız mı olacak?" Birkaç gün sonra cinsiyetini öğrenmek için ultrason randevumuz vardı.

Matteo'nun eli benimkine katılarak karnımı okşadı. "Erkek."

Somurttum. "Neden? Büyük kötü Don'un erkek vârisi olması gerektiği için mi?"

Alaycı bir şekilde güldükten sonra beni kollarına çekti. Sırtım göğsüne sıkıca yapışırken bacaklarını suda çırparak yüzmemizi sağladı. "Yaramaz kızım bugün çok şımarık." Kulağımı ısırdı. "Hayır çünkü bir kızımız olursa, o da senin kadar güzel olacak ve o zaman New York'taki, hatta tüm eyaletteki gözleri oymak zorunda kalacağım."

"Saçmalıyorsun." Yine de gülümsememi engelleyemedim. Şimdiye kadar tüm taramalarımız iyiydi. Her endişelendiğimde Matteo doktoru çağırıp bir tane daha yaptırdığı için çok sayıda tarama yaptırmıştık. Sonunda işleri kolaylaştırmak için bir ultrason makinesi satın almıştı.

Yavaş yavaş bu bebeğin iyi olacağına dair umutlanmaya başlamıştım.

Matteo beni daha sıkı kavrayıp suda sürükledi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Daha dengeli bir yere ihtiyacım var."

"Denge mi?"

Özel plajımıza doğru yaklaştık, Matteo suda yere basacak kadar ilerlemiştik. Beni kendisine döndürdü, kollarım ve bacaklarım ona sarılmış olacak şekilde yerleşmemi sağladı.

"Ahh, denge," dedim gülümseyerek.

Mırıldanarak onayladı ve ıslak saçlarımı parmaklarına dolayıp başımı geriye eğdi. "Benim mükemmel, muhteşem karım. Benim mükemmel küçük sürtüğüm."

Sıkı tutuşuna karşı titrerken içime girdi. Aleti içimi doldurup gerdiğinde ikimiz de inledik. Eliyle kıçımı avuçladı ve tenime övgüler mırıldanırken sertçe sıktı. Vücuduma karşı sallanmaya devam ederken başımı geriye eğip şeker rengi gökyüzünü seyrettim. Bu anın bir şeyi -pembe çizgilerle süslenmiş ılık su, onun sahiplenici tutumu, içime sertçe girip çıkması ve gözlerindeki nazik bakış- kalbimin küçük yaralarını iyileştirdi. Fiziksel bir rahatlamaydı. Karanlık bir kışın ardından gelen bahar havası gibiydi. Matteo'nun tam bana göre olduğunu, her zaman benim yanımda olacağını ve benim de onun için aynılarını yapacağımı vaat ediyordu.

Onu tuzlu bir öpücük için kendime çektim. "Bu her şey."

"*Sen* her şeysin," diye cevapladı.

Sadece *hissetmekten* memnun olarak, yanağımı onunkine dayadım ve gözlerimi kapattım. *Cennetin ortasında kocamın benimle sevişmesini hissetmek. Kalbimin kendini onarmasını hissetmek. Parlak bir geleceğe dair umudu hissetmek.*

İşte buradaydı.

Ve tamamen bize aitti.

EPİLOG
MATTEO

Yatağın hareket etmesine uyandım. Sabahın erken saatlerindeydik, ışık perdelerin arasından zar zor sızıyordu ve Sofiya yine tuvalete gidiyordu.

Kendimi yatakta kalmaya zorladım. Bu hafta, onu banyoya kadar takip etmeye çalıştığımda bana iki kez çıkışmıştı. Başının dönmesinden ve yere düşmesinden endişe ettiğim için bana kim kızabilirdi ki? Göğsüm sıkışmaya başlayınca Sofiya yatak odasına geri dönene dek yatakta dik oturdum.

"Merak etme, kocacığım. Her şey yolunda." Bunu söylerken gözlerini devirmişti ama dudaklarında bir gülümseme vardı. Yumuşak, dantelli bir gecelikle örtülü yuvarlak karnını eliyle destekliyordu. Yanakları pembeleşmişti ve sabah ışığı dağınık saçlarını düğün günümüzde olduğu gibi parlatıyordu.

Mükemmelliğin tanımıydı.

Sırtını göğsüme dayayarak onu yatağa yatırdım, hamile yastığını bacaklarının arasına yerleştirdim ve kollarımı ona doladım.

"Mutlu Noeller, *tesoro*," diye mırıldanıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Sen aldığım en güzel hediyesin." Onu kendime sıkıca bastırarak elimi karnına koydum. Doğuma sadece birkaç hafta kalmıştı ve bebeğimizi görmek için sabırsızlanıyordum.

Kızımı.

Bir kızımız olacaktı. Hem tarifsiz bir heyecan hissediyor hem de derin bir korku duyuyordum. Onun, güzel karımın tıpatıp aynısı olmasını diliyordum.

"Mutlu Noeller," diyerek elimi sıktı.

Tatlı, çiçeksi kokusunu içime çektim ve sadece ikimizin olduğu bu son anların tadını çıkardım.

Kaos evimizin üzerine çökmeden önce bu ağır, sakin sabahın tadını çıkararak yeniden dalıp gittim. Küçük karımın, hızla sertleşen aletime kalçasını sürterek beni uyandırmasıyla gözlerimi açtım.

Gülümsememi saçlarına bastırdım. Son birkaç aydır daha arzuluydu.

"Matteo." Dudaklarından adımın dökülmesini hiçbir şeye değişmezdim.

"Evet, *tesoro*." Elimi karnından aşağıya doğru kaydırıp bacaklarının arasını avuçladım. "Buradayım."

"Benimle olduğun için o kadar mutluyum ki," dedi. "Hayatı birlikte geçirebileceğim başka birini düşünemiyorum."

Geceliğini kaldırıp *boxer*ımı indirdim, nazikçe kendimi ıslaklığına iterken kalbim sıkıştı. Hamileliği sırasında daha fazla çıkık yaşamıştı, bu yüzden içine girip çıkarken hareketlerimi işkence edici derecede yavaş tuttum. Elim yumuşak teninde dolaştı, hassas meme ucunu nazikçe sıkarken sıcaklığını içime çektim. İnleyerek tutunabilmek için bana doğru uzandı.

"Aferin uslu kızıma." Dudaklarından dökülen inlemelerle beni iyice kendine çekti. "Seni seviyorum, *tesoro*. Lanet derecede çok."

Titreyerek boşalırken tekrar tekrar, "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Boşalırken ona sarıldım. Onu menimle doldurmaktan ya da bu şekilde ona sarılmaktan asla bıkmayacaktım. Hayatımdaki en önemli kişiydi. Sofiya benim evrenimin merkeziydi.

Ağacın yanına gidip kırmızı ve altın çizgili bir paketi alırken, "Kahvaltıdan önce açman gereken bir şey var," dedi Sofiya.

"Kahvaltıdan önce açabileceğin bir *sürü* hediyem var," diye cevapladım. Dün gece tüm hediyelerini açmasını istemiştim. Aslında aralık ayının başından beri hediyeleri açması için onu sıkıştırıyordum ama o bu işin öyle yapılmadığını söylüyordu.

Sanki umurumdaymış gibi. Karımı şımartmak için belirli bir günü beklemem gerekmemeliydi.

Sert bir ifadeyle beni süzdü, Noodle da başını bana doğru çevirerek aynısını yaptı. Onlarla tartışamayacağımı anlayıp iç geçirdim ve hediyemi almak için yanlarına gittim. Ambalajı yırtıp açtım. İçinden önünde ne olduğu anlaşılmayan şekilsiz *bir şey* bulunan parlak kırmızı bir kazak çıktı.

Elimde ne halt tuttuğumu anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

"Beğendin mi? Sienna ile tığ işi yapmayı öğreniyoruz ve bunu senin için yaptım."

Don olarak geçirdiğim yıllar sayesinde yüzümü ifadesiz tutmakta usta olmuştum. Sofiya o kadar mutlu görünüyordu ki bu süveterin gördüğüm en çirkin şey olduğunu söylemek neredeyse imkânsızdı.

"Eh, ne düşünüyorsun?" diye sordu gözleri umutla parlarken.

Onu öpmek için eğilip çenesini tuttum. "Beni böyle bir hediyeye layık gördüğün için onur duydum, *tesoro.*"

Öpücüğüme karşı gülümsedi. "Hadi, denesene! Bedeni doğru ayarlamak için tişörtlerinden birini kullandım, umarım ölçülerim tutmuştur."

Çenemi sıkarak süveteri başımdan geçirdim. En azından malzemesi yumuşaktı ve bedeni de neredeyse tam olmuştu.

"Tamam, belki biraz kısa olabilir." Kazağın altını çekiştirdi. "Ama harika görünüyorsun."

Onun kazağına baktım. Soluk mavi renkteydi ve üzerinde kar taneleri vardı, ayrıca kesinlikle mağazadan alınmış gibi görünüyordu. "Kendine de bir tane yapmadın mı?"

"Vaktim olmadı." Elini süveterinin önünden aşağı doğru kaydırdı. "Sienna bunu benim için aldı."

"Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun."

"Ne kadar da naziksin. Artık kahvaltıyı hazırlamaya başlamalıyım."

Sofiya sırf favorim olduğu için Noel sabahında tarçınlı çörek yememiz konusunda ısrarcı olmuştu.

Kız kardeşim, Romeo ve ben genellikle Noel günü Çin yemeği sipariş eder, Sienna'nın bize izlettirdiği berbat tatil filmlerini izleyerek sarhoş olurduk. Sofiya hiç gerçek bir Noel yaşamamıştı ve yeni ailemiz için yeni gelenekler yaratmak istediğini söylüyordu. Onu reddedemezdim, bu yüzden her şeyi yapmıştık. *Gerçek bir ağaç, tonlarca hediye ve hoparlörlerden çalan Noel müziği.*

Sofiya, dün geceden hazırladığı tarçınlı ruloları buzdolabından çıkardı. "Bana pudra şekeri getirir misin, *miliy*?"

Üst dolaplardan birinden kutuyu alıp tezgâhın üzerine koydum. Başının üstünü öptüğümde göğsüme yaslandı.

"İyi hissediyor musun?" diye sordum. "Ne yapmam gerektiğini söylersen yardımcı olabilirim."

Bu bebeği doğurana kadar kollarımda kalması benim için sorun olmazdı. Ve sonraki birkaç ay boyunca da.

"İyi hissediyorum, gerçekten."

Kapı çalındı ve Sienna başını içeri soktu. "Siz ikiniz sabah sevişmenizi bitirdiniz mi?"

"Tanrı aşkına." Yüzümü sıvazladım. "Neden onları davet ettik ki?"

Sofiya, "Girin!" diye bağırıp bana sert bir bakış attı. "Çünkü onlar ailemiz ve hep birlikte sıcak bir Noel sabahı geçireceğiz."

Sienna, kolları Noel paketleriyle dolu şekilde oturma odasına girdi. "Romeo geri kalanını getirecek." Hepsini ağacın -*Rockefeller Center*'daki ağaca rakip olacak kadar uzun ve muhteşemdi- altına

* New York'ta bulunan ünlü bir iş ve eğlence kompleksidir. Özellikle her yıl dikilen dev Noel ağacıyla tanınır; Noel döneminde Amerika'nın (hatta dünyanın) en ikonik yılbaşı sembollerinden biridir.

koydu. Ağacın üzeri Sofiya'nın, son haftalarda hepimizin yapmasında ısrarcı olduğu çirkin ev yapımı süslemelerle doluydu. Angelo'nun poker gecesini Noel el işi gecesine dönüştürdüğünü duyduğumda, bitmek bilmeyen sıcak yapıştırıcı ve parıltıların hepsi buna değmişti. Karıma *hayır* demek imkânsızdı. Hiç şansları yoktu.

En azından el işi gecesi, onun zaten hatırı sayılır poker borcuna daha fazlasını eklemesini engellemişti. Sofiya'nın ne kadar borcu olduğunu Angelo'ya sormayı sürekli unutuyordum. Hâlâ fişlerin gerçek parayı temsil ettiğini anlamamıştı ve ben de onun önünde Angelo'ya sorup onu üzmek istememiştim. Onu mutlu etmek için sahip olduğum her şeyi verirdim ve eğer bunun yolu poker gecesiyse, gerekeni yapmaya hazırdım.

Romeo ile Angelo, kolları hediyelerle dolu olarak içeri girdiler. Hediyeleri ağacın yanına bırakırken Sienna onları, *incelik ve stil eksikliği* nedeniyle azarladı. İki adam gözlerini devirip Sienna hediyeleri yeniden düzenlerken mutfakta bize katıldılar.

Angelo fırındaki tarçınlı çörekleri incelerken ellerini ovuşturdu. Sofiya ile evlendiğimden beri en az beş kilo almıştı. Benim de durumum pek farklı değildi, karımın yaptığı tüm tatlılar yüzünden haftalık spor programıma ekstradan bir egzersiz daha eklemek zorunda kalmıştım.

"O giydiğin de ne?" diye sordu Romeo gözlerinde bir gülümsemeyle.

"Karımın yaptığı güzel bir kazak," dedim o başka bir şey söylemeden. Kimse Sofiya'yı aşağılayamazdı.

"Ah, kıskanma Romeo," dedi Sofiya. "*Miliy*, yığının üstündeki üç paketi alıp gelir misin?"

İstediğini yaptım ve Romeo ile Angelo'ya şüpheli bir şekilde kazak gibi görünen paketleri verirken sırıttım. Üçüncü paketin üzerinde, *Noodle'a, annesinden* yazan bir etiket vardı.

Siktir, çok tatlıydı.

"Buraya gel, Noodle," diye seslendim. Köpek Sofiya'ya izin istermiş gibi baktıktan sonra yanından ayrılıp bana doğru koştu. Ona hediyeyi verdim. Paketi nazikçe ağzına alırken bana şaşkın bir ifadeyle baktı. "Onu yırtıp açman gerekiyor," dedim. Sadece kuyruğunu salladı. Hediyeyi öfkeyle geri aldım ve açtım. "Bu da ne böyle?" Sofiya'nın köpek için ördüğü kazağı dikkatle inceledim.

"Ne oldu?" diye sordu Sofiya.

Köpek kazağını alıp mutfağa gittim. "Köpek kazağı neden bu kadar mükemmel görünüyor?" Koyu yeşil renkteydi, beyaz kenarları ve üzerine dikilmiş düzgün sıralar halinde ponponları vardı.

Sofiya bana muzip bir gülümsemeyle baktı. "Onu en son yaptım, yani o benim ustalık eserim. Yoksa... süveterinin *kötü* olduğunu mu söylüyorsun?"

Ona doğru yaklaşırken, "Sakın başlama," dedim. Fırının yanında, yürütecinin üzerinde oturuyordu. Yanakları pembeleşmişti ve havada yoğun bir tarçın kokusu vardı. "Bunu bilerek yaptığını düşünüyorum çünkü benim için yaptığın bir şeyi asla giymeyi reddetmeyeceğimi biliyorsun."

"Asla o kadar şeytani olamam, kocacığım." Gözlerinde küçük bir ışıltı vardı.

Başımı salladım. "Elbette olamazsın, karıcığım."

Beni öpmek için aşağı çekti ve altdudağımı ısırdı. "Madem buradasın, bunları fırından çıkarır mısın?"

Noodle'ın süveterini elimden alıp kenara çekildi. Tarçınlı ruloları fırından çıkardım, arkamı döndüğümde Romeo, Angelo ve Noodle'ın Noel kazaklarını giymiş, sıra halinde durduklarını gördüm. Sienna ise hemen kenarımızdaydı; ağzını kapatmış, gülmemeye çalışıyormuş gibi şüpheli bir şekilde bizi izliyordu.

Sofiya ellerini çırptı.

"Bütün oğullarım bir aradayken bir fotoğraf çekmem gerek."

"Onlar senin *oğulların* değil," diye homurdandım.

"Biz erkek çocukları değil, yetişkin adamlarız," diye ekledi Romeo. Kollarını göğsünde kavuşturdu, bu da kazağının üzerindeki yeşil simli püskül karmaşasını iyice ortaya çıkardı.

"Pekâlâ, her neyseniz artık ağacın yanına geçin de fotoğrafınızı çekeyim." Sofiya yürüteciyle salona doğru ilerlemeye başladı. Sinirli bir homurtu çıkararak tekerlekli sandalyesini aldım. "Yürüteci sadece yemek pişirirken kullanman gerekiyor."

Mutfağı tekerlekli sandalyeye uygun hale getirmek için yenileme planlarım vardı ama Sofiya, *yuva kurma modunda* olduğu sürece inşaat yapmayacağımızı söylemişti. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunun tamamen saçmalık olduğunu düşünüyordum. Sienna mimarı seçmiş ve yenilemeyi tasarlamıştı. Sofiya izin verdiği anda planımı devreye sokacaktım. Bu günlerde çok fazla ağrısı olduğu için yürütecini sadece kısa aralıklarla kullanıyordu. Ayrıca daha sık baş dönmesi yaşıyordu.

Tekerlekli sandalyesine oturduğunda çenesini tuttum. Dudaklarımı oynatarak, "*Yaramaz kız*," dediğimde yanakları kızardı.

Hepimiz Noel ağacının önüne geçtik ve Sofiya *oğullarının* fotoğraflarını çekti. Ardından Sienna ile birlikte bize çeşitli pozlar verdirdiler. Karımın yanında olabildiğim sürece hiçbir şey umurumda değildi.

O benim yanımda olduğu sürece hiçbir şeyin umurumda olmadığını çok önceden fark etmiştim.

EPİLOG
SOFIYA

"Pokerin pek de geleneksel bir Noel etkinliği olduğunu sanmıyorum," dedim dudağımı ısırarak.

Noel yemeğimizi henüz bitirmiştik ve hepimiz tatlıyı yiyemeyecek kadar doymuştuk. Matteo, herkesin en sevdiği tatlıları yaptığımı öğrenince huysuzca homurdanmıştı: Angelo için tiramisu, Romeo için *cannoli*, Sienna için *funfetti pasta** ve kocam için çikolatalı kurabiye. Hamileliğimin son haftalarında yatakta uzanıp herkesin bana hizmet etmesini istiyordu ama ben kendimi iyi hissediyordum. İlk ve ikinci üç aylık dönemde hissettiğim yorgunluk nihayet geçmişti. Herkesle ilgilenme ve yuva kurma isteğiyle dolup taşıyordum.

"Değil," dedi Sienna. "Ama yeteneklerin hakkında çok şey duydum. Bunu kendi gözlerimle görmek istiyorum."

"Oynarken sıcak şarap içmeliyiz," dedi Romeo.

"Ya da sıcak çikolata," diye ekledi Angelo kaşlarını kaldırarak.

Sırıttım. "Madem bu kadar kaybetmeye heveslisiniz, sizi reddedemem." Matteo'nun elini sıktım. "Oynayacak mısın, kocacığım? Lütfen?"

"Eğer bu oturmanı sağlayacaksa oynayacağım."

* İçine renkli şeker parçacıkları karıştırılan, genellikle vanilyalı bir pastadır. Piştiğinde kekinin içinde renkli noktalar oluşur; özellikle doğum günü ve Noel gibi kutlamalarla ilişkilendirilen bir tatlıdır.

Gülümseyip yanağına bir öpücük kondurdum. Sakalları tenimi çiziyordu. "Ne kadar da huysuzsun."

"Evet Matteo, huysuzluğu bırak," dedi Romeo.

Matteo gözlerini devirdi. "Hadi başlayalım."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Matteo masanın karşısından bana baktı, tamamen şaşkın görünüyordu.

Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırdım. "Oldukça iyiyim, değil mi?"

"Bunca zamandır hep *kazanıyor* muydun? *Gerçek* parayla oynadıklarını bilmediğini sanıyordum. Poker kulübü peşine düşmeden önce borçlarını ödemek için hazırlanıyordum."

Alayla güldüm. "Bana duyduğun güven büyüleyici. Şimdiye kadar ne kadar kazandım, Angelo? Sanırım otuz bin civarında."

"Doğru gibi görünüyor, *bella*."

Matteo elini yüzünde gezdirdi. "Pekâlâ, siktir."

"Yeni kâr amacı gütmeyen kuruluşumu başlatmak için yeterli."

Kocam öfkeyle ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı.

"Hey, ne yapıyorsun?" diye bağırdım. İtirazlarımı görmezden gelerek beni sandalyemden kaldırdı, yerime kendisi oturdu ve beni kucağına aldı. "Bu hile yapmak," diye itiraz ettim kartlarımı ondan korumaya çalışarak.

"Pas geçiyorum, *tesoro*. *Tüm* paramı sana kaptıramam."

Gözlerimi devirdim ama diğerleri oyuna devam ederken göğsüne sokuldum.

Dudakları kulağımın kenarını okşarken, "Ne tür bir kuruluştan bahsediyorsun?" diye sordu.

"Bazı daireleri, seks ticareti mağduru kadınlar için konutlara dönüştürmek istiyorum. Böylece Katya ve Stasya gibi insanlar bir yuvaya kavuşabilir." Doktor Amato ile birlikte iki kıza barınma ve iş bulma konusunda yardımcı olmaya çalışmıştım. Ayrıca, para konusunda endişelenmemeleri için onlara aylık olarak para da

vermiştim ama daha fazla kadına yardım etmek için bu işi büyütmek istiyordum. Matteo ile birlikte, Arben ve babamın yönetiminden kalan seks çetelerini çökertmek için çalışıyordum. Akrabalarımdan birinin bu kadar acıya neden olduğunu düşünmek beni hasta ediyordu.

"Bu harika bir fikir," dedi Matteo. Sonra yüzünde huysuz bir ifade belirdi. "Tabii kendini çok zorlamadığın sürece. Dinlenmen gerekiyor ve bebek de yakında gelecek."

"Merak etme, bolca yardım alacağım."

"Öyleyse, hayır kurumuna bir apartman binası bağışlayacağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

Matteo omuz silkti. "Şehirde bir sürü var. İstediğini seç."

Gözlerimi devirdim ama içimi bir sıcaklık kapladı. Planımı kolayca kabul edip beni desteklemesi çok şey ifade ediyordu. Dudaklarımı kulağına dayadım. "Bu gece kesinlikle sana oral seks yapacağım."

Homurdanıp kıçımı sıktı.

Kalan oyuncuların kartlarını gösterme zamanı geldiğinde gülümseyerek kartlarımı masaya koydum. "*Royal flush**."

Angelo küfrederek geri çekildi. "Kart sayıyorsun, değil mi? Bunun başka bir açıklaması olamaz."

Sienna, homurdanan adamların arasında bakışlarını gezdirirken burun kıvırıp güldü. "Kart saymanın pokerde değil, *blackjack*** te olduğundan eminim."

Matteo'nun göğsü kahkahalarla titredi. "Yenilgiyi hazmedemeyen biri olduğunu bilmiyordum, Angelo." Kocam dudaklarını yanağıma bastırdı. "Artık hayır kurumuna ekleyeceğin on bin doların daha var."

"Evet, bağışlarınız için hepinize teşekkür ederim," dedim.

* Pokerde elde edilebilecek en yüksek ve en nadir eldir.

** Kumarhanelerde ve ev oyunlarında oynanan popüler bir iskambil oyunudur. Amaç, eldeki kartların toplamını 21'i geçmeden, 21'e en yakın değere getirmektir.

Romeo'nun genellikle neşeli olan yüzü huysuzdu. "Lanet *cannoli*mi alacağım," diyerek mutfağa doğru yöneldi.

Sienna keyifle olanları izliyordu. "Onları böyle görmek kaybetmeye değer," dedikten sonra masadan kalktı. "Tüm tatlıları buraya getirelim."

"Onlara yardım etmeliyim," dedim Matteo'nun kucağından kalkmaya çalışarak.

"Öyle bir şey yok," diye cevapladı.

Bebek sert bir tekme attığında küçük bir ses çıkardım. Bacaklarının gücüne bakılırsa ya dansçı ya da koşucu olmak kaderinde yazılıydı.

Matteo elini karnıma koydu, bebeğin hareketini hissedince yüzü yumuşadı.

"Gelecek Noel'de neredeyse bir yaşında olacak," diye mırıldandım.

"Sabırsızlanıyorum."

Sesindeki içtenlik gözlerimi doldurdu. Onca yıl yalnız ve sevgisiz kalmak beni buraya, yeni aileme getirmişti.

Herkes odaya geri dönüp tatlıları masaya dizdi. Matteo önce benim tabağımı hazırlayarak her tatlıdan birer tane koydu. Mila, Nikolai, Leona ve Ronan'ın hediyeleri de dahil olmak üzere, birbirimize verdiğimiz hediyeler odanın her yerine dağılmıştı. Noodle sevilmek istercesine elime sürtündü.

Bundan daha iyi bir Noel hayal edemezdim. Ama artık hayatım böyleydi, hayallerimden bile daha güzel günler yaşıyordum.

SON

Sofiya'nın Hayal Listesi

Uçağa binmek
Okyanusa dokunmak
Dövme yaptırmak
Bir yıl boyunca her hafta yeni bir şey denemek
Seramik yapmayı öğrenmek
Disney World'e gitmek
New York'ta sokak sosisli sandviçi yemek
Sıcak hava balonuna binmek
Şnorkelle dalış yapmak
Kendi bahçemi yetiştirmek
Gerçek bir kamp ateşinde *s'mores* yapmak
Bir köpek sahiplenmek
Çikolatalı kurabiye tarifimi mükemmelleştirmek
Farklı kültürlere ait yemekleri pişirmeyi öğrenmek
Trenle yolculuk yapmak
Yıldızları seyretmeye gitmek
Süper ateşli seks yapmak
Çıplak yüzmek
Mutlu bir ailede çocuklar büyütmek
Sevilmek

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazmak çok eğlenceliydi! Geçen yıl, tek bir sahneyle bir fikir aklıma geldi: tekerlekli sandalyedeki bir kadın, çatışma esnasında Mafya kocasını ateş etme becerisiyle şok ediyordu. *Cherished* adlı kitabımda (diğer mahlasımla, Emilia Emerson adıyla yazdığım) görünmez engellilik ve kronik hastalıkların zorluklarını ele almıştım. Bu hikâyede ise, görünür bir engeli olan bir kadın kahramanı imaj takıntılı Mafya kültürünün içine yerleştirirsem ne olacağını merak ettim. Böylece Matteo ve Sofiya doğdu, sonra da hikâyeyi alıp götürdüler! Onları tanıdığım için çok mutluyum. Kalbimin tamamı onlara ait ve ilerideki kitaplarda onlardan kısa kısa kesitler görmeyi dört gözle bekliyorum.

Şimdi, teşekkürlerime geçelim:

İlk teşekkürüm, Mafya türündeki ilk çıkış romanıma şans veren harika *okuyucularıma*. Bu benim için çok önemli!

Sofiya'nın EDS deneyimini en iyi şekilde aktarmamı sağlamak için hikâyelerini benimle paylaşan inanılmaz insanlara: Aimee, Christine, Quartz, Melissa, Domina, Elina ve Mae. Sizinle tanışmak benim için bir zevk ve onurdu. Hayatlarınıza bir bakış atmamı sağladığınız için teşekkür ederim.

En iyi takım arkadaşım ve Orijinal Noodle olan Charlie'ye. Kimse benim en kötü halimi senin kadar görmedi. Arkadaşım ve isteyebileceğim en iyi çalışan olduğun için teşekkür ederim.

(Kitapları yazan ben olmama rağmen her ayın çalışanı seçilmeye devam etsen de).

Hayal edebileceğim en iyi Mafya ortağı olan RE May'e, diğer adıyla Rachel'a. Biz Mafya'nın rüya takımı olabilir miyiz? Bence öyleyiz. Heyecanın, cesaretin ve geri bildirimin için teşekkür ederim. Mafya kitaplarını yazmak için yanımda senden başka kimsenin olmasını istemezdim!

Eliana'ya. Cesaretin, beta okumaların ve bu kitaba isim bulmama yardımın için minnettarım. Ah, bir de iki ek oral seks sahnesinden sorumlu olduğun için. Matteo sana teşekkür ediyor. Dünya çapında yeni arkadaşlıklar edindiğim için çok mutluyum!

Beta okuyucularıma: Katherine, Robyn, Brit ve Jenny. (Her ne kadar Matteo'dan nefret etseniz de). Bu hikâyeyi şekillendirmeme yardımcı olan harika görüşleriniz için teşekkür ederim.

Ve son olarak, gönüllü tanıtım ekibime, ARC* okuyucularıma ve kitaplarımı paylaşan herkese teşekkür ederim! Tam zamanlı bir yazar olmak benim için bir hayalin gerçekleşmesiydi. Sizler olmadan bunu başaramazdım.

@ayisigikitap

* Bir kitabın yayımlanmadan önce sınırlı sayıda okura gönderilen ön okuma kopyasıdır. Okurlara erkenden okuyup geri bildirim vermeleri, yorum yazmaları veya kitabın tanıtımına destek olmaları amacıyla gönderilir.

YAZAR HAKKINDA

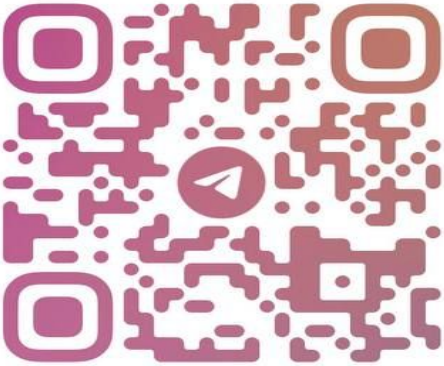
Emilia Rossi, kıskanç/sahiplenici erkekler ve onları parmaklarında oynatan inanılmaz kadınların yer aldığı ateşli mafya romantizmleri yazar. Ayrıca Emilia Emerson mahlasıyla *omegaverse** türünde kitaplar da kaleme almaktadır.

Emilia seyahat etmeyi, harika yemeklerin tadını çıkarmayı ve köpeği Charlie ile birlikte sakin günler geçirerek yazmayı seviyor.

* Toplumdaki karakterlerin alfa, beta ve omega şeklinde hiyerarşik olarak ayrıldığı ve erkeklerin de hamile kalabildiği alternatif bir evrendir.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP